

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

SANSAR

James Patterson Sansar

ÖNSÖZ

ÜZERİNDE MAVİ bir spor ceket, beyaz gömlek, çizgili bir kravat ve H.Huntsman Sons marka dar gri bir pantolon bulunan Geoffrey Shafer, sabahleyin yedi otuzda, şık bir şekilde evinden çıktı ve siyah bir Jaguar XJ12 ye bindi.

Jaguar ı yavaşça araba yolundan geri geri çıkardı, sonra gaza bastı.

Parlak spor araba Washington, D.C. nin üst düzey insanların oturduğu Kalorama bölgesinde yer alan Connecticut Bulvarı ndaki stop lambasına varmadan seksen kilometreye çıktı.

Shafer, işlek yol kavşağına vardığı zaman durmadı. Daha fazla süratlenmesi için gaza bastı.

Jaguar ını seksen kilometre hızla bulvarı çevreleyen muhteşem duvara vurmayı çok istiyordu. Arabayı duvara daha da yaklaştırdı.

Kafadan çarptığını gözünde canlandırabiliyor ve bütün vücudunda hissedebiliyordu.

Korkunç çarpmadan son saniyede kurtulmaya çalıştı.

Direksiyonu sertçe sola kırdı. Spor araba bütün yol boyu yana savruldu. Lastikler acı bir ses çıkardı. Havada keskin bir lastik kokusu vardı.

Jaguar, burnunu yanlış yöne çevirip kayarak durdu. Shafer, tekrar gaz pedalına bastı, arabayı yaklaşan trafiğe karşı çevirdi. Bütün arabalar acı acı klaksonlarını öttürmeye başladı.

Shafer durmaya çalışmadı bile. Süratini arttırarak bulvar boyunca hızla gitti. Bir hamle yapıp Rock Creek Köprüsü nü geçti, bir sol ve bir sol daha yapıp Rock Creek Bulvarı na girdi.

Dudaklarından ufak, acı bir çığlık çıktı. Bu istemeyerek olmuştu.

Bir korku, zayıflık anı.

Tekrar gaz pedalına bastı ve motor kükredi. Saatte yüz yapıyordu, sonra yüz yirmiye çıktı. Ağır seyreden üzeri is kaplı bir AP dağıtım kamyonunun etrafında zikzaklar çizdi. iimdi sürücülerden sadece birkaçı klakson çalıyordu. Diğer sürücüler dehşete kapılmışlar ve korkudan akılları başlarından gitmişti.

Rock Creek Bulvarını saatte seksen kilometreye çıktı, sonra yine gaza bastı.

P Caddesi bu saatte bulvardan çok daha kalabalıktı. Washington henüz uyanmakta ve işe başlamaktaydı.

Connecticut taki tahrik edici o taş duvarı hâlâ görebiliyordu. Vuracak, kaya gibi çok sert bir şey aramaya başladı.

Dupont Meydanı na yaklaştığında saatte yüz yirmi kilometre yapıyordu. Yerden atılan bir roket gibi ileri fırladı. Kırmızı ışıktaki iki sıra trafik oluşmuştu. Bundan çıkış yolu olmadığını düşündü. Sağa sola gidiscsk hiçbir ysr yoktu.

Bir düzine arabaya geriden çarpmak istemedi. Hayatına son vermenin yolu, ortak bir alana, bir Honda Accord a ya da bir dağıtım kamyonuna vurmak değildi.

Direksiyonu birden kuvvetle sola kırdı ve doğuya, tam kendine doğru gelmekte olan trafiğe girdi. Tozlu, kirli ve yapışkan siperlik camından paniklemiş inançsız yüzler görebiliyordu. Klaksonlar çalmaya başladı.

Sonraki ışığı geçti ve yaklaşmakta olan bir jip ile bir beton karıştırıcı kamyonun arasında sıkışıp kaldı.

Hızla M Caddesine, sonra Pennsylvania Bulvarı na indi ve arabayı Washington Meydanı na çevirdi. George Washington Üniversitesi nin Tıp Merkezi ilerideydi mükemmel bir son olabilirdi.

Bir yerde Metro devriye arabası görüldü. Arabanın sireni çalıyor ve ona arabayı kenara çekmesi için işaret veriyordu. Shafer yavaşladı ve arabayı kaldırımın kenarına çekti.

Polis, eli tabancasının kabzasında, hemen arabanın yanına geldi.

Shafer, korkmuş ve endişeli görünüyordu.

Polis memuru emreden bir sesle,

-Arabadan inin, bayım, dedi.

-Hemen. Shafer birdenbire sakinleşmiş ve gevşemişti. Vücudunda gerginlik kalmamıştı.

-Peki, peki, dedi.

-İnıyorum. Sorun yok. Polis memuru biraz heyecanlı bir sesle ve yüzü biraz kızarmış bir şekilde,

-Ne kadar hızlı gittiğinizin farkında mısınız? diye sordu. Shafer, polisin elinin hâlâ silahının üzerinde olduğunu fark etti. Shafer dudaklarını büzdü, vereceği cevabı düşündü,

-Eh, kırk beş kilometre civarında memur bey, dedi.

-Belki hız limitinin biraz üstünde. Sonra bir kimlik çıkarıp polise uzattı.

-Fakat bu konuda bana bir şey yapamazsınız, dedi.

-Britanya Elçiliği'nde çalışıyorum.

Diplomatik dokunulmazlığım var. O gece, işten eve dönerken, Geoffrey Shafer, direksiyon başında kontrolünü tekrar kaybetmekte olduğunu hissetmeye başladı. Ürkümüştü.

Bütün yaşamı, oynadığı Dört Atlı denilen hayali bir oyun etrafında dönmeye başlamıştı. Oyunda kendisi Ölüm denen oyuncuydu. Oyun onun her şeyiydi, tam anlamıyla, yaşamının tek parçasıydı.

İLERİDE Britanya Elçiliği'nden ayrıldı ve tam gaz Northwest in Petworth bölgesine geldi. Beyaz bir insan olarak, şık bir Jaguar ile orada bulunmaması gerektiğini biliyordu ama bu onun elinde değildi. Arabayı Petworth'a varmadan durdurdu. Dizüstü bilgisayarını çıkardı vs diğer oyunculara, Atlılara bir mesaj gönderdi.

ARKADAKILAR , ÖLÜM WASHINGTON DA BAŞIBOŞ OYUN BAŞLIYOR Jaguar ı tekrar çalıştırdı ve birkaç blok ötedeki Petworth'a sürdü.

Her zamanki kışkırtıcı fahişeler, Varum ve Webster Caddeleri'nde bir aşağı bir yukarı piyasa yapıyorlardı. Titreyen mavi bir BMW'den,

-Nice and Slow isimli bir şarkı yükseliyordu. Ronnie McCall'un tatlı sesi, ikinci vaktinin sessizliğine karışıyordu.

Kızlar ona el salladılar ve kocaman, düzgün, canlı ya da yumuşak göğüslerini gösterdiler. Birkaçı, pantolonlarına uygun renkli büstiyerlerle, sivri topuklu parlak, gümüş ve kırmızı yüksek ayakkabılar giymişti.

Yaklaşık on altı yaşlarında görünen, çok güzel yüzlü, siyah bir kızın yanında arabayı yavaşlattı.

Böyle küçük bir vücuda göre bacakları uzun ve inceydi. Fazla makyaj yapmıştı. Buna rağmen kıza direnmesi zordu, hem niçin direnecekti? Kız cilveli bir şekilde,

-Güzel bir araba, Jaguar. Çok hoşuma gitti, dedi. Sonra gülümsedi ve rujlu dudaklarıyla bir

-o yaptı.

-Sevimlisin de. Shafer de kıza bakıp gülümsedi.

-Öyleyse atla arabaya. Bir deneme sürüşüne çıkalım. Bak bakalım acaba gerçek bir sevgi mi bu, yoksa delice bir tutku mu? Caddeye çabucak şöyle bir göz attı. Köşede çalışan hiç bir kız yoktu.

Kız, küçük sıkı kışını Jaguar'a sokarken,

-Tatlım, tam hizmet karşılığı yüz dolara ne dersin? diye sordu.

Parfümü eau de bubble gum gibi kokuyordu. Sanki bu kokuyla banyo yapmıştı.

-Dediğim gibi, arabaya atla. Yüz dolar benim için önemsiz bir para. Kızı Jaguara almaması gerektiğini biliyordu, yine de zevk için aldı. anda kendisine hakim olamıyordu.

Onu Washington un bir semti olan, Shaw adındaki küçük, ağaçlıklı bir parka getirdi. Arabayı görülmesin diye çam ağaçlarının en sık olduğu bir yere park etti. Fahişeye baktı; düşündüğünden daha da ufak boylu ve küçüktü.

-Kaç yaşındasın? diye sordu.

Kız

-Kaç yaşında olmamı isterdin? dedi ve gülümsedi.

-Tatlım önce parayı istiyorum. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.

Shafer

-Evet, ya sen? dedi. Elini cebine soktu ve sustalı bir bıçak çıkardı. Bir anda kızın boğazına dayadı. Kız,

-Beni incitme, diye fısıldadı.

-Sakin ol.

-Arabadan in. Yavaşça. Sakın bağırma. Shafer, bıçağı kızın boğazına dayamış bir şekilde, arabadan birlikte indi.

-Bunun hepsi sadece bir oyun, sevgilim, diye açıklama yaptı.

-Benim adım Ölüm. Çok şanslı bir kızsın. En iyi oyuncu benim.

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, kızı bıçakladı.

O GÜN İŞLER YOLUNDA gidiyordu. Temmuz ayında yakıcı bir sabah, parlak portakal renkli bir okul otobüsüyle Southeast den geçiyordum.

Arabayı kullanırken bir yandan da ıslıkla Al Green adlı parçayı çalıyordum. İşim, on altı oğlan çocuğunu evlerinden, iki çocuğu da öksüzler yurdundan almaktı. Kapı kapı otobüs servisi yapıyordum.

Tam bir hafta önce Boston dan ve Bay Smith cinayet davasından dönmüştüm. Bay Smith ile Gary Soneji isimli akıl hastası bir katil bu cinayete karışmıştı.. Dinlenmeye ihtiyacım vardı ve sabahı sabırsızlıkla beklediğim değişik bir şey için ayırmıştım. Ortağım John Sampson la on iki yaşındaki Errol Mignault otobüste arkamda oturuyorlardı. John, güneş gözlükleri takmıştı. Siyah jean ve üzerinde BAĞIŞSEVER ERKEKLER BİRLİĞİ. BAĞIŞLARI BUGÜN GÖNDERİN ibaresi bulunan siyah bir

tişört giymişti. Yaklaşık iki metre boyunda, yüz on beş kilo ağırlığındadır. Kendisiyle D.C. ye ilk taşındığım günden itibaren, on yaşından beri arkadaşız.

John, Errol ve ben, motorun sesini bastırarak, yüksek sesle, boksör Sugar Ray hakkında konuşuyorduk. Sampson ın kocaman kolu Errol un omuzlarını bir perde gibi hafifçe örtmüştü.

Nihayet, listemizde bulunan sekiz yaşındaki son çocuğu da arabaya aldık. Bu çocuk, çoğumuzun güçlü bir yerleşim projesi olarak bildiği Benning Terrace de oturuyordu. Benning Terrace den ayrılırken, duvarlara yazılmış çirkin yazılar ve çizilmiş iğrenç şekiller, ziyaretçilere çevre hakkında bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu.

ŞİMDİ SAVAŞ BÖLGESİNİ TERK EDİYORSUNUZ. BUNU BAŞKALARINA ANLATMAK İÇİN SAĞ KALDINIZ.

Çocukları Virginia daki Lorton Hapishanesi ne götürüyorduk.

Öğleden sonra babalarını ziyaret edeceklerdi. Hepsi küçüktü, sekizon üç yaşları arasındaydı. Birlik, çeşidi hapishanelerdeki anne ve babalarını görmek isteyen kırkelli çocuğu her hafta oralara gönderiyordu. Hedef çok yüksekti: Washington daki suç oranını üçte bire kadar indirmek. Hapishaneye sayamayacağım kadar çok gidip gelmişim.

Müdürü oldukça iyi tanıyordum. Birkaç yıl önce o hapishanede Gary Soneji ile görüşerek bir ömür tüketmişim.

Müdür Marion Champbell, çocukların babalarıyla görüştükleri Birinci Kat ta kocaman bir oda ayırmıştı. Etkileyici, hatta beklediğimden daha duygusal bir sahneydi. Birlik, programa katılmak isteyen babalan eğitmeye zaman harcıyor. Bu eğitimin dört aşaması var: Sevgi gösterme; hata ve sorumluluk kabul etme; annesaba ve çocuk arasında uyum sağlama; yeni başlangıçları keşfetme.

Çocuklar aslında olduklarından daha güçlü görünmeye ve metin davranmaya çalışıyorlardı. Bir çocuğun babasına,

-Bugüne kadar yaşamımda yoktun, niçin şimdi seni dinleyeyim? dediğini duydum.

Fakat babalar daha yumuşak bir tavır sergilemeye gayret ediyorlardı.

Sampson ve ben, evvelce Lorton Hapishanesi nin her tarafını dolaşmamıştık. Bu, ilk seferimizdi ve bunu tekrar edeceğimden emindim. Odada çok saf bir heyecan ve umut; iyi ve temiz bir şey için gerekli olan

her şey vardı. Bu, çaba harcadığını ve olumlu bir sonuç çıkacağını gösteriyordu.

Benim en çok dikkatimi çeken şey, bazı babalarla onların küçük oğulları arasında hâlâ mevcut olan bağıdı. Kendi oğlum Damon ı ve ne derece mutlu olduğumuzu düşündüm. Lorton Hapishanesi ndeki mahkûmların çoğu, yapmış oldukları şeyin yanlış olduğunun farkındaydı, ancak ona nasıl snsl olacaklarını bilmiyorlardı.

Bir buçuk saatin çoğunda, sadscs dolaştım vs dinledim. Zaman zaman, bir psikolog olarak bana ihtiyaçları oluyordu. Bsn ds slimdsn gslsni yaptım. Küçük bir grupta bir babanın oğluna,

-Lütfen annsns onu çok sevdiğimi vs onun için çıldırdığımı söyle, dediğini duydum. Sonra, hsr ikisi ds gözyaşlarına boğuldu ve birbirini sıkıca kucakladı.

Derken Sampson çıkageldi. Yayvan yayvan sırtıyordu. Gülmesi tutunca, insanı öldürür.

-Bunu seviyorum, adamım dedi. Arabuluculuk en iyi iş.

-Ben kaçıyorum, dedim.

-Kocaman portakal rengi otobüsü yine ben kullanacağım. Bana,

-Babalarla oğullarının böyle buluşmalarının bir faydası olacağını zannediyor musun? diye sordu.

Odaya şöyle bir baktım.

-Sanırım şu an durum, bu adamlar ve oğulları için büyük bir başarıdır. Oldukça iyi bence. Sampson evet der gibi başını salladı.

-Benim için de çalış. Ben uçuyorum, Alex. dedi. Küçük çocukları o öğleden sonra eve götürürken, yüzlerinden olumlu deneyimlerle ayrıldıklarını görebiliyordum. D.C.ye dönerken hemen hemen hiç gürültü yapmadılar. Metin olmaya çalışmıyorlardı.

Sadece çocuk gibi davranıyorlardı.

Çocukların hemen hemen hepsi, kocaman portakal rengi arabadan inerken, Sampson a ve bana teşekkür etti. iüphesiz bu iş, adam öldüren manyakları kovalamaktan çok daha iyiydi.

Arabadan indirdiğimiz son çocuk, Benning Terrace dan aldığımız sekiz yaşında bir oğlandı. Hem Sampson a hem bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Eve koşmadan önce

-Babamı özliyorum, dedi.

O GECE SAMPSON ve ben Southeast de nöbetteydik. İkimiz de kıdemli dedektifiz. Ben aynı zamanda FBI ile C.D. polisi arasındaki bağlantıyı sağlamakla görevliyim. Gece yarısı on iki otuzda, Washington in Shaw bölgesine gitmemizi söyleyen bir telefon aldık.

Berbat bir cinayet işlenmişti.

Cinayet mahallinde bir Metro ekip arabası ile civardaki halk vardı.

Cehennem ortasında garip bir apartman toplantısına benziyordu. İki çöp bidonundaki alevler etrafa saçılarak ortalığı aydınlatıyordu. Kurban, radyo haberine göre, muhtemelen on dört ile on sekiz yaşları arasında genç bir kadındı.

Onu bulmak zor olmadı. Çıplak, hırpalanmış cesedi taş döşeli yaya yolundan beş on metre ileride küçük bir parktaki bir yığın funda çalılıkları arasına atılmıştı.

Sampson ve ben cesede yaklaşırken, bir çocuk suç şeridinin diğer tarafından bize,

-Yo, yo bu bir sokak fahişesi, diye bağırdı.

Dönüp çocuğa baktım. Lorton Hapishanesi ne götürdüğümüz çocukları hatırlattı bana.

-Seni piç oğlu piç, diye bağırdınEü Ƴp°2om.

Küçük şakacı çocuğa doğru yürüdüm.

-Bunu nereden biliyorsun? Onu buralarda hiç gördün mü? Çocuk biraz geriledi. Sonra ön dişlerinden birindeki altım göstererek sırttı.

-Üzerinde elbise yok ve sırtüstü yatıyor. Birisi onu bıçak sokup öldürmüş. Bana bir fahişeymiş gibi geliyor. Sampson, on dört, hatta daha da küçük görünen çocuğa ilgiyle baktı,

-Kim olduğunu biliyor musun? dedi.

Çocuk hakarete uğramış gibi,

-Hayır, dedi.

-Hiç fahişe tanımıyorum. Çocuk sonunda başını sallayıp, kabadayı kabadayı yüyüyerek çekip gitti. Sampson la yürümeye devam ettik ve cesedin yanında duran iki üniformalı polisin yanına gittik. Onlar belli ki takviye bekliyorlardı. Galiba takviye de bizdik. Üniformalılara

-Acil Servislere telefon ettiniz mi?

-diye sordum.

Polislerden biraz daha yaşlı görünen,

-Otuz beş dakika önce veya daha fazla, dedi. Belki yirmi beş otuz yaşları arasındaydı. Bıyık bırakmıştı ve bu gibi mahallerde deneyimi varmış gibi davranıyordu.

Başımı sallayıp,

-Durum ortada, dedim.

-Buralarda hiç kimlik buldun mu? Genç olanı

-Etrafa, çalıların içine baktık. Kimlik yok. Cesetten başka bir şey yok, dedi.

-Ceset de bir hayli hırpalanmış. Polis fena halde terliyor ve biraz hasta gibi görünüyordu.

Kauçuk eldivenlerimi takıp cesedin üzerine eğildim. On beşyirmi yaşlarında görünüyordu. Kızın boğazı bir kulaktan diğerine kesilmişti.

Yüzünde fena halde kesikler vardı. Ayak tabanlarında da öyle. Mide ve göğsünde bir düzineden fazla bıçak darbesi vardı.

İterek bacaklarını açtım. Midemi bulandıran bir şey gördüm. Bacaklarının arasında metal bir sap vardı ve belirgin şekilde görünüyordu. Bir bıçak olduğundan ve vajinaya tamamen sokulduğundan emindim.

Sampson çömeldi ve bana baktı.

-Ne düşünüyorsun, Alex? Bir başka şey mi var? Başımı salladım, omuzlarımı silktim.

-Belki, fakat kız bir uyuşturucu bağımlısı. Kol ve bacaklarında iğne izleri var. Belki dizlerinde ve kollarında da vardır. Bizim çocuk genellikle uyuşturucu bağımlılarının arkasından gitmez. Güvenli seks tercih eder. Bununla beraber, katil bir gaddar, bir hayvan. Gaddar sözcüğü tarzına uyuyor. Bu metal sapı görüyor musun? dedi.

Sampson evetder gibi başını salladı.

-Elbiseler, dedi.

-Elbiseleri ne cehennemde? Onları bulmak zorundayız. Genç üniformalı polis,

-Belki civardan birisi onu soymuştur. dedi.

Cesedin dört yanı karıştı. Çamurda birkaç ayak izi vardı.

-Bu da işlerin nasıl yürüdüğünü gösteriyor. Hiç kimsenin ilgilendiği yok. diye devam etti, genç üniformalı polis.

Ona

-Biz buradayız, dedim.

-Biz ilgileniriz. Biz bütün Jane Doe lar için buradayız. . GEOFFREY SHAFER öyle mutluydu ki, bunu ailesinden gizleyemiyordu.

Karısı Lucy nin yanağından öperken, kakhaha atmamak için kendini zor tuttu. Chanel 5 parfüm kokusu aldı. Karısını tekrar öptüğünde, dudaklarındaki gevrek kuruluğu tattı.

Kalorama da, İngiliz Kralı IV George dan kalma kocaman evin salonunda heykel gibi duruyorlardı. Babalarına güle güle demeleri için çocukları içeri çağırdılar. Sabık Lucy Rhys Cousins ailesinden olan karısı Lucy kül rengi sarışındı. Yeşil gözleri, daima taktığı Bulgari ve Spark mücevherlerinden çok daha parlaktı.

İnce yapılı, otuz yedi yaşında hâlâ güzel olan Lucy, evlenmeden önce iki yıl Cambridge de Newnham Kolejine devam etmişti. Orada işe yaramaz bir sürü şiir ve edebi eser öğrenmiş, boş zamanının çoğunu aynı şekilde amaçsız yemeklerde, vatandaşlıktan çıkarılmış kız arkadaşlarıyla alışverişte, polo maçlarında ve yelken açarak geçirmişti.

Shafer de ara sıra onunla yelkene çıkardı. Bir zamanlar çok iyi bir denizciydi.

Lucy, bir ödül olarak dikkati çekmişti ve Shaffer, onun bazı erkekler için hâlâ böyle olabileceğini düşünüyordu.

Shafer, dört yaşındaki ikizleri, Tricia ile Erica yı bir kolunda havaya kaldırdı. Kızlar annelerinin kopyasıydılar. Onlara sarıldı ve her zaman olduğu gibi, iyi bir baba edasıyla güldü. Sonra, gayet resmi bir şekilde, on iki yaşındaki oğlu Robert ın elini sıktı. Robert ın İngiltere ye tekrar yatılı bir okula, belki dedesinin gittiği Winchester a gönderilmesi tartışması artık bitmişti. Shafer oğluna tam bir asker selamı verdi. Albay Geoffrey Shafer bir zamanlar askerdi. Robert, babasının yaşamının o kısmını biraz hatırlıyor gibiydi.

Ailesine,

-İş için birkaç günlüğüne Londra ya gidiyorum. Bu bir iş gezisi, tatil değil. dedi.

-Onun için, gecelerimi Antheneum veya bunun gibi bir yerde geçirmeyi düşünmüyorum. Ailesinin kendinden beklediği tarzda gülümsüyordu.

Robert son zamanlarda benimsiyor gibi görüldüğü alçak perdeden bir erkek sesiyle konuşarak babasına

-Uzaktayken biraz eğlenmene bak, Babacığım: Biraz gül. Allah için bunu hak ediyorsun. dedi.

İkizler bir ağızdan

-Güle güle Babacığım, Güle güle Babacığım, diye ince sesle bağırınca, Shafer nerede ise onları kucağından fırlatıp atacaktı.

-Allahaismarladık, Erica cığım, Allahaismarladık, Tricia cığım.

Robert acil isteğini hatırlattı.

-Orc s Nest i unutma, dedi.

-Dragon vs Duslist. Orc s Nsst, bilgisayar kitapları vs oyun gereçleri satan bir mağazaydı. Ysri, Londra da Cambridgs Meydanının hemen ötesinde Earlham da bulunuyordu. Dragon ve Duelist ise bilgisayar oyunlarını içeren iki Britanya dergisiydi. Ne yazık ki, Shafer, Londra ya Robert için gitmiyordu. Hafta sonu için çok daha iyi bir planı vardı. Fantezi oyununu burada, Washinton da oynayacaktı.

SANKİ OMUZLARINDAN son derece ağır bir yük kalkmış gibi, arabayı Washington Dulles Havaalanı na değil de, doğuya yöneltti.

Shafer kendi mükemmel İngiliz ailesinden ve dahası, onların buradaki klostrofobik yaşamlarından nefret ediyordu.

Shafer in İngiltere deki ailesi de

-mükemmel

-di. İki ağabeyi vardı ve her ikisi de çok iyi öğrenci, örnek genç olmuşlardı. Babası askeri ataşeydi ve aile Shafer on iki yaşına gelinceye kadar dünyayı dolaşmış, sonra İngiltere ye dönmüş ve Londra ya yarım saat mesafede Guildford a yerleşmişti. Shafer sekiz yaşından beri devamlı yaptığı bir yaramazlığı orada geliştirmişti. Guildford un ortasında birkaç tarihi bina vardı, hepsinin dış görüntülerini, üzerlerine yazılar yazmak ve işaretler yaparak bozdu. İşe, büyükannesinin öldüğü Abbot Hastanesi yle başladı. Binanın duvarlarını açık saçık resim ve yazılarla boyadı. Sonra daha da ileriye giderek, işi Guildford Kalesinde, Guild salonunda, Kraliyet Grammar Okulu nda ve Guildford Kadstrali nds sürdürdü. Duvarlara daha açık saçık sözcükler karaladı.

Güzel şeyleri bozmaktan niçin bu derece zevk aldığını kendi de bilmiyordu, ama yine de yapıyordu. Bundan zevk alıyordu ve özellikle yakalanmamak hoşuna gidiyordu.

Shafer nihayet Rugby de okula gönderildi. Burada da şeytanlıklarını sürdürdü. Sonra St. John Koleji ne devam etti. Bu okulda felsefe ve Japonca üzerinde odaklaştı. Yirmi bir yaşında askere gittiği zaman bütün arkadaşları hayretten donakaldılar. Yabancı dili çok iyiydi.

Görevli olarak Asya ya gönderildi. Asya, okuldaki haylazlığının yeni bir düzeye ulaştığı ve oyunların oyununu oynamaya başladığı yerdı.

Kahve içmek için Washington Heights da 7 Eleven de durdu. Her biri dört şekerli üç fincan kahve istedi. Fincanlardan birini neredeyse tezgâha gidinceye kadar boşaltmıştı.

Kızılderili kasiyer ona biraz küstahça, biraz da şüpheyle baktı ve sakallı yüzüyle bıyık altından güldü.

-Cidden, yetmiş beş sentlik bir fincan kahvenin parasını iç edeceğimi mi zannediyorsun? Seni alçak serseri. Shafer, parayı tezgâhın üzerine attı ve kasiyeri çıplak elleriyle öldürmeden ki bunu kolayca yapabilirdi oradan ayrıldı.

7Eleven dan Washington ın Northeast Bölgesi ne girdi. Eckington bölgesinde, ortasıñf halk yaşıyordu. Gallaudet Üniversitesi nin batısına geldiğı zaman, sokakları tanımaya başladı.

Yapılardan çoğı, onu her zaman gözlerini kapayıp hemen oradan uzaklaştırmak zorunda bırakan, ya kırmızı tuğlalı ya iğrenç Paskalya yumurtası mavisi, iki katlı apartmanlardı.

İkinci Cadde ye yakın Uhlan Terraca da kırmızı tuğladan yapılmış bahçeli apartmanlardan birinin önünde durdu. Bu evin bitişiğı garajdı.

Önceki kiracı binanın cephesini iki beyaz beton kediyle süslemişti.

Shafer

-Merhaba, pisi pisiler, dedi. Buraya geldiğı zaman bir rahatlama hissediyordu. Bir

-dönemden geçiyordu yani deliriyordu.

Bu duygu hoşuna gidiyordu, ancak yeterince yaşayamıyordu.

Oyun zamanı gelmişti.

PASLI VE ŞERİTLİ mor ve mavi bir taksi, iki arabalık garajın içinde park etmişti. Shafer bu arabayı yaklaşık dört aydan beri kullanıyordu.

Bu taksi ona kimliğini unutturmuş ve D.C. de gittiğı her yerde onu hemen hemen görünmez yapmıştı. Arabaya

-Karabasan Makinesi adını vermişti. Jaguar ı taksinin yanına sıkıştırdı, sonra yukarı kata çıktı. Apartmanın içinde havalandırmanın düğmesine bastı. Bir fincan daha şeker alkol karışımı kahve içti.

Sonra, iyi bir çocuk gibi, haplarını aldı. Thorazina ve Librium.

Benadryl, Xanax, Vicodin. Shafer bu uyuşturucuları, çeşitli karışımlar halinde yıllardan beri kullanıyordu. Bu, çoğı defa, bir deneme ve hata

işlemiydi. Fakat derslerini iyi öğrenmişti. Daha iyi misin, Geoffrey? Evet, çok daha iyi, teşekkür ederim. Washington Post Gazetesi ni, sonra Private Eye Dergisi nin eski bir kopyasını ve nihayet Amsterdamda dünyanın en büyük kauçuk ve deri toptancısı olan Demask dan bir katalog okumaya çalıştı. Sabırsızlıkla Washington üzerine karanlığın çökmesini beklerken birkaç yüz sınav çekti ve bazı beden hareketleri yaptı.

Saat ona çeyrek kala Shafer, kasabada büyük bir geceye hazırlanmaya başladı. Ucuz temizleyici kokan, içinde hemen hemen hiç bir şey bulunmayan küçük bir banyoya girdi. Aynanın önünde durdu.

Gördüğü şey çok hoşuna gitti. Hem de pek çok. Asla kaybetmeyeceği gür ve dalgalı sarı saçları, Allah vergisi elektrikli bir tebessümü, artistik özelliği olan ürkütücü mavi gözleri ve kırk dört yaşında bir adam için mükemmel bir beden yapısı vardı.

İşe kahverengi kontak lenslerden başladı. Bunu çok defalar yapmıştı, neredeyse bakmadan yapabilirdi. Bu onun sanatının bir parçasıydı. Yüzüne, boynuna, ellerine, bileklerine siyah boya sürdü ve olduğundan daha kalın göstermesi için, boynuna kalın ufak yastık gibi bir şey koydu. Kafasına saçının her telini örtecek bir bekçi kasketi geçirdi.

Kendine çok dikkatli baktı özellikle ışığın pek kuvvetli olmaması şartıyla, karşısında oldukça ikna edici siyah bir adam buldu. Kendi kendine

-Fena değil, hiçte fena olmadı dedi. iehirde, özellikle şehir Washington olunca, bir gece için iyi bir kılık değişikliği idi.

Öyleyse oyun başlasın: Dört Atlı. Saat on yirmi beşte tekrar garaja indi. Jaguarın etrafını dikkatlice dolaşıp, mor ve mavi taksiye doğru yürüdü. Tatlı fantezi içinde kendini kaybetmeye başlamıştı.

Shafer elini pantolonunun cebine attı ve olağandışı görünüşlü üç zar çıkardı. Bu zarlar, çoğu fantezi oyunlarda ve rol yapma oyunlarında kullanılan cinsten yirmi kenarlı zarlardı. Üzerlerinde noktalardan ziyade numaralar vardı.

Zarları sol elinde tuttu ve tekrar tekrar yuvarladı.

Dört Atlı için kesin kurallar vardı. Her şeyin zarın yuvarlanmasına bağlı olması gerekirdi. Hedef, çok insafsız bir fanteziye ulaşmaktı.

Dünyada dört oyuncu yaşıyordu. Bu güne kadar böyle bir oyun asla yoktu hatta hiçbir oyun bu oyuna yaklaşamamıştı. Shafer zaten kendine bir macera hazırlamıştı, fakat her olay için, çoğu zarlara bağlı şıklar vardı. Ana nokta buydu her şey olabilirdi.

Taksiye girip çalıştırdı. Tanrım, acaba buna hazır mıydı! SHAFER İN MUHTEşEM bir planı vardı. Sadece gözüne ilişen birkaç yolcuyu alacaktı. Hayalini sonuna kadar çalıştırdı. Acelesi yoktu.

Bütün gece, hatta bütün hafta sonu onundu; iş tatilindeydi.

Rotası evvelden çizilmişti. Arabasını ilkin, kibar insanların yaşadığı AdamsMorgan semtine sürdü. İşlek kaldırımları ve insanları seyretti.

Her nedense, AdamsMorgan da her lokantanın adı cafe idi.

Arabayı yavaş sürerek ve etraftaki göz alıcı güzellikleri seyrederek, Cafe Picasso, Cafe Lautrec, La Fourchette, Cafe, Bukom Cafe, Cafe Dalbol, Montage Cafe ve Sheba Cafe yi geçti.

Saat on bir otuz civarında, Columbia yolunda taksiyi yavaşlattı.

Kalbi çarpmaya başladı. İleride çok güzel bir şey şekilleniyordu.

Güzel görünümlü bir çift, popüler olan Chief Ike s Mambo Room dan ayrılıyordu. Bir erkek bir kadın, İspanyol, belki otuz yaşlarına yakın. İnanılmaz bir şehvet. Zarları ön koltuğa attı: Altı, beş, dört hepsinin toplamı on beş. Yüksek bir sayı. Tehlike. Bunun anlamı şuydu: Bir ift her zaman ince bir işti ve riskliydi. Shafer, çiftin lokanta kubbesinin altından uzaklaşarak kaldırımı geçmelerini bekledi. Onlar tam kendisine doğru geliyorlardı. Ne kadar uygun. Ön koltuğunun altında sakladığı silahının kabzasına dokundu.

Her şey için hazırdı.

Tam taksiye binerlerken, birden fikrini değiştirdi. Shafer, ikisinin de zannettiği kadar çekici olmadığını gördü. Adamın yanaklarında ve alnında hafif benekler vardı; siyah saçındaki jöle çok kaim ve yağlıydı.

Kadın, hoşlandığından birkaç kilo daha fazlaydı ve sokağın oynak ışıklarında, uzaktan görüldüğünden daha tombuldu.

Shafer

-Çalışmıyorum, dedi ve hızla uzaklaştı. Her ikisi de ona el kol hareketleri yaptılar.

Shafer kahkahayla güldü.

-Bu gece şanslı geceniz.! Aptallar! Yaşamınızın en şanslı gecesini ve siz bunu bilmiyorsunuz. Fantezinin eşsiz ani heyecanı bütün vücudunu sarmıştı. Yaşam ve ölüm kontrolü altındaydı.

-Ölüm gurur duysun, diye söylendi kendi kendine.

Tekrar kahve içmek için, Rhode Island Bulvarı ndaki Starbucks da durdu. Böyle bir şey olamazdı. Üç fincan sade kahve aldı ve her birinin

içine altı şeker attı.

Bir saat sonra Southeast teydi. Başka müşteri almak için durmamıştı. Sokaklar ağzına kadar yaya insanlarla doluydu.

Washington un bu kısmında yeteri kadar taksi, hatta çingene bile yoktu. İspanyol çifti arabaya almadığı için pişman oldu. Onları kafasında romantikleştirmeye, sokak ışığında göründükleri gibi canlandırmaya başlamıştı. Proust ın muazzam açış mısraını düşündü:

-Uzun bir süre erken yatardım. Shafer de öyleydi oyunların oyununu keşfedinceye kadar.

Sonra ileride, mükemmel bir kahverengi tanrıça gördü. Sanki ona birisi harika bir hediye sunmuştu.

Kasten hızlı hareket ederek, E Caddesi nden bir blok ötede tek başına yürüyordu. Yürüyüş tarzı, uzun bacaklarının güzelliği, beden hareketinin inceliği hoşuna gitti.

Shafer arkadan yaklaşıncı, kız sokağı kontrol ederek etrafına bakındı. Taksi mi arıyordu? Bu olabilir miydi? Yoksa kendisini mi istiyordu? Kızın üzerinde açık krem rengi bir takım elbise, mor ipek bir gömlek ve ayaklarında yüksek ökçeli ayakkabılar vardı. Kulübe gidemeyecek kadar şık, kibar ve olgun görünüyordu. Kendine güveni var gibiydi.

Shafer yirmi kenarlı zarlarını tekrar yuvarladı ve nefesini tuttu.

Sayıları saydı. Kalbi hopladı. Bu sayı Atlılar ın hepsinin kabul ettiği bir sayıydı.

Kız işaret ederek ona durması için el sallıyordu.

-Taksi! diye bağırdı.

-Taksi! Boş musunuz? Shafer taksiyi kaldırıma yanaştırdı. Kız ona doğru üç çabuk, zarif adım attı. Güzel, donuk parıltılı, ipekten yapılmış yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu. Yakından çok daha güzeldi. On üç on beş yaşlarındaydı. Arabanın kapısı açıldı ve kapı bir saniye kadar Shafer in onu görmesini engelledi.

Sonra kızın elinde çiçekler olduğunu gördü ve nedenini merak etti.

Bu gece özel bir şey mi vardı? Eh, muhakkak vardı. Çiçekler kendi cenazesi içindi.

Taksiye yerleşirken, nefes nefese,

-Durduğunuz için çok teşekkür ederim, dedi. Kıza rahatlamasını ve kendini güvende hissetmesini söyledi. Kızın sesi tatlı ve yumuşaktı. .

Shafer döndü ve gülümseyerek

-Hizmetinizdeyim, dedi.

-Aklıma gelmişken, ben Ölüm üm. Siz bu hafta sonu benim fantezimsiniz. PAZARTESİ SABAHLARI genellikle, Southeast te, St.

Anthony nin Yeri nde, çorba mutfağında çalışırım. Altı yıldan beri gönüllü olarak burada çalışmaktayım. Haftada üç gün, yedidokuz nöbetini yapıyorum.

O sabah kendimi huzursuz ve rahatsız hissettim. Hâlâ beni bütün Doğu Kıyısı na ve Avrupa ya götüren Bay Smith davasının üzerinde çalışıyordum. Belki Washington dan uzak gerçek bir tatile ihtiyacım vardı. Yiyecek almaya paralan yetmeyen insanların her zaman oluşturdukları yemek kuyruğunu seyrettim. Kuyruk beş sıra halinde ve 12. Cadde nin ikinci köşesine kadar uzanıyordu. Bu kadar insanın Washington da aç kalması veya günde sadece bir defa beslenmesi insana çok acı ve adaletsiz geliyordu.

Mutfakta yardım etmeye yıllarca önce eşim Maria yüzünden başlamıştım. İlk tanıştığımız zaman, St. Anthony nin yerinde sosyal işlerde çalışıyordu. Maria, St. Anthony nin taçsız kraliçesiydi.

Herkes onu seviyordu, o da beni. Çorba mutfağının yakınında bir yerde kazayla kurşunlanarak öldürülmüştü. O sırada dört yıllık evliydik ve iki küçük çocuğumuz vardı. Dava hiç bir zaman çözülemedi ve bu da bana acı veriyor. Belki de ne kadar kötü olursa olsun, beni elimden geldiği kadar her davayı çözmeye iten şey bu.

Anthony nin çorba mutfağında kimsenin sinirlenmemesine ve yemek esnasında olay çıkarmamasına yardımcı oluyorum. Bir doksan iki boyunda, yaklaşık doksan kilo ağırlığında, gerektiğinde huzur sağlamak üzere yaratılmış biriyim. Genellikle, sıkıntıyı birkaç sakın sözle ve karşdakini tehdit etmeden uzaklaştırırım. Neyse ki, bu insanların çoğu buraya yemek yemeye geliyor; kavga etmeye, sıkıntı yaratmaya değil.

Ben aynı zamanda, ikinci ve üçüncü bir şey isteyen herkese ekmeklerinin üzerine sürmeleri için yerfıstığı yağı ve jöle servisi de yaparım. Çorba mutfağını çok büyük bir sevgi ve tam bir disiplinle işleten İrlanda asıllı Amerikalı Jimmy Moore, fıstık yağının ve jölenin şifa verici gücüne her zaman inanmıştır. Mutfağa devam edenlerden bazıları bana

-Bay Fıstık Yağı adını taktılar.

Beni yıllardır bu isimle çağırıyorlar.

Son bir iki yıldır çorba mutfağına gelen kısa boylu, tıknaz bir kadın

-Bu gün iyi görünmüyorsun, dedi. Adının Laura olduğunu, Detroit de doğduğunu ve yetişkin iki oğlu olduğunu biliyorum.

Georgetown da M Caddesi üzerinde bir evde kahya olarak çalışırdı, fakat aile onun bu iş için çok yaşlandığını düşünerek, on beş gün bir tatil ve birkaç tatlı övgü sözüyle işine son verdiler.

Laura

-Sen daha iyisine layıksın, sen bana layıksın, dedi ve yayvan yayvan güldü.

-Ne dersin? Ona her zamanki, fazladan porsiyon servisimi yaparken,

-Laura, komplimanların için çok çok teşekkürler, dedim.

-Sırası gelmişken, Christine le tanıştın. Daha önce ondan bahsetmiştim. Laura her iki eliyle tıktırırken, kıkır kıkır gülüyordu. Hatta en kötü şartlar altında bile, hoş, sağlıklı bir gülüşü vardı.

-Biliyorsun küçük bir kız hayal kurmalı, dedi.

-Her zaman olduğu gibi, seni görmek çok güzel.

-Seni görmek de çok güzel, dedim.

-Yemek hoşuna gitti mi?

-Oh, her zaman hoşuma gidiyor. Gittiğini görüyorsun.

Etrafındakilerle neşeli konuşmalar yaparken ve tepeleme fıstık yağı porsiyonlarını dağıtırken, Christine i düşünmeye koyuldum. Laura belki haklıydı, bugün çok iyi görünmüyordum. Belki birkaç gündür çok iyi görünmüyordum.

Yaklaşık iki hafta önceki bir geceyi hatırladım. Boston da çok yönlü bir cinayet davası üzerindeki çalışmayı henüz bitirmiştim.

Christine le ben, Mitchellville deki evinin sundurmasında ayaktaydık. Ben hayatımı değişik bir şekilde yaşamaya çalışıyordum, fakat değişmek zordu. Cidden hoşuma giden, bildiğim bir özdeyiş vardı: KALP KAFAYI YÖNETİR.

Gecenin havasında, bol yetişen gül ve çiçeklerin kokusunu, aynı zamanda Christine in o gece sürdüğü çok sevdiği bir kokuyu, Gardenia Passion i de duyabiliyordum.

Birbirimizi bir buçuk yıldır tanıyorduk. Kocasının ölümüyle sonuçlanan bir cinayet araştırmasında tanışmıştık. Sonunda birlikte çıkmaya başladık. İu andaki duruma o günkü tanışma yol açmıştı. En azından kafamdaki buydu.

Christine in bana iyi görünmediği ve başımı döndürmediği hiç bir anı hatırlamıyorum. Yaklaşık bir yetmiş boyunda hoş biriydi.

Memleketin yarısını aydınlatabilecek bir gülüşü vardı. O gece, rengi solmuş bir jean ve belinde düğüm halinde bağlanmış bir Tişört giyiyordu. Ayakları çıplak ve tırnakları hafif kırmızı ojeliydi. Güzel kahverengi gözleri ıslık ıslık.

Uzandım ve kollarıma aldım, o anda dünyada her şey birdenbire düzeldi gibime geldi. Henüz bitirdiğim korkunç davayı tamamen unuttum; Özellikle, Bay Smith denen o pis katili...

Tatlı, kibar ve narin yüzünü incitmeden ellerimin içine aldım.

Artık hiç bir şeyin beni korkutmadığını düşünmekten hoşlanıyorum, fakat yaşamınızda ne kadar çok iyi şeyler olursa, korkuyu tatmanın o kadar kolay olacağını tahmin ediyorum. Christine bana çok değerli görünüyordu bu sebepten belki korktum.

Kalp kafayı yönetir.

Çoğu insanın davranış tarzı bu değildir, fakat ben öğreniyordum.

-Christine, seni hayatımda bugüne kadar sevdiğim her şeyden çok seviyorum, dedim.

-Sen birçok şeyi ve farklı tarzda görmeme ve hissetmeme yardım ediyorsun. Gülüşünü, insanlarla olan ilişkini özellikle çocuklarla kibarlığını seviyorum. Seni böyle tutmayı seviyorum. Seni söyleyebildiklerimden çok daha fazla seviyorum. Seni çok seviyorum, Christine. Benimle evlenir misin? Christine hemen cevap vermedi.

Kendini biraz, geri çektiğini hissettim. Gözlerinin içine baktım, gördüğüm şey acı ve belirsizlikti. Bu neredeyse kalbimi kırdı.

-Oh, Alex, Alex, diye fısıldadı ve ağlamaklı bir sesle

-Sana bir yanıt veremem. Boston dan henüz döndün, dedi.

-Bir başka korkunç cinayet davasıydın. Bu teklifi kabul edemem. Hayatın yine tehlikeye girdi. O müthiş deli senin evindeydi.

Aileni tehdit etti.

Bunu inkar edemezsin.

İnkâr edemezdim. Korkunç bir deneyimdi ve neredeyse ölüyordum.

-Söylediğin hiçbir şeyi inkar etmeyeceğim. Fakat seni gerçekten seviyorum. Bunu da inkar edemem. Eğer mesele bu ise, polis kuvvetinden ayrılırım.

Gözlerine bir tatlılık geldi.

-Hayır, dedi. Başını ileri geri salladı.

-Bu tamamen yanlış olur. Her ikimiz için de. Sundurmada birbirimizi bırakmadık ve ben sıkıntıda olduğumuzu biliyordum. Ne karar vereceğimi bilmiyordum. Hiç bir fikrim yoktu.

Polis kuvvetinden ayrılısaydım, yine bütün gün çalışan bir terapist olsaydım, Christine ve çocuklar için daha normal bir yaşam sürseydim... Fakat bunu yapabilir miydim? Cidden ayrılabilir miydim? Christine fısıltı ile

-Bana evlenir misin diye tekrar sor, dedi.

-Bana bir başka zaman yine sor. O GECE DEN BERİ CHRISTINE ile ben randevulaşıyorduk. Her şey iyi, rahat, kolay ve romantikti. Bu hep öyle oldu. Bununla beraber, sorunumuzun halledilip edilemeyeceğini merak ediyordum. Acaba bir cinayet dedektifi ile mutlu olabilir miydi? Acaba polis kuvvetinden ayrılma mıydım? Bilmiyordum. Christine i düşünüp dalıp gitmiştim. Tam E Caddesini dönerken, On ikinci Cadde de yüksek sesle kesik kesik çalan bir siren sesiyle kendime geldim. Sampson ın siyah Nissan arabasını St.

Anthony nin mutfağının önünde gördüğüm zaman ürperdim.

Arabanın sirenini susturdu, fakat kornasını öttürerek üzerine oturdu. Benim için buraya geldiğini, muhtemelen istemediğim bir yere götürmek için burada bulunduğunu biliyordum. Klakson boru gibi ötmeye devam ediyordu.

Jimmy Moore

-Konuşan, arkadaşınız John Sampson, diye seslendi.

-Onu işitiyor musun, Alex? Ben de Jimmy ye

-Kim olduğunu biliyorum, diye seslendim.

-Çekip gideceğini umuyorum.

-Pek çekip gideceğe benzemiyor. Nihayet mutfaktan çıktım.

Uzun zamandır tanıdığım insanlar beni yarım gün çalışmakla suçluyor, işi sevip sevmediğimi soruyor veya o işe kendilerinin girebileceklerini söylüyorlardı. Siyah arabasına kadar olan bütün yolu yürümeden önce, Sampson a

-Ne var? diye seslendim. Sampson ın arabasının yan camı kayarak aşağı indi.

Arabanın içine eğildim ve ona

-Unuttun mu? Bugün benim boş günüm, diye hatırlattım.

Sampson sadece öfkeli ve çok ciddi olduğu zamanlarda kullandığı alçak ve yumuşak bir sesle

-Mesele, Nina Childs, dedi. Metin gözükmek için, yüz kaslarını germemeye çalışıyordu, fakat işe yaradığı yoktu.

-Nina öldü, Alex, dedi.

Elimde olmadan titredim. Araba kapısını açıp içeri girdim.

Mutfağa dönüp Jimmy Moore a gitmem gerektiğini bile söylemedim.

Sampson arabayı hızla kaldırım kenarından çekti. Siren tekrar çaldı, şimdi bu, yerinde bir sestir. Ses bana uyuşukluk verdi. Southeast in kasvetli sokaklarında hızla yol alırken

-İimdiye kadar ne öğrendin? diye sordum. Sonra kurşun grisi Anacostia Nehrini geçtik.

Sampson,

-8. cadde ile Garnesville deki sıra evlerden birinden atılmış.

Thurman onun yanında. Söylediğine göre, belki hafta sonundan beri oradaymış. Cesedi bir iğneci bulmuş. Üzerinde ne elbise ne de kimlik var, Alex, dedi.

Cesedi inceledim.

-Nina olduğunu nasıl anladılar? Cinayet yerindeki üniformalı bir polis onu tanımış. Onu hastaneden tanıyormuş. Nina yı herkes tanırdı.

Gözlerimi kapadım, Nina Childs ın yüzünü gördüm ve gözlerimi tekrar açtım. St. Anthony hastanesi Kraliçe Elizabeth ünitesinde on bir yedi sorumlu hemşiresiydi. Oraya bir seferinde ben de, kucağında ölmekte olan bir çocukla fırtına gibi koşmuştum.

Sampson ve ben, Nina yla hatırlayabildiğimden çok daha fazla zaman birlikte çalışmıştık. Sampson, Nina yla bir yıldan fazla arkadaşlık yaptı, sonra arkadaşlıkları bozuldu. Bu civarda oturan ve şehirde çalışan biriyle evlenmişti. İki küçük bebekleri vardı ve Nina son gördüğümde çok mutlu görünüyordu.

Nina nın Anacostia Nehri nin karşı kıyısında bir apartmanın bodrumunda ölü bulunmasına inanamıyordum. Jane Doe lardan biri gibi terk edilmişti. Bölüm 9 NINA CHILDS IN CESEDİ, şehrin en fakir, en harap ve en korkutucu semtlerinden birinde, bir sıra evin bodrumunda bulunmuştu.

Cinayet yerinde sadece bir devriye arabası ile paslı, bir yere vurmuş Acil Tıp Servisi arabası vardı. Southeast teki cinayetler çok dikkat çekmez.

Bir yerde bir köpek havlıyordu, ıssız sokaktaki tek ses buydu.

Sampson la ben, 18. Cadde üzerindeki bir açık hava çarşısının önünden yürüyerek geçmek zorunda kaldık. Çoğu delikanlı, birkaç çocuk ve iki de kadın fütursuzca orada toplanmıştı. Southeast in bu kısmında, her yerde uyuşturucu çarşıları vardır. Civardaki gençliğin ilgisi, burada mükemmel bir ticaret ortamı yaratmıştır.

Gençlerden birisi

-Günlük beden uyarıcısı, Memur Beyler? dedi.

Askılı siyah pantolon giyyordu, üzerinde gömlek, çorap, ayakkabı yoktu. Hapishanede yatmışa benziyordu ve vücudunun her yerinde dövmeleler vardı. Yaşlıca bir adam tezgahın arkasından çatlak bir sesle

-Çöpleri çıkarmaya mı geldiniz? diye seslendi.

-Bari gelmişken bütün gece havlayan bu köpeği de alın götürün.. Biraz faydalı olun. diye de ekledi. Sampson ve bsn onları görmezliğe gelip, 18. Cadde yi geçmeye devam ettik, sonra üç katlı bir sıra eve girdik. Biri beyaz, diğeri siyah iki boksör, oranın devamlı sakinleriymiş gibi, üçüncü kat penceresinden eğilip baktılar, yoksa bina terk edilmiş gibiydi.

Ön kapı belki yüz defa maymuncukla açılmıştı. Bu sebepten hemen sallanarak açıldı. Bina ateş, çöp ve kırık musluklardan sızan sudan dolayı çok pis kokuyordu. Tavanda patlak bir buhar borusundan meydana gelen bir çukur vardı. Nina nın yaşamının böyle fena, çok berbat bir yerde son bulması büyük bir haksızlıktı. Bir yıldan fazla bir zamandır, gayri resmi olarak, Southeast te, çoğu Jane Doe olan çözülmemiş cinayetleri araştırmaktaydım. Saydığım kaderiyle, yüzün üzerindeydi, fakat şubede hiç kimse bu sayıyı ya da buna yakın bir sayıyı kabul etmek istemiyordu. Öldürülen kadınlardan çoğu uyuşturucu bağımlısı veya fahişeydi. Fakat Nina bunlardan hiçbirisi değildi.

İyice eskimiş, sallanan tahta trabzanlı helezon şeklindeki bir merdivenden dikkatlice aşağı indik. İleride flaş ışıklarını görebiliyordum.

Zaten el fenerim Maglite yi de yakmıştım.

Nina terk edilmiş binanın bodrumundaydı. Her nasılsa birisi, cinayet yerini korumak için, binanın etrafını bantla çevirmek zahmetine katlanmıştı.

Nina nın cesedini gördüm ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Konu ölmesi değil, nasıl öldürüldüğüydü. Biraz sakinleşinceye kadar kafamı ve gözlerimi bir başka yere çevirmeye çalıştım.

Jerome Thurman, Acil Tıp Servisi ekibiyle oradaydı. Ayrıca bir de, Nina'nın kimliğini tespit eden devriye polisi vardı. Southeast teki cinayetlere bir adli tıp doktorunun gelmemesi olağandı.

Döşemede cesedin yanında ölü çiçekler vardı. Tekrar Nina ya bakmamak için, dikkatimi çiçeklere verdim. Başka Jane Doe cinayetlerine uymuyordu. Katilin kesin bir tavrı yoktu. Sorunlarımdan biri buydu.

Bu, fantezisinin henüz gelişmekte olduğu anlamına gelebilirdi.

Döşemede her yere atılmış kağıt parçaları ve şeffaf sargılar dikkatimi çekti. Parlak şeyler fareleri çeker ve onları yuvalarına götürür.

Örümcekler bodrumun bir ucundan öbür ucuna ağ örmüştü.

Nina ya tekrar bakmak zorundaydım. Yakından bakmam gerekiyordu.

Sonunda, yirmi yaşlarındaki biri erkek, diğeri kadın olan Acil Tıp Servisi ekibine

-Ben Dedektif Alex Cross. Lütfen izin verin, ona bir bakayım, dedim.

-Birkaç dakika daha buradayım, sonra yolunuzdan çekileceğim.

Erkek olan Acil Tıp Servisi teknisyeni

-Diğer dedektifler zaten cesedi bırakıp gittiler, dedi. Sopa gibi zayıftı ve uzun kirli sarı saçları vardı. Dönüp bana bakmak zahmetine katlanmadı bile.

-İşimizi bitirip bu lanet olası lağım çukurundan çıkalım, dedi.

-Her taraf son derece mikroplu bok gibi kokuyor. Sampson teknisyene,

-Cesedin yanından çekil, diye sert ve yüksek sesle bağırdı.

-Sopa gibi bacaklarını kırmadan, cesedin yanından kalk.

Teknisyen lanet okudu, sonra ayağa kalkıp Nina'nın cesedinden geri geri uzaklaştı. Ben yaklaştım, zihnimi toplamaya, profesyonel olmaya çaba harcadım. Southeast te, evvelki Jane Doe lar hakkında topladığım özel detayları hatırlamaya çalıştım. Bir bağlantı arıyordum. Avla yaşayan tek bir hayvanın bu kadar çok insanı öldürmesinin mümkün olup olmayacağını merak ediyordum. Eğer durum bu idiyse, o zaman, bugüne kadarki en vahşi cinayet cümbüşlerinden biri olurdu.

Derin bir nefes aldım ve Nina'nın cesedinin üzerine eğildim.

Fareler cesede zarar vermişti, fakat katilin verdiği zarar çok daha büyüktü. Bana öyle geldi ki, Nina tekme ve yumrukla dövülerek öldürülmüştü.

Yüz kez, belki daha fazla vurulmuştu. Birisine böyle bir ceza verildiğini pek nadir görmüştüm. Sebebi neydi acaba? Henüz otuz bir yaşında, iki

çocuk annesi, kibar ve kendini St.Anthony Hastanesi ndeki işine adanmış bir kadındı.

Binada birden silah sesi gibi bir gürültü oldu. Ses, bodrumun duvarlarında yankılandı. Acil Tıp Servisi çalışanları yerlerinde zıpladılar.

Geri kalanımız sinir bozukluğuyla güldük. Sesin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Acil Tıp Servisi ekibine

-Fare kapanları, dedim.

-Ben bu sese alışığım. ORADA BULUNMAK İSTEDİĞİMDEN ÇOK DAHA UZUN bir süredir, iki saatten fazla bir zaman, cinayet mahallindeydim ve bunun her saniyesinden nefret ettim. Jane Doe cinayetleri için belirli bir tarz saptayamadım. Nina Childs ın ölümünün de bir yararı olmadı.

Çiçeklerin orada ne işi vardı? Bu aynı katilin işi miydi? Sampson la ben, tüm suç mahallini, bodrumdan her kata ve hatta çatıya kadar çıkıp dolaştık. Sonra çevreyi gezdik. Hiç kimse olağandışı bir şey görmemişti ve bu ikimizi de şaşırtmadı.

Sonra işin cidden en berbat yanı geldi. Sampson ve ben, Katolik Üniversitesi nin doğusundaki Brookland bölgesine, Nina nın apartmanına geldik. Yine kullanıldığımı biliyordum, fakat yapacak bir şey yoktu.

Terletici, çok sıcak bir gündü. Güneş Washington u merhametsizce kavuruyordu. İkimiz de arabada sessizdik. Yapmak zorunda olduğumuz şey ki, işimizin en kötü yanıydı bir aileye sevdikleri birinin ölüm haberini vermektir. Bu kez bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Nina nın oturduğu bina, Monroe Caddesi nde bakımlı, kahverengi tuğladan yapılmış bir apartmandı. Pencereye konmuş açık yeşil kutularda minyatür sarı güller açıyordu. Burada oturan birinin başına kötü bir şey gelecek gibi görünmüyordu. Semt olarak her şey çok iyi ve umut doluydu.

Bu iğrenç ve zalim cinayetin, en azından polis departmanından, resmi bir şekilde adil bir araştırma görmeyeceği gerçeğini düşünmek, beni gittikçe rahatsız ve huzursuz ediyordu. Nina bana, kendini moral olarak beyazlardan üstün hissettiğini ve beyazlara hiç bir zaman, beyazların Washington daki siyahlara davrandığı gibi davranmayacağını söylerdi.

Monroe ya inerken, Sampson

-Çocuklara Nina nın kız kardeşi Marie bakıyor, dedi.

-Hoş bir kız. Bir zamanlar uyuşturucu sorunu vardı.

Onu halletti. Nina kendisine yardımcı oldu. Bütün aile birbirine kenetlenmiş durumda. Çoğu sizinkiler gibi. Cidden çok kötü bir durum, Alex. Sampson a döndüm. Nina nın ölümüne benim verdiğimden daha fazla önem veriyordu. Yine de, Sampson ın heyecanını göstermesi olağandışı.

-John, ailesine ben haber veririm, dedim.

-Sen arabada kal. Ben yukarı çıkar, aileyle konuşurum.

Sampson başını salladı ve yüksek sesle içini çekerek

-Olmaz, şeker dedi.

Nissan ı kaldırıma yanaştırdı ve her ikimiz de arabadan indik.

Apartmana onunla birlikte gitmeme engel olmadı, orada beni yanında görmek istiyordu. Haklıydı. Childs ın apartmanı birinci ve ikinci katları içeriyordu. Ön kapı hafifçe süslüydü. Nina nın kocası zaten kapıdaydı. Üzerinde, çalıştığı D.C. İskan Amirliği nin resmi işçi üniforması, çamur lekeleri bulunan iş çizmeleri, mavi pantolon ve DCIA işlemeli bir gömlek vardı. Bebeklerden biri kucağındaydı. Güzel bir bebektir, bana baktı, gülümsedi ve bazı sesler çıkardı.

Sampson

-Bir dakika içeri girebilir miyiz? diye sordu.

Kocas

-Nina mı? dedi ve kapı eşiğine yığılıp kaldı.

Yumuşak bir sesle

-Üzgünüm, William, dedim.

-Haklısın. Öldü. Cesedi bu sabah bulundu. William Childs hıçkırığa ağlamaya başladı. Güçlü görünen bir işçiydi. Fakat bunun önemi yoktu. Küçük kızını göğsüne dayadı ve gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı, fakat başaramadı.

-Oh, Allahım, hayır olamaz. Oh, Nina bebeğim, dedi.

-Bunu sana nasıl yapabildiler? Oh, Nina, Nina, Nina. Arkasında genç, güzel bir kadın görüldü. Nina nın kız kardeşi Maria olmalıydı.

Bebeği eniştesinin kucağından aldı ve bebek sanki olanları biliyormuş gibi acı acı ağlamaya başladı. Sevdiklerini bu merhametsiz sokaklarda kaybeden çok aile, çok iyi insanlar gördüm.

Bu gibi olayların hiç bir zaman tamamen durmayacağını biliyordum, fakat düzelmesi gerektiğini düşünüyordum. Ne yazık ki asla düzelmedi.

Kız kardeşi, içeri girmemiz için işaret etti. İçeride bir salon masası vardı ve üzerinde iki cep kitabı duruyordu. Sanki Nina oralarda bir yerdeydi. Salon hafif bambu ve beyaz minderli mobilyalarla rahat, temiz ve zevkli bir şekilde döşenmişti.

Pencereye takılı bir klima vır vır ses çıkartıyordu. Uçtaki bir masada porselenden yapılmış bir hemşire figürü duruyordu.

Cinayeti, diğeri Jane Doe cinayetlerine bağlamaya çalışarak, cinayet mahallinin detaylarını gözden geçiriyordum. Nina nın cumartesi gecesi sağlıkbakım vakıf yemeğine katıldığını öğrendik. William mesai yapıyordu. Aile, cumartesi gecesi geç vakit polise telefon etmiş ve iki polis gelmişti, fakat hiçbirini Nina yı bulamamıştı.

Bir ara bebeğiyi ben kuağıma aldım. Bu zavallı küçük kızın annesini bir daha görmeyeceğini ve annesinin onun için ne kadar özel olduğunu bilmek çok acı ve üzücüydü. Bu bana kendi çocuklarımı, annelerini ve böyle bir cinayet araştırması sırasında öleceğimden korkan Christine i hatırlattı. Bebeğiyi kuağımda tutarken, daha büyük olan kız kardeş yaklaştı. En fazla iki üç yaşındaydı. Gururla

-Yeni bir sa şekli buldum, dedi ve saçını bana göstermek için yarım döndü.

-Öyle mi? dedim

-Çok güzel. Bu örgüleri kim yaptı?

-Annem, dedi. Sampson ve ben, nihayet evden ayrıldığımızda aradan bir saat geçmişti. Geldiğimiz aynı yoldan sessiz ve üzgün ayrıldık.

İki blok sonra, Sampson arabayı, bira ve soda posterleriyle kaplı harabe bir semt şarapısının önüne çekti.

Derin bir ah çekti, elleriyle yüzünü kapadı ve sonra ağladı.

Arkadaş olduğumuz yıllarda, hatta çocukluğumuzda ben onu hiç böyle görmemiştim. Uzanıp bir elimi omuzuna koydum, kımıldamadı. Sonra, benimle evvelce hiç paylaşmadığı bir sırrı paylaştı. Onu sevdim, Alex, fakat onu terk ettim, dedi.

-Ne hissettiğiyi ona asla söyleyemedim. Bu orospu çocuğunu muhakkak bulmalıyız. BİR BAİKA CİNAYET karmaşasının başlangıcında olduğuyum hissettim.

İstemiyordum, ama şiddeti durduramıyordum. Jane Doe lar için bir şeyler yapmaya alışmalıydım, fakat hiç bir şey yapamıyordum.

Her ne kadar kıdemli bir dedektif olarak 7. bölgeye atandımsa da, FBI ile bağlantı görevim bana ekstra bir statüko ve zaman zaman çok fazla denetim ve karışma olmadan çalışma serbestliği veriyordu.

Kafam rahat çalışıyordu. Zaten Nina'nın ölümü ile en azından çözülmemiş cinayetlerden bazıları arasında ortak yanlar bulmuştum.

Birincisi, hiçbir kurbanın üzerinde kimlik yoktu. İkincisi, cesetler ekseri, kolayca bulunamayacakları binalara atılmışlardı. Üçüncüsü, tek bir kişi bile, sanık olabilecek birini görmemişti. En çok görülen şey ise, yoğun trafik ve cesetin bulunduğu sokağa yığılan halktı. Bütün bunlar bana katilin işini iyi bildiğini ve muhtemelen bir siyah olduğunu söylüyordu.

O akşam altı sularında, nihayet evin yolunu tuttum. Aslında izinli olmam gerekirdi. Evde yapacak işlerim vardı. Ev yaşamının gerektirdiği işlerle, işin gerektirdiği işleri dengelemeye çalışıyordum. Mutlu bir ifadeye büründüm ve içeri girdim.

Damon, Jannie ve Nana mutfakta

-Sit down. You rs Rockinds Boat şarkısını söylüyorlardı.

Çocuklar mutlu görünüyordu. Çocukların masumiyeti üzerine söylenecek çok şey var.

Nana'nın

-How about I Can Tell the World ? şarkısını söylediğini duydum. Sonra, üçü birden benim de bildiğim en güzel ilahilerden birine başladılar. Damon'un sesi bana özellikle güçlü geldi. Bunu evvelce hiç fark etmemiştim.

Bütün gün boyu ilk defa gülerек,

-Kendimi Louisa May Alcott'un bir öyküsünün içindeymişim gibi hissediyorum. dedim.

Nana

-Bunu yüksek bir kompliman olarak kabul ediyorum, dedi. Yaşı, yetmişin sonlarında veya sekseninin başlarında bir yerde. Fakat yaşını hiç söylemez ve göstermez de.

Jannie

-Louisa May Alcott kim? dedi ve suratını ekşitti. Jannie hemen hemen hiçbir şeyi hor görmediği halde, küçük bir şüphecidir.

Bu bakımdan hem babasına, hem büyük annesine benzer.

Ona

-Bu gece araştırmam, dedim.

-Doğru esvaba karşılık csbinds sili sent olacak. Jannis sırtarak

-İstersen ödsmsyi hsmsn yapabilirsin, dsdi.

Damon

-Bana da var mı? diye sordu.

-Elbette. Sen de Jane Austen i araştırabilirsin, dedim.

-Bu ilahi uyumun sebebi nedir? Bu çok hoşuma gidiyor. Ben yalnızca özel bir durum varsa, onu bilmek istiyorum. Nana

-Biz sadece yemek hazırlarken şarkı söylüyoruz. dedi. Burnunu tuttu ve gözlerini kırıştırdı.

-Sen de piyanoda caz ve blues çalıyorsun, değil mi? Bazen melekler gibi uyum sağlıyoruz. Hiçbir özel nedeni yok. Müzik ruh sağlığı için iyidir ve ruhun gıdasıdır.

Kimseye de zarar vermez.

-Eh, benim yüzümden şarkınızı kesmeyin, dedim, fakat kesmişlerdi bile. Çok kötü. Bir şeyler oluyordu. Kendi evimde çözülecek bir musiki esrarı.

Tedbirli bir şekilde,

-Yemekten sonra boks antrenmanı yaparız, değil mi diye sordum. Bir ibadet halini alan boks dersleri için beni reddetmelerini istemediğimden, biraz hassas davranıyordum.

Damon böyle bir soruyu sormak için aklımı yitirmiş olmam gerekirmiş gibi kaşlarını çatı ve

-Elbette, dedi.

Jannie

-Elbette, Baba. Niçin olmasın? dedi ve benim aptal sorumu bir el hareketiyle kenara itti. Sonra

-Bayan Johnson nasıl? diye sordu.

-İkiniz bu gün konuştunuz mu? Jannie yi kendi sorumla yanıtladım ve

-Ben bütün bu şarkıların nedenini bilmek istiyorum? dedim.

-Sende değerli bilgiler var. Eh, bende de. Misli ile karşılık, dedi.

-Nasıl hoşuna gidiyor mu? Biraz sonra Christine e telefon ettim.

Biraz konuştuk ve Cuma günü birlikte olmamızı rica ettim.

-Elbette, Alex, dedi ve

-Ne giyeyim? diye sordu.

Tereddüt ettim.

-Giyimin daima hoşuma gider fakat özel bir şey giy, dedim.

Nedenini sormadı.

NANA NIN KIZARMİi tatlı patates ve ev yapısı ekmekli haşlanmış piliçli akşam yemeğinden sonra, çocukları haftalık boks dersleri için alt kata indirdim. Maça devam ederken, bir ara saatime baktım. Dokuzu biraz geçiyordu.

Bir dakika sonra kapı zili çaldı. Okumakta olduğum The Color of Water adlı güzel kitabı bıraktım ve aile odasındaki sandalyemden kalktım.

Çocuklara

-Ben bakarım, herhalde benim için, diye seslendim.

Jannie kızdırmak için

-Belki Christine dir, dedi ve ok gibi mutfağa fırladı. Çocukların ikisi de ona tapıyordu.

Dışarıda kimin olduğunu biliyordum. 1. Bölge den dört dedektif bekliyordum Jerome Thurman, Rakeem Powell, Shawn Moore ve Sampson.

Üç dedektif sundurmada duruyordu. Kedimiz Rosie yle birlikte onları içeri aldık. Sampson yaklaşık beş dakika sonra geldi ve hepimiz arka bahçede toplandık. Evdeki toplantımız kanuna aykırı değildi.

Bahçe sandalyelerinde oturduk. Onlara, yüz on kilo ağırlığındaki Jerome nin alay ettiği ve hiç rağbet etmediği kalorisi düşük ucuz halka bisküvi ve bira ikram ettim.

-Bira ve halka bisküvi. Bana burada bir şans tanı, Alex. Aklını mı üşüttün? Yoksa karımla işbirliği içinde misin? Bu berbat fikri Claudette ten almış olmalısın. Ona

-Koca adam, bunları özellikle senin için aldım, dedim.

-Kalbin biraz dinlensin. Diğer arkadaşlar kahkaha ile güldüler.

Hepimiz Jerome ye takıldık.

İki haftadan beri, beşimiz resmi olmayan bir şekilde toplanıyor ve Jane Doe adını verdiğimiz davalar üzerinde çalışıyorduk. Cinayetin resmen devam eden bir araştırması yoktu. Araştırma, cinayetleri, devamlı olarak seri cinayetler işleyen bir katile bağlamaya çalışmıyordu. Bir Jane Doe cinayetiyle başlamaya çalışmış, fakat ief Pittman tarafından geri çevrilmişim. Pittman, cinayetlerden herhangi birine bağlı izler bulamadığım ve üstelik Southeast te verecek fazla dedektifi olmadığı gerekçesiyle reddetmişti.

Sampson, diğer dedektiflere

-Sanırım şimdiye kadar hepiniz Nina Childs cinayetini duymuşsunuzdur, dedi. Nina yı tanıyordu ve zaten Jerome cinayet mahallinde bizimleydi.

Rakeem Powell, kaşlarını çatı ve başını salladı.

-İyiler genç ölür. Rakeem zeki ve kuvvetli bir adamdı ve departmanda her işe koşardı.

-Southeast te departman hemen hemen hiç bir şey yapmıyor.

Bakışları soğudu ve sertleşti. Onlara bildiklerimi, özellikle Nina nın üzerinden kimlik çıkmadığını anlattım. Cinayet mahallinde fark ettiğim her şeyi söyledim.

Bu vesileyle, Southeast te çözülmemiş cinayetlerin çokluğundan biraz daha bahsetmek fırsatını bulmuş oldum. Çoğunlukla boş zamanlarımda toplamış olduğum istatistikleri inceledim.

Daha sakın bir sesle

-Bu konuda bir şeyler yapmak üzere buradayız, dedim.

-İş, ne parada ne de zamanda. Size bu katil hakkında ne hissettiğimi anlatayım, diye devam ettim.

-Hakkında birkaç şey bildiğimi zannediyorum. Shawn Moore

-Bu profile nasıl ulaştın? diye sordu.

-Bu çapraşık orospu çocuklarını böyle çok düşünmeye nasıl dayanabiliyorsun? Omuz silktim.

-En iyi yaptığım şey bu. Bütün Jane Doe ları analiz ettim, dedim.

-Kendi kendime çalışmam haftalarımı aldı.

Sampson

-Artı, kemirgenlerin gübrelerini de inceliyor, dedi.

-Küçük kurtçukları torbaya koyduğunu gördüm. Bu onun gsrçsk sırrı. Sırttım vs onlara bu güne kadar ns yaptığımı anlattım.

-Belki bir düzine kadar cinayet var. Ölümünün sn azından birkaçından bir erkeğin sorumlu olduğunu zannediyorum. Gary Soneji veya Bay Smith gibi zeki bir katil olduğunu sanmıyorum, fakat yakalanmayacak kadar zeki olduğu muhakkak. Sabıka kaydı bulabileceğimizi düşünmüyorum.

Belki güzel, temiz bir işi ve hatta ailesi var. Quantico daki FBI dan arkadaşlarım bunu kabul ediyorlar.

-Belki yeni birisi veya yeni bir şey olma yolunda. Kendine yeni kişilik oluşturuyor olabilir. Öldürmeye devam ediyor.

-Birkaç bilimsel tahminde bulunacağım. Ona en yakın insanlar bu durumu tam anlamıyla anlamasalar bile, katil eski kimliğinden nefret ediyor. Ailesini, işini ve arkadaşlarını terk edebilir her an. Bir zamanlar muhtemelen bir şey hakkında din, kanun ve düzen, devlet çok kuvvetli

duyguları ve inançları vardı, fakat artık yok. Farklı şekillerde öldürüyor. Tespit edilmiş belirli bir formül yok.

İnsanları öldürme konusunda çok şey biliyor. Çeşitli silahlar kullanmış. Denizaşırı geziler yapmış ya da Asya da bulunmuş olabilir.

Siyah biri olması pek muhtemel. Southeast te birkaç defa adam öldürmüş ve hiç kimse onu fark etmemiş. Jerome Thurman

-İyi haberin var mı, Alex? dedi.

-Bir şey var ve bu başarılması mümkün olmayan bir girişim.

Fakat bana olabilir gibi geliyor. İntihara meyilli olabileceğini zannediyorum. İşi şansa bırakarak, tehlikeli bir hayat yaşıyor.

Patlayabilir. Sampson

-Patlama Sansar a dönüşüyor, dedi.

Bu söz üzerine katile Sansar adını vermeye başladık.

GEOFREY SHAFER, her perşembe gecesi saat dokuzdan yaklaşık bire kadar Dört Atlı yı oynamayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Fantezi oyun onun her şeyiydi. Dünyada üç başka usta oyuncu daha vardı. Oyuncular Beyaz Atlı, Fatih; Kırmızı Atlı, Savaş; Siyah Atlı, Kıtık; ve kendisi, Soluk Benizli Atlı, Ölüm.

Lucy ve çocuklar, babalan bir kez kendisini ikinci kattaki kütüphaneye hapsettikten sonra, herhangi bir nedenden onu rahatsız etmelerinin yasak olduğunu biliyorlardı. Kütüphanenin bir duvarında, hemen hemen hepsi Hong Kong ve Bangkok tan satın alınmış olan merasim hançerleri koleksiyonu bulunuyordu. Yine duvarda, kolej takımının yarışları kazandığı yıldan kalma bir yarış küreği vardı.

Shafer, oynadığı oyunları hemen hemen her zaman kazanırdı.

Henüz dünyada hiç kimsenin haberi yokken, diğer oyuncularla iletişim kurmak için, yıllardır internet kullanıyordu. Fatih, Londra dışında, Survey deki Dorking kasabasından oynuyordu; Kıtık, Bangkok, Sydney, Melbourne ve Manila arasında ileri geri gezip duruyordu.

Savaş, genellikle Jamaika nın dışından katılıyordu. Savaş ın denizde büyük bir mülkü vardı. Yedi yıldan beri Dört Atlı yı oynuyorlardı.

Dört Atlı, tekrarlanan bir oyun olmaktan çok, gelişen bir oyun olmuştu. Yenilenerek ve hatta daha ilginç hale gelerek, her yıl gelişmişti. Amaç, en nefis ve olağandışı bir fanteziyi veya serüveni yaratmaktı. İddet, hemen hemen her zaman oyunun bir parçasıydı, fakat cinayet değil. Shafer, anlattıkları şeylerin hiçte fantezi olmadığını, onları gerçek dünyada

yaşadığını iddia eden ilk kişiydi. imdi diğerleri de zaman zaman aynı şeyi iddia edeceklerdi. Amaç, diğer oyunculara fark atmak için, akşamın en korkunç fantezisini yaratmaktı.

Saat dokuzda, Shafer dizüstü bilgisayarı üzerinde çalışıyordu.

Diğerleri de öyle. Herhangi birinin bir oturumu kaçırmaması pek nadirdi. Öyle durumlarda, birbirlerine uzun mesajlar, bazen düşünülen sevgililerin veya kurbanların resimlerini veya hatta fotoğraflarını bırakırdı. Ara sıra filmler kullanılırdı ve o zaman diğer oyuncuların, oyunların sahnede oynanıp oynanmadığı veya sinema gerçeği olup olmadığına karar vermek zorundaydılar. Shafer, oyunun sn küçük bir parçasını bile kaçırmaya tahammül edemiyordu. Ölüm sn ilginç, sn güçlü vs sn yaratıcı karakterdi.

Psırşsmbs geceleri, sırf müsait olabilmek için, önemli sosyal etkinlikleri vs elçilik işlerini kaçırmıştı. Zatürs olduğu zaman vs bir seferinde ağırlı iki taraflı bir fitık ameliyatı geçirdiğinde bile oynamıştı.

Dört Atlı birçok bakımdan eşsizdi, fakat sn önemlisi, oyunun hareketini kontrol edecek veya ana hatlarını çizecek tek bir oyun yöneticisinin olmaması gerçeği idi. Oyunculardan her biri, kendi öyküsünü yazmak ve onu kendi hayal gözüyle görmek özerkliğine tamamen sahipti; doğal olarak, zarlara göre oynadıkları ve karakterlerin parametresi içinde kaldıkları sürece.

Uygulamada, dört oyun yönetmeni vardı. Buna benzer bir başka fantezi oyun yoktu. Katılımcıların hayalleri vs oyunu sunmadaki ustalıkları onları cezbedtiği için, bu oyun zamanla korkunç vs şaşırtıcı bir hal aldı. Fatih, Kıtlık vs Savaş hepsi anlaşılmış, imza atmışlardı. Shafer bilgisayarda yazmaya başladı.

ÖLÜM WASHINGTON DA YİNE ZAFER KAZANDI. SİZE DETAYLARI ANLATAYIM, SONRA, FATİH, KITLIK VE SAVAİ IN MUHTEİEM ÖYKÜLERİNİ, HAYAL GÜÇLERİNİ DİNLEYECEĞİM. BEN BUNUN İÇİN YAIİYORUM; HEPİNİZİN DE AYNI İEY İÇİN YAIADIĞINI BİLİYORUM.

BU HAFTA SONU, FANTASTİK TAKSİMİ

-KARABASAN MAKİNEMİ BİR KERE DAHA KULLANDIM ÇEİİTLİ SEÇİMLERLE VE HOİ KURBANLARLA KARİİLAİTIM, FAKAT DEĞERSİZ OLDUKLARI İÇİN ONLARI REDDETTİM. SONUNDA KRALİÇEMİ BULDUM. BANA BANGKOK VE MANİLA DAKİ GÜNLERİMİZİ HATIRLATTI.

KİM BOKS ARENASININ O KANLI İEHVETİNİ UNUTABİLİRDİ?
TEKME BOKSUNA BENZER BİR MAÇ YAPTIM. BEYEFENDİLER,
KURBANIMI ELLERİMLE VE AYAKLARIMLA ÖLDÜRDÜM. İTE
RESİMLERİ...

BİR İEY OLMUITU ve ben bundan pek hoşlanacağımı
zannetmiyordum.

Ertesi sabah, yedi otuzdan Önce, 7. Bölge Karakolu na vardım.

Yetkililer tarafından çağrılmıştım. Nina Childs ın ölümüyle ilgili bir delil
bulmaya çalışarak sabahın ikisine kadar çalışmıştım.

İçimde gün ters başlıyor diye bir his vardı. Gergin ve her zaman
olduğumdan daha endişeliydim. Sabahın bu erken saatindeki emir olayı hiç
te hoşuma gitmedi. Maun kapıyı açmadan önce başımı salladım, kaşlarımı
çattım ve dişlerimi iyice gıcırdattım. İefimiz George Pittman, bürosunda
beni bekliyordu. Bürosu, konferans salonu da dahil, birbirine bağlı üç
bürodan ibaretti. Jefe hayranları onu böyle çağırırdı. Gri takım, kolalı
beyaz bir gömlek giymiş ve gümüş renginde bir kravat takmıştı. Gri saçları
geriye taralıydı. Polisten ziyade bir bankere benziyordu; aslında bazı
bakımlardan bankerdir. Her zaman bıkmadan söylediği gibi, sabit bir
bütçeyle çalışmasına rağmen, işgücü ücretlerini, mesai ücretlerini, dava
ücretlerini asla unutmaz. Dirayetli bir idarecidir ve polis şube müdürünün
onun kabadayı, tarafgir, ırkçı ve işgüzar olması gerçeğini görmezliğe
gelişinin nedeni budur.

Duvarında iğnelerle tutturulmuş, önemli görünen üç büyük harita vardı.
Birincisi Washington da birbirini izleyen iki aydaki ırza geçmeleri,
cinayetleri ve saldırıları, ikinci harita ev ve işyeri soygunlarını ve üçüncü
harita ise oto hırsızlıklarını gösteriyordu.

Haritalar ve Washington Post gazetesi, suçun D.C. de azaldığını
gösteriyordu, benim oturduğum yerde değil.

Pittman doğrudan doğruya

-Niçin burada olduğunu, seni niçin görmek istediğimi biliyor musun?
diye sordu. Hal hatır sormadan, en ufak bir nezaket göstermeden

-Elbette biliyorsun, Dr. Cross. Sen bir Psikologsun. İnsan aklının nasıl
çalıştığını bilmen gerekir. Bunu unutup duruyorum. Kendime sakın olmamı,
dikkatli olmamı söyledim. İef Pittman ın hiç beklemediği bir şey yaptım:
Gülümsedim ve sonra yumuşak bir sesle,

-Hayır, cidden bilmiyorum, dedim.

-Yardımcınızdan tıslsfon aldım vs bu yüzden buradayım.

Pittman, sanki oldukça güzel bir şaka yapmışım gibi gülümsedi. Sonra birdenbire sesini yükseltti; yüzü ve boynu kızardı; öfkeden burun delikleri açılıp kapandı.

Ellerinden biri sıkı bir yumruk halini alırken, diğeri açıldı.

-Kimseyi aptal yerine koyma, Cross, en azından beni.

Southeast te görevin olmayan Jane Doe cinayetlerini araştırmakta olduğundan tamamen haberim var. Siz bunu kesin emirlerime rağmen yapıyorsunuz.

Bu davalardan bazıları bir yıldan fazla bir zamandır kapanmış.

Buna dayanamam Senin serkeş, kendini başkalarından üstün gören tavrına tahammül etmeyeceğim. Ne yapmak istediğini biliyorum.

Departmanı sıkıntıya düşürmek, özellikle beni sıkıntıya sokmak, belediye reisine yaltaklanmak ve kendini Southeast te bir çeşit halk kahramanı yapmak.

Pittman ın ses tonundan ve söylediklerinden tiksindim, fakat uzun zaman önce bir oyun öğrenmişim ve belki bu oyun, bir örgütün içindeki siyaset hakkında bilinecek en önemli şeydi. Çok basit, fakat her küçük krallığın, her tımarlığın anahtarı. Bilgi cidden kuvvettir, her şeydir; eğer bilginiz yoksa, varmış gibi yapın.

Bu bakımdan ief Pittman a hiç bir şey söylemedim. Yalanlamadım; bir şey itiraf etmedim, hiçbir şey yapmadım. Ben ve Mahatma Gandhi.

Ona Southeast teki eski davaları araştırmakta olduğum izlenimini verdimfakat gerçeği itiraf etmedim. Aynı zamanda onun üzerinde, belki Belediye Başkanı Monroe veTanrı bilir, hükümette daha başka kimlerlebazı güçlü bağlarım olduğu, belki onun işinde gözüm olduğu izlenimini bıraktım

-Bana verilmiş cinayet görevlerinde çalışıyorum.

Yüzbaşı dan sorabilirsiniz. Kapatabildiğim kadar çok davayı kapamak için elimden geleni yapıyorum. Pittman başıyla onayladı sadece bir defa. Yüzü hâlâ kalp krizi kırmızısıydı.

-Pekala, bu davayı kapamanı, süratle kapamanı istiyorum. Dün gece M Caddesi nde bir turist soyuldu ve silahla öldürüldü. dedi.

-Münih ten oldukça saygın bir Alman doktoru idi. Bugünkü Washington Post Gazetesi nin ön sayfasında. Bu ara pek tabii, International Herald Tribune ve Almanya da çıkan her gazeteyi belirtmeme gerek yok. Seni bu cinayet davasında istiyorum ve hemen de çözülmesini bekliyorum.

Renk vermeden,

-Bu doktor beyaz mı? diye sordum.

-Söyledim ya, Alman. Pittman a

-Benim zaten Southeast te bir takım açık davalarım var, dedim.

-Hafta sonunda bir hemşire öldürüldü. Bunu duymak istemiyordu. Kafasını salladı bir kere.

-Ve şimdi Georgetown da önemli bir davan var. Onu çöz, Cross.

Başka bir şey üzerinde çalışmayacaksın. Bu Jefeden . . . doğrudan doğruya bir emirdir. CROSS, iEF PITTMAN ın iç bürosundan çıkar çıkmaz, Patsy Hampton adlı kıdemli bir cinayet dedektifi, bitişik konferans salonuna giden bir yan kapıdan içeri kayd. Dedektif Hampton a Pittman tarafından, durumu bir sokak dedektifi perspektifinden değerlendirmek, akıl vermek ve akıl danışmak için her şeyi kapı arkasında dinlemesi talimatı verilmişti.

Hampton bu işten hoşlanmıyordu, fakat bunlar Pittman ın emirleriydi.

O da Pittman ı sevmiyordu. Bayağı, küçük ve kindar bir insandı.

-Burada ne ile uğraştığımı görüyorsun. Cross insanı nasıl idare edeceğini iyi biliyor. Başlangıçta kendini kaybedecekti, şimdi ise söylediklerimi duymazdan geliyor. Hampton

-Her şeyi duydum, dedi.

-Çok zeki ve etkileyici, fakat kaypağın biri. Pittman ın söylediği her şey, her ne derse desin, evetdiyecekti.

Patsy Hampton, kısa kesilmiş kum rengi sarı saçları, Stockholm a özgü, insanın içine işleyen mavi gözleriyle çekici bir kadındı. Otuz bir yaşındaydı ve şubede hızla yükseliyordu. Yirmi altı yaşında iken Washington da ki en genç cinayet dedektifiydi. Artık kafasında çok daha yüksek hedefler vardı.

Pittman

-Diğer dedektiflerle buluştuğundan emin misin? diye sordu.

-Bildiğim, Cross un 5. Cadde deki evinde üç defa toplandıkları.

Başka zamanlarda toplandıklarından şüpheliyim. Bunu Dedektif Thurman ın bir arkadaşından duydum.

-Fakat herhangi biri görevli olduğunda toplanmıyorlar mı?

-Bildiğim kadarıyla toplanmıyorlar. Dikkatliler. Boş zamanlarında buluşuyorlar. Pittman öfkeyle kaşlarını çattı ve başını salladı.

-Lanet olası bu çok fena. Gerçekte zarar veren bir şeyi kanıtlamayı daha da zorlaştırıyor.

-İşittiğime göre, onlar şubenin, Southeast ve Northeast in bazı kısımlarındaki çözülmemiş bir takım cinayeti aydınlatacak kaynaklar, gizli tuttuğuna inanıyorlar. Cinayetlerin çoğu siyah ve İspanyol kadınlar.

Pittman dişlerini gıcırdatıp çenesini gerdi ve gözlerini Hampton dan başka yere çevirerek öfkeli bir şekilde, Cross ın kullandığı rakamların tümü pislik, dedi.

-Onlar köpek pisliği. Onun politikası bu. Southeast te uyuşturucu bağımlıları ve fahişe cinayetlerine ne kadar maddi kaynak ayırabiliriz? Diğer suçları işleyenler de suçlular. Siyahların yaşadığı semtlerde bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun. Hampton, Pittman ın söylediklerini kabul ederek başıyla onaylıyordu.

Doğruyu söylerken yanlış bir söz edeceğinden korkuyordu.

-Cross ve arkadaşları kendi semtlerindeki kurbanların bazılarının suçsuz olduklarını zannediyorlar. Hafta sonunda öldürülen şu Kraliçe Elizabeth ünitesinde çalışan hemşireyi biliyorsun, o hemşire Cross la Dedektif Sampson ın arkadaşıydı. Cross, bir katilin Southeast te kadın avlayarak başıboş dolaştığını düşünüyor.

-Yahudi mahallesinde seri halde cinayet işleyen bir katil? Orada hiç böyle şey yok. iimdi niçin olsun? Çünkü Cross bir katil bulmak istiyor, nedeni bu.

-Cross ve diğerleri bu sincabı yakalamak için ciddi bir şekilde çalışmadığımızı söyleyerek karşı savunmaya geçeceklerdi. Pittman ın ufak gözleri birdenbire büyüdü.

-Sen bu saçmalığı kabul ediyor musun, Dedektif?

-Hayır, efendim. Çaresizlikten kabul ediyor veya etmiyor olabilirim.

Capitol Hill hariç, departmanın şehirde her yerde yeterli kaynağa sahip olmadığı gerçeğini biliyorum. Bu politiktir ve onur kırıcı bir harekettir. Pittman, Hampton ın yanıtına gülümsedi. ief, kendisiyle biraz eğlenildiğini biliyordu, fakat yine de ondan hoşlanıyordu. Patsy Hampton la bir odada bulunmaktan zevk alıyordu. Bebek gibi, çekici bir kadın.

-Cross hakkında ne biliyorsun, Patsy? ief yeteri kadar açıklama yapmıştı. iimdi daha az resmi olmak istiyordu. Patsy, onun kendisinden hoşlandığından emindi, fakat Tanrı ya şükür, arzularıyla hareket edemeyecek kadar dürüst ve namuslu bir insandı.

Hampton,

-Cross un sekiz yılı aşkın bir süredir polis kuvvetinde olduğunu biliyorum. Departman ve FBI arasındaki bağlantıyı sağlar. iddetli Suçlar Korku Programı nda çalışıyor. İşittiğime göre, isim yapmış bir profil ressamı. John Hopkins den Ruhbilim Doktorası var.

Bize gelmeden üç yıl özel çalışmış. Dul, iki çocuklu. Evinde piyanoda The Blues ı çalar. Cross hakkında bu alt yapı yeterli mi? Daha başka ne bilmek istiyorsunuz? Ödevimi yapmış bulunuyorum. Beni tanıyorsunuz. dedi ve sonunda gülümsedi. imdi Pittman da gülümsüyordu. Dişleri küçük ve araları açıktı ve Patsy ye Doğu Avrupa göçmenlerini veya Rus gangsterlerini hatırlatıyordu. Dedektif Hampton da gülümsedi. Patsy nin yalandan anlaşıyor gibi görüldüğü zaman bile, Pittman in kendisinden hoşlandığını biliyordu Yeter ki Pittman, Patsy nin kendine saygı gösterdiğini bilsin.

Pittman

-Bu noktada dikkate değer başka gözlemlerin var mı? diye sordu. Patsy Hampton, sen ahmak, iradesiz bir dedektifsin demek istiyordu, fakat sadece başını salladı ve

-Çekici birisi. Siyasi çevrelerle iyi ilişkileri var. Onunla niçin bu kadar ilgilendiğini anlayabiliyorum. dedi.

-Cross un çekici olduğunu zannediyor musun?

-Size söyledim, etkileyici, zeki fakat kaypak. İnsanlar onun genç Muhammed Ali Clay e benzediğini söylüyor. Bazen M.Ali Clay in rolünü oynamayı sevdiğini zannediyorum: Bir kelebek gibi dans etmeği, bir arı gibi sokmayı Gülüştüler.

Pittman

-Cross un yalanını meydana çıkaracağım, dedi.

-Onu en kısa zamanda yine eski çalıştığı özel işine göndereceğim. Bekle ve gör.

Bunu yapmama yardım edersin, değil mi Dedektif Hampton? Senin en çok sevdiğim özelliğin bu. Patsy tekrar gülümsedi.

-Benim de kendimde en çok sevdiğim özellik bu. BRİTANYA ELÇİLİĞİ, Massachusetts Bulvarı 3100 noda yerleşik, sade, federal stilde bir binadır. Yakın komşuları Başkan Yardımcısı nın evi ve Gözlemevi dir. Elçinin ikametgahı, İngiliz Kralı IV George zamanına ait uzun, akışlı üslupta kolonları olan gösterişli bir yapıydı; Elçi nin bürosunun bulunduğu

bölüm ana binadaydı. Geoffrey Shafer, elçilikteki küçük maun masasının arkasına oturdu ve Massachusetts Bulvarı na baktı. Elçilik kadrosunda 415 kişi vardı bunu hemen 414 e indirmek mümkündü diye düşündü kendi kendine.

Kadro; savunma ekiplerini, dış siyasi işler uzmanlarını, ticaret, halkla ilişkiler ile katipleri ve sekreterleri içeriyordu.

Her ne kadar, Britanya ile Birleşik Devletler in, birbirlerine karşı casusluk hareketlerinde bulunmayacaklarına dair anlaşmaları varsa da, Geoffrey Shafer bir casustu. Shafer, eskiden MI6 Askeri İstihbarat diye bilinen ve Washington da elçilikte Güvenlik Servisi kadrosunda çalışan on bir erkek ve kadından biriydi. Bu on bir kişi sırasıyla, Atlanta, Boston, Chicago, Houston, Los Angeles, New York ve San Fransisco daki baş konsolosluklara bağlı ajan olarak çalışırlardı.

Bugün kendini huzursuz hissediyordu, bu yüzden masasından sık sık kalkıp, gıcırdayan parke döşemeleri kaplayan halı üzerinde ileri geri dolaşıp duruyordu. Yapmak zorunda olmadığı birkaç telefon görüşmesi yaptı, işinden ve yaşamın günlük detaylarından nefret etmesine rağmen, yine de biraz iş görmeye çalıştı.

Onun şu anda, kendi deyimiyle, hükümetin insan haklarıyla ilgili saçma taahhüdü hakkında gerçekten zırva bir resmi tebliğ üzerinde çalışıyor olması gerekirdi: Dışişleri sekreteri, Britanya nın insan haklarını ihlal eden rejimleri uluslararası alanda kınamada destekleyeceğini; maddeyle ilgili uluslararası organları destekleyeceğini ve insan hakları suçlarını açıklayacağını beyan etmektedir.

Bugünkü gibi, pek endişeli ve de sinirli olduğu zamanlarda, hoşuna giden bilgisayar oyunlarından Riven, MechCommander, Unreal, TOCA, Ultimate, Soccer Manager gibi birkaçına bakardı. iimdi artık hiçbiri gözüne güzel görünmüyordu.

Dağılmaya başlıyordu. Bu duyguyu biliyordu. Çöküyorum, buna engel olmanın tek ve kesin bir yolu var: Dört Atlı yı oynamak.

İşleri daha da kötüleştirmek için, yağmur yağıyordu ve dışarıda hüzünlü gri bir gökyüzü vardı. Washington şehri ve civar kırlık arazi ıssız ve sıkıcı görünüyordu. Tanrım, kötü bir ruh halindeydi.

Massachusetts Bulvarı ndan, barışsever Bütan sanatçı Kahlil Gibran ın ismi verilen bir parkın etrafındaki ağaçları inceleyerek, doğuya doğru bakmaya devam etti. Çoğu bugün elçilikte çalışmakta olan çekici kadınlarla

sevişmenin hayalini kurdu. Psikiyatristi Boo Cassidy nin, evdeki bürosuna telefon etmişti, fakat seansa başlamak üzereymiş, uzun konuşamadı.

İşten sonra buluşmak için anlaştılar. Ancak, işten sonraki zaman çok kısa ve berbat bir ana denk düşüyordu, çünkü Lucy i ve sümüklü soyunu görmek için eve gitmek zorundaydı.

Bu gece yine Atlılar ı oynamaya cesaret edemedi. Hemşirenin ölümünden hemen sonraydı. Fakat, Tanrım, oynamak istiyordu. Kşşks bir yolunu bulup, elçilikteki birini dışarı çıkarabilseydi.

Bugün saat üçte, şimdiye kadar ertelediği, yapılacak mükemmel bir iş vardı. Zarları evvelden kullanmış, sırf ona elçilikteki personel kararında yardımcı olması için, bir parça Dört Atlı oynamıştı. Öğlen yemeğinden hemen önce Sarah Middleton a telefon etmiş ve ona biraz sohbet etmeye ihtiyacı olduğunu ve örneğin saat üç gibi bürosuna uğramasını söylemişti.

Sarah telefonda açıkça gergindi ve saat üçten evvel kendisine de uygun herhangi bir zamanda gelebileceğini söyledi. Shafer

-Öyleyse yapacak çok işin yok dedi.

Sarah aceleyle,

-saat üç iyi diye yanıtladı. Daha önce Belgravia dan sekreteri olan gaddar Betty, saat tam üçte Shafer e, elektrikli zille işaret verdi.

Shafer, sanki güvenlik için hayati bir şeyle son derece meşgulumuş gibi, zili birkaç kez çaldırtmadan alıcıyı almadı.

-Ne var Bayan Thomas? Sekreterlik için hazırlanacak bu resmi tebliğle son derece meşgulüm.

-Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bay Shafer, fakat Bayan Middleton burada. Onunla saat üçte randevunuz varmış, anlıyorum.

-Hııııı.

Randevum mu var? Evet, haklısınız. Sarah a beklemesini rica edebilir misiniz? Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Hazır olunca zile basıp haber veririm. Shafer memnuniyetle gülümsedi ve elçilik işçi bülteni olan Red Coat ın bir kopyasını aldı. Betty nin, Middleton ın ilk adı olan Sarah dan nefret ettiğini biliyordu.

Birkaç dakika Sarah için fanteziler kurdu. İlk görüştüklerinden bu yana, Bayan Middleton da bir deneme yapmak istemişti, fakat çok dikkatliydi. Tanrım, kancıktan nefret ediyordu. Bu tam bir eğlence olacaktı. Shafer bir on dakika daha Massachusetts Bulvarı nı geçen arabaların üzerine yağın şiddetli yağmuru seyretti. Sonunda telefonu kapıp kaldırdı.

Sabırsızlanıyordu.

-Sarah ı içeri gönderin, dedi.

Yirmi kenarlı zarlarına parmaklarıyla dokundu. Bu cidden bir eğlence olabilirdi. Büroda dehşet.

SEVİMLİ SARAH MIDDLETON büroya girdi; gözlerinde samimi bir ifade ve yüzünde bir tebessüm vardı. Shafer fareyi inceleyen bir boa yılanı gibi hissediyordu kendini.

Sarah ın doğuştan kıvrıkcık kızıl saç, vasat güzel bir yüzü ve mükemmel bir endamı vardı. Bugün pek kısa bir takım elbise, kırmızı bir Vyaka ipek bluz ve siyah çoraplar giymişti. Shafer e göre, koca bulmak için Washington a gelmişti. Shafer in nabızı kuvvetle atıyordu. Her zaman olduğu gibi, Sarah onu tahrik etmişti. Onu tutmayı düşündü. Sarah son zamanlarda olduğu gibi, sinirli ve ürkek görünmüyordu, belki korkuyordu ve korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Onun gibi düşünmek için elinden geleni denedi. Sarah

-Yağmura kesinlikle ihtiyacımız vardı, dedi ve sonra korkudan biraz geriledi.

-Sarah, lütfen oturun, dedi. Doğruca bir iş havası vermeye çalışıyordu.

-Kişisel olarak, ben yağmurdan nefret ederim. Londra da yerleşmeyişimin birçok nedenlerinden biri de bu. Kendi elleriyle yapmış olduğu sağlam bir çadırın arkasında sahnedeymiş gibi iç çekti. Sarah ın, parmaklarının uzunluğunu fark edip etmediğini, bir başka yerde ne kadar cömert olduğunu hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Düşündüğüne bahse girebilirdi.

Her ne kadar, Sarah gibi kadınlar bunu asla itiraf etmeseler bile, bu insanların kafalarının nasıl çalıştığını biliyordu.

Sarah boğazını temizledi, sonra ellerini dizlerinin üstüne koydu.

Parmaklarının eklemleri beyazdı. Tanrım, Sarah ın görünür huzursuzluğu ona zevk veriyordu. Zıplayıp kabuğundan çıkmaya hazır görünüyordu. Ya o küçük dar etek ve bluzundan çıkması? Shafer, rolüne tamamen hakim, sağ elindeki parmaklarını germeye başladı.

-Sarah, zannederim size bazı kötü haberlerim var, cidden oldukça talihsiz bir haber, fakat söylenmesi şart. dedi.

Sarah endişeli bir şekilde sandalyesinde doğruldu. Cidden çok güzel bir vücudu vardı.

-Ne var, Bay Shafer? Ne demek istiyorsunuz? Kötü haberleriniz olduğunu mu zannediyorsunuz? Öyle mi, değil mi?

-Size yol vermek zorundayız. Korkarım bütçe kısıntısı. dedi.

-Bu durumu gayet haksız ve de beklenmedik bulduğunuzu biliyorum.

Özellikle bu işe girmek için dünyanın bir ucundan, Avustralya dan buraya geldiniz ve geleli daha altı ay bile olmadı.

Sarah ın göz yaşlarını tutmaya çalıştığının farkındaydı. Dudakları titriyordu. Açıkçası bunu hiç beklemiyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Makul ölçüde zeki ve kontrollü bir kadındı, fakat şimdi kendini kontrol edemiyordu.

Mükemmel. Sinirini ve moralini bozmayı başarmıştı. Bu dakika Sarah ın yüzündeki ifadeyi kaydedecek ve sonra özel olarak defalarca seyredecek bir sinema kamerasının olmasını çok istiyordu.

Sarah ın gözlerinin nemlendiğini gözledi, iri göz yaşlarının yanaklarından yuvarlandığını ve makyajını sildiğini gördü. Gücünü yokladı, bu güç umduğu kadar iyiydi. Kesinlikle, küçük önemsiz, fakat çok nefis bir oyun. Böyle şok ve acıyı, damla damla zerk etmekten hoşlanıyordu.

Shafer

-Zavallı Sarah. Zavallı, zavallı sevgili, diye mırıldandı.

Sonra en zalim ve en affedilmez şeyi yaptı, aynı zamanda en çirkin ve en tehlikeli şeyi. Masasından kalkıp onu teselli etmeye geldi.

Vücudunu omuzlarına bastırarak arkasında durdu. iu anda dokunulmasının, tahrik edildiğini hissetmenin Sarah ın istediği en son şey olduğunu biliyordu.

Sarah ın yüz ifadesi sertleşti ve yangın varmış gibi uzaklaştı.

Sıkılmış dişlerinin arasından

-Orospu çocuğu, dedi.

-Sen mükemmel bir dikensin! Titreyerek ve gözyaşları içinde ve kadınların ekseri yaptıkları gibi sekerek bürodan ayrıldı. Bu Shafer in hoşuna gitti. Birini sadece incitmekle kalmayıp, bu masum kadını harap eden sadist bir zevk. Bu oyunu oynayacaktı, tekrar ve tekrar.

Evet, bir dikendi. Cidden, mükemmel bir diken.

KEDİMİZ ROSIE, pencerenin sahanlığında tünemiş, Christine le randevum için giyinmemi seyreliyordu. Yaşamının sadeliğini kıskanıyordum. Kediler fare yemeyi, fareler de benim yemeyi sevdiğim şeyleri yemeyi severler. Sonunda aşağı kata indim. İşten gece nöbetinden

çıkıyordum ve uzun süredir olduğumdan daha sinirli, daha endişeli ve yerimde duramaz haldeydim. Nana ve çocuklar bir şeyler olduğunu fark ediyorlardı, fakat ne olduğunu bilmiyorlardı. Bu, benim en çok sevdiğim üç ukalayı çıldırtıyordu.

Jannie ellerini dua yapar gibi bağladı ve

-Babacığım, lütfen bana neler olduğunu anlat, diye yalvardı.

Cross

-Size hayır dedim, hayır hayır demektir, Sıska dizlerinin üzerine diz çöksen bile, dedim ve gülümsedim.

-Bu gece bir randevum var Sadece bir randevu. Bilmen gerekenin hepsi bu, genç bayan. Jannie

-Christine le mi? diye sordu.

-En azından bu kadarını söyleyebilirsin. Merdivenin yanındaki aynada kravatımı düğümlerken,

-Bunu sadece ben bilirim, dedi.

-Öğrenemeyeceksin, benim çok meraklı kız arkadaşım.

-Parlak renkli mavi takım elbiseni, parlak renkli dans ayakkabılarını giydin ve sevdiğin o parlak kravatını takıyorsun. Çok parlaksın. Döndüm, özel kumaşçım ve terzime

-İyi görünüyor muyum? diye sordum.

-Randevum için. Kızım

-Güzel görünüyorsun, Babacığım. dedi ve ben onun söylediğine inanırdım. Gözleri her zaman gerçeği söyleyen parlak küçük aynalardı. Yakışıklı olduğunu biliyorsun. Günah kadar yakışıklısın.

-Bu benim kızım, dedim ve tekrar güldüm. Günah kadar yakışıklı.

Bunu, hiç şüphesiz Nana dan öğrenmiştir.

Damon kız kardeşinin taklidini yaptı.

-Babacığım, güzel görünüyorsun. Babamdan ne istiyorsun, Jannie? Damon a döndüm ve

-Nasıl iyi görünüyor muyum? diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı

-Çok iyi görünüyorsun, dedi.

-Nasıl oldu da böyle züppeler gibi giyindin? Bana söyleyebilirsin. Erkek erkeğe. Bu büyük iş ne? Sonunda Nana

-Zavallı çocukları yanıtladı, dedi.

O tarafa baktım ve kocaman sırttım.

-Dedikodunu mantıklı göstermeye çalışmak için zavallı çocuklar ı kullanma. Evet, izinliyim, diye ilan ettim.

-Gün doğmadan evde olacağım. En çok hoşuma giden, dev taklididir. Onu yaptım moohahaha, üçü de gözlerini açıp bana baktı.

Saat sekize bir iki dakika vardı. Adımımı sundurmaya atarken, siyah bir Lincoln Town Car evin önüne yanaştı. Tam zamanında geldi; geç kalmak istemiyordum.

Jannie nin nefesi kesildi

-Bir Limuzin ha?

-. Neredeyse ön sundurmada bayılıp düşecekti.

-Demek bir Limuzin le dışarı çıkıyorsun? Nana

-Alex Cross, dedi.

-Neler oluyor? Basamakları neşeyle ve dans ederek indim.

Bekleyen arabanın içine girdim, kapıyı kapadım ve şoföre gitmesini söyledim. Araba uzaklaşırken, arka pencereden el salladım ve dilimi çıkardım.

Bölüm 19 ONLARDAN SON AKLIMDA KALAN, üçünün birden Jannie, Damon ile Nana nın suratlarını buruşturmaları ve dillerini çıkarmalarıydı. Birlikte çok güzel günler geçiriyorduk. Araba, bir zamanlar on iki yaşındaki birinin cinayetiyle karşılaştığım ve Christine Johnson ın oturduğu yer olan Prens George Eyaleti ne dönerken, düşünüyordum. O gece aklımda hep o söz vardı: Kafayı kalp yönetir.

Buna çok ihtiyacım vardı. Christine i Mitchville deki evinden aldığım zaman,

-Özel bir araba, bir Limuzin? diye hayretle bağırdı.

Bugüne kadar hiç görmediğim kadar güzeldi. Uzun, kolsuz bir elbise, bağlı hafif rugan ayakkabılar giymişti ve kolunda çiçekli kadife bir ceket vardı. Ayakkabılarının topukları onu bir seksenden fazla gösteriyordu. Allahım, bu kadını ve onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Arabaya yürüdük ve bindik.

-Bu gece nereye gideceğimizi söylemedin, Alex. Sadece bir merak.

Özel bir yer mi?

-Ah, fakat şoförümüze söyledim, dedim. Aradaki camı hafif tıkladım; Limuzin ağır ağır hareket edip yaz gecesi içinde gözden kayboldu.

Esrarengiz Alex.

John Hanson Karayolu nda, tekrar Washington yönünde giderken, Christine in ellerini tuttum. Yüzünü yüzüme dayamıştı. Sessiz karanlıkta öptüm.

Ağzının, dudaklarının güzelliğini, teninin yumuşaklığını, pürüzsüzlüğünü seviyordum. Sevdiğim, fakat tanımadığım bir koku sürmüştü. Gerdanını, yanaklarını, gözlerini ve saçını öptüm. Gecenin geri kalanı sadece bu kadarını yapmak bile beni çok mutlu edecekti.

Sonunda Christine

-İnanılmaz derecede romantik, dedi.

-Bu özel bir şey. Sen bir başka şeysin ... şekerim. Washington a kadar yol boyu birbirimize sokulduk ve kucaklaştık. Göğüslerinin heyecandan inip çıktığını hissedebiliyordum. Massachusettes ve Winsonsın bulvarlarının yol kavşağına vardığımız zaman, sürprize yaklaşıyorduk.

Bereket, Christine pek fazla soru sormamıştı. En azından araba Washington Ulusal Katedral in önünde durup, şoför arabadan inerek bizim için kapıyı açıncaya kadar.

Christine

-Ulusal Katedral, dedi.

-İçeri mi gireceğiz? Evet der gibi başımı salladım ve çocukluğumdan beri hayran olduğum bu güzel şahesere dikkatli dikkatli baktım. Katedral iki bin metre karelik çimlik ve ağaçlık bir alanı kaplıyordu. Washington in en yüksek noktası, hatta Washington Abidesi nden daha yüksek. Eğer doğru hatırlıyorduy sam, Birleşik Devletler deki, en büyük, belki de en güzel kiliseydi.

Ben önde, Christine arkada içeri girdik. Elimi sıkıca tuttu.

Muazzam mihraba yaklaşık yüz metre mesafede, kilisede halkın oturduğu uzun orta yerin kuzeydoğu köşesine girdik.

Her şey çok güzel, ruhani ve yerli yerinde görünüyordu.

Oturulacak yerin orta yerinde, şaşırtıcı Uzay Penceresi nin altındaki bir sıraya doğru yürüdük. Baktığım her yerde paha biçilmez renkli pencereler vardı, toplam iki yüzden fazla.

İçerideki aydınlatma enfesti. Kendimi kutsanmış hissettim.

Duvarlarda bir değişen renkler kaleydoskopu vardı: Kırmızılar, sıcaklık veren sarılar, serinlik veren maviler.

-Güzel, değil mi? diye fısıldadım.

-Henry Adams in yazdığı gibi. Christine

-Oh, Alex, sanırım burası Washington daki en güzel yer.

Uzay Penceresi, Çocuklar için Dua Odası bu daima hoşuma gitmiştir.

Bunu sana söyledim, değil mi? diye sordu.

-Bir zamanlar söylemiş olabilirsin. dedim.

-Ya da biliyordum. Çocuk Dua Odası na girinceye kadar yürümeye devam ettik. Küçük, güzel, son derece mahrem. David ve Samual in çocukluk öykülerini tasvir eden renkli cam bir pencerenin altında durduk.

Dönüp Christine e baktım. Kalbim öyle çarpıyordu ki sesini duyduğundan emindim. Gözleri titrek mum ışığında mücevher gibi ışıldıyordu.

Bir dizimin üzerine çöktüm ve ona aşağıdan baktım. Sırf onun duyacağı şekilde

-Seni Sojourn Sojourner Truth Okulu nda ilk gördüğümünden beri seviyorum, diye fısıldadım. İçimde ne derece inanılmaz özel bir yerin var. Ne kadar akıllı, ne kadar iyisin.

Senin için her şeyi yapardım. Seninle bir dakika daha fazla olmak için her şeyi göre alırdım. Kısa bir ara için durdum ve derin bir nefes aldım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı.

-Seni çok seviyorum ve daima da seveceğim. Benimle evlenir misin, Christine? Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Gözlerinde sıcaklık, sevgi ve de Christine in daima bir parçası olan insanlık, alçak gönüllülük gördüm. Benim kendisini seveceğimi hayal edemiyor gibiydi.

-Evet, evlenirim. Oh, Alex, Bu geceye kadar beklemem gerekmezdi. Fakat çok mükemmel, çok özel, beklediğime çok memnunum. Evet, senin karın olacağım. Antika bir nişan yüzüğü çıkardım ve yavaşça Christine in parmağına geçirdim. Yüzük annemindi ve ben bu yüzüğü annemin öldüğü dokuz yaşımdan beri saklıyordum.

Yüzüğün, Cross ailesinde en az dört nesil geriye gittiği gerçeği dışında, kesin tarihi belli değildi.

Ulusal Katedralin muhteşem Çocuk Dua Odası nda öpüştük ve bu hayatımın asla unutulmayacak, her zaman aynı tazelikte hatırlanacak en iyi bir anıydı.

Evet, karın olacağım. Bölüm 20 BİR BAİKA FANTEZİ CİNAYET işlenmeden aradan on gün geçmişti. Fakat bu arada Geoffrey Shafer de dikkate değer bir huy değişikliği olmuştu.

Doktorlar onun durumuna ne ad verirlerse versinler hiper, manik, bipolar bir uçurtma gibi yükseklerde uçuyordu. Önceden Ativan, Librium, Valium ve Depakote almıştı, fakat bu uyuşturucular sadece onun jetlerine yakıt ikmali yapması gibi bir şeydi.

Tombul sağ eliyle zafer işareti V yaparken, sol eliyle de ünlü yaprak sigarasını tutan Winston Churchill heykelinin yanından geçerek, o akşam saat altı civarında, Jaguar ı elçiliğin kuzey tarafındaki yerinden çıkardı.

Eric Clapton, arabanın CD sinde gitar çalıyordu. Direksiyonda hafif ritm tutarak, sesini biraz daha açtı. Massachusetts Bulvarı na döndü ve sonra bir Starbucks da durdu. Aceleyle içeri girip, kendine üç kahve aldı altı şekerli ve kalbi kadar kara üç fincan kahve. Hımmmm.

Her zamanki gibi, kasaya varmadan neredeyse bir fincanı bitirmişti.

Bir kere daha Jaguarı nın şoför mahallindeydi. İkinci fincanı daha rahat, acele etmeden yudumladı. Ayrıca bir Benadryl ve Nascan indirdi mideye. Yirmi kenarlı oyun zarlarını çıkardı; bu gece oynamak zorundaydı.

On iki veya daha yukarı bir sayı, onu, eve, o korkunç aileye gitmeden önce, çok kısa bir zaman için doğruca Dr. Boo Cassady ye yollayacaktı. Yediden on ikiye bir sayı bütün bütün felaketti doğruca eve, Lucy ve çocuklara dönüş demekti. Üç, dört, beş, veya altı sayıları, maceralı programsız muhteşem bir gece için gizli eve gideceği anlamına geliyordu.

-Üç, dört, beş. Gel bebeğim, gel! Bu gece buna ihtiyacım var.

Belaya ihtiyacım var! Ona ihtiyacım var! Zarları, sallaması gereken otuz saniye salladı. Sonra gri derili araba koltuğunun üzerine attı.

Zarların yuvarlanmasını yakından izledi.

Allahım, dört atmıştı. Beyni yanıyordu. Bu gece oynayabilirdi.

Zarlar konuşmuştu; kader konuşmuştu. Araba telefonundan heyecanlı bir şekilde bir numara çevirdi.

-Lucy, dedi ve gülümsüyordu.

-Seni evde yakaladığım için memnunum, sevgilim . . . evet, iyi tahmin ettin. Burada tamamen batağa saplandık. İnanabiliyor musun? Ben .kesinlikle inanamıyorum. Bana sahiplendiklerini zannediyorlar.

Yarı haklılar. Yine uyuşturucu trafiği pisliği. Evde saat kaçta olabileceğimi bilmiyorum. Geç vakte kadar bekleme. Çocuklara sevgiler. Herkese öpücükler. Seni seviyorum. Sen dünyadaki en iyi, en anlayışlı eşsin. Shafer rahat bir nefes alırken, rolünü çok iyi oynadın diye

düşündü. Aldığı bunca uyuşturucu dikkate alındığında mükemmel bir performans.

Shafer karısıyla ilişkisini kesmişti. Kasabaki ev, uzaktaki tatiller, hatta Jaguar ve Lucy nin son model Range Rover arabası hep Lucy nin aile parasıyla alınmıştı.

Araba telefonundan bir başka numarayı aradı.

-Dr. Cassidy. Neredeyse hemen sesini duydu. Doktor onun Shafer olduğunu biliyordu.

Doktoru görmeye giderken genellikle arabadan telefon ederdi.

Birbirilerini kızdırmak ve rahatsız etmek hoşlarına gidiyordu. Ön oyun olarak telefonda seks.

Shafer telefonda ağlar gibi bir sesle,

-Bunu bana yine yaptılar, dedi, fakat bir yandan gülümsüyordu.

Aşırı dramatik olduğu için, zekasına hayrandı.

Kısa bir sessizlik, sonra

-Bize yaptılar demek istiyorsun, değil mi? Kaçacağın bir yol yok mu? Sadece kanlı bir iş, senin iğrendiğin bir iş, Geoff.

-dedi.

-Elimden gelse bir dakika durmayacağımı biliyorsun. Burada bundan nefret ediyorum, her an tiksiniyorum. Ve evde durum daha da fena, Boo. Allahım, bunu hepiniz biliyorsunuz. Shafer, Boo nun hafiften kaşlarını çatıldığını ve dudaklarını büzdüğünü görür gibi oldu.

-Sesin iyi geliyor, Geoffrey, iyi misin, sevgilim? Bugün haplarını aldın mı?

-Korkma elbette aldım. Uçuyorum. Tavandayım. İu yorucu personel toplantıları arasında telefon ediyorum. Seni özlüyorum, Boo.

Senin kalbinde bir yerde, derin bir yerde olmak isterim. Bunu hemen şimdi düşünüyorum. Ben burada, devlet yayın bürosunda kaya kadar sağlamım.

Onu sopayla yenmek zorundayım. Biz Britanyalılar problemleri böyle çözeriz.

Boo güldü ve Shafer kararlaştırıldığı şekilde buluşma konusunda fikrini değiştirdi. Boo

-Sen işine dön. Ben evde olacağım. dedi.

-Erken bitirirsen, senin için küçük bir retuş yapabilirim.

-Boo seni seviyorum. Bana karşı çok kibarsın.

-Evet, kibarım ve belki ben de biraz sopa cezasına alışabilirdim.

Telefonu kapadı ve arabayı Eckington daki gizli eve sürdü. Jaguar ı garajda mor ve sarı taksinin yanına park etti. Oyun için kıyafet değiştirmek üzere yukarı kata çıktı. Tanrım, bu gizli yaşamını, tiksindiği her şeyden ve herkesten uzak gecelerini seviyordu. Artık işleri çok şansa bırakıyordu, fakat aldırıldığı yoktu.

Bölüm 21 GECE BOYUNCA, SHAFER E sorular sorularak ağzından laf alındı. Dört Atlı oyunu başlamıştı. Bu gece her şey olabilirdi. Ancak, kendi düşünce ve hislerini incelediğini ve düşünceli olduğunu anladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, manikten depresif hale geçebilirdi.

Sanki rüyadaki bir gözlemciymiş gibi kendini gözledi. Bir İngiliz gizli ajanıydı, fakat Soğuk Savaş sona erdiğine göre, onun yeteneklerine az ihtiyaç vardı. Onu işinde tutan sadece Lucy nin babasının nüfuzuydu.

Duncan Cousins orduda generaldi ve şimdi, deterjan, sabun ve eczane parfümlerinin satışında uzmanlaşmış büyük bir firmanın başkanıydı.

Shafer e albaydemek hoşuna gidiyordu.

Shafer ın iş hayatında milyonlar yapan iki erkek kardeşinin parlak başarılarından bahsetmek de generalin hoşuna gidiyordu.

Shafer düşüncelerinde şimdiye döndü. Bunu son zamanlarda, bağlantısı bozuk, sesi ikide bir gidip gelen bir radyo gibi, sık sık yapıyordu.

Sakin bir nefes aldı, sonra taksiyi garajdan çıkardı. Dakikalar sonra, Rhode Island Bulvarı na döndü. Yine yağmur yağmaya başlamıştı, geçen trafik ışıklarını bulanıklaştıran hafif bir pus vardı. Shafer, arabayı kaldırım kenarına çekti; uzun boylu, zayıf, siyah bir müşteri için durdu. Uyuşturucu satıcısına benziyordu, Shafer in hiç kullanmadığı bir şey! Orospu çocuğunu hemen vurup cesedi bir kenara atardı. Bu gece için oldukça iyi sayılırdı. Hiç kimsenin arayıp sormayacağı zavallı görünümlü bir esrar satıcısı.

Taksiye binerken,

-Havaalanı, dedi. Düşüncesiz piç üstündeki yağmur suyunu arabanın koltuklarına silkti. Sonra arkasından gıcırtilı araba kapısını kapadı ve hemen cep telefonuna sarıldı. Shafer havaalanına gitmiyordu, ne de gecenin ilk müşterisi bu bay. Telefon konuşmasını dinledi. Adamın sesi etkileyici ve de şaşılacak derece kültürlüydü.

-Sanırım şimdi saat dokuzu verebilirim, Leonard. Allaha şükür rastgele bir taksi buldum. Taksilerin çoğu zavallı annemlerin oturduğu Northeast e

yakın bir yerde durmuyor. Sonra bu mor mavi renkte araba çıkageldi ve Tanrım yardım etti de, benim için durdu.

Shafer in kimliği açığa çıkmıştı. Sessizce kötü talihini lanetledi.

Bununla beraber, oyunun özelliği buydu, inanılmaz çıkışlar ve tehlikeli düşüşler her zaman söz konusuydu. Eğer ortadan kaybolmuş olsaydı, polis kesin bir enkaz olan mor mavi renkte arabanın peşine düşecekti. Shafer gaz pedalına bastı ve hızla Ulusal Havaalanına sürdü. Saat dokuz olmasına rağmen, havaalanında arabalar birikmişti. Lanet etti.

Yağmur şiddetliydi ve zaman zaman birbirini takip eden gök gürültüleri ve çakan şimşekler araya giriyordu.

Öfkesini, kararan ruh halini kontrol etmeye çalışıyordu. Lanet olası terminale varmak ve yolcuyla indirmek neredeyse kırk dakika aldı.

O süre içinde bir başka fanteziye başlamış ve bir başka ruh haline girmiş olurdu. Yine kriz başlıyor gibiydi.

Belki sonunda Dr. Cassady ye gitmesi gerekirdi. Daha fazla hapa, özellikle Lithium a ihtiyacı vardı. Bu gece bu, arabayla bir karnaval gezintisi gibi oldu bir yukarı bir aşağı ve bir yukarı, bir aşağı.

Saldırabildiği kadar çok şeye saldırmak istiyordu.

Çılgınlaştığını hissediyordu. Kontrolü kesinlikle kaybediyordu.

Böyle anlarda her şey olabilirdi. D.C. ye yolcu almak için bekleyen taksi kuyruğuna girdi. Kuyruk sırasının önüne yaklaşırken, gökgürültüsü devam ediyor, bir yandan da şimşek çakıyordu. Damlayan bir saçağın altında birbirine sokulmuş kurban adaylarını görebiliyordu.

Uçuşlar hiç şüphesiz erteleniyor veya iptal ediliyordu. Kurban, bir şirket yöneticisinden bir sekretere, hatta Disney Dünyasından, tatilden dönen bir aileye kadar herkes olabilirdi. Kuyruk santim santim ilerlerken, bir defa olsun muhtemel kurbanlar kuyruğuna doğrudan doğruya dönüp bakmadı. Kurban hemen hemen oradaydı, önünde, tam iki taksi ilerisinde. Gözlerinin ucuyla kuyruğu takip ediyordu.

Uzun boylu bir erkekti.

Fark ettirmeden tekrar baktı, bakmamak elinde değildi.

Beyaz bir erkek, bir işadamı, kaldırımından indi ve taksiye bindi.

Kendine sövüp sayıyordu.

Shafer adamı inceledi. Otuz yaşlarında, bencil bir Amerikalıydı.

Yatırım analisti veya banker ya da onun gibi bir şey olabilirdi.

Adam Shafer e,

-Keyfiniz olunca gidebiliriz, diye çıkıştı.

Shafer adama araba dikiz aynasından gülümseyerek,

-Affedersiniz, beyefendi, dedi.

Zarları ön koltuğa düşürdü: Altı! Kalbi küt küt vurmaya başladı.

Altı, işe hemen koyul demekti. Fakat o henüz Ulusal Havaalanındaydı.

Sıkışık bir trafik, polisler; her yerde parıldayan berrak ışıklar vardı. Çok tehlikeliydi, kendisi için bile. Zarlar konuşmuştu. Başka seçimi yoktu. Oyun hemen başladı. Bu kadar arabanın içinde bu işi burada nasıl yapabilirdi? Shafer ağır ağır solumaya başladı.

Fakat bunu yapmak zorundaydı. Oyunun amacı buydu. iimdi yapmalıydı. Bu eşiği burada havaalanında öldürmeliydi.

En yakın bir park alanına saptı. Bu iyi olmadı. Hızla dar bir sokağa girdi. Kafasının içinde bir başka şimşek çaktı. Bu, o anın kaos ve çılgınlığının önemini vurguluyora benziyordu.

İşadamı

-Nereye gidiyorsun? diye bağırdı ve eliyle şoför koltuğunun arkana vurarak,

-Gideceğimiz yol bu değil, seni eşek herif. dedi.

Shafer dikiz aynasından adama baktı; kendine eşek dediği için çok öfkeleni. Orospu çocuğu ona aynı zamanda kardeşlerini de hatırlatıyordu.

Shafer ona aynı şekilde,

-Ben bir yere gitmiyorum, ama sen doğruca cehenneme gidiyorsun, diye bağırdı.

İşadamı bağırdı.

-Bana ne dedin? iu anda ne dedin? Shafer dokuz milimetrelik Smith Wesson silahını ateşledi. Gök gürültüsü ve araba klakson seslerinden silah sesinin duyulacağını zannetmiyordu. Terden sırsıklam olmuştu ve makyajının bozulmasından korkuyordu. Her an durdurulacağını bekliyordu. Polislerin taksinin etrafını çevirmesini bekliyordu. Açık kırmızı kan bütün arka koltuğa ve pencereye sıçramıştı. Adam koltuğun bir köşesinde sanki uykudaymış gibi duruyordu. Shafer kanlı merminin taksinin neresinden çıktığını göremedi.

Kendini tamamen kaybetmeden arabayı havaalanından dikkatlice, Southeast teki Benning Heights e sürdü. Hız yapıp durdurulma riskini göze alamıyordu. Fakat kafası yerinde değildi ve doğru şeyi yaptığından emin değildi.

Kenar bir sokakta durdu, cesedi kontrol etti, elbiselerini soydu ve cesedi açık araziye atmaya karar verdi. Görülmemek için elinden geleni yapıyordu.

Sonra cinayet mahallinden hızla ayrıldı ve eve yönlendi.

Kurbanda kimlik bırakmamıştı. Cesetten başka hiç bir şey.

Ancak küçük bir sürpriz bir John Doe .

Bölüm 22 CHRISTINE IN EVİNDEN kendi evime sabah saat iki buçukta, neşeli ve yıllardır hiç olmadığım kadar mutlu döndüm. Nana yı ve çocukları uyandırıp onlara haberleri söylemeyi düşündüm.

Yüzlerindeki şaşkın bakışları görmeyi istedim. Christine i keşke eve getirseydim diye düşündüm, hep birlikte kutlardık.

Eve adım attıktan birkaç dakika sonra, telefon çaldı Oh, hayır, bu gece olamaz diye düşündüm. Sabah saat iki otuzda gelen telefon konuşmalarından hayır gelmez. Oturma odasındaki telefonu kaldırdım ve telefon hattında Sampson ın sesini duydum.

-ieker? diye fısıldadı.

-Beni rahat bırak, dedim.

-Sabahleyin tekrar ara. Gece kapalıyım.

-Hayır, değilsin, Alex, Dupont Parkı nın yaklaşık üç blok doğusunda, Alabama Bulvarı na gel. Suyolunda çıplak ve ölü bir adam bulundu.

Adam beyaz ve üzerinde kimlik yok.

Sabahleyin ilk işim Nana ya ve çocuklara Christine ile kendimden bahsetmek olacaktı. Cinayet mahalli Anacostia Nehri ni geçince arabayla on dakika mesafedeydi. Sampson bir sokak köşesinde beni bekliyordu. John Doe da öyle.

Etrafta canlı ve bayağı ruhlu bir kalabalık vardı.

Çevreye atılmış çırılçıplak beyaz bir ceset adeta merak uyandırmıştı, tıpkı Alabama Bulvarı ndan inen bir geyiği görmenin uyandıracığı merak gibi.

Seyyar bir satıcı, Sampson ile ben sarı plastik bandın altında dururken,

-Dost Hayalet Casper gitti. dedi ve yirmi beş sent bir bağışta bulundu. Arka planda, neredeyse kayıpların, unutulmuşların ve asla şansı olmayanların isimlerini haykırarak gibi görünen, sıra halinde harap tuğla bina vardı. Kanalizasyon boruları hsmnsn hsmnsn hiç kontrol edilmediği için, yağmur suları ekseri sokak köşelerinde birikip, su havuzları oluşturur.

Kısmen birikmiş lağım suyuna batmış, iki büküm olmuş çıplak cesedin üzerine diz çöktüm. Yağmurlu cinayet mahallinde hiçbir araba lastiği izi

yoktu. Katilin bunu bilinçli yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Aklımdan notlar tutuyordum. Yazmama lüzum yoktu; her şeyi sonradan hatırlardım. Adamın el ve ayak tırnakları manikürlüydü.

Ellerinde ve ayaklarında nasır görünmüyordu. Yüzünün sol tarafını parçalayan insafsız kurşun yarasından başka, bere, ezik gibi gözle görülür şeyler yoktu.

İç çamaşırının bulunduğu yerler dışında, vücudu güneşten tamamen yanmıştı. Sol işaret parmağında ince, soluk renkli bir yüzük izi vardı. Bu parmakta belki sonradan kaybolan bir nikah yüzüğü bulunuyordu.

Ve tıpkı Jane Doe larda olduğu gibi, bunun üzerinde de kimlik yoktu.

Ölüm, açıkça, bir tek kurşunun kafaya isabet etmesi sonucuydu.

Alabama Bulvarı cesedin bulunduğu başlıca bölgeydi, fakat ben cinayetin bir başka yerde işlenip, cesedin buraya getirildiğinden şüphe ediyorum.

Sampson yanıma çömeldi

-Ne düşünüyorsun? diye sordu.

-Katil dünyaya kızgın.

-Katilin işini burada bitirmesi çok tuhaf. Jane Doe larla bağlantısı olup olmadığını bilmiyorum. Eğer varsa, katil bunu hemen bulmamızı istiyor. Civardaki cesetler umumiyetle Fort Dupont Parkı na atılıyor. Katil gitgide tuhaflaşıyor ve haklısın, adam dünyaya kızgın.

Kafam süratle cinayet mahalli notlarıyla ve her zamanki cinayet dedektif sorularıyla doluyordu. Niçin cesedi sokak suyolunda bıraksın? Niçin terk edilmiş bir binada değil? Niçin Benning Tepelerinde? Katil siyah mıydı? Bunun benim için çok büyük anlamı vardı, fakat siyah olma ihtimali çok düşüktü.

Suç Yerel Biriminden bir çavuş, ağır ağır Sampson la bana yaklaştı.

-Dedektif bizden istediğiniz bir şey var mı? diye sordu.

Beyaz adamın çıplak cesedine tekrar baktım

-Bir videoteype al, fotoğrafını çek ve kısa bir öyküsünü yaz. edim.

-Suyolundaki ve kaldırımdaki çerçöplerin birazını da al. Her şeyi al, hatta sırsıklam olmuş olsalar bile. Çavuş pek memnun olmadı, suratını ekşiterek,

-Her şeyi mi? Bütün bu çerçöpü mü? Niçin? dedi.

Alabama Bulvarı nın tepeleri çoktur; uzakta muhteşem bir şekilde aydınlatılmış Meclis Binası nı görebiliyordum. Çok uzaklardaki bir yıldız

kümesini andırıyor, bir cennet gibi görünüyordu. Bu bana, Washington daki zenginleri ve yoksulları düşündürdü.

Çavuşa

-Her şeyi al, benim çalışma tarzım bu, dedim.

Bölüm 23 DEDEKTİF PATSY HAMPTON, cinayet yerine 2:15 civarında geldi. Jefe in yardımcısı, Jane Doe larla bağlantılı olabileceği düşüncesiyle, Benning Heights daki olağandışı cinayet hakkında Patsy nin evine telefon etmişti. Bu cinayet bazı bakımlardan farklıydı; ama benzerlikler vardı.

Patsy, Alex Cross un cinayet mahallindeki çalışmasını seyretti.

Cross un böyle erken saatte gelmesinden etkilenmişti. Alex i merak ediyordu, hem de uzun zamandan beri. Cross u ismen tanıyordu ve davalarından birkaçını izlemişti. Hatta Maggie Rose Dunne ve Michael Goldberg in trajik kaçırılması olayında birkaç hafta birlikte çalışmışlardı.

Bugüne kadar, Cross hakkında karışık duygulara sahipti.

Yeterince çekici ve zeki olmanın ötesinde, yakışıklıydı. Cross, uzun boylu, insanları bir araya getirici özelliği bulunan bir insandı. Adli psikolog olduğu için, haketmediği özel bir muamele gördüğünü hissediyordu. Cross kendine düşen ödevi yapmıştı. Hampton, Cross u utandırmak, yerin dibine sokmak için görevlendirildiğini biliyordu. Zor bir yarışma olacaktı, fakat bunu yapacak tsk kişinin kendisi olduğunu da biliyordu. Asla hiçbir şeyde başarısız olmamıştı.

Hampton daha evvel gelip cinayet mahallinde kendi araştırmasını yapmıştı. Sadece Sampson ve Cross hiç beklenmedik şekilde geldikleri için, orada durmaya karar vermişti.

Cross u incelemeye devam etti, birkaç defa cinayet mahalline yürüdüğünü gördü. Cross fizik olarak güçlü ve kuvvetliydi, Ortağı da öyle, en az iki I metre. Cross bir doksan boyunda ve belki doksan kilo ağırlığındaydı. Kırk bir yaşından genç gösteriyordu. Yardımcı olan devriyelerden ve Acil Tıp Servisi personelinde de saygı görüyordu.

Birkaçıyla tokalaştı, bazılarının hafifçe omuzlarını okşadı, bazılarına tebessümler gönderdi.

Hampton bütün bunların Cross un işinin bir parçası olduğunu düşündü.

Bugünlerde, özellikle Washington da herkesin bir işi vardı.

Cross unki açıkça karizması ve çekiciliğiydi. Kendinin de bir işi vardı. :
Onun işi barışçıl ve

-kadınca görünmekti, sonra polis kuvvetindeki erkeklerin beklentilerinin tersini yapıyordu.

Umumiyetle onları gafil avlardı. Departmanda yükseldiği için, erkekler onun zor biri olduğunu öğrenmişlerdi. Sürpriz, sürpriz. Bu sabah başkalarından çok daha uzun süre çalışmıştı. Erkeklerden daha dayanıklıydı ve diğer polislerle pek sosyal ilişkisi yoktu.

Fakat bir büyük hata yapmıştı. Mahkeme kararı olmadan, bir cinayet zanlısının arabasının camını kırıp içeri girmiş ve kıskanç, daha yaşlı bir başka dedektif tarafından yakalanmıştı. Pittman ın kani çalarını geçirmesinin ve gitmesine izin vermemesinin nedeni buydu.

Sabaha karşı saat üçe çeyrek kala, orman yeşili Explorer ına doğru yürüdü. Arabanın yıkanmaya ihtiyacı vardı. Sokaktaki ölü adam hakkında zaten biraz bilgi sahibiydi. Kafasında Cross ı alt edeceğine dair en küçük bir şüphe yoktu.

KİTAP İKİ ÖLÜM SOLUK RENKLİ BİR ATA BİNİYOR Bölüm 24 DÖRT ATLI ARASINDA Kıtık, George Bayer idi. Yedi yıldan beri fantezi oyunu oynuyordu ve oyun hoşuna gidiyordu; en azından Geoffrey Shafer in kontrolden çıktığı son zamanlara kadar.

Kıtık, bir yetmiş iki boyunda, seksen beş kilo ağırlığında fizik olarak etkisiz biriydi. Göbekli, dazlak kafalıydı; tel çerçeveli gözlük takıyordu ve görünümünün aldatıcı olduğunu biliyordu.

Geçimini kendini hor görenlerden sağlamıştı. İnsanlar Geoffrey Shafer i seviyor.

Asya dan Washington a uzun yolculuğu esnasında, Shafer hakkında kırk sayfalık bir dosyayı tekrar okumuştı. Dosya ona Shafer hakkında her şeyi, oynadığı Ölüm karakterini de anlatmıştı. Dulles Havaalanında, başka bir isim altında, koyu mavi bir Ford Sedan kiraladı. ehre otuz dakikalık araba yolculuğu Sırasında, hâlâ dalgın ve düşünceliydi.

Fakat aynı zamanda endişeliydi de: Atlılar ın hepsi için, fakat özellikle kendisi için sinirliydi. Shafer le yüz yüze gelmeye mecbur olan biriydi ve Shafer in delirebileceğinden, aşırı derecede öfkelenebileceğinden endişe duyuyordu.

George Bayer, bir Askeri Gizli Servis MI6 ajanıydı ve Shafer i askerlikte tanımıştı. Washington a, doğrudan doğruya Shafer i kontrol etmeye gelmişti.

Diğer oyuncular, Geoffrey in sınırı aşmış olabileceğinden, artık oyunu kurallarına göre oynamadığından ve hepsi için büyük bir tehlike olduğundan şüphe ediyorlardı. Bayer bir zamanlar görev icabı Washington da bulunduğu için şehri biliyordu ve bu sebepten oraya gidecek tek insan kendisiydi.

Bayer, Massachusetts Bulvarı nda, Britanya Elçiliği nde görülmeyi istemiyordu, fakat ağızlarının sıkı olduğunu bildiği birkaç arkadaşla konuşmuştu. Shafer hakkındaki haberler şüphelendiği kadar kötüydü. Karısı dışındaki kadınlarla birlikte oluyor ve tedbirli olmuyordu. Seks terapisti de olan bir psikolog vardı; haftada birkaç defa, özellikle çalışma saatlerinde onun yerine gittiğini görenler olmuştu. Çok içki içtiği ve uyuşturucu aldığı hakkında söylentiler vardı.

Bayer, ikincisinden şüphe ediyordu. Shafer la arkadaşları.

Filipinler ve Tayland da görevliyken, uyuşturucu paylaşmışlardı. Hiç şüphesiz, o zamanlar çok daha genç ve daha aptaldılar hiç değilse bu Bayer in doğrusuydu.

D.C. polisi, geçenlerde pervasız bir araba kullanma olayını elçiliğe bildirdirmişti. Shafer o zaman sarhoş olmuş olmalı. Shafer in elçilikteki görevi en küçük dereceden bir görevdi, eğer karısının babası General Duncan Cousins olmasaydı, ya işten atılacak, ya İngiltere ye geri gönderilecekti.

Fakat beterin beteri vardır, değil mi, Shafer? George Bayer arabayı Washington ın Northeast kısmında, Eckington Place olarak bilinen yere sürerken, düşünüyordu. Dahası var, değil mi, sevgili çocuk? Durum elçiliğin zannettiğinden çok daha kötü. Bu, Güvenlik Servisi nin uzun tarihindeki belki en büyük i skandal ve sen tam bunun ortasındasın. Hiç şüphesiz, ben de öyle.

Bayer, trafik ışıklarına yaklaşırken arabasının kapılarını kilitleti.

Bu yerler, Washington ın çoğu yerleri olduğu gibi, bu günlerde ona fazlasıyla şüpheli geliyordu. Amerika ne kadar acınacak, çılgın bir memleket olmuştu. Shafer için mükemmel bir sığınak.

Kıtlık, kararlı bir şekilde aşağı sınıf insanların yaşadığı semtten yoluna devam ederken, sokaklardaki görüntüleri kafasına soktu. Londra da bununla kıyaslanacak bir şey yoktu. Birçoğu korkunç derecede tamire muhtaç, sıra halinde üst üste yığılmış, tuğladan iki katlı bahçeli apartmanlar.

Shafer in gizli evini gördü ve arabayı kaldırıma çekti. Shafer in ince fantezi öykülerinden, gizli evin yerini tam olarak biliyordu. imdi bir şey daha bilmeye ihtiyacı vardı: Geoffrey in işlediğini söylediği cinayetler fantezi miydi yoksa gerçek miydi? Gerçekte burada, Washington da çalışan soğukkanlı bir katil miydi? Bayer, garaj kapısına yürüdü. Kilidi açıp içeri girmesi ancak bir dakika aldı. Cinayetler için, Shafer in

-Karabasan Makinesi adını verdiği mor ve sarı taksisi hakkında çok şey duymuştu. Arabaya bakıyordu. Taksi Bayer in kendisi kadar gerçektir. iimdi artık gerçeği biliyordu. George Bayer başını salladı.

Shafer o insanların hepsini öldürmüştü. Bu artık bir oyun değildi.

Bölüm 25 BAYER, GİZLİ EVİNbulunduğu apartmanın üst katına ağır ağır çıktı.

Kolları ve bacakları ağırlaşmış gibiydi. Göğsünde hafif bir ağrı hissetti. Tozlu perdeleri çekti ve etrafa baktı.

Shafer oyun esnasında garajı ve taksiyi birkaç kez tarif etmiş ve gizli evin varlığından gururla bahsetmiş ve rolyapma oyunundaki diğer oyunculara onun gerçek olduğuna, bir fantezi olmadığına yemin etmişti. Geoffrey, gelip bizzat görmeleri için onları ikna etmişti ve Bayer in şu anda Washington da bulunması da bu yüzdendi.

Eh, Geoffrey gizli ev gerçek, diye kabul etti. Taş kadar soğukkanlı bir katilsin. Blöf yapmıyordun, değil mi? O gece Bayer, saat onda, Shafer in taksisini dışarı çıkardı. Arabanın anahtarları arabanın üzerindeydi, tıpkı meydan okur gibi. Shafer in yaptığını tam olarak denemek için sadece bir gecesi vardı. Geoffrey e göre, oyunun yarı eğlencesi ön oyundu olasılıkları kontrol etmek, harekete geçmeden önce bütün oyun bordunu görmektir.

Gece saat ondan bir buçuğa kadar, Bayer D.C. nin sokaklarını dolaştı, fakat bir tek müşteri almadı. Boş taksi işaretini yaktı.

Bayer arabayı sürerken, ne oyun, diye düşünüp durdu. Geoffrey de bunu böyle mi yapıyor? şehri sinsi sinsi dolaşırken hissettiği şey bu mu? Rüyadan, tam önünde konserve kutuları ve ona benzer şeylerle dolu bir el arabası süren şapkası yamuk yumuk yaşlı bir adamın sesiyle uyandı. Çarpıp çarpmadığından emin değildi ama, yine de sertçe frene bastı. Bu davranışı ona Shafer i düşündürdü. Yaşamla ölüm arasındaki çizgi Geoffrey için kaybolmuştu, değil mi? Bayer, tedbirli bir şekilde yoluna devam etti. Bir kiliseyi geçti.

Ayin bitmişti ve kalabalık kiliseden ayrılıyordu. Taksiyi, mavi elbiseli ve ona uygun yüksek topuklu ayakkabılar giymiş çekici siyah bir kadın için durdurdu. Bunun, Shafer, Ölüm, için ne gibi bir şey olması gerektiğini anlamak zorundaydı.

Dayanamadı.

Kadın arabanın arka koltuğuna kayarken,

-Çok teşekkür ederim, dedi.

Bakımlı ve saygıdeğer görünüyordu. Bayer kadını aynada gizlice tetkik ediyordu. Oldukça güzel bir yüzü vardı. Uzun esmer bacakları, ince çoraplarının içinde gizliydi. iimdi bu durumda Shafer in yapabileceği, fakat kendisinin yapamayacağı şeyi hayal etmeye çalıştı.

Shafer, hiç kimse aldırmadığı için, Washington ın daha fakir semtlerindeki insanları öldürdüğünü övünerek söylemişti. Bayer, Shafer in doğruyu söylediğinden şüphe ediyordu. Onun hakkında Tayland ve Filipinler de bulundukları zamandan bildikleri vardı.

Shafer in en derin, en karanlık sırlarını biliyordu.

Bayer, çekici ve güzel konuşan kadını istediği adrese götürdü ve kadın kendisine, taksi ücreti olan dört dolara karşılık altmış sent bahşış verince bayağı keyiflendi. Eh, peninin yüzde on beşi. Parayı aldı ve kadına sıcak bir şekilde teşekkür etti.

Kadın

-Bir İngiliz taksi şoförü, dedi.

-Bu, olağandışı bir şey. İyi akşamlar. Sabah saat iki buçuğu geçinceye kadar taksiyi sürmeye devam etti. Görülecek şeyleri doyasıya içine çekti, baş döndürücü oyunu oynadı.

Sonra tekrar durmak zorunda kaldı.

İki küçük kız köşede taksiye el sallıyorlardı. Semtin adı Shaw du ve trafik işaretlerine bakılırsa, Howard Üniversitesi çok yakındı.

Kızlar karanlıkta ışıldayan parlak elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ince ve hoştular. Biri mikro bir etek giymişti, Bayer, kendi kendine bunlar fahişe olmalı Shafer in gözde avı diye düşündü.

İkinci fahişe birinciden daha güzel ve seksiydi. Üzerinde beyaz, yüksek topuklu sandallar ve yandan çizgili adet pantolonu ve kısa kollu bir bluz vardı. Onlar arabaya hızla koşarken, Bayer

-Nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

Konuşmayı mikro etekli kız yaptı.

-Princeton Place e gidiyoruz.

Yani, Petworth, sevgilim. Sonra tabii siz çekip gideceksiniz. dedi.

Kafasını arka tarafa atıp, alaylı alaylı güldü. Bayer de gülümsedi.

Kızlar arabaya bindi. Bayer onları aynada kontrol ediyordu. Mikro etekli ve tilki gibi kurnaz olanla aynada göz göze geldi. Kendini okullu gibi hissetti, bakışı sarhoş ediciydi. Gözlerini onun gözlerinden ayıramadı. Kazara Bayer e parmağıyla dokundu. Bakmaktan kendini alamıyordu. Öyle ise Shafer in hissettiği de böyle bir şeydi. Bu oyunların oyunuydu.

Gözlerini kızdan ayıramıyordu. Kalbi çarpıyordu. Mikro etek giyen kızın uzun tırnakları kivi ve mango renklerine boyanmıştı.

Kemerinde bir kağıt açacağı vardı. Belki de çantasında bir silah.

Diğer kız mahcup mahcup gülümsüyordu. Acaba masum muydu? Üzerinde BABY GIRL yazılı bir gerdanlık körpe göğüslerinin arasında asılı duruyordu. Petworth a gidiyorlarsa, fahişelik yapıyor olmalıydılar.

Genç ve tilki kadar kurnaz oldukları kesindi. On altı, on yedi yaşlarında olmalıydılar.

Bayer kendini kızlarla seks yaparken görebiliyordu ve bu imaj, hayal etme yetisini daha da güçlendiriyordu. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu. İşler tamamen kontrolden çıkabilirdi. Shafer in oyununu oynuyordu, değil mi? Bu oyundan çok hoşlandı.

Bayer mikro etekli kıza

-Sana bir iş teklifim var, dedi.

Kız

-Olur, sevgilim, dedi.

-Yarısı peşin, yüz dolar. Artı, Petworth a taksi ücreti. Benim teklifim bu. Bölüm 26 SHAFER, OYUNCULARDAN herhangi biri yolculuğa çıktığı zaman, özellikle Washington a geldiklerinde, onlarla görüşmekten hoşlanırdı. İzlerini kaybetmemek için, onların bilgisayarlarına kendi yolunu işaretlemek için çok sıkıntı çekmişti. Kıtık sonunda uçak biletlerini almıştı ve şimdi burada Washington D.C. eydi.

Niçin? George Bayer bir defa kasabaya geldi mi, izlemesi zor olmazdı.

Shafer izleme işinde oldukça iyiydi. Gizli Servis teki yıllarında, izlemede ve gözlemede bir hayli pratiği vardı.

Kıtık ın, fantezisiyle

-kesişmeye karar vermesi, Shafer i hayal kırıklığına uğrattı.

Oyunda kesişme zaman zaman olurdu, fakat nadiren. Her iki oyuncunun da bunda, önceden anlaşmaları gerekirdi.

Kıtlık açıkça kuralları bozuyordu. Ne biliyordu, veya ne bildiğini zannediyordu? Sonra, Bayer Shafer i cidden şaşırttı. Gizli evini ziyaret etmekle kalmayıp, bir de taksiyle geziye çıkmıştı. Bu lanet olası adam ne yapmak istiyordu? Sabah saat ikiyi biraz geçe, Shafer, taksinin, Shaw da iki genç kızı aldığını gördü. Bayer kendisini mi taklit ediyordu? Shafer e bir çeşit tuzak mı kuruyordu? Ya da bir başka şey mi vardı? Bayer, kızları bindikleri noktadan uzak olmayan S Caddesi ne götürdü.

Eski kahverengi bir binanın karanlık merdivenlerini çıkarken kızları izledi ve sonra hepsi içeride ! kayboldu. Sağ kolunun üzerinde mavi bir anorak vardı; Shafer bunun altında bir silah olduğundan şüphe ediyordu. Tanrım! İki kızı birden götürmüştü. Sokakta birisi tarafından görülmüş olabilirdi.

Araba tanınmış olabilirdi.

Shafer, arabayı sokağa park etti. Bekledi ve gözetledi. Özellikle kıyafet değişikliği yapmadan ve Jaguar kullanırken Shaw un bu kısmında bulunmaktan hoşlanmıyordu. Sokakta bazı eski kahverengi taş evler, üzeri yazı ve resim kaplı birkaç kulübe vardı. Dışarıda kimseler yoktu.

En üst katta bir ışığın göz kırptığını gördü ve Bayer in iki kızı götürdüğü yerin orası olduğunu düşündü. Belki kızların dairesiydi.

Kahverengi taştan yapılmış evi saat ikiden dörde kadar gözetledi.

Gözlerini ayıramıyordu. Beklerken, Kıtlık ı buraya getirmiş olabilecek düzinelerle senaryo üretti. Diğerlerinin de Washington da olup olmadığından şüphe ediyordu. Yoksa Kıtlık tek başına mı hareket ediyordu? iu anda Dört Atlı yı mı oynuyordu? Shafer, Bayer in kahverengi taş evden çıkmasını bekleyip durdu.

Fakat aşağı inen olmadı. Shafer bekledikçe, sabırsızlanıyor, endişeleniyor ve öfkeleniyordu. Yerinde duramıyordu. Soluk alması zorlaştı. Bayer in yukarıda ne yapmış olabileceği hakkında dehşetli, paranoya fantezileri vardı. İki kızı öldürmüş müydü? Kimliklerini almış mıydı? Bu bir tuzak mıydı? Bütün bunları düşündü. Daha başka ne olabilir? George Bayer henüz görünürde yoktu.

Shafer artık dayanamadı. Jaguar dan çıktı.

Sokakta dikildi ve gözlerini dikip apartmanın pencerelerine baktı.

Kendisinin de bir başkası tarafından gözetlenip gözetlenmediğini merak ediyordu. Bir tuzak kokusu aldı. Kaçıp kaçmaması gerektiğini bilmiyordu. Allahım, ne cehennemde bu adam? Kıtlık ne oyun oynuyordu? Binanın arka çıkışı var mıydı? Eğer vardıysa, niçin taksiyi delil olarak bırakmıştı? Delil! Allah belasını versin! Nihayet Bayer in binadan çıktığını gördü. Hemen S Caddesi ni geçti, taksiye bindi ve uzaklaştı. Shafer üst kata çıkmaya karar verdi. Ön kapı kilitliydi. Dik, bükülen merdivenleri aceleyle çıktı. Bir elinde feneri, diğerinde yarı otomatik tabancası vardı.

Shafer dördüncü kata ilerledi. İki daireden hangisinin onlarınki olduğunu hemen anladı. Sağındaki kırık dökük kapının üzerinde Mary J.

Blige nin What s the 411? posterı vardı. Kızların burada oturdukları kesindi.

Kapının kolunu dikkatlice çevirip, iterek açtı. Tabancasını içeri doğrulttu. Genç kızlardan biri kafasında tüylü siyah bir havlu, banyodan çırilçıplak çıktı. Allahım, Kıtlık bu iş için para vermiş olmalı. Ne aptal! Ne sersem adam! Kız öfkeli bir şekilde,

-Allahın cezası sen de kimsin? diye bağırdı.

-İçeride ne işin var? Shafer sırtarak,

-Ben Ölüm üm, dedi.

-Sen ve güzel arkadaşın için buradayım. Bölüm 27 JOHN DOE CİNAYET mahallinden eve, sabah saat üç otuz u biraz geçe gelmişim.

Alarmlı saati altı otuz a kurup yattım ve çocuklar okula gitmeden önce kalkmayı becerebildim.

Merdivenin bütün basamaklarını inip mutfığa girmeden, Jannie

-Birisi dün gece çok, çok çok geç saatlere kadar dışarıdaydı, diye laf atmaya başladı. Ben inmeye devam ettim ve onu ve Damon u Nana ile kahvaltıda buldum.

Nana her zaman oturduğu yerinden,

-Biri gece geç yatmışa benziyor, dedi.

Onları susturmak için,

-Birisinin canı dayak istiyor, dedim.

-Okula gitmeden önce sizlere söylemem gereken bir şey var.

Jannie göz kıparak,

-Davranışlarımıza dikkat edeceğiz. Öğretmen sıkıcı olsa bile sınıfta daima dikkatli olacağız. Okul bahçesinde iş kavgaya varsa bile, kavgaya karışmayacağız. dedi.

Gözlerimi açıp

-Benim söylemek istediğim şey, dedim.

-Bayan Johnson a özellikle bugün nazik olun demekti. Christine dün gece bana, benimle evleneceğini söyledi. Bunun hepimizle evleneceği anlamına geldiğini tahmin ediyorum. Mutfakta kucaklaşmalar ve bağrıışmalı kutlama oldu. Çocuklar üstümü başımı çikolata ve domuz yağıyla berbat etti. Nana yı hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ben de aynı şekilde mutlu hissettim kendimi.

Belki onların hissettiklerinden daha mutlu.

John Doe cinayetinde biraz ilerleme kaydetmiştim ve Salı sabahı erkenden, cesedi Alabama Bulvarı na atılan adamın otuz dört yaşında Franklin Odenkirk adında bir araştırmacı analist olduğunu öğrendim.

Kongre Kütüphanesinde, Kongre Araştırma Servisi nde çalışıyormuş.

Haberi basına yansıtmadık, fakat ief Pittman ın bürosunu durumdan hemen haberdar ettim. Pittman nasıl olsa öğrenecekti.

Kurban hakkında bilgi çabuk geldi. Odenkirk evliydi ve üç çocuk babasıydı. Rockefeller Araştırma Kurumu nda konferans verdiği New York tan geç saatteki bir uçakla dönmüştü. Uçak zamanında gelmiş ve Odenkirk on civarında Ulusal Havaalanı a inmişti. Ondan sonra ne olduğu sır.

Haftanın geri kalan kısmında cinayet davasıyla uğraştım. Kongre Kütüphanesi ni ziyaret ettim ve en yeni yapı olan James Madison Binası na gittim. Odenkirk in hemen hemen bir düzine arkadaşıyla konuştum.

Mesai arkadaşları kibar ve işbirlikçi insanlardı. Bana Odenkirk in, zaman zaman kibirli olmasına rağmen, genelde sevildiğini söylediler.

Uyuşturucu veya aşın içki kullandığına dair bir bilgi yoktu. Kumar oynadığı da duyulmamıştı. Eşine sadıktı. Büroda çalıştığı sürece ciddi bir tartışmaya karışmamıştı.

Eğitim ve Halk Sağlığı Bölümü nde çalışıyor ve günlerini Ana Okuma Odası nda geçiriyordu. Öldürülmesi için görünürde hiçbir neden yoktu. Benim korktuğum da buydu. Jane Doe cinayetleriyle bir paralellik vardı, fakat şef elbette bunu duymak istemezdi. Ona göre, Jane Doe katili diye biri yoktu. Niçin? Çünkü, düzinelerle dedektifi Southeast te görevlendirmek ve benim içgüdülerim doğrultusunda geniş bir araştırmaya başlamak istemiyordu. Pitmann ın, şaka yollu, Southeast in kendi şehrinin, Washington in bir parçası olmadığını söylediğini duymuştum.

Madison Binası ndan ayrılmadan önce, Ana Okuma Odası nı bir kere daha görmeye zorlandım. Baştan aşağı yenilenmişti ve yenilediğinden beri de hiç gitmemiştim. Okuyucu masalarından birine oturdum ve yukarıda başımın üzerindeki harika kubbeyi seyrettim. Odanın etrafında Michelangelo, Plato, Shakespeare, Edward Gibbon ve Homer dahil, ünlü simaların bronz heykellerinin yanı sıra, kırk sekiz devletin mühürlerinin renkli cam üzerine yapılmış resimleri vardı. Zavallı Odenkirk in burada çalışmış olduğunu düşünmek beni rahatsız etti. Niçin öldürülmüştü? Sansar mı yapmıştı? Ölümü birlikte çalıştığı herkes için müthiş bir şok olmuştu. İki masa arkadaşı benimle konuşurken fenalaştı.

Bayan Odenkirk ile görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Cuma günü akşama doğru, arabayı Forest Heights 295 ve 210 nolu evlere sürdüm.

Chris Odenkirk annesiyle ve New York Westchester Eyaleti nden gelen kocasının ailesıyla birlikteydi. Onların anlattığı da bana Kongre Kütüphanesi nde anlatılanların aynısı idi. Ailede hiç kimse Frank e zarar verebilecek birini tanımıyordu. Seven bir baba, destekleyici bir koca, düşünceli bir oğul ve damattı.

Odenkirk in evinde, maktulün evden ayrıldığında üzerinde yeşil çizgili takım bir elbise olduğunu, New York ta iş toplantısının uzadığını ve La Guardia Havaalanı na iki saat geç kaldığını öğrendim. Uçaklardan çoğu gecikmeli kalktığı için, Washington daki havaalanından eve kadar genellikle taksiye binermiş.

Hatta Forest Heights daki eve gitmeden önce, havaalanına iki dedektif göndermiştim. Dedektifler etraftakilere Odenkirk in resimlerini göstermişler,, havaalanı çalışanlarıyla, dükkan sahipleriyle, hamallarla, taksi işletmecileriyle ve taksi şoförleriyle görüşmüşlerdi.

Saat altı civarında, otopsi sonuçlarını almak için adli tabibin odasına gittim. Cinayet mahallinden bütün fotoğraflar ve taslaklar ortadaydı. Otopsi iki buçuk saat sürmüştü. Cesedin her kovuğu ilaçla temizlenmiş, kazınmış ve beyne çıkarılmıştı.

Saat altı buçukta, Odenkirk işini bitirince adli tabiple konuştum.

Adı Angelina Torres di ve kendisini yıllardır tanırdım. İkimizde işe hemen hemen aynı zamanda başlamıştık. Angelina bir elliden kısa ve kırk kilo ağırlığında, fakat nüfuzlu biriydi.

-Uzun bir gün, Alex, dedi.

-Kullanılmış ve sömürülmüşe benziyorsun.

-Senin için de uzun bir gün, Angelina. Bununla beraber, iyi görünüyorsun. Evet der gibi başını salladı ve gülümsedi. Sonra küçük hafif kollarını kaldırıp başında kavuşturdu. Benim de zaman zaman yaptığım gibi, yavaşça inledi.

Biraz rahatladıktan sonra,

-Benim için sürprizin var mı? diye sordum.

Aslında bir şey beklediğim yoktu, öylesine sormuştum, fakat onda haberler vardı. Angelina

-Bir sürprizim var, dedi.

-Öldükten sonra cinsel ilişkide bulunulmuş. Birisi onunla seks yapmış, Alex. Bizim katil her iki taraflı idare ediyor. Bölüm 28 O AKİAM EVE GİDERKEN, cinayet davasında biraz molaya ihtiyacım vardı.

Christine i düşündüm. Hatta çağrı cihazımı kapadım. On on beş dakika zihnim başka şeyle meşgul olsun istemiyordum.

Son zamanlarda işimden hiç söz etmemesine rağmen, çok tehlikeli olduğunu hissediyordu. Bütün sıkıntım, bunda kesinlikle haklı olmasıydı. Bazen Damon ı ve Jannie yi dünyada yalnız bırakacağımdan endişe ediyordum, şimdi bir de Christine vardı. Beşinci Cadde ye yakın Southeast in tanıdık sokaklarını geçerken, polislikten cidden ayrılıp ayrılamayacağımı ve özel bir işe girip psikolog olarak çalışmayı düşünüyordum. Fakat polislikten ayrılmamı gerektirecek bir şey yapmamıştım. Bunun da anlamı, belki cidden ayrılmak istemeyişimdi.

Saat yedi buçukta eve vardığımda, Nana ön sundurmada oturuyordu.

Huysuz ve sinirli görünüyordu. Yüzünde çok iyi bildiğim tuhaf bir ifade vardı.

Arabanın kapısını açıp inerken

-Çocuklar nerede diye seslendim.

Bahçede hâlâ ağaca asılı kırık bir Batman ve Robin uçurtması duruyordu. İki hafta önce onu ağaçtan indirmediğim için kendime kızıyorum.

Nana

-Onları evyeye bağladım, dedi.

-Bulaşık yıkıyorlar. Yemeği kaçırdığım için üzgünüm, dedim.

Nana kaşlarını çatarak,

-Onu çocuklarına söyle, dedi. Bu hali pek nadirdir.

-Hemen şimdi söylesen iyi olur. Biraz önce arkadaşın Sampson ile vatandaşın Jerome Thurman aradı. Bir çok cinayet işlenmiş, Alex.

Belki fark etmezsin diye çoğul isim kullandım.

Sampson seni cinayet mahallinde bekliyor. Howard Üniversitesi ne yakın Shaw da iki genç siyah kız cesedi daha bulunmuş.

Bu cinayetler durmayacak, değil mi? Southeast te bu işler durmaz.

Hayır, hiç bir zaman durmaz.

Bölüm 29 CİNAYET YERİ, Shaw da S Caddesi nin berbat bir kesiminde, eski kahverengi bir taş apartmandı. Bu orta sınıf muhitte, bir çok kolejli çocuk ve bazı genç profesyoneller oturur. Son zamanlarda fahişelik orada bir sorun oldu. Sampson a göre, öldürülen bu iki kız zaman zaman bu civarda, fakat genellikle Petworth da çalışıyordu.

Cinayet yerinde park etmiş tek bir devriye arabası ve bir Acil Tıp Servisi kamyoneti vardı. Ön kapı önündeki taraçada üniformalı bir polis memuru görevliydi ve zorla girmek isteyenleri içeri sokmamakta kararlı görünüyordu. Genç, bebek yüzlüydü ve pürüzsüz bir cildi vardı.

Kendisini tanımıyordum, bu sebepten birdenbire dedektif kimliğim aklıma geldi.

-Dedektif Cross. diye mırıldandı. Beni duymuş gibi hissettim.

Dört kat dik merdiveni tırmanıp yukarı çıkmadan önce,

-iu ana kadar ne buldunuz? diye sordum.

-Neler duyduunuz, Memur Bey? Yukarıda iki ölü var. Her halde ikisi de fahişe. Biri bu binada oturuyordu. Cinayeti işleyen bilinmiyor.

Belki bir komşu, belki bir pezevenk. On altı, on yedi yaşlarındalar, belki daha da küçük. Çok fena. Onlar bunu haketmediler. Başımı salladım, derin bir nefes aldım, sonra dik, kıvrılan ve gıcırdayan merdivenleri tırmanıp çabukça yukarı dördüncü kata çıktım. Fahişeler polis araştırmalarını zorlaştırıyor ve ben Sansar ın bunu bilip bilmediğim merak ediyordum. Ortalama olarak, Petworth da oturan bir fahişe bir gecede bir düzine veya daha fazla iş çevirebilir, cesedinde bunu gösteren adli deliller var.

Apartman kapısı A4 sonuna kadar açıktı. İçeriye görebiliyordum.

Büyük bir oda, küçük bir mutfak, banyo. Yerde, iki yatak arasında hafif tüylü bir yer halısı vardı. Sampson yataklardan birinin en ucunda çömeldi. Yerde, kaybolmuş kontak lens arayan bir NBA Milli Basketbol Cemiyeti forvetine benziyordu.

Tütsü, şeftali çiçeği ve yağlı yemek kokan küçük, dağınık bir odaya girdim. Açık kırmızı ve sarı bir McDonalds kızartma kutusu sedirin üstünde açık duruyordu.

Kirli giysiler sandalyeleri kaplamıştı: Bisiklet şortları, şortlar, Kari Kani köylü giysileri. En azından bir düzine oje ve oje temizleyicisi, iki tırnak törpüsü ve pamuk yumakları döşemede duruyordu. Odada ağır, tiksindirici bir meyve parfümü kokusu vardı.

Kurbanlara bakmak için yatağın etrafım dolaştım. İki çok genç kadın, her ikisi de belden aşağı çıplak. Sansar buradaydı bunu hissedebiliyordum.

Kızlar, aşıklar gibi, birbirilerinin üstünde yatıyorlardı. Sanki döşemede seks yapıyor gibiydiler. Kızlardan biri mavi bir üstlük, diğeri siyah bir iç çamaşır giymişti. Her ikisinin de ayaklarında bu günlerde popüler olan yüksek topuklu banyo sandalları vardı. Jane Doe ların çoğu çıplak bırakılmıştı, fakat diğerlerinden farklı olarak, bu ikisinin kimliğini tespit etmek oldukça kolay olacaktı.

Sampson işinden başını kaldırıp bakmaksızın,

-Hiç birinin üzerinde gerçek bir kimlik yok, dedi.

-Mamafih, kızlardan biri bu dairenin kiracısı, dedim.

Sampson başını salladı.

-Muhakkak peşin ödüyordur. Kendisi de peşin çalışıyor.

Sampson kauçuk eldivenlerini takmış ve iki kadının üzerine iyice eğilmişti, hâlâ bana bakmadan,

-Katil eldiven takıyormuş, dedi.

-Hiçbir yerde parmak izi yok gibi. İyice incele. Her ikisi de kurşunlanmış, Alex. Alınlarından tek kurşunla vurulmuşlar. Henüz odayı inceliyor ve bilgi topluyordum. Bir yığın saç ürünü fark ettim. Soft Sheen, Care Free Curl, birkaç peruk. Peruklardan birinin tepesinde, özellikle Güneyde kadınları tavlama konusunda etkili olduğu söylendiği için, ekseriyetle askeri personel arasında cunt capadı verilen çizgili yeşil bir garnizon kepi vardı. Ayrıca bir de kağıt kesecek.

Kızlar genç ve güzeldi. Sıksa küçük bacakları, kemikli ayakları ve aynı dükkandan alınmış gibi duran gümüş ayak parmağı halkaları vardı.

Çıkarılıp bir tarafa atılmış giysileri kanlı ahşap döşemede önemsiz birkaç bohça gibi duruyordu.

Küçük odanın bir köşesinde, çocukluklardan izler vardı: Bir Lotto oyunu, havı dökülmüş ve neredeyse kızlarla yaşıt olan içi doldurulmuş mavi

bir ayı, bir Barbie bebek ve bir Ouija tahtası.

-İyice bak, Alex. Gittikçe doğal olmayan bir hal alıyor. Bizim Sansar acaipleşmeye başlıyor. İçimi çektim ve Sampson ın keşfettiği şeyi görmek için eğildim. İki kızdan daha küçük olanı ve belki daha genci üstteydi. Alttaki kız sırt üstü yatıyordu. Cansız kahverengi gözleri, sanki yukarıda korkunç bir şey görmüş gibi, tavandaki kırık bir lambaya bakıyordu. Üstteki kız, yüzü aslında ağzı diğer kızın apış arasına eğilmiş bir pozisyondaydı.

Sampson

-Katil onları öldükten sonra, onlarla gerçek güzel ve küçük oyunlar oynamış. dedi.

-Üsttekini biraz oynat. Başını kaldır, Alex.

Görüyor musun? Gördüm. En azından benim bildiğim Jane Doe lar için tamamen yeni bir çalışma metodu. Aklımdan

-birbirine yapışık deyimi geçti. Acaba bu, katilin bir

-mesajı mıydı? Üstteki kız alttakine diliyle bağlıydı.

Sampson içini çekti ve

-Sanırım kızın dili diğer kızın içine tel raptiyeyle tutturulmuş.

Böyle olduğundan oldukça eminim, Alex.

Sansar onları birbirilerine telle bağlamış. İki kıza baktım ve başımı salladım.

-Zannetmem. Bir tel raptiye, bir ameliyat dikişi bile, dilin yüzeyinde ayrılır. Bununla beraber, Crazy Glue yapıştırıcısı da iş görürdü.

Bölüm 30 KATİL HIZLI çalışıyordu, bu sebepten ben de aynı şeyi yapmak zorundaydım. İki ölü kız uzun süre Jane Doe olarak kalmadı. O gece saat on haberlerinde isimleri bende idi. Başdedektif in kesin emirlerine rağmen, araştırma işinde çalışmaya devam ettim.

Ertesi sabah erkenden, Sampson la ben Tori Glover ile Marion Cardial in devam ettikleri Stamford daki lisede buluştuk. Öldürülen kızlar on yedi ve on dört yaşlarındaydı.

Cinayet mahalli, bende kolay geçmeyecek bir mide bulantısı ve hastalıklı bir duygu bırakmıştı. Düşünüp durdum. Christine haklı.

Ayrıl. Bir başka şey yap. Tam zamanıdır.

Okul Müdürü ufak, zayıf, kızıl saçlı Robin Schvvartz adında bir kadındı. Yardımcısı Nathan Kemp, kurbanları iyi tanıyan bazı öğrenciler getirmiş ve iki dershaneyi öğrencilerle görüşmemiz için, bize ayırmıştı.

Jerome birinde, Sampson ve ben diğesinde çalışacaktık.

Yaz Okulu henüz kapanmamıştı ve Stamford bir Cumartesi günü bir mesire yeri kadar kalabalıktı. Dershanelere giderken kafeteryanın önünden geçtik, vakit sabahın on otuzu olmasına rağmen, insanlar üst üsteydi. Oturacak hiç boş yer yoktu. Oda, Fransız kızartmasından olacak, yağ kokuyordu. Aynı yağ kokusu kızların apartmanında da vardı.

Birkaç çocuk gürültü yapıyordu, fakat davranışları genellikle iyiydi. Wu Tang ve Jodei müziği kulaklıklarından dışarı sızıyordu. Okul iyiye ve disiplinliye benziyordu. Teneffüslerde birkaç erkek ve kız öğrenci biraz mahcup, koridorlarda kucaklaşıyorlardı. Yürürken Nathan Kemp

-Bunlar kötü kızlar değildi, dedi.

-Aynı şeyi diğer öğrencilerden de duyacağınızı zannediyorum.

Tori geçen sömestr okuldan ayrıldı, başlıca nedeni aile durumu. Marion okulumuzda onur listesindeki öğrencilerden biriydi. Arkadaşlar tekrar ediyorum, bunlar kötü kızlar değildi. Sampson, Thurman ve ben öğleden sonranın geri kalanını çocuklarla geçirdik. Tori ile Marion ın popüler, arkadaşlarına bağlı ve neşeli olduklarını ğrendik. Arkadaşları arasında, Marion, büyük olduğunu ifade etmek için

-blazing

-, Tori ise, biraz çatlak olduğunu ifade etmek için

-buggin

- diye tanımlanıyordu. Çocukların çoğu, kızların Petworth da dolap çevirdiklerini bilmiyordu, fakat Tori Glover ın daima paralı olduğu söyleniyordu.

Özel bir görüşme bir müddet aklımda kalırdı. Evita Cardial, Stamford da son sınıf öğrencisiydi ve aynı zamanda Marion un kuzenlerinden biriydi. Üzerinde bir atlet pantolonu ve mor esnek bir üstlük vardı. Siyah kenarlı, hafif sarı renkli güneş özlükleri başının üstündeydi.

Sırada karşıma oturur oturmaz ağlamaya başladı.

-Marion için cidden çok üzıldüm, dedim, üzgündüm de.

-Sadece bu korkunç şeyi yapanı bulmak istiyoruz. Sampson ve ben her ikimiz Southeast yakınlarında oturuyoruz. Çocuklarım Sojourner Truth Okulu na gidiyor. Kız bana baktı. Gözlerinin kenarı kırmızı ve kendisi çok dikkatliydi. Nihayet

-Siz kimseyi yakalayamazsınız,

-dedi. Bu, bu havalide hüküm süren görüştü ve ne yazık ki çok da doğruydı. Sampson ve benim belki de burada bulunmamamız gerekirdi.

Sekreterime Frank Odenkirk cinayeti üzerinde çalıştığımı söylemiştim. Birkaç dedektif bizim yerimize çalışıyordu.

-Tori ve Marion ne kadar zamandan beri Petworth da çalışıyorlar? Orada çalışan okuldan başka kızları tanıyor musunuz? Evita başını salladı.

-Tori Petworth da sokakta çalışan, biriydi.

Marion değil. Kuzenim iyi bir insandı. Her ikisi de iyi insandı. edi ve yine gözyaşları akmaya başladı.

-Marion orada Tori ile birikteydi. Doğru olduğunu bildiğim şeyi ona söyledim.

-O gece Princeton Place da onu gören insanlarla konuştuk.

Kuzen bana dik dik baktı.

-Siz ne konuştuğunuzu bilmiyorsunuz, Bay Dedektif. Yanlışınız var. Doğruyu bulamamışsınız.

-Sizi dinliyorum, Evita. Burada bulunmamın nedeni bu.

-Marion vücudunu satmak veya onun gibi bir şey için orada değildi.

Tori adına korkuyordu. Onu koruyordu. Hiçbir zaman para için kötü bir şey yapmadı. Bunu çok iyi biliyorum. Evita yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

-Kuzenim iyi bir insandı, benim en iyi arkadaşımdı. Sırf Tori yi korumaya çalışıyordu ve bu yüzden yaşamından oldu. Polis hiç bir şey yapamaz. Bugünden sonra bir daha buraya gelmeyin. Kesinlikle gelmeyin. Siz bizleri önemsemiyorsunuz. Bizler sizin için hiçbir şeyiz. edi ve sanırım söylenmesi gereken her şeyi söylemişti.

Bölüm 31 BİZLER SİZİN İÇİN HİÇBİR İEYİZ. Bu, dehşet verici ve kesinlikle doğru bir ifadeydi ve Jane Doe araştırmasının esas temeliydi.

Bu, George Pittman ın esrarengiz şehir hakkındaki felsefesini oldukça iyi özetliyordu. Dün gece saat altı buçuğa kadar kendimi yorgun ve uyuşuk hissedişimin nedeni buydu. Jane Doe cinayetlerinin yavaş yavaş daha da arttığına inanıyorum.

Öte yandan, birkaç günden beri kendi çocuklarımı görmemiştim, bu sebepten eve gitmemin iyi olacağına karar verdim. Yolda Christine i düşündüm ve hemen sakinleştim. Çocukluğumdan beri, gündüzleri zaman zaman bir hayal görürüm. Soğuk, kısır bir uyduda yalnızım.

Korku veren bir uydu, ıssız ve yaşam yok. Sonra bir kadın çıkageliyor. Elele tutuşmaya, kucaklaşmaya başlıyoruz vs birdenbire her şey güzelleşiyor. O kadın Christine di ve hayal dünyamdan çıkıp gerçek dünyama nasıl girdiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ben arabayı, araba yoluna çekerken Nana, Damon ve Jannie evden çıkıyorlardı. Bu ne? merak ettim. Her nereye gidiyorlardıysa, hepsi adamakıllı süslenmişti. Nana ile Jannie en iyi giysilerini giymişti; Damon ın üzerinde mavi bir takım, beyaz gömlek ve kravat vardı.

Damon,

-maymun veya

-cenaze elbisesi dediği takım elbisesini hemen hemen hiç giymez.

Eski Porsche arabamdan inerken,

-Herkes nereye böyle? dedim.

-Neler oluyor? Evden mi taşınıyorsunuz? Damon bakışları ön bahçede, kaçamaklı olarak,

-Bir şey yok, dedi.

Jannie gururlanarak,

-Damon okuldaki Washington Erkek Çocuklar Korosunda, diye ağzından kaçırdı.

-Kesinleşinceye kadar bilmeni istemiyordu. Eh, kesinleşti. Damon artık bir korist. Daman, Jannie nin koluna vurdu. Pek sert değil, fakat sırrını açıkladığı için memnun olmadığını gösterecek kadar sert.

Jannie

-Hey, dedi ve küçük yarı profesyonel bir boksör gibi gardım aldı.

-Hey, hey, dedim, büyük profesyonel maçları idare eden Mills Lane gibi araya girdim.

-Ring dışında ödül dövüşü olmaz. Dövüş oyununun kurallarım biliyorsunuz. iimdi söyleyin bana bu koro da nereden çıktı? Nana

-Damon Çocuklar Korosu için kendini denedi ve koroya seçildi, dedi ve Damon ı incelerken mutlu şekilde gülümsedi.

-Bütün bunu tek başına yaptı.

-Sen de şarkı söylüyor musun? dedim ve ben de mutlu bir şekilde gülümsedim.

Jannie,

-Damon, İki Erkek Çocuk Korosu nda da olabilirdi, Babacığım, dedi.

-Pürüzsüz ve ipek gibi bir sesi var. Sesi kusursuz Bebek kızıma

-Öyle mi, hemşire Soul? dedim.

Jannie, Damon ın sırtını okşarken,

-İşte böyle, dedi ve çocukça konuşmaya devam etti. Kardeşiyle son derece gururlandığını söyleyebilirdim. Damon, kardeşini şu anda tam manasıyla anlamasa bile, Jannie onun en büyük destekleyicisiydi.

Bunu bir gün anlayacaktı.

Damon, kocaman bir gülümsemeye engel olamadı. Sonra önemsizmiş gibi omuz silkti.

-Öyle, büyütülecek bir şey değil. Evet güzel şarkı söylüyorum.

Jannie

-Binlerce başka çocuk denedi, dedi.

-Bu, senin küçük yaşamında en büyük şeydir, kardeşim. Damon

-Yüzlerce, diye düzeltti.

-Sadece yüzlerce çocuk denedi.

Ancak şanslı olduğumu tahmin ediyorum. Jannie

-Binlerce çocuktan yüzlercesi! diye coştı ve Damon onu küçük bir sinek gibi ezmeden hemen uzaklaştı.

-Sen zaten şanslı doğdun.

-Çalışmalarınıza gelebilir miyim? diye sordum.

-İyi olacağım, sessiz olacağım ve kimseyi rahatsız etmeyeceğim.

Nana

-Zaman ayırabilirsen, tabii, diye laf sokuşturdu. Benden artık boks dersleri almasına gerek yok.

-Senin işin bütün gününü alıyor.

Zaman ayırabilirsen, bizimle gel. Sonunda Damon

-Elbette, Baba, dedi.

Böylece onlarla gittim.

Bölüm 32 ALTI KATLI OKUL BİNASINI MUTLU BİR İEKİLDE yürüyüp, Nana ve çocuklarla Sojourner Truth Okulu na geldim. Ben şık giyinmemiştim, fakat önemi yoktu. Birdenbire sendeledim. Nana nın elini aldım ve elini kolumun bükülmüş yerine sıkıştırırken, gülümsedi.

-İimdi daha iyi. Eski günlerdeki gibi, diye bağırdım.

Nana

-Bazen çok utanmaz, çok daha çekici bir insan oluyorsun, dedi ve kahkahayla güldü.

-Ta Damon kadar küçük bir çocuk olduğundan beri. İstedğin zaman kesinlikle çocuklaşabiliyorsun.

-Beni böyle yapan sensin, yaşlı kadın, dedim.

-Onunla da gurur duyuyorum. Damon la da. Sojourner Truth Okulu na vardık ve doğruca arkadaki küçük dinleyici salonuna gittik.

Christine in orada olup olmadığını merak ediyordum. Görünürde yoktu. Ayrıca, Damon ın Erkek Çocuklar Korosu nu kazandığını evvelden bilip bilmediğini, ilkin Christine e söyleyip söylemediğini de merak ediyordum. Söylemiş olabileceği fikri hoşuma gidiyordu. Onların birbirilerine yakınlaşmalarını istiyordum. Damon ile Jannie nin sadece bir babaya ve anneanneye değil, bir anneye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Damon, korodaki arkadaşlarına katılmak üzere yanımızdan ayrılmadan önce bana,

-Henüz çok iyi değiliz, diye bilgi verdi. Yüzünde olası bir mahcubiyetin verdiği bir korku ve endişe vardı.

-Bu bizim sadece ikinci çalışmamız. Bay Dayne bir tekne dolusu müşhil yağı kadar berbat olduğumuzu söylüyor. Adam çivi kadar sağlam, Baba. İnsanı kımıldamadan, ayakta bir saat dimdik durduruyor.

Jannie

-Bay Dayne senden daha sağlam, Babacığım. Bayan Johnson dan da daha sağlam, dedi ve yaramaz yaramaz sırttı.

-Çivi gibi sağlam. Büyük Dayne takma adlı Nathaniel in çok aranan bir maestro olduğu, korolarının memleketin en iyileri arasında bulunduğu ve çocukların çoğunun bu çok ilgili eğitimden fazlasıyla yararlandıkları söyleniyor. Dayne, çocukları sahnede organize ediyordu.

Orta boyun altında çok cüsseli bir adamdı. Tahminime göre, bir altmış beşlik vücutta yüz kilo taşıyordu. Siyah bir takım elbise ve yakadan iliklenen siyah bir gömlek giyiyordu. Kravatı yoktu. Çocukları Three Blind Mice Üç Kör Fare nin neşeli birkaç kıtasıyla başlattı. Hiç te fena olmadı.

Nana ve Jannie ye yavaş sesle,

-Damon adına cidden çok mutluyum, dedim.

-Çok mutlu görünüyor. Üstelik çok ta yakışıklı bir şeytan. Jannie kulağıma eğilip yüksek bir sesle,

-Bay Dayne son baharda kızlar korosuna başlıyor. dedi.

-Ben de kazanacağım. Nana

-Peşini bırakma, kız, dedi ve Jannie yi cesaretlendirdi. Nana, insanları yüreklendirmede çok iyidir.

Dayne birdenbire bağırdı,

-Oh, bozuk ses işitiyorum. Baylar, temiz diksiyon ve kusursuz perde istiyorum.. Bir ara göz ucuyla koridora baktım, birdenbire Christine i gördüm.

Dayne ve çocukları izliyordu, fakat sonra benim tarafa baktı.

Yüzü bir an ciddileşti, sonra gülümsedi ve göz kırptı.

Ona doğru yürüdüm. Sakin ol kalbim.

Ona yaklaşınca gururla,

-Bu benim oğlum, dedim. Christine yumuşak tatlı, gri bir pantolon takım giymişti. İçinde mercan sarısı bir bluz vardı. Allahım onu şimdi görmek, onunla birlikte olmak ve hiç iş yapmamak hoşuma gitti. Christine gülümsedi.

-Damon her şeyi iyi yapar. dedi. Christine ne olursa olsun hiç bir şeyi saklamazdı.

-Burada olabileceğini umuyordum, Alex diye fısıldadı.

-Tam şu anda seni deliler gibi özlüyordum. Bu duyguyu bilirsin.

-Evet o duyguya yabancı değilim. Koro, Bach ın

-Jesu, Joy of Man s Desiring adlı parçasını çalarken, biz el ele tutuştuk. Her şey çok güzeldi.

Ayakta dururken bana

-Bazen ... hâlâ George ın vurulduğu anı ve ölürkenki halini görür gibi oluyorum, dedi. Christine in kocası evinde gözlerinin önünde öldürülmüştü. Benimle birlikte olma konusundaki tereddütünün en büyük nedenlerinden biri buydu: Görev esnasında ölebileceğim korkusu ile eve korku ve dehşet getirebileceğim endişesi.

-Maria nın vurulduğu öğleden sonraki her şeyi hatırlıyorum. Acı zamanla hafifler fakat asla akıldan çıkmaz. Christine bunu biliyordu.

Sorularının çoğunu yanıtları düşünerek bulup çıkarmıştı, fakat meseleleri etraflıca konuşmaktan hoşlanıyordu.

Christine

-Bununla beraber, gördüğün gibi, ben burada Southeeast te çalışmaya devam ediyorum. Ve bu esrarengiz şehre her gün gelip gidiyorum. Mayıland veya Virginiada daha güzel bir okul seçebilirdim. edi.

Başımı salladım.

-Evet Christine, dedim.

-Sen cidden burada çalışmayı tercih ediyorsun.

-Sen de öyle.

-Ben de öyle. Elimi biraz daha sıkıca tuttu.

-Sanırım biz birbirimiz için yaratılmışız. dedi.

Bölüm 33 ERTESİ SABAH erkenden Yedinci Bölge Karakolu nda rapor odasıındaydım.

Oraya ilk gelen bendim.

Odenkirk, havaalanından ayrılırken, galiba kimse onu fark etmemişti.

Adli tıp, öldürüldükten sonra kesinlikle cinsel ilişkide bulunulduğunu bildirdi. iüphelenmeme rağmen, sperm yoktu. Katil prezervatif kullanmıştı. Tıpkı Jane Doe larda yaptığı gibi.

Polis müdürü, sadece Odenkirk davasıyla ilgileniyor ve bunun için şubeye ek bir baskı yapıyordu. Bu davranışı herkesi kızdırıyor ve biraz da

çıldırtıyordu. İef Pitttman, dedektiflerini zorla idare ediyordu. İlgilendiği tek dava Odenkirk davasıydı, özellikle Alman turist cinayetinde bir sanık tutuklandığından beri.

O sabah on bir sularında, Rakeem Powell masamın yanında durdu.

Eğilip kulağıma,

-İlginç bir şey olabilir, Alex. Bir dakikan varsa, alt kata nezarethaneye in. Shaw da öldürülen iki kızla ilgili ilk iz olabilir. diye fısıldadı.

Nezarethaneye, dik beton merdivenlerden indikten sonra, insanın kolayca kaybolabileceği küçük soruşturma odalarını ve bir kayıt odasını geçtikten sonra ulaşıyordu. Tavanlara ve duvarlara tutuklular kendi sokak isimlerini kazımışlar, isimlerini yazmak için de parmak izi alınan siyah matbaa mürekkebi kullanmışlardı. Bunlar onların inanılmaz akılsızlığıydı, çünkü bu bilgiler bizim dosyalarımız için önemliydi.

Nezarethanede ışıklar kasten yakılmaz. Her hücre bir seksene bir elli boyundadır. İçinde metal bir yatak, bir su musluğu ve bir tuvalet vardır. Hücrelerin birkaçından dışarı altı kauçuk papuçlar atılmıştı.

Papuçlarından bağlarını çıkarmayanlara deneyimli gardiyanların verdiği bir çeşit cezaydı bu. Güvenlik nedenlerinden dolayı, nezarethanelerde ayakkabı bağlarına izin verilmez.

Sneak

-1 takma adıyla tanınan Alfred Streek isimli önemsiz bir uyuşturucu satıcısı ve hırsız, hücrelerden birinde D.C. nin Yeni Prensi gibi oturuyordu. Hücrelerine girerken, sokak serserisi bana ters ters baktı ve yılışıkça sıırttı.

1 Sneak: Sinsi Sneak in güneş gözlükleri, tozlu korkunç saçları ve açık yeşil, sarı dantelli bir şapkası vardı. Beyaz Tişörtünde Haile Selaise nin bir portresi ve BAiAVCI, RASTAFARIAN ibaresi bulunuyordu.

Kendine özgü o berbat aksanıyla bana,

-Siz Bölge Avukatlık Bürosu ndan mısınız? Sanmıyorum. Pazarlık yok, konuşmak yok, dedi.

-Öyleyse kaybol. Rakeem, o benimle konuşurken, hiç ilgilenmedi.

-Sneak, Glover ve Cardinal cinayetleri hakkında işimize yarayacak biraz bilgiye sahip olduğunu iddia ediyor. Buna karşılık, bizim de ona bir iyilikte bulunmamızı istiyor, doğal olarak. Shaw da kapıyı kırıp bir apartmana girmekle suçlanıyor. Yatak odası penceresinden kolunda bir Sony TV le çıkarken yakalanmış. Bir düşün. Hiç te sinsi değilmiş.

-Hiçbir apartmanı soymadım. Üstelik televizyon seyretmem, adamım.

Pazarlık yapmaya yetkili hazır bir bölge yardımcı avukatı görmüyorum.

-Gözlüklerini çıkar, dedim. Aldırmadı. Gözlüklerini ben çıkardım. Gözleri mezar taşları gibiydi.

Sneak in artık uyuşturucu satmadığını, fakat kullandığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

Nezarethane hücresinde Sneak in karşısında durdum ve yüzüne dik dik baktım. Muhtemelen yirmi yaşına yeni basmış, ters, öfkeli, zaman ve boşlukta kaybolmuş bir insan.

-Apartmanı soymadıysan, öyleyse niçin Bölge Avukatlık Bürosu ndan bir avukatla görüşmek istiyorsun? Bu bana pek anlamlı gelmiyor, Alfred. İşte, şu anda senin için yapabileceğim bir şey ve sadece bir defaya mahsus bir teklif, bu sebepten iyi dinle. Buradan çıktığım an bir daha dönmem. Sneak söylediğim şeyi yarım yamalak dinledi.

-Eğer bize şu iki kızın cinayetini çözmeye doğrudan yardım edecek bilgiyi verirsen, hırsızlık suçlamasında sana yardımcı oluruz.

Bilgi vermekten vazgeçersen, seni burada Dedektif Powell ve Dedektif Thurman la baş başa bırakırım. Bu cömert, bir kereye mahsus teklifi bir daha bulamazsın. Buradaki dedektif arkadaşların da bildiği gibi, sözümde dururum.

Sneak hemen bir şey söylemedi. Gözlerine bir donukluk ve cansızlık geliyordu. Yüzüme dik dik bakarak beni yenmeye çalıştı, fakat bu işte, genellikle başkalarından daha iyiyimdir.

Sonunda Rakeem Powell ve Jerome Thurman a omuz silkerek bir göz attım.

-Evet, güzel. Beyefendiler, Shaw da öldürülen şu kızlar hakkında bir şeyler bilmek zorundayız. Konuşmayı bitirdiğiniz zaman ona bir şey vermeyeceksiniz.

Onun da bu cinayete karışmış olması ihtimali var. Aradığımız katil de olabilir ve bunu süratle çözmeliyiz. Farklı bir şey söyleyinceye kadar ona gerekeni yapın.

Tam ayrılmak üzereyken, Sneak birdenbire konuşmaya başladı.

-Back Door. Downing Parkı nda başboş dolaşıp durur. O, belki kızları öldüreni görmüş olabilir. Katili gördüğünü söylerse, siz bana nasıl yardım edeceksiniz? Hücreden çıktım.

-Pazarlığımızı biliyorsun, Alfred. Verdiğin bilgi işe yarar ve davayı çözersek, ben de sana yardım edeceğime söz veriyorum. Bölüm 34

GALİBA BİR İEYE YAKLAİİYORDUK. İki Metro polis ekip arabası, iki polis işareti olmayan Sedan marka araba, Shaw daki küçücük Downing oyun sahasının çit kaplı giriş kapısında durdu. Tanınmış bir semt kabadayısı olan Joe

-Back Door Booker la tanışmak için Rakeem Powell ve Sampson da benimle geldiler.

Back Door a göz aşinalığım vardı ve hemen tanıdım. Kısa boylu, bir altmış beş boyunda, sivri sakallıydı ve basketbolda öyle iyiydi ki bazen sırf gösteriş olsun diye iş çizmeleriyle oynardı. Bugün ayağında tozlu portakal rengi inşaat çizmeleri vardı. Aynı zamanda rengi atmış bir naylon ceket ve topuklarda akordiyonlaşmış siyah bir pantolon. Tam saha basketbol maçı, kolej ve atletik yetenekleri çok daha fazla olan profesyoneller arasında hızlı, yüksek seviyede bir oyunla devam ediyordu. Saha pek esaslı değildi. Siyah makadam usulü bir zemin, solmuş beyaz çizgiler, metal arkalık tahtaları ve zincir örgülü kenarlar.

Başka iki veya üç takım oyuncusu, maçın galipleriyle oynamak için oturmuş sıralarını bekliyorlardı. Her yerde naylon şortlar, pantolonlar ve zafer çığlıkları vardı. Saha ağır madeni malzemeden yapılmış dört duvarla çevriliydi ve kafes olarak tanımlanıyordu.

Oraya vardığımızda, Booker dahil herkes dönüp bize baktı.

Sampson

-Bundan sonra biz varız, diye seslendi.

Saha içindeki ve dışındaki oyuncular birbirine baktılar. Birkaçı Sampson ın havada düz giden topuna bakıp sırttı. Kim olduğumuzu biliyorlardı. Oyun topunun devamlı pat, pat, pat sesi durmamıştı.

Back Door sahadaydı. Takımının, galipleri tüm bir öğleden sonra orada alıkoyması olağandışı değildi. On dört yaşından beri İslah evlerine ve hapishanelere girip çıkmıştı, fakat top oynayabiliyordu.

Sahada bağı açık, gri pantolonlu bir başka oyuncuyu azarlıyordu.

-Bu kilise pantolonunu çıkar. dedi.

-Ben seni teniste, beyzbolda, bowlingde, her oyunda oynatıyorum, fakat sen benim iyi niyetimi kötüye kullanıyorsun.

Bundan vazgeç. Rakeem Powell, her zaman yanında taşıdığı gümüş hakem düdüğünü öttürdü. Boş zamanlarında söker hakemliği yapıyor.

Düdük buraya uygun değil, fakat gürültülü yerlerde dikkat çekiyor.

Oyun durdu.

Üçümüz, bir basketin önünde, faul dairesinin yanında duran Booker a doğru yürüdük. Sampson ve ben ona yukarıdan bakıyorduk, oyuncuların çoğu da öyle. Fakat boyunun kısalığı önemli değildi, çünkü o oradaki en iyi top oyuncusuydu. Biz onunla ikiye bir oynasaydık, muhtemelen Sampson ı ve beni yenerdi.

Diğer daha uzun boylu adamlardan biri,

-Ah, kardeşi yalnız bırakın, diye sızlandı.

-Bir şey yapmadı. Sırtının her yerinde ve kollarında hapishane stili dövmeleler vardı.

-Burada top oynuyordu. Bir başkası

-Door bütün gün buradaydı, dedi.

-Günlerden beri buradan ayrılmadı. Günlerdir tek bir oyun kaybetmedi. Gençlerden birkaçı oyun sahasındaki bu konuşmalara güldüler. Sampson sahadaki en iri adama döndü.

-Kapa şu lanet olası çeneni. iu topla oynamayı da bırak. İki genç kız öldürüldü. Buraya gelişimizin nedeni bu. Bu oyun değil. Topla oynayan oyuncu sustu ve topu eline aldı. Sahada birdenbire tuhaf bir sessizlik oldu. Sadece bir atlama ipinin kaldırırna hızlı bir tempoyla çarptığını duyabiliyorduk. Kafesin dışında oynayan üç küçük kız şarkı söylüyordu.

-Little Miss Pinky dressed in blue, died last night at two 2Bu bir ip atlama melodisiydi, fakat ne yazık ki bu çevre için doğruydı.

2 Miss Pinky maviler içinde, öldü dün gece saat ikide.

Kollarımı Booker ın omuzlarına koydum ve arkadaşlarından uzaklaştırdım.

Sampson konuşmaya devam etti.

-Booker, bu öyle kolay ve çabuk olacak ki, biz daha arabalarımıza dönmeden, sen ve arkadaşların bu konudaki eşekliğinize gülüp geçeceksiniz.

Joseph Booker, Sampson ve benim dik dik bakışlarımızın aşırı sıcaklığından serinlemeye çalışarak,

-Evet, dedi.

-Kalp krizi kadar ciddiym, seni ufak adam. Tori Glover ve Marion Cardial cinayetiyle ilgili bize yardım edebilecek bir şeyler gördüysen konuş, çıkıp gidelim. Sampson a dik dik bakarak,

-Ben bir bok görmedim. Luky nin dediği gibi günlerdir buradayım. Elimi kaldırdım, ayası açık vaziyette, yassı ayçöreği suratından birkaç

santim uzakta tuttum.

-Kronometre çalışıyor, Booker. Söz veriyorum, iki dakika, sonra biz yokuz. Birincisi, biz gideriz, siz beyefendiler oyununuzu bitirirsiniz.

İkincisi, Dedektif Powell ve Sampson size verdiğiniz bilgi için minnettar kalırlar. Üçüncüsü, zamanınız ve verdiğimiz sıkıntı için yüz dolar alırsınız

-.

-Saat çalışıyor, dedim.

-Tik, tak; tik, tak; tik, tak. Kolay para. Sonunda başını salladı.

-İki kızın arabaya bindiğini gördüm. Sabah saat iki üç sularında, E Caddesi'nde. Sürücüyü ve kimsenin yüzünü görmedim. Hiç kimseyi görmedim. Çok karanlıktı. Taksi, mormavi renkli bir çingene arabasına benziyordu. Ya da onun gibi bir şey.

Kızlar arabanın arkasına bindiler ve sonra çekip gittiler.

-Hepsi bu kadar mı? diye sordum.

-Daha sonra tekrar gelip, oyununuzu kesmek zorunda kalmak istemiyorum. Booker ne söylediğimi anlamıştı. Tekrar konuştu.

-Taksi şoförü beyaz bir adamdı. Yan pencereden dışarı sarkan kolunu gördüm. Gece Shaw da araba kullanan beyaz çocuk yoktur. En azından ben görmedim.

Başımı salladım, biraz bekledim, sonra diğer oyunculara gülümsedim.

-Beyefendiler, eskisi gibi, oyununuza devam edin, dedim.

Pat, pat, pat.

Booker cidden iyi top oynuyordu.

Bölüm 35 YENİ BİLGİLER önümüzü açmıştı. İnanılmaz derecede verimsiz sokak çalışmaları yapmıştık, ne ise ki, sonunda bir şey hepsinin acısını unutturdu. Cinayetin işlendiği sıralarda kızları alan taksinin rengini bulduk. Sürücünün beyaz olması, bugüne kadar elde ettiğimiz en iyi delildi.

Sampson ile ben, tekrar karakola dönmektense, bize gitmeye karar verdik. Yeni deliller üzerinde çalışmak iyi olacaktı. Taksi Komisyonu'ndaki ilgililerle temasta daha fazla bilgiye ulaşmam beş dakikamı aldı. D.C. de çalışan hiçbir taksi durağı mormavi taksi çalıştırmıyordu. Bundan, taksinin, Booker'ın söylediği gibi, yasadışı olduğu anlamı çıkıyordu. Vanity Taksi denilen bir şirketin bir zamanlar mor ve mavi taksiler kullandığını, fakat 95 den beri çalışmadıklarını öğrendim. Taksi Komisyonu temsilcisi, eski arabalardan yarım düzinesinin veya birkaçının henüz sokaklarda

olabileceğini söyledi. Başlangıç olarak, şirkette on beş taksi vardı, ki hepsi şu anda sokakta olsaydı bile bu çok şüpheli yine de çok sayılmazdı.

Sampson, Southeast te, özellikle Shaw da devamlı olarak iş yapan bütün taksi şirketlerine telefon etti. Kayıtlarına göre, o gece görevde olan sadece üç beyaz sürücü varmış.

Mutfakta çalışıyorduk. Sampson telefondaydı ve ben bilgisayarı kullanıyordum. Nana taze kahve hazırlamış ve meyve ile yarım ceviz böreğine başlamıştı.

Rakeem Powell saat 4.15 civarında eve telefon etti. Telefonu ben aldım.

-Alex, Pittman in bekçi köpeği buralarda çok şiddetli bir koku alıyor. Fred Cook, senin ve Sampson ın bu öğleden sonra ne üzerinde çalıştığınızı bilmek istiyor. Jerome ona Odenkirk cinayeti üzerinde çalıştığınızı söyledi. Başımı salladım ve

-Eğer Southeast teki cinayetler bir şekilde birbiriyle bağlantılıysa, şu anda Odenkirk davası üzerinde çalıştığımız gerçektir.

Telefondan ayrılmadan Rakeem,

-Bir şey daha var

-, dedi.

-Motorlu Araçları kontrol ettim. Mor mavi bir araba sabah saat birde İkinci Cadde de Üniversiteye yakın Echington da, kırmızı ışıktaki geçtiği için kendisine mahkemeden celp gönderilmiş. Belki de bizim oğlan burada oturuyor. Alkışladım ve Rakssm i kutladım. Jans Dos davaları üzerinde uzun saatler çalışmamız nihayet semeresini vsrmsys başlıyordu.

Belki de Sansar ı yakalamak üzereydik.

Bölüm 36 SON ZAMANLARDA ÇOK DAHA dikkatliydi. George Bayer in Washington u ziyareti, bir uyarı, kafasına vurma gibi bir şey olmuştu ve Shafer bu uyarıyı ciddiye almıştı. Diğer oyuncular da onun kadar tehlikeli olabilirdi. Shafer e öldürme tekniğini öğreten onlardı.

Özellikle, oyunu kazanmak istiyorduydu, Kıtlık, Fatih ve Savaş küçümsenmemeliydi.

Kıtlık ın ziyaretinin ertesi günü, onu Bayer in Washington a geldiği ve gözetlendiği hakkında bilgilendirmişlerdi. Bu, kendisine yapılan ikinci uyarıydı. Shafer in etkinliği onları da korkutmuştu ve şimdi misilleme yapıyorlardı. Bütün bunlar oyunun bir parçasıydı.

O gece işten sonra Eckington daki gizli evine yönlendi. Yarım düzine veya daha fazla gibi görünen polis sokağı araştırıyordu.

Hemen diğler Atlılar dan şüphelendi. Sonunda onu polise teslim etmişlerdi. Yoksa onunla zeka oyunu mu oynuyorlardı? Aynasızlar burada ne yapıyorlardı? Jaguar ı birkaç blok ötede park etti, sonra yürüyerek gizli eve ve garaja doğru ilerledi. Bunu kontrol etmek zorundaydı. Üzerinde çizgili bir takım elbise, bir gömlek ve bir kravat vardı. Yeteri kadar saygıdeğer göründüğünü biliyordu. Elinde deri çantasıyla, eve geç gelen bir işadamını andırıyordu.

İki Afrikalı Amerikan polisi, Uhland Terrace da kapı kapı sorgulama yapıyorlardı. Bu iyi olmadı polis gizli evden beş blok uzaktaydı.

Niçin buradaydı? Ani bir sel gibi sinir sisteminden akan adrenalinden olsa gerek, başı dönüyordu. Belki bu polislerin kendisiyle bir ilişkisi yoktu, fakat çok dikkatli olması şarttı.

Kesinlikle diğler oyuncuların, özellikle Bayer den şüpheleniyordu.

Fakat niçin? Bu, onların kendisini yenerek, oyuna son vermeyi planladıkları bir yol muydu? İki polis, ileride Uhland ın yan sokaklarından birinde gözden kaybolduğu zaman, Shafer polislerin soruşturma yaptığı kahverengi taş binalardan birinin önünde durmaya karar verdi. Ufak bir riskti, fakat olup bitenleri bilmesi gerekirdi. İki yaşlı adam apartman giriş basamaklarında oturuyordu. Çok eski bir radyodan Orioles basketbol maçını dinliyorlardı.

Shafer adamlara olabildiğince doğal bir ses tonuyla,

-Polisler size çevredeki bir olay hakkında soru mu sordular? diye sordu.

Adamlardan biri sadece baktı, fakat diğeri başını salladı ve yüksek sesle,

-Evet bayım, mor mavi renkte bir araba arıyorlar. Bazı cinayetlere karıştığını söylediler. Son zamanlarda hiç mor taksi görmememe rağmen, bir zamanlar Vanity adlı bir taksi şirketi olduğu aklıma geldi. Arkadaşına dönerek,

-Hatırlıyor musun, Earle? Onların mor insanyicileri vardı. dedi.

Diğler adam

-Yıllarca önceydi, dedi.

-O taksi şirketi yok artık.

Yıllarca önce kapandı. Shafer

-Sanırım Metro polisiydi, dedi ve omuzunu silktilti.

-Bununla beraber, bana hiç kimlik göstermediler. İyi taklit ettiğii Amerikan aksanıyla konuşmaya dikkat ediyordu.

İki adamdan daha konuşkan olanı,

-Dedektif Cross ve Sampson, diyerek isimleri kendiliğinden verdi.

-Dedektif Cross bana polis rozetini gösterdi; hakiki polisti.

Shafer

-Öyle olduğundan eminim, dedi ve iki yaşlı adamı selamladı ve yanlarından ayrıldı.

-Etrafta polis görmek iyi bir şey doğrusu.

-İyi geceler.

-Size de iyi geceler. Shafer dönüp tekrar arabasına bindi ve elçiliğe sürdü. Doğruca bürosuna gitti. Burada kendini güvende ve korumada hissediyordu.

Kendisini rahatlattı, sonra bilgisayarına döndü ve Cross ve Sampson isimli D.C. dedektifleri hakkında derin bir araştırma yaptı.

Özellikle, Dedektif Cross hakkında umduğundan çok daha fazla şeyler buldu.

Yeni gelişmelerin oyunu nasıl değiştirebileceğini düşündü. Sonra diğer Atlılar a mesaj yolladı. Dedektif Cross u ve Sampson ı onlara tanıttı ve onların da

-oyun oynamaya karar verdiklerini ekledi.

Doğal olarak, onlar için de bazı planları vardı.

Bölüm 37 ZACHARY SCOTT TATLOR Washington Post gazetesinde çalışan mükemmel, çözümsel ve burnu sağlam koku alan bir gazetecidir. O lanet olası adama saygı duyuyorum. Acımasız alaycılığı ve şüpheciliği benim günlük yaşamımda kabul edemeyeceğim kadar fazla; aksi takdirde, daha yakın arkadaş olabilirdik. Yine de ilişkilerimiz iyi ve ona çoğu gazeteciye güvendiğimden daha fazla güvenirim.

Onunla, o gece, Union İstasyonu na yakın F Caddesi nde İrlanda Times da buluştum. Tuğladan yapılmış bu köhne lokantabarin, bunca modern büro binalarının arasında tek başına durması bir tarih hatasıydı. Zachary,

-bodur küçük bir bar tuvaleti ismini taktığı bu yeri, buluşmak için mükemmel bir yer olarak tarif etmişti.

Washington in eski saygın geleneğinde, onun

-güvenilir kaynaklarından biri olmuşumdur ve şimdi de ona önemli bir şey söylemek üzereydim. Kabul edeceğini ve anlatacağım şeyler hususunda Post taki editörlerini ikna edeceğini umuyordum.

Zachary, siyah melon şapka giymiş, ciddi görünümlü bir adama ait eski bir fotoğrafın altında, karanlık bir köşede karşıma otururken,

-Üstat Damon ve Bayan Jannie nasıllar? dedi. Zachary uzun boylu, çöp gibi ince ve zayıftır ve biraz da eski fotoğraftaki adama benzer. Daima çok süratli konuşur ve bu yüzden sözcükler birbirine karışır: Üstat Daman ve Bayan Janrrie nasıllar? Bayan garson sonunda masamıza geldi. O sade kahve istedi, ben de aynısından söyledim.

Garson, bizi doğru duyup duymadığından emin olmak için,

-İki kahve, değil mi? diye sordu.

Zachary

-Evet, en nefis kahvenizden iki fincan, dedi.

Garson

-Biliyorsunuz. Burası Starbuck değil, dedi. Garson kızın canlılığına, sonra Zachary nin söylediğine bana söylediği ilk sözlerle gülümsedim. Büyük bir olasılıkla bir zamanlar ona çocuklarımin isimlerinden bahsetmişim. Fakat onun her çeşit bilgi için ansiklopedik bir hafızası vardı.

Gülümseyerek ona,

-Zachary, iki çocuk yapmalısın, dedim.

Zachary, tavanda dönen ve her an kopup fırlayacakmış çıkacak gibi görünen eski vantilatöre baktı. Bu, Amerika daki modern yaşama iyi bir mecaz gibiydi.

Zachary

-Henüz evlenmedin, değil mi? dedi.

-Hâlâ doğru kadını arıyorsun.

-Eh, önce kendine bir eş bul, sonra iki çocuk yap. Belki nevrozdan kurtulursun. Garson, buharı tütmekte olan kahveleri önümüze koydu.

-Hepsi bu kadar mı? dedi. Kafasını salladı ve bizden ayrıldı.

-Belki bu güzel nevrotik davranışımın bozulmasını istemiyorum.

Belki bu halimin, beni böyle lanet olası iyi bir gazeteci yaptığına, o olmadan ağır, sıkıcı bir bok ve Don Graham ve iirketinin gözlerinde bir hiç olacağıma inanıyorum. Biriki günlük kahveyi yudumladım.

-İki çocuğun olsaydı, o zaman asla bir hiç olamazdın. Zachary bir gözü yarı kapalı baktı vs dudaklarının şapırdattı. Çok canlı bir düşünürdü.

-Çocukların bsni sevmemesi vs hatta bsndsn çok hoşlanmaması dışında.

-Vs sen kendini sevimli, cana yakın bulmuyorsun, öyle mi? Aslında öylesin, Zachary. İnan bana, çok iyisin. Çocukların sana, sen de onlara tapardın. Birbirine aşık bir ailen olurdu. Sonunda güldü ve alkışladı. İkimiz bir arada olduğumuz zaman, sık sık güleriz.

Zachary, buharı tüten kahve fincanının tepesinden bana baktı ve

-Öyleyse beni evlendirip, çocuk sahibi yapar mısın? diye sırıttı.

Zaman zaman, İş İstatistik Bürosu ndan ve Devlet Basımevi nden bekarlar, Kennedy ve Glenn den gazetecilerle editörleri misafir etmek umuduyla buraya gelir.

-Bütün gün yaptığım en iyi teklif bu. Sırası gelmişken, bu buluşmayı kim istedi? Biz niçin bu batakhanedeyiz ve bu berbat kahveyi içip duruyoruz? Taylor kendininkini içti.

-Oldukça kuvvetli, değil mi? Kahve için teşekkür etmemiz gerek. Ne oldu Alex?

-Bir başka Pulitzer le ilgileniyor musun? diye sordum.

Düşünür gibi yaptı ve gözlerinin içi aydınlandı.

-Eh, olabilir, Görüyorsun, şöminemin raflarının görünümünü ayarlamak zorundayım.

Çıktığım kadınlardan biri söyledi. Genç kadını bir daha hiç görmedim. Gingrich te çalışıyordu. Ondan sonraki kırk beş dakika boyunca, Zachary ye düşündüğüm şeyleri anlattım. Ona D.C.

Southeast te ve Northeast te yaklaşık 414 çözülmemiş cinayet olduğunu söyledim.

Georgetown da Odenkirk ve Alman turist davalarının çelişki oluşturan araştırmalarını ve siyah gençler Tori Glover ile Marion Cardial davalarını ayrıntılarıyla anlattım.

Onu, Başdedektif ve tarafgirliği hakkında bilgilendirdim veya en azından benim anlayışıma dair bilgi verdim. Hatta Pittman dan son derece nefret ettiğimi de kabul ettim. Zachary beni iyi tanır.

Ben konuşurken başını salladı ve bitirinceye kadar da lafımı kesmedi.

-Söylediğin şeylerin hiçbirinin doğruluğundan şüphe etmiyorum, fakat delilin var mı? diye sordu.

-Detaylar konusunda çok titizsin, dedim.

-Siz gazeteciler, sıra detaya gelince çok titizsiniz. Elimi iskemlemin altına uzattım ve manila kenevirinden yapılmış iki dosya çıkardım. Gözleri ışıldadı.

-Bunun anlattıklarına yardımcı olması gerekir. Bunlar çözülmemiş cinayet raporlarının altmış yedisinin kopyalan. Bir de Glover ve Cardial araştırmalarının birer kopyasını bulacaksın. Her biri için görevlendirilen

dedektif sayısına dikkat et. Dava saatlerini kontrol et. Büyük bir çelişki göreceksin. İu anda elimde olanlar bunlar fakat başka raporlar da var.

Bana

-Niçin böyle şey olsun, bu kasıtlı bir ihmal, değil mi? diye sordu.

Akıllıca sorusunu kafamı sallayarak onayladım.

-Sana en acıklı nedeni vereceğim, dedim.

-Bazı Metro polisleri Southeast e

-kendi kendini temizleyen fırın gözüyle bakmaktan hoşlanıyor.

Bu sana kasıtlı bir ihmal gibi gelmiyor mu? Zachary, raporların sayfalarını çabuk çabuk çevirdi. Sonra tokalaştı.

-Biricik Pulitzer im sayesinde yaşanabilir hale gelen ıssız evime gidiyorum. Southeast kurbanları ile ilgili büyüleyici polis dosyalarını okuyacağım. Sonra, ürpertici bir haber yazacağımı umuyorum.

Damon a, Jannie ye ve Nana anneye en iyi dileklerimi ilet lütfen. Bir gün buluşmayı çok isterdim.

-Bundan sonraki Washington Erkek Çocuklar Korosu nun konserine gel, dedim.

-Bizim bütün aile fertleri orada olacak. Damon bir korist oldu.

Bölüm 38 O GECE SAAT SEKİZ OTUZA KADAR çalıştım sonra Christine le buluşmak üzere arabayı Foggy Bottom daki Kinhead in lokantasına sürdüm.

Kinhead, benim en çok sevdiğim lokantalardan biri ve caz müziği dinlerken birbirine sokulup oturulacak güzel bir yerdir.

Christine, okuldan gelinceye kadar barda oturdum ve Hilton Felton ile Ephrain Woodfolk un seslerini zevkle dinledim. Christine tam zamanında geldi. Dakiktir, çok düşüncelidir, en azından benim gözümde hemen hemen her yerde mükemmeldir. Evet, karın olacağım, demesini unutamıyorum.

Sanki yıllardan beri ayrıymışız ve binlerce kilometre uzaktan gelmişiz gibi kucaklaştıktan sonra

-Aç mısın? Bir masaya geçmek ister misin? diye sordum.

Bana

-Birkaç dakika burada barda oturalım. Bir sakıncası var mı? diye sordu. Nefesi hafif nane kokuyordu. Tatlı ve pürüzsüz yüzünü yavaşça ellerimin içine aldım.

Christine, Harvey in Bristol kremasından ısmarladı, ben de bira söyledim. Müzik üzerimizi, çevremizi ve bütün benliğimizi sararken,

konuşmaya başladık. Uzun bir gün olmuştu ve benim buna ihtiyacım vardı.

-Bütün gün boyunca bunu bekledim. Dayanamadım. Yine çok mu aptal ve romantik oluyorum? dedim ve gülümsedim.

Christine gülümsedi.

-Bence değil. Asla ne çok aptal, ne çok romantiksin. Gözlerini kırıştırdı. Bazen gözlerinin içinde kayboluyor, derin havuzlara düşüyorum, insanların özlediği fakat bugünlerde ancak pek azının sahip olabildiği bir duygu bu.

Christine uzun uzun baktı; parmaklarımla hafifçe yanağını okşadım.

Sonra çenesinin altından tuttum.

-Stardust çalıyordu. Benim en çok sevdiğim şarkılardan biri.

Acaba Hilton ile Ephrain bu besteyi bizim için mi çalışıyorlardı? Baktığım zaman Hilton bana şeytanca göz kıptı.

Birbirimize biraz daha sokulduk ve dansa devam ettik. Kalbimin çarptığım hissedebiliyordum. Böyle bir on, on beş dakika kalmış olmalıyız. Barda kimse bizi fark etmişe benzemiyordu; hiç kimse bizi rahatsız etmedi, kimse kadehlerimizi yeniden doldurmayı veya masamıza kadar eşlik etmeyi teklif etmedi. Bizi anladıklarını tahmin ettim.

Christine alçak sesle,

-Cidden çok güzel bir lokanta, dedi.

-Fakat bu gece evde seninle birlikte olmayı tercih ederdim. Biraz daha özel bir yer. Senin istediğin ve sevdiğin her ne olursa olsun, sana bu gece yumurta yapacağım. Sakıncası var mı?

-Hayır, hiç de sakıncası yok, dedim.

-Mükemmel bir fikir. Haydi gidelim. Bar faturasını ödedim ve yemek rezervasyonu için garsonlara üzüntülerimi bildirdim. Sonra Christine in evine gittik.

-Tatlı veya benzeri bir şeyle başlayacağız. dedi ve yaramaz yaramaz gülümsedi.

Bölüm 39 UZUN ZAMANDAN BERİ YİNE aşık olmayı bekliyordum, fakat bu aşık olmaya değerdi. Evinin içine girer girmez, Christine i birdenbire yakalayıp sarıldım. Ellerim belinde ve kalçalarında dolaşmaya başladı; göğüslerini, omuzlarını okşadı, sonra yüzünün narin kemiklerine dokundu. Aceleye lüzum yoktu, bunu ağır ağır yapmak hoşumuza

gidiyordu. Dudaklarım öptüm, sonra pek hafifçe sırtını ve omuzlarını kaşıdım. Daha da kendime çektim.

Yanağı yanağımda

-Çok güzel dokunuyorsun,

-diye fısıldadı.

-Bunu bütün gece yapabilirdim. Böyle kalsın. Biraz şarap ister misin? Bir başka şey? Sahip olduğum her şeyi sana veririm. Sırtının alt kısımlarını hafif hafif kaşıyarak,

-Seni çok seviyorum,

-dedim.

-Sonsuza dek seveceğim. Bundan hiç şüphem yok.

-Ben de seni çok seviyorum, dedi ve nefesini tuttu.

-Lütfen, işte dikkatli olmaya çalış, Alex. dedi.

-Tamam, olacağım, fakat bu gece değil, dedim.

Christine gülümsedi.

-Bu gece değil. Bu gece tehlikeli olabilir.

Yakışıklısın ve bir polis memuru için de çok şirinsin.

-Hatta uluslararası bir mücevher hırsızı için. Onu kucakladım ve koridordan yatak odasına kadar taşıdım.

-Hmmm.

Kuvvetliymişsin de, dedi. Parmağıyla bir fiske vurarak koridordaki lambalardan birini yaktı. Aslında, gittiğimiz yeri görece kadar ışık vardı.

-Bir geziye ne dersin? diye sordum.

-Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

-İyi olur gibime geliyor. Evet okul başlamadan önce. Her yer olabilir, yeter ki buradan gidelim. Odası taze çiçek kokuyordu. Komodin üzerinde pembe ve kırmızı güller vardı. Çiçeklere ve bahçıvanlığa karşı tutkusu olduğunu biliyordum.

-Bütün bunları önceden planladın, değil mi? dedim.

-Evet önceden planladın. Bu düpedüz bana tuzak kurmaktır.

Seni şeytan kız seni.

-Bütün gün bunu düşündüm, diye itiraf etti ve içini çekti. Bütün gün, büromda, koridorlarda, okul bahçesinde ve sonra lokantaya gelinceye kadar yol boyu arabamda seninle olmayı düşündüm. Gün boyunca senin hakkında erotik hayaller kurdum.

-Umarım onları görece kadar yaşarım.

-iüphen olmasın. Yaşayacaksın. Siyah ipek bluzunu bir hamlede çıkardım. Göğsünün birini yarım sutyeninden çekip çıkararak ağzıma aldım. Kıl deri bir etek giyyordu. Onu çıkarmadım. Sadece yavaşça yukarı çektim. Çömeldim ve topuklarını, ayaklarının üst kısımlarını öptüm, sonra yavaşça uzun bacaklarına geldim. Christine de omuzlarımı ve sırtımı ovuyordu.

-Bu gece tehlikelisin,

-dedi.

-Güzel bir şey.

-Seks tedavisi.

-Hmmm, lütfen her tarafımı tedavi et, Doktor. Christine önce omuzumu, sonra biraz daha kuvvetlice boynumun yanını ısırdı. Her ikimiz de hızlı hızlı soluyorduk. Bana doğru geldi ve bacaklarını açtı. Bacaklarının arasına girdim. İnanılmaz derecede sıcaktı. Karyola yayları gıcırdamaya ve karyolanın baş tarafı duvara doğru gidip gelmeye başladı.

Saçını bir yana, kulağının arkasına attı. Saçını böyle yapması hoşuma gidiyor.

-Çok iyisin. Oh, Alex, durma, durma, sakın durma, diye fısıldadı.

Dediğini yaptım ve birlikte geçirdiğimiz her andan zevk aldım.

Hatta bir saniye için bebek yapıp yapmadığımızı merak ettim.

Bölüm 40 O GECE, ÇOK DAHA GEÇ BİR VAKİT, alelacele Vidalia soğanlı, krem ve mozzarella peynirli birkaç yumurta hazırladık ve güzel bir şişe Pinot Noir açtık. Sonra, tavanda odayı serinletmek için bir vantilatör çalışıp dururken, Ağustos un o sıcaklığında bir ateş yaktım.

Ateşin önünde oturup gülüşüp konuştuk ve Washington dan uzakta bir yere gezi planı yaptık. Bermuda ya karar verdik. Christine, Nana ve çocukları da getirip getiremeyeceğimi sordu. Yaşamım hızla değişiyor, iyiye gidiyor gibiydi. Ah keşke şanslı olup şu Sansalı bir yerde yakalayabilseydim! Bu, polislik mesleğime mükemmel bir son olurdu.

Beşinci Cadde deki evime geç vakit gittim. Üç olmadan birkaç dakika önce evdeydim. Damon ile Jannie nin sabah uyandıklarında beni yatağında bulmalarını istiyordum. Ertesi sabah saat sekiz olmadan uyanmıştım, nefis taze kahve ile Nana nın dünyaca ünlü sıcak çörek kokularının geldiği mutfığa yöneldim.

Müthiş ikili, Damon ve Jannie, okula gitmek üzereydiler. Sabah kurslarına katılıyorlardı. İki masum melek gibiydiler. Bu duyguyu öyle sık

sık hissetmezdim.

Jannie, kocaman bir göz işaretiyle,

-Dün geceki randevunuz nasıldı, babacığım? dedi.

-Sana kim büyük bir randevum olduğunu söyledi? Dizimde ona biraz yer açtım. Nana'nın benim tabağıma koyduğu tatlı çörekten bir iki lokma yedi.

Kuş gibi ses çıkararak,

-Diyelim ki küçük bir kuş söyledi, dedi.

-Küçük kuş güzel tatlı çörekler yapar, dedim.

-Randevum oldukça iyiydi.

-Seninki nasıldı? Sen de birisiyle çıktın, tabii, evde tek başına oturmadın, değil mi? Jannie

-Randevun oldukça iyi geçmişe benziyor. Sabah eve sütçüyle beraber geldiğine bakılırsa. dedi ve kahkahayla güldü. Damon da kıkırdıyordu. İsteddiği zaman hepimizi işletebiliyor; ta çocukluğundan beri böyle.

Nana

-Jannie Cross, dedi, fakat sustu. Janne'yi bu noktada tipik bir yedi yaş çocuğu gibi davranmaya zorlamaya çalışmanın bir yararı yoktu.

Çok zeki, çok çalışkan, hayat dolu ve neşeliydi. Üstelik, aile olarak bir felsefemiz var: Gülen her kimse, gülmeyi sürdürür.

Jannie

-Nasıl oluyor da, ikiniz birlikte yaşamıyorsunuz? diye sordu.

-Filmlerde ve televizyonlarda herkesin yaptığı bu. Bir yandan sırtıttım, bir yandan kaşlarımı çatmaya başladım.

-Beni televizyon veya filmlerdeki o sersemlemlerle bir tutma.

Onların yaptıkları yanlış. Christine ile ben en kısa zamanda evleneceğiz ve sonra hep birlikte yaşayacağız. Hepsi bir ağızdan,

-Ona sordun mu? diye bağırdı.

-Sordum.

-Ve o da evet mi dedi?

-Niçin hepiniz böyle şaşırmış gibisiniz? Elbette evet dedi. Kim bu ailenin bir parçası olmaya karşı koyabilir? Jannie sevinçle

-Hura! diye bağırdı. Bu sesin küçük kalbinin derinliklerinden geldiğini söyleyebilirdim.

Nana'nın sesi

-Hura! diye yankılandı.

-Tanrıya şükür. Oh, Tanrıya şükür. Sonunda Jannie,

-İimdi okula gitmeliyim, babacığım, deyinceye kadar, herkes beni dakikalarca kutladı.

-Geç kalarak Bayan Johnson ı hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.

İşte sabah gazeteniz. Jannie Washington Post u bana uzattı ve kalbim biraz hopladı. Cidden iyi bir gündü. Zachary Taylor ın yazısını ön sayfanın sağ alt tarafında gördüm. Yazı, gazetede hakkettiği yerde, manşette değildi, fakat birinci sayfadaydı.

D.C. SOUTHEASTDEKİ ÇÖZÜLMEMİ CİNAYETLERDE POTANSİYEL SKANDAL POLİS FAALİYETLERİNDE IRKÇI TARAĞİRLİK GÖRÜLDÜ Nana

-Cidden potansiyel skandal, dedi, ve ağzını kuruladı.

-Soykırımı her zaman vardır, değil mi? Bölüm 41 SAAT SEKİZ CİVARINDA karakol binasına girdim. İef Pittmarım yardımcıuşağı koşarak bana geldi. Yaşlı Fred Cook bir zamanlar kötü bir dedektifti ve şimdi de aynı derecede kötü ve pek de namuslu sayılmayan bir idareci.

Her departmanda ve Washington da da her yerde bulunabilecek cinsten katıksız bir yalaka.

Fred bana,

-Dedektiflerin İefi çok acele seni görmek istiyor,

-dedi.

-Önemli. Davransan iyi olur. Başımı salladım ve asabımı bozmamaya çalıştım.

-Elbette önemlidir. O dedektiflerin şefi. Bana söyleyecek bir şeyin var mı, Fred? Meselenin ne olduğunu belki tesadüfen bilirsin.

Cook yardımcı olmadı ve olmadığı için de mutlu bir vaziyette,

-Büyük bir iş, dedi.

-Sana söyleyebileceğim bu kadar, Alex. Beni bırakarak yürüyüp gitti. Boğazıma kadar çıkan safrayı hissedebiliyordum. İyi ruh halim beni terk etmişti.

Koridorun gıcırdayan tahta döşemelerini yürüyerek Jefe in bürosuna geldim. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu, fakat konu her ne ise hazırlıklı değildim.

Hemen Damorin o sabah söylediği şeyi düşündüm: Artık normal bir yaşantımızın olma zamanı geldi Sampson, şefin bürosunda oturuyordu. Rakeem Powell ve Jerome Thurman da oradaydı. İef Pittman eliyle işaret ederek,

-Buyurun Dr. Cross, dedi.

-Lütfen içeri buyurun. Sizin gelmenizi bekliyorduk. Sampson ın sandalyesinin yanına bir sandalye çekip,

-Ne oluyor? diye fısıldadım.

-Henüz bilmiyoruz, fakat iyiye işaret değil, dedi.

-İef bizlere konu hakkında tek söz etmedi. Kediye yiyen kanaryaya benziyor. Pittman koltuğundan kalkıp masasının önüne geldi ve kışını masaya dayayıp durdu. Bu sabah, özellikle kendinden emin gibi gözüküyor ve boğa pisliğine benziyordu. Geriye taranmış fare rengi gri saç, mermiyi andıran kafasında bir kask gibi duruyordu.

-Dedektif Cross, duymak istediğiniz şeyi söyleyeyim, dedi.

-Siz gelinceye kadar bu dedektiflere bir şey anlatmak istemedim. Bu sabahtan başlayarak, dedektif Sampson, Thurman ve Powell faal görevden alındılar. Çünkü, bu şubenin işlerinin dışındaki davalarda çalışıyorlar. Onların faaliyetleri ve başka dedektiflerin de buna karışıp karışmadıkları konusunda delil toplanıyor. Yüksek sesle konuşmaya başladım, fakat Sampson kolumdan tutup çekti.

-Sakin ol, Alex. Pittman onların üçüne baktı.

-Dedektif Sampson, Thurman ve Powell siz gidebilirsiniz. Sizin birim temsilciniz durumdan haberdar edildi. Sorularınız olursa, veya benim kararım ile ilgili bir şey olursa, temsilcinize bildirin. Sampson, Jefe ye bir şey söylemedi, Kalkıp büroyu terk etti. Thurman ve Powell de onun arkasından çıktılar. Hiçbiri Pittman la konuşmadı.

Üçü de çalışan, kendilerini mesleklerine adanmış dedektiflerdi ve ben ; bu manzarayı seyretmeye dayanamıyordum. Jefe in niçin beni onlardan ayırdığını ve Shawn Moor un neden orada olmadığını merak ettim. Bunun cevabı, Pittman ın bizi birbirimize düşürmek ve bizi Shawn in aleyhimize konuştuğuna inandırmak istemesiydi.

Pittman, masasının öbür tarafına uzanıp, katlanmış bir Washington Post gazetesinin bugünkü sayısını aldı.

-Bu makaleyi gördün mü? dedi.

-Altta sağda. Gazeteyi bana doğru itti. Neredeyse yere düşecekti, zor tuttum.

-Southeast te çözülmemiş cinayetler hakkında skandal., dedim.

-Evet gördüm. Evde okudum.

-Bunu sizin yaptığınıza bahse girerim. Bay Taylor, polis departmanındaki kimliği belli olmayan kaynaklardan aktarıyor.

-Sizin bu makaleyle bir ilginiz var mı? diye sordu ve sonra sert sert baktı.

Onun sorusuna cevap olarak bir soru sordum.

-Washington Post la niçin konuşayım? Southeast teki sorunları size anlattım. Aynı katilin orada çalışmakta olduğunu zannediyorum.

Niçin araştırmayı derinleştir miyoruz? Dedektifleri görevden almanız sorunu çözmeye yardımcı olmaz. Özellikle, bu hasta katil hiddetlenmeye başlıyorsa ki, bundan eminim.

-Ben seri cinayetler işleyen bir katil için bu gazeteyi satın almam.

Sizden başka kimse de almaz. Pittman başını salladı ve kaşlarını çatı. Çok ateşli ve öfkeliydi; kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Elini tekrar bana doğru uzattı. Parmakları pişmemiş sosis gibiydi.

Sesinin tonunu alçalttı ve neredeyse fısıltı halinde,

-Canına okumayı isterdim ve okuyacağım da. Fakat şimdilik seni, Odenkirk cinayetinden almam uygun olmaz. Sonra bunun da Post Gazetesi nde manşet olacağından şüphem yok. Sözüm ona John Doe davasındaki günlük raporlarınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Biliyorsun, şu çözülmemiş cinayetlerden bazılarının kapanmasının zamanı geldi. Odenkirk davasında doğrudan doğruya bana rapor vereceksin. Gözüm sizin üzerinizde, Cross. Sorunuz var mı? Pittman ın bürosundan çabucak ayrıldım. Onu dövmeden.

Bölüm 42 BEN JEFE NİN BÜROSUNDAN ayrılınca kadar, Sampson, Thurman ve Powell binayı çoktan terk etmişlerdi. Çıldırarak gibi oldum.

Neredeyse Pittman ın bürosuna tekrar dönüp, onu yere serecek ve sonra paspas olarak kullanacaktım.

Masama gidip, bundan sonra ne yapacağımı düşündüm ve aptalca bir şey yapmamak için kendimi tuttum. Southeast teki insanlara karşı olan sorumluluğumu hatırlamak sakinleşmeme yardımcı oldu.

Yine de, neredeyse Pittman ın bürosuna dönecektim.

Christine e telefon ettim, biraz konuşunca rahatladım. Sonra, önceden planladığımız uzun hafta sonu gezisine perşembe gecesi çıkıp çıkamayacağımızı sordum. Christine olabileceğini söyledi. Gidip bir tatil formu doldurdum ve Fred Cook un masasına bıraktım. Bu, Pittman ın ve

Fred in benden beklediği en son şeydi. Zaten buradan uzaklaşmanın, sakinleşmenin ve sonra ileriye dönük bir plan yapmanın en iyi yol olacağına çok önceden karar vermiştim.

Binadan çıkarken, bir başka dedektif beni durdurdu,

-Onlar Hart ın barındalar, dedi.

-Sampson orada size de bir yer ayırdıklarını söylememi söyledi.

Hart ın barı, İkinci Cadde üzerinde eski görünümlü, çok popüler bir bardır. Burası polislere mahsus bir bar değil, bazılarımızın buradan hoşlanmasının nedeni de bu. Sabahleyin saat on bir olmasına rağmen, salon kalabalık, canlı ve hatta eğlenceliydi.

Bardan içeri girerken, Jerome, yarı dolu bir bira bardağıyla beni selamladı.

-İşte geliyor, dedi. Orada bir sürü dedektif ve arkadaş daha vardı.

Aktif görevden alındıklarıtrafta hızla yayılmıştı.

İçeride kahkahalar ve bağrışmalar vardı. Sampson

-Bekarlar partisi, dedi ve sırtıttı.

-Nana dan biraz yardım alarak seni bulduk, aynada yüzündeki ifadeyi görmelisin! Ondan sonraki bir buçuk saat, arkadaşlar Hart ın barına gelmeye devam etti. Öğleye kadar bar dolmuştu. Sonra öğle yemeği için daimi müşterileri gelmeye başladı. Barın sahibi Mike Hart pek gururluydu.

Cidden bir bekarlar partisi düşünmemiştim, fakat mademki bir partinin ortasındaydım, bu durumdan memnun olmalıydım. Bir çok erkek, genelde heyecan ve hislerini kontrol altında bulundurmaya çalışır, ama bekarlar partisinde değil; en azından size en yakın insanların verdikleri böyle güzel bir partide.

Bu parti iyi oldu. Hiç değilse, aktif görevden alınmalar birkaç saat için unutulmuştu. Sayamayacağım kadar çok kutlandım ve kucaklandım, hatta birkaç defa öpüldüm. Sampson ın sayesinde herkes bana

-şeker diyordu.

-Sevgi sözcüğü çok kullanılıyordu. Zamanı gelince, kahkaha dolu gözükten, aslında duygusal konuşmalarda şerefime kadehler kaldırıldı.

Çok içmiştik. Bardan ayrıldığımızda, Mike Hart kendisi bize bir taksi çağırmişti. Kısa bir an, aradığımız mormavi taksiyi düşündüm fakat sonradan bu düşünce parlak güneş ışığında buharlaşıp kayboldu.

Taksimimize binerken, Sampson kulağıma,

-ieker, diye fısıldadı.

-Seni yaşamın kendisinden daha çok seviyorum, dedi.

-Bu gerçek.

Çocuklarını, Nana nı, evleneceğin kadını, sevgili Christine i seviyorum.
ioföre

-Bizi eve götür, dedi.

-Alex evleniyor. iofre

-Tanıdığım en iyi insandır, dedim. iofr de gülümsedi.

Sampson,

-Evet, iyi insanımdır, dedi.

-Hatta en iyisi. Bölüm 43 PERiEMBE GECESi, Shafer tekrar Dört Atlı yı oynadı. Kendisini alışma odasına kilitlemişti, fakat gecenin erken saatlerinde evde ailesinin sesini duyabiliyordu. Kendisini kuvvetli şekilde dışlanmış hissediyordu. Görünürde hiçbir neden olmadığı halde, sinirli,öfkeli ve kızgındı.

Seyir defterine diğer oyuncularını kaydetmek için beklerken, kendisini Washington da, tekrar o vahşi araba gezisini düşünürken buldu.özel bir duyguyu hayalinde tekrar tekrar yaşıyordu. Hareketsiz duran bir yapıya ani bir çarpma anı. O bu çarpma anını, hepsi bir cam gibi dağılan, sonra tekrar birleşip evrenin bir parçası olan kr edici bir ışık, maddi cisimler ve kendisi olarak görüyordu. Sonradan hissedilen acı ise, maddenin başka büyüleyici biçim ve şekillere girerken tekrar bir araya gelmesinin bir sonucuydu.

Sonunda, intihara eğilimliyim diye düşündü. Ancak bu bir zaman meselesi. Ben ciddenlmm.

Saat tam dokuz olunca, bilgisayarında bir mesaj yazmaya başladı.

Diğer Atlılar online idi. George Bayer in ziyaretine ve uyarısına vereceği cevabını bekliyorlardı. Shafer, arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmayı istemiyordu. Onların yapmış oldukları şeyler, onu oyun oynama konusunda daha da şevke getirmişti. iunları yazdı: KITLIK WASINGTON DA GöZüKTüğü ZAMAN,ÖLÜM HİÇ iAiRMADI. ELBETTE GELMEYE HAKKI VAR. ANCAK,ÖLÜM HEMEN LONDRA, SİNGAPUR, MANİLA VEYA KINGSTON A GİDEBİLECEğİ İÇİN BELKİ BİRİNİZE BİR ZİYARETTE BULUNACAK.

OYNADIğIMIZ OYUNUN GüZELLİğİ BURADA HER İEY OLABİLİR.

MESELE GÜVENDİR, DEĞİL Mİ? BU FANTEZİ OYUNU İSTEDİĞİM GİBİ OYNAMAMA İZİN VERECEĞİNİZE GÜVENE BİLİR MİYİM? OYUNU FARKLI KILAN VE CAZİP HALE GETİREN BUDUR: TATTIĞIMIZ ÖZGÜRLÜK. İMDİ OYUNA GELELİM. YENİ BİR İEY GELİTİRDİK. MASAYA KONAN PARANIN MİKTARINI ARTIRDIK. BU YÜZDEN, BİRAZ GERÇEK HEYECAN YAIAYALIM. SİZİN ÜZERİNİZDE DENEYECEĞİM BİRKAÇ FİKRİM VAR. HER İEY OYUNUN RUHUNDA.

HİÇBİR GEREKSİZ RİSK ALINMAYACAK.

OYUNU, YAIAMIMIZ ONA BAĞLIYMI GİBİ OYNAYALIM.

BELKİ BENİM YAIAMIM ZATEN OYUNA BAĞLI.

SÖylediğim gibi, İKİ YENİ OYUNCUMUZ VAR. ALEX CROSS VE JOHN SAMPSON ADLI WASHINGTON DEDEKTİFLERİ. DEĞERLİ RAKİPLER.

BEN ONLARI GÖZETLİYORUM. ONLAR DA BENİ GÖZETLİYORLAR MI DİYE MERAK ETMEKTEN DE KENDİMİ ALAMIYORUM.

DEDEKTİFLERİ BİZİM OYUNA MİSAFİR ETMEK İÇİN UYDURDUĞUM BİR FANTEZİ SENARYODAN SÖZ EDEYİM. İMDİ SİZE ONLARIN RESİMLERİNİ GÖNDERİYORUM .

Bölüm 44 GEZİMİZİN HAZIRLIKLARI bir günümüzü aldı. Herkes tatilde ilk defa bir arada bulunmaktan son derece zevk alacağı benziyordu. Böylece Damon, Jannie, Nana, Christine ve ben öğleden sonra D.C. den ayrıldık ve 25 Ağustos perşembe akşamı geç vakit, Bermuda Uluslararası Havaalanı na büyük bir neşeyle indik.

Kesinlikle, birkaç gün, Washington dışında olmak istiyordum. Bay Smith cinayet davasının hemen arkasından Jane Doe araştırması çıkmıştı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bermuda daki bir otelin ortağı arkadaşım. Uçakla uzak sayılmazdı. Bizim için mükemmeldi.

Havaalanındaki bir sahneyi Christine in, yanından hiç ayrılmayan Jannie ile

-Jada, Jada

-yı söylemesini hiç unutmayacağım. Hakiki anne ve kız gibi gibiydiler ve bu manzara bana çok dokundu. Son derece sevimli ve doğaldılar. Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi dans etmeleri ve şarkı söylemeleri hiç bir zaman unutamayacağım anlardan biri.

Olağanüstü iyi havadan yana şanslıydık. Hava kararıp gökyüzü büyüğü bir kırmızı, turuncu ve mor renkler kombinezonuna dönüştüğü ana dek, hava hep güneşli ve gökyüzü maviydi. Günler hepimizindi, özellikle çocukların. Yüzmek ve sualtına dalmak için Elbow Kumsalı na ve Horseshoe Körfezi ne gittik. Güzel Middle ve Harbour yollarında bisikletlerle yarıştık Geceler Christine ile bana aitti. Çok güzel eğlendik.

En iyi yerlere gittik; Palm Reefde Teras Bara, Prenses de Gazebo Lounge a, Clay House Inn e, Hamilton da Once a Table a ve Paget te Horizons a. Christine le bir arada olmak hoşuma gidiyor ve birlikte olma düşüncesi kafamı meşgul ediyordu. Paylaştığımız şeyin, ona düşünmesi için zaman verdiğim için, kuvvetlendiğini hissediyordum. Onu Sojourner Truth Okulu bahçesinde ilk gördüğüm günü hatırlamaya devam ediyordum. Christine eşsizdir, Alex. Bu söz de hâlâ kafamda. ehre ve Hamilton Limanı na bakan Teras Bar da oturduk.

Deniz küçük adalar, beyaz yelkenliler, Warwick ve Paget arasında sefer yapan feribotlarla benek benek olmuştu. El ele tutuştuk, gözlerinin içine bakmaktan kendimi alamıyordum, almayı da istemiyordum.

Sonunda

-Ne düşünüyorsun, Alex? diye sordu.Yine özel bir işe girmeyi düşünüyorum dedim.

-Yapacak en iyi şey bu olacak sanırım. Gözlerini açarak, gözlerimin içine dik dik baktı ve

-Benim için böyle bir şey yapmanı istemiyorum, Alex, dedi.

Lütfen polisteki işinden ayrılmanın nedeni ben olmayayım. İşini sevdiğini biliyorum.

Çoğu zaman işini seviyorsun.

-İş son zamanlarda beni rahatsız etmeye başladı. Pittman zor bir patron değil, ancak fena bir insan. Sampson ve diğerlerine yaptığı çok pis bir şey. Çözülmemiş davalara bakıyorlardı. Olayı Washington Post un muhabiri Zâch Taylor a anlatmayı düşündüm. Halk gerçeği bilseydi, isyan ederdi. Post a vermeyişimin nedeni bu. Christine dinleyip yardımcı olmaya çalıştı, fakat zorlamadı; takdir ettim.

-Cidden son derece korkunç, berbat ve karışık bir şeye benziyor, Alex. dedi.

-Pittman ı da dövmek isterdim.

İnsanları aşırı derecede koruyacak politikalar izliyor. Zaman uygun olunca gerekeni yapacağından eminim. Ertesi sabah Christine i, kafasına tropikal çiçekler takmış halde bahçede yürürken buldum. Her zamankinden daha neşeli görünüyordu.

Ona yeniden sevdalandım.

Yanına gittiğimde,

-Küçüklüğümde beri duyduğum eski bir söz vardır, dedi.

-Eğer sadece iki penin varsa, biriyle bir somun ekmek, diğeriyle de bir zambak al. Çiçeklerle bezenmiş saçını, tatlı dudaklarını, yanaklarını ve boğazındaki çukuru öptüm.

O öğleden sonra çocuklarla birlikte erkenden tekrar Horseshoe Körfez Plajı na gittik. Çocuklar mavi denizden yeteri kadar yararlanamadılar. Yeterince yüzemediler, dalamadılar ve kumdan şatolar yapamadılar. Çünkü neredeyse tekrar okula başlama zamanı gelmişti, bu yüzden, tatilimizle ilgili her şey, ekstra özel ve yoğundu.

Christine, Sojourner Truth daki arkadaşlarından birkaçına hediye almak üzere bisikletle Hamilton a gitti. Middle Road da gözden kayboluncaya kadar hepimiz ona el salladık. Sonra tekrar denize girdik.

Saat beş civarında, Damon, Jannie ve ben porselen mavisi gökyüzüyle çevrili sulak yeşil tepeler üzerinde bir gözcü gibi duran Belmont Otel e döndük. Bütün çevre, baktığımız her yer, beyaz çatılı pastel renkli evlerle doluydu. Nana sundurmada oturuyor ve yeni edindiği iki arkadaşıyla konuşuyordu. Yeniden kazanılan cennet diye düşündüm ve içimde tekrar yaşam bulan derin ve kutsal bir şey hissettim.

Bulutsuz mavi gökyüzüne bakarken, paylaşmak için Christine in burada olmayışına hayıflandım. Bu kadar kısa bir sürede onu cidden özlemiştim. Damon la Jannie yi kucakladım. Burada birlikte olmak hoşumuza gidiyordu ve birbirimize sahip olduğumuz için son derece şanslıydık.

Jannie

-Christine i özlüyorsun, diye fısıldadı. Bu bir soru değildi.

Devam etti.

-Çok iyi, babacığım. Olması gereken de bu zaten, değil mi? Christine saat altıda henüz dönmemişti.

-Onu otelde beklemek mi, yoksa Hamilton a arabayla bizzat gitmek mi daha iyi olur gibi iki zıt düşünce arasında bocalayıp durdum.

Belki kaza geçirmişti. iu lanet olası bisikletler, diye düşündüm. Halbuki onları bir gün önceki öğleden sonra çok eğlenceli ve tamamen güvenli bulmuştum. Bamyı çiçeklerinin ve zakkumların bulunduğu yerden geçerek Belmont ın ön kapılarından içeri giren, uzun boylu, zayıf bir kadın gördüm. Rahatlayıp bir oh çektim, fakat merdivenden aşağı baktığım zaman, Christine olmadığını anladım.

Christine henüz dönmemiş ve saat altı buçuğa, belki yediye kadar otele telefon da etmemişti.

Sonunda polisi aradım.

Bölüm 45 HAMILTON POLİS DEPARTMANINDAN Müfettiş Patrick Busby, saat yedi otuz civarında Belmont Oteli ne geldi. Uzaktan elli altmış yaşlarında görünen kısa boylu, kel kafalı bir adamdı. Bununla beraber ön sundurmaya yaklaşıncı, kırktan fazla olmadığını, benimle hemen hemen aynı yaşta olduğunu fark ettim.

Anlattıklarımı dinledi, sonra ziyaretçilerin Bermuda da genellikle zaman kavramını yitirdiklerini ve bu yüzden kaybolduklarını söyledi.

Middle Road da ara sıra bisiklet kazaları da olurmuş. Christine in ufak bir sıyrık veya hafif burkulmuş bir ayak bileğiyle az sonra burada olacağına inandığını söyledi.

Bunların hiçbirine ihtimal vermiyordum. Christine her zaman dakikti ve en azından bir telefon ederdi.

Küçük bir kaza olsaydı, nasıl olsa telefon edeceğini biliyordum. Bu sebepten, müfettişle birlikte otel çevresini ve Hamilton u arabayla dolaştık. Başşehrin sokaklarında, özellikle Front ve Reid sokaklarında tur attık. Zamanı unutarak, Christine i bir yan sokakta alışveriş yaparken görürüm umuyla, arabadan dışarı bakarken sessiz ve sakindim. Fakat onu hiç bir yerde görmedik, henüz otele de telefon etmemişti.

Saat dokuza kadar henüz dönmediği için, Müfettiş Busby ister istemez, Christine in kaybolma olasılığını kabul etti. Bana birçok soru yöneltti, sorduğu sorulardan onun iyi bir polis memuru olduğunu anladım. Aramızda bir tartışma veya anlaşmazlık olup olmadığını bilmek istedi.

Sonunda ona,

-Washington D.C. de cinayet dedektifiyim, dedim. Bunu gizli tutuyordum çünkü bilinmesini istemiyordum.

-Geçmişte toplu cinayetler içeren büyük davalarla ilgilendim.

Bazı çok kötü insanlar tanıdım. Bir bağlantı olabilir. Umarım yoktur, fakat bu mümkün. Busby Anlıyorum, dedi. İnce kalem bıyığıyla bakımlı, kusursuz bir insandı. Polisten ziyade telaşlı bir okul öğretmenine ve benim benzediğimden çok daha fazla bir psikologa benziyordu.

-Bilmem gereken daha başka sürprizler var mı, Dedektif Cross? diye sordu.

-Hayır, hepsi bu. Fakat niçin telaşlı olduğumu, niçin size telefon ettiğimi anlıyorsunuz. İu anda Washington D.C. de bir seri berbat cinayet üzerinde çalışıyorum.

-Evet, ilginizin nedenini anlıyorum. Hemen bir kayıp kişiler raporu hazırlayıp basacağım. İçimi çektim, sonra yukarı çıkıp Nana yla ve çocuklarla konuştum.

Onları korkutmamak için elimden geleni denedim, fakat Damon ve Jannie ağlamaya başladı. Sonra Nana da.

Gece yarısına kadar, Christine ve nerede olduğu hakkında daha fazla bir şey öğrenmemiştik. Müfettiş Busby saat on iki çeyrekte otelden ayrıldı. Bana ev telefonunu vermek nezaketinde bulundu.

Christine den bir haber almam halinde, kendisine hemen telefon etmemi rica etti. Sonra ailem ve benim için dua edeceğini ekledi.

Saat üçte ayaktaydım ve üçüncü kattaki otel odamı, dua ederek, arşınlayıp duruyordum. Quantico yla konuşmamı az önce kesmiştim.

FBI, araştırdığım herhangi birinin Bermuda yla bir bağlantısı olup olmadığını anlamak için cinayet davalarının hepsini karşılıklı kontrol ediyordu. Büro artık dikkatini, Southeast te çözülmemiş seri cinayetlerde topluyordu. Onlara çizdiğim Sansar profilini faksladım.

Katilin Bermuda da olabileceğinden şüphe etmek için herhangi bir mantıklı neden göremedim ancak olmasından da korktum. Bu, Jefe in Southeast teki cinayetler hakkında kabul etmediği bir çeşit duyguydu.

Büronun sabahleyin geç vakte kadar benimle bir temas kurmayacağını anladım. İnterpoldeki arkadaşlara telefon etmeği düşündüm, sonra vazgeçtim. Ama daha sonra, yine İnterpol ü de aradım.

Otel odası, Kraliçe Anne zamanına ait maun mobilya ile bambu doluydu ve döşemede tozlu pembe halılar vardı. Buna rağmen, yine de boş ve ıssız gibi gözükiyordu. Uzun, yağmur lekeli çatı pencerelerinin önünde hayalet gibi durdum. Gözümü dikip, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne karşı yer değiştiren siyah gölgelere baktım ve Christine i kollarımda nasıl tuttuğumu

hatırladım. Onsuz kendimi inanılmaz derecede çaresiz ve yalnız hissediyordum ve kayboluşuna inanamıyordum.

Bir ara kalbimin çevresinde korkunç bir ağrı hissettim. Sıkıştıran ağrı göğsümden kafama çıkan ağır bir kolon gibiydi. Christine in yüzünü, güzel gülüşünü görebiliyordum. Bir gece, New York da Rainbow Room da kendisiyle yaptığım dansı ve Washington da Kinkead lokantasındaki akşam yemeklerini, belki bir bebek yapmış olduğumuz ve gülüştüğümüz o özel geceyi hatırladım. Christine adada bir yerde miydi? Bir yerde olmalıydı. Sağ olması için dua ediyorduk. Sağ olması lazımdı. Bir iki saniye herhangi bir başka düşünceyi aklıma getirmek istemedim.

Sabahleyin saat dördü biraz geç, odadaki telefon çaldı. Çok kısa bir çalış. Yüreğim ağzıma geldi, vücudum ürperdi, her tarafım çekiliyor gibi oldu. Telefona koştum ve ikinci defa çalmadan ahizeyi yakaladım.

Elim titriyordu.

Tuhaf, boğuk bir ses beni korkuttu:

-Size bir email var. Doğru düşünemiyordum; hiç düşünemiyordum.

Tatilde dizüstü bilgisayarımı yanıma almıştım.

Bilgisayarımın burada yanımda olduğunu kim biliyor? Kim benim hakkımda bu kadar küçük bir detayı bilebilirdi? Beni kim gözetliyor? Bizi kim gözetliyor? Birden ve kuvvetle dolabın kapsını açtım, bilgisayarı yakaladım, yerleştirdim ve kaydetmeye başladım. Emaili son mesaja kadar kaydettim.

Mesaj kısa ve özlüydü: İİMDİLİK GÜVENDE. BİZİM ELİMİZDE.

Bu kısa, soğuk mesaj hayal edebileceğimden çok daha fena bir şeydi.

Her sözcük, tekrar tekrar yinelenerek, beynimin içinde yer etti.

-şimdilik güvende

-.

-Bizim elimizde. Bölüm 46 CHRISTINE İN KAYBOLDUĞUNUN ertesı günü, Sampson, Belmont Oteli ne geldi. Karşılamak için aceleyle aşağıya küçük ön lobiye indim. Sanki kollarında bir çocuk tutuyormuş gibi, bana sıkıca fakat yumuşak bir şekilde sarılarak, kocaman kollarıyla kucakladı.

-İyi misin? diye sordu.

-Değilim, dedim.

-Yarım gün boyunca, dün gece aldığım email adresini kontrol ettim. Curtain@mindspring. com. dan geldi. Adres yanlış çıktı. Her şey ters

gidiyor.

-Christine i geri getireceğiz. Onu bulacağız. Sampson benim duymak istediğim şeyi söylüyordu, fakat kalben de buna inandığından kesinlikle emindim. Sampson bugüne kadar tanıdığım en olumlu insandır. Bu inkar edilemez.

-Geldiğin için teşekkürler. Gelişin bizim hepimiz için çok şey ifade ediyor. Hiçbir şeyi doğru düşünemiyorum. Cidden son derece sinirli ve endişeliyim, John. Öyleki, kafamı toparlayıp, kimin yapmış olabileceğini düşünmeye bile başlayamıyorum. Belki Sansar dır bilmiyorum. John

-iimdi doğru düşünebilseydin, dedi,

-hakkında her zamankinden daha fazla endişe duyardım.

Buraya gelişimin nedeni bu.

-Geleceğini biliyordum.

-Elbette biliyordun. Benim adım Sampson. Otel lobisinde yarım düzine misafir vardı ve hepsi bizim tarafa bakıyordu. Otel personeli Christine in kaybolduğunu biliyordu, eminim oteldeki misafirler de öyle. Tıpkı bu küçük, geveze adadaki herkesin bildiği gibi.

Sampson

-Olay, yerel gazetenin ön sayfasında. dedi.

-İnsanlar havaalanında okuyordu. Ona Bermuda nın küçük, ziyadesiyle huzurlu bir yer olduğunu ve asayişinin yerinde olduğunu söyledim.

-Bir turistin kaybolması, veya herhangi bir çeşit şiddetli suç işlenmesi burada pek nadirdir. dedim.

-Gazetenin olayı nasıl bu kadar çabuk öğrendiğini bilmiyorum.

Haber gazeteye karakoldan sızmış olmalı. Sampson otel kayıt masasına doğru yürürken,

-Yerel polis bize yardımcı olmuyor, diye söylendi. Otel kayıt defterini imzaladı, sonra Nana ve çocuklara John Amca nın burada olduğunu göstermek için, ağır adımlarla, yavaş yavaş üst kata çıktık.

Bölüm 47 ERTESİ SABAH, ikimiz, Hamilton daki polislerle saatlerce görüştük.

Hepsi profesyoneldi, fakat ne var ki, bir çocuk kaçırma olayı bile onlar için pek nadir bir olaydı. Front Caddesi ndeki karakol binasında işe başlamamıza izin verdiler. Henüz dikkatimi toplamış ve işe gereken şekilde odaklanmış değildim. Bermuda nın yüzölçümü 54 kilometre kareden az. Britanya kolonisi olan Bermuda küçük olduğu halde, adada bin iki yüzden

fazla yol olduğunu hemen öğrendik. Sampson ile ben ayrıldık ve mümkün olduğunca çok yer dolaştık. Ertesi iki gün, hiç ara vermeden, sabah saat altıdan gece saat ona, on bire kadar dolaştık. Durmak, uyumak bile istemiyordum.

Yerel gazetelerin yazdıklarından fazla bir şey öğrenemedik. Hiç kimse bir şey görmemişti. Ölü bir sona varmıştık. Christine herhangi bir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Yorgunluk kemiklerimize kadar işlemişti. Üçüncü gece, karakol binasında işimizi bitirdikten sonra, Sampson ile ben, otele giden yolun tam aşağısında, Elbow Kumsal ına, gece geç vakit, yüzmeye gittik.

Yüzmeyi D.C. de, belediye havuzunda öğrenmiştik.

Öğrenmemizde Nana ısrar etmişti. O zaman elli dört yaşındaydı ve inatçıydı. Kendisi de öğrenmeye karar verdi ve bizimle birlikte Kızıl Haç tan dersler aldı.

Southeast teki insanların çoğu o zaman yüzmeyi bilmiyordu.

Bir yaz boyunca Sampson ile ben, belediye havuzunda Nana yla yüzmenin hakkından geldik. Haftada üç kez yüzme dersleri alıyor ve daha sonra bir saat fazladan yüzüyorduk. Nana elli ve hatta daha fazla kulaç atabiliyordu. iimdiki gibi güçlüydü. imdi Sampson ve ben sakin su üstünde durabiliyor ve kıydan yüz, yüz elli metre açılabilirdik. Üstteki gökyüzü, sayısız yıldızlarla pırıldayan akşam mavisinin en derin gölgesiydi. Her iki yönde de birkaç mil uzandığı için, kumsalın kavis yapan beyaz çizgisini görebiliyordum. Palmiyeler ve kasuarina ağaçları deniz melteminde titreyerek dansediyordu.

Denizde yüzerken kendimi tamamen mahvolmuş hissettim.

Gözlerim açık ya da kapalı Christine i görmeye devam ettim.

Kaybolduğuna bir türlü inanamıyordum. Olan biteni, yaşamın adaletsizliğini düşünmekten harap oldum.

Sakin sakın, sırtüstü yüzerken Sampson,

-Araştırma hakkında konuşmak ister misin? diye sordu.

-iimdiye kadarki düşünceleri mi? Bu gün öğrendiğim ufak şeyleri? Yoksa geceye mi saklayalım?

-Konuş, Christine den başka bir şey düşünemiyorum.

-dedim.

-Doğru düşünemiyorum. Düşündüğün şeyi söyle. Özellikle seni rahatsız eden bir şey var mı?

-Ufak bir şey fakat belki önemlidir. Sampson a bir şey söylemedim, sadece devam etmesini rica ettim.

Sampson biraz durdu ve sonra,

-Beni şaşırtan şey ilk gazete haberleri, diye devam etti.

-Busby ilk gece kimseyle konuşmadığını söylüyor. Hatta tek bir kişiyle bile konuşmadığını iddia ediyor. Sen de konuşmadın. Bununla beraber, olay gazetenin sabah baskısında yer alıyor.

-John burası küçük bir ada. Sana bunu evvelce söyledim, bunu kendi gözlerinle de gördün. Fakat Sampson söylediğinde ısrar etti, bunun üzerine ben de başka bir şey olduğunu düşünmeye başladım.

-Dinle, Alex, bunu sadece sen, Patrick Busby ve bir de Christine i kaçıran, her kimse o, biliyordu. Gazeteye telefon etti. Bunu, Christine i kaçıranın kendi yaptı. Telefonu açan gazetede ki kızla konuştum. Dün bir şey söylemedi, fakat bugün geç vakit bana anlattı.

Endişeli bir vatandaşın telefonu olduğunu düşünüyordu. Birisi seninle kafa buluyor zannediyorum, Alex. Birisi sana berbat bir oyun oynuyor.

-Bizim elimizde. Oyun mu? Ne biçim bir berbat oyun? Berbat oyuncular kimdi? Onlardan biri Sansar mıydı? Onun burada, Bermuda da olması mümkün müydü? Bölüm 48 OTELDE TEKRAR UYUYAMADIM. Henüz dikkatimi toplayamıyordum. Aklımı oynatacak gibiydim.

Oyun mu? Hayır bu bir oyun olamazdı. Bu bir şok ve dehşetti.

Bu, bugüne dek başımdan geçen her şeyin ötesinde, canlı bir karabasandı.

Bunu Christine e kim yapmış olabilirdi? Niçin? Sansar kimdi? Gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştığım her seferinde, Christine in hayali gözümün önüne geliyordu. Middle Road da ona son kez

-güle güle diye el sallayışım, saçında güllerle otel bahçesinde yürüyüşü... .

Christine in sesi bütün gece kulaklarımdaydı derken yine sabah oldu.

Onun başına gelenlerden ötürü benim suçluluk duygum ikiye, üçe katlanmıştı.

Sampson ile, bilgi toplamak için, Middle Road, Harbour Road ve South Road ı gezmeye devam ettik. Poliste ve askeriyede konuştuğumuz herkes bize, Christine in adada kaybolduğuna inanmadığını söyledi.

Bir hafta boyunca aynı türküyü dinledik. Hiçbir bakkal, taksi veya otobüs şoförü, Christine i Hamilton da ya da St. George da görmemişti, bu

yüzden, o öğleden sonra, bu iki kasabadan birine gitmiş olması mümkün değildi.

Hiç kimse, onu Middle veya Harbour yollarında bisikletle gördüğünü hatırlamıyordu. Belki de oralara kadar hiç gitmemişti.

En çok rahatsız edici şey, kaybolduğunu bildiren email den beri, kendisiyle bir iletişim kurulamamış olmasıydı. Bir FBI ajanı email adresini araştırdı ve böyle bir adresin mevcut olmadığını öğrendi. Benimle iletişim kuran her kim ise, kimliğini ustaca gizleyebilen aşağılık biriymiş. O gece bilgisayarda okuduğum sözler aynen kafamda:

-şimdilik güvende.

-Bizim elimizde.

-Biz dediği kimdi? Niçin daha fazla bir temas yoktu? Benden ne istiyorlardı? Beni çıldırtmak mı? Acaba amaçları bu muydu? Sansar, bir katilden fazlasını mı temsil ediyordu? Birdenbire bu bana çok anlamlı geldi.

Sampson, Nana ve çocukları da alarak Washington a döndü.

Bensiz gitmek istemiyorlardı, fakat gitme zamanları gelmişti. Ben Bermuda dan ayrılamıyordum, bana sanki Christine i burada tek başına bırakıyormuşum gibi geliyordu.

Pazar günü gecesı, Patrick Busby saat dokuz sularında otele geldi.

Yirmi dakika veya biraz fazla zamanımızı alacağını söyleyerek altı millik bir araba gezisine, Southampton dışına çıkmamızı rica etti.

Bermuda lılar mesafeleri dik hatlarla ölçerler, fakat bütün yollar keskin virajlı ve yarım daireler şeklinde uzanıp gider, bu sebepten insanın düşündüğünden daha fazla zaman alır.

Middle Road boyunca giderken,

-Ne var, Patrick? Southampton dışında ne var? diye sordum.

Kalbim boğazıma dayanmıştı sanki.

Sessizliğiyle beni korkutuyordu.

-Bayan Johnson u bulamadık. Bununla beraber, belki bir adam, kaçırılma olayına tanıklık edebilir. Onun anlatacaklarını dinlemeni istiyorum. Kendiniz karar verin. Siz büyük şehir dedektifisiniz, ben değil.

İstedığınız her soruyu sorabilirsiniz. Elbette kaydetmeden. Adamın adı Perri Graham dı ve Port Royal Golf Kulübü nde bir odada kalıyordu.

Onunla personel misafirhanesindeki küçükük dairesinde buluştuk. Uzun boylu ve acınacak kadar zayıftı. Uzunca bir keçi sakalı vardı. Müfettiş Busby yi veya beni eşikte görünce, açıkçası pek memnun olmadı.

Busby bana evvelce, Graham ın aslında Londra lı olduğunu, şimdi ise bu yarı resmi golf kulübünde hamal ve bakıcı olarak çalıştığını söylemişti. Daha önce New York City ve Miami de de oturmuştu. New York City de esrar satmaktan suç kaydı vardı.

Perri Graham odasının ön kapısını açar açmaz ve ikimizi orada ayakta görür görmez, kendini savunurcasına,

-Ona gördüğüm her şeyi zaten anlattım, dedi.

-Hemen gidin. Niçin herhangi bir şeyi gizleyeyim? Konuşmasını kestim.

-Adım Alex Cross. Washington da cinayet dedektifiyim. Sizin gördüğünüz kadın benim nişanlımdı, Bay Graham.

İzninizle içeride konuşabilir miyiz? Sadece birkaç dakika alır.

Hayal kırıklığı içinde başını ileri geri salladı. Sonunda yumuşayarak,

-Evet, içeri buyurun. Bildiklerimi anlatacağım.

Tekrar. dedi.

-Fakat sadece bana Bay Graham dediğiniz için.

-Bütün istediğim bu. Sizi herhangi bir hususta rahatsız etmeye gelmedim.

Busby ve ben yürüyüp odaya girdik. Oda bir sandık odasından biraz daha küçüktü. Kırışık giysiler, çoğu iç çamaşırlar, tuğla döşeme ve mobilyalar üzerinde darmadağın duruyordu.

Graham endişeli bir sesle,

-Tanıdığım bir kadın Hamilton da oturuyor. dedi.

-Geçen Salı günü onu ziyarete gittim. Çok fazla şarap içtik. Gece orada kaldım durumu anlarsınız. Bir yolunu bulup kalktım. Öğlene kadar kulüpte olmalıydım, fakat geç kalacağımı ve ücretimden kesileceğini biliyordum. Arabam veya başka şeyim yok, bu yüzden, Hamilton dan otostop yaptım. Paget yakınlarına kadar yürüdüm sanırım. Hatırlıyorum, lanet olası çok sıcak bir öğleden sonraydı. Serinleyebilmek için suya girdim.

-Yuvarlak bir tepeye çıktım tekrar ve yol ortasında bir kazaya tanık oldum. Belki büyük tepenin bir çeyrek mil aşağısındaydı. Orayı biliyor musunuz? Biliyorum der gibi başımı salladım ve adamı dinlerken nefesimi tuttum. O gün öğleden sonraki bunaltıcı sıcaklığı hatırladım.

Christine in parlak mavi bir bisikletle uzaklaştığını, el salladığını ve gülümsediğini görebiliyordum. Her zaman bana neşe veren gülüşünün anısı, şimdi mideme oturmuş sıkı bir düğüm gibi.

-Beyaz bir yük arabasının mavi bisikletli bir kadına çarptığım gördüm. Pek emin olamam, fakat bana kasten vurdu gibi geldi. Sürücü hemen arabadan aşağı atladı ve kadının kalkmasına yardım etti. Kadın fena yaralanmışa benzemiyordu. Sonra yardım edip arabaya bindirdi.

Bisikleti de arabanın içine koydular. Sonra sürüp gitti. Hastaneye götürdüğünü düşündüm. Başka bir şey düşünmedim.

-Fena şekilde yaralanmadığından emin misin? diye sordum.

-Emin değilim, Fakat hemen ayağa kalktı. Ayakta pekala durabiliyordu. Tekrar konuşmaya başladığım zaman sesimde bir tutukluk oldu.

-Siz kimseye kazadan bahsetmediniz, değil mi, hatta haberi gazetede okumanıza rağmen? Adam başını salladı.

-Ben gazetede bir şey görmedim. Yerel gazete haberleriyle pek ilgilenmem. Sadece önemsiz ve değersiz bir dedikodu. Başka bir şey yok. Sonra benim kızım, konu hakkında konuşup duruyordu. Polise gitmek istemedim, fakat beni polise gitmeye ve buradaki bu müfettişle konuşmaya o zorladı.

-Ne çeşit bir yük arabası olduğunu biliyordur her halde? diye sordum.

-Beyaz bir yük arabası. Kiralık olduğunu zannediyorum, çünkü temiz ve yeniydi.

-Plaka numarası? Graham başını salladı.

-Bir fikrim yok.

-Arabadaki adam neye benziyordu? diye sordum.

-Hatırlayacağınız en küçük bir şey bile bana son derece yararlı olabilir, Bay Graham.

Zaten çok yardımcı oldunuz. Omuzunu silkti, fakat diyebilirdim ki yine o öğleden sonrayı hatırlamaya çalışıyordu.

-Özel bir şey yok. Uzun boyluydu, ama sizin kadar değil. Diğeri gibi, o da tam bir siyahtı. Bölüm 49 WASHINGTON IN MOUNT RAINIER denilen banliyösünde, küçük bir apartmanda, Dedektif Patsy Hampton yatağına uzanmış, hiç durmadan Post gazetesinin sayfalarını çeviriyordu; Uyuyamıyordu; bunda olağandışı bir şey yoktu. Pensilvanya, Harrisburg de geçirdiği küçüklüğünden beri, sık sık uyku sıkıntısı çekerdi. Annesi bunun, bir vicdan azabının sonucu olması gerektiğini söylerdi.

Kendisine yaban mersinli Stonyfield yoğurdu getirdi ve Amerika Online a girdi. iimdi Florida, Delray Beach e yerleşmiş olan babasından ve

Richmond Üniversitesinden tanıdığı eski bir kolejli oda arkadaşından birer email gelmişti.

Arkadaşı, ortak bir arkadaşlarından, Patsy nin Washington da başarılı ve önemli bir polis dedektifi olduğunu henüz duymuştu. Ne kadar heyecanlı bir yaşamı olmalıydı! Arkadaşı dört çocuk annesi olduğunu, Kuzey Carolina da Charlotte in bir banliyösünde oturduğunu yazıyor ve yaşamında her şeyden sıkıldığını ekliyordu.

Oysa, Patsy Hamton bir çocuk için neler vermezdi ki! Tekrar mutfağa yürüdü ve soğuk bir şişe Evian maden suyu aldı.

Yaşamının gülünç olduğunun farkındaydı. İşinde çok fazla zaman harcıyor ve apartmanında da, özellikle hafta sonları, tek başına bir hayli vakit geçiriyordu. Bunun nedeni karşıt cinsten bir arkadaş bulamayışından değildi.

Hâlâ çocukları olan uygun birini bulmanın hayalini kuruyordu.

Fakat ilginç biriyle tanışmaya çalışmanın çıldırtıcı ve bunaltıcı döngüsünden bıkmıştı. Karşısına çıkan erkekler ya son derece sıkıcı ya da otuz yaşlarında olup on beş, yirmi yaşlarında gibi davranan erkekler oluyordu. Florida daki babasına beyaz bir yalan gönderirken, umutsuz, umutsuz, umutsuz, diye düşünüyordu.

Telefon çaldı. Kol saatine baktı on ikiyi yirmi geçiyordu.

Ahizeyi birden kaldırdı.

-Ben Hampson, dedi.

-Ben Chuck, Patsy. Bu geç saatte aradığımı için cidden üzgünüm. dedi. İyi misin? Uyanık mısın?

-İnan, sorun yok, Chuchy Cheese,

-.

-Sen de dahil, diğer vampirlerle birlikte hepimiz ayaktayız. Vakit bir hayli geçti, fakat Washington FBI da bilgisayar uzmanı olan Chuck Hufstedler den haber aldığı için mutlu olmuştu. İkisi, birbirine zaman zaman kısa süreli yardımlarda bulunuyordu ve son zamanlarda Patsy ona çözülmemiş D.C. cinayetlerinden, özellikle Jane Doe lardan bahsetmişti. Chuck ona Alex Cross la da ilişkide bulunduğunu, ancak Alex in bu günlerde kendi sıkıntısıyla uğraştığını söyledi. Nişanlısı kaçırılmıştı, Patsy bu olayın Southeast teki cinayetlerle ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

-Tamamen uyanığım, Chuck, bir şey mi oldu? O koca kafanda neler var? Chuck, iddiasız ses tonuyla söze başladı:

-Belki hiç bir şey, belki Southeast teki şu cinayetler, özellikle Shaw daki iki genç kızın öldürülmesiyle ilgili küçük ilginç bir şey olabilir. Bu iş, soldaki sahadan çıkıyor.

FBI bilgisayar uzmanının dikkati Patsy dsydi. Patsy,

-Katilin yaşadığı ysr burası mı, Chuck? Ns varsa anlat. dedi.

-Tam manasıyla uyanığım vs ssni dinliyorum. Konuş bsnimls, Chucky Chssss. Chuck mırın kırın etti. Daima böyle yapardı. Aslında ciddi hoş bir adamdı.

-RYO hakkında bir şey biliyor musun, Patsy? diye sordu.

-Evet biliyorum. Rol Yapma Oyunları demek. Dragons ve Dungeons veya Dungeons ve Dragons adında popüler bir oyun var.

Chuck,

-Dungeons ve Dragons veya İleri Dungeons ve Dragons. İtiraf zamanı, çocuk: Ben de fırsat buldukça, Millenium s End3 denen RYO oynuyorum. Günde iki saat . . . Daha çok hafta sonları.

3 Millenium s End: Milenyum un Sonu

-Benim için yeni bir şey, devam et, Chuck, Tanrım diye düşündü.

-Gece yarısında siber itiraflar.

-Çok popüler bir oyun, hatta yetişkinler için bile. Millenium s End teki karakterler Kara Kartal Güvenliği için çalışırlar. Bu, bütün dünyadaki araştırma servislerine kiralanan, iş ve siyasi konulardaki sıkıntıları çözmeye yardımcı olabilen özel bir organizasyon.

Karakterlerin hepsi iyi insanlar, haçlı seferine giden askerler kadar.

-Offf, Chuck. Haydi şu lanet olası konuya gel. Saat yarım oldu.

-Tamam, son derece üzgün ve mahçubum. Neyse, online da ziyaret ettiğim bir sohbet odası var. Oyuncu Sohbet Odası deniyor ve bu Amerikan OnLine AOL da yer alıyor. Ben seninle konuşurken, yeni bir oyun hakkında büyüleyici bir tartışma vardı. Bu daha çok, karşı bir oyun. Bildiğim bütün rol yapma oyunları, karışıklığı ve kötülüğü yenmek için iyi karakterlerin savaşıdır.

Tartışılan oyunda, iki kötü karakterin iyiliği yenmek çabası var.

Patsy, özel olarak, karakterlerden biri saldırıyor ve D.C. nin Southeast kısmındaki kadınları öldürüyor. Bunlar gerçek oyuncular değil, ancak oyunu biliyorlar. Oyunun kendisi korunuyor. Bilmen gerektiğini düşünerek söylüyorum. Oyunun adı Dört Atlı. Patsy Hampton, şimdi tamamen uyanıktı.

-Teşekkürler, Chuck. iimdilik ikimiz arasında kalsın, olur mu,

-Olur. Patsy nin AOL a kaydolması iki dakika sürdü, sonra Oyuncular Sohbet Odası na girdi. Oyuna katılmadı, yalnızca diğerlerinin söylemesi gereken şeyleri okudu. Bu ilginçti; Jane Dos davasındaki ilk büyük önemli işinde hataya düşüp düşmediğini merak etti.

Sohbet odasındaki diğer kişilerin isimleri Viper, Landlocked, JBoy ve Lancelot tu. Onlar en hararetli fantezi oyunlar hakkında sohbet ettikçe ettiler. Patsy neredeyse uyuyacaktı. Dört Atlı oyununun adı, yalnızca referans olarak iki kez şöyle bir geçti. Dört Atlı yı ilk zikreden Lancelot oldu. Chuck haklıydı: Bunlar gerçek oyuncular değildi, fakat her nasılsa oyun hakkında bir şeyler biliyorlardı.

Fantezi oyuncular, Patsy yi biri çeyrek geçeye kadar yordular.

Sonunda beklentisi boşa çıkan Patsy, bu küçük kahrolası köpeklerle bir mesaj gönderdi. Kendini Sappho diye tanıttı.

SOHBETİNİZE GEÇ KATILDIM. FAKAT ATILAR BANA TAMAMEN YENİ VE FARKLI BİR ÇEİT OYUN GİBİ GELİYOR, LANCELOT. OLDUKÇA CESUR BİR OYUN, HAYIR MI? Lancelot yanıt verdi: ASLINDA DEĞİL, SAPPO, SON ZAMANLARDA ETRAFTA DOLAİAN BUNUN GİBİ ÇOK OYUN VAR.

KAHRAMANLARA KARİİ, SICKOS. ÖZELLİKLE VAMPİR OYUN ÇEVRELERİNDE.

Hampton yazdı: GAZETELERDE BUNLARA BENZER CİNAYETLER OKUMADIM MI? AKLIMA GELMİİKEN, ADIM SAPPHO, İAİR GİBİ. Lancelot karşılık verdi: EVET, FAKAT RYO LARIN ÇOĞU BUGÜNKÜ OLAYLARI KULLANIYOR, SAPHO.

Hampton sırttı. Ufak boylu, çok çirkin bir adam olmalıydı. Fakat ona şu anda ihtiyacı vardı. Dört Atlı hakkında ne kadar şey biliyordu? Kendisi oyuncu olabilir miydi? Hemen Lancelot un profiline bakmaya çalıştı, fakat profile giriş sınırlıydı.

TUHAFSİN, OYUNCU MUSUN LANCELOT, YOKSA SADECE BİR SANAT ELEİTİRMENİ Mİ? ATILAR TEMEL KAVRAMI HOİUMA GİTMİYOR.

ÖZEL BİR OYUN. SON DERECE ÖZEL, YER ALTINDA GİZLİ.

OYUNCULARDAN HERHANGİ BİRİNİ TANIYOR MUSUN? KENDİM OYUNU TEST ETMEK İSTERDİM.

Bu soruya cevap gelmedi. Patsy çok fazla ve çok hızlı sıkıştırdığını düşündü. Lanet olsun! Bilmesi gerekirdi. Lanet olsun! Lanet olsun! Dön Lancelot.

CİDDEN DÖRT ATLIYI OYNAMAYI İSTERDİM, FAKAT BU OYUNA SICAK BAKMIYORUM, LANCELOT.

Patsy Hampton bekledi ama Lancelot sohbet odasından ayrıldı.

Böylece Washington da cidden korkunç cinayetler işleyen ve sözde fantezi oyun oynayan biriyle de iletişimi kesilmişti. Bölüm 50 EYLÜLÜN İLK HAFTASINDA Washington a döndüm.

Kendimi hiç bu kadar tuhaf ve yalnız hissetmemiştim. Bermuda ya ailem ve Christine le gitmiştim ve şimdi eve onsuz dönüyordum.

Christine i kaçıran her kimse, benimle sadece bir defa temas kurdu.

Hemen hemen her an Christine i özledim. Nerede olabileceği hakkında düşünmek bana acı veriyordu. ehre döndüğüm gün, olağandışı serin ve esintili bir hava vardı.

Neredeyse, yaz birdenbire sonbahar ortasına dönüşmüş gibiydi ve sanki ben kalmam gerekenden çok daha uzun süre kalmıştım.

Bermuda da hayali bir sis içindeydim. Bir seferinde, D.C. de hemen hemen aynı şey başıma gelmişti, fakat hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Kendimi öylesine kaybetmiş, menteşeler öylesine yerinden oynamış hissediyordum ki! Acaba Christine ve ben, bir delinin özenle hazırlamış olduğu bir oyununun parçaları mıydık? Bunu merak ediyordum. Öyle ise bu deli kimdi ve şimdi neredeydi? Sansar mıydı? Onu geçmişimde bir yerden tanıyor muydum? Kalpsiz, korkak piç iletişim kurmuştu.

-Elimizde demişti ve hepsi buydu. Başka bir açıklama yoktu. imdi yalnız sessizlik, boğucu bir sessizlik vardı. Havaalanından bir taksiye bindim ve o anda, ağustosta bir gece suçsuz bir şekilde taksiye binen ve Dupont Park yakınında Alabama Bulvarı nda ölü bulunan Frank Odenkirk in başına gelenleri hatırladım.

Son üç haftadır Odenkirk davasını hiç düşünmemiştim.

Bermuda dayken Jane Doe davalarını pek az düşündüm, fakat şimdi onları suçluluk duygusuyla hatırlıyorum.

Başkaları bir katil yüzünden acı kayıplara uğramışlardı.

Davada bir ilerleme olup olmadığını, departmanda davayı, en azından davanın Odenkirk kısmını kimin yürüttüğünü merak ediyordum. Öte yandan, çözülmemiş diğer davalardan herhangi biriyle uğraşacak gibi

değildim. Yerimin Bermuda olduğunu hissettim, uçaktan iner inmez neredeyse oraya dönecektim.

Sonra, ileride 5. Cadde de evimizi görebildim. Tuhaf bir şey oluyordu muazzam bir kalabalık vardı.

Bölüm 51 İNSANLARIN ÇOĞU sundurmada duruyordu. Bazıları, taksi vardığı zaman evin önünde kümelendiler. Arabalar cadde boyunca iki sıra halinde park etmişti.

Tia Halayı tanıdım. Baldızım Cill ve Nana, çocuklarla sundurmadaydılar. Sampson, Adalet Bakanlığında avukat olan Millie isimli bir kız arkadaşıyla oradaydı.

Taksiyle yaklaşırken, bazıları el sallıyordu, bu yüzden, işlerin yolunda olduğunu anladım. Yine de, bütün bunlar neydi? Yeğenim Naomi yi ve kocası Seth Taylorı gördüm. Kuzey Carolina, Durham dan gelmişlerdi. Jerome Thurman, Rakeem Powell ve Shawn Moore, ön çimlerin üzerinde ayakta duruyorlardı.

Sundurmaya giderken yanından geçince, Jerome in boğuk sesi top gibi gürlledi

-Hey, Alex, seni tekrar görmek çok güzel. Nihayet valizimi indirdim, tokalaşmaya, kucaklaşmaya başladım. Kimileri sırtımı okşuyor ve her yandan öpücükler geliyordu.

Naomi

-Hepimiz senin için buradayız, dedi. Yanıma yaklaştı ve beni sıkıca kucakladı.

-Seni çok seviyoruz. Fakat bizi burada istemiyorsan, hemen gideriz.

-Hayır, hayır. Burada bulunduğunuz için çok memnunum, dedim ve yeğenimi her iki yanağından öptüm. Bir zaman önce, Durham dan, Kuzey Carolina ya, kaçırılmıştı. Naomi için oraya gitmiştim ve Sampson da benimle gelmişti.

-Senin ve Seth in burada bulunması ne kadar iyi. Herkesi bir arada görmek ne kadar güzel. Ne kadar iyi olduğunu hayal edemezsiniz.

Arkadaşları, akrabaları, büyükannemi, iki güzel çocuğumu kucakladım ve yaşamımda bu kadar çok iyi ve güzel insana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anladım. Eve, Sojourner Truth Okulu ndan iki de öğretmen gelmişti.

Christine in arkadaşlarıydılar ve yanıma yaklaştıkları zaman ağlamaya başladılar. Bir gelişme olup olmadığını ve kendilerinin de bir şey yapıp

yapamayacaklarını öğrenmek istiyorlardı.

Onlara kaçırma olayını gören bir tanığımız olduğunu ve şimdi her zamankinden daha umutlu olduğumu söyledim. Haber benim söylediğim kadar iç açıcı olmamasına rağmen, öğretmenler sevinçten uçtular.

Bugüne dek, bir görgü şahidinden başka kimse çıkmamıştı ortaya.

Christine i alıp götüren yük arabasını başka hiç kimse görmemişti.

Saat dokuz civarında, Jannie beni arka bahçede bir köşeye sıkıştırdı. Bundan önce, Damon ile birinci katta biraz gölge boksı yaparak, erkek erkeğe yarım saat geçirmiştım.

Damon, Christine in yüzünü, şu anda tam karşısındaymış gibi hatırladığını ve üzüldüğünü söylemişti. Ona bu gibi duyguların her insanda olabileceğini söyledim. Sonra uzun uzun kucaklaştık.

Jannie benimle konuşmak için sabırsızlıkla beklemişti.

-Sıram geldi mi? diye sordu.

-Kesinlikle, sevgilim, dedim. Jannie o zaman elimden tuttu ve beni evin içine çekti. Sessizce üst kata çıkardı kendi odasına değil, benim odama.

-Bu gece burada kendini yalnız hissedersen, odama gelebilirsin.

Bunu demek istiyorum. dedi ve kapıyı üstümüze kapadı.

Çok akıllı ve pek çok şeyde iyi bir perspektife sahip. Hem Jannie hem Damon, her ikisi de öyle iyi çocuklar ki... Nana, çocukların sağlam karakterleri olduğunu ve iyi geliştiklerini söylüyor.

-Teşekkür ederim, tatlım, dedim.

-Burada kendimi iyi hissetmezsem, odana gelirim. Çok düşünceli ve incesin.

-Öyleyim, Babacığım. Böyle olmama sen yardım ettin ve ben bundan son derece memnunum. iimdi sana gerçek ciddi bir sorum var, Babacığım.

Zor bir soru, ama yine de sormak zorundayım. Onun ciddi ve devamlı bakışı altında kendimi rahatsız hissederek,

-Hadi sor, dedim. Tamamen soruya odaklanmış değildim ve Jannie nin zor sorularından birinin gereğini yerine getirip getiremeyeceğimi de bilmiyordum.

-Dinliyorum, sevgilim, dedim.

-Hadi başla. Elimi bırakmıştı, fakat sonradan tekrar aldı.

Kocaman elimi her iki küçük ellerinde sıkıca tuttu.

-Baba, Christine öldü mü? diye sordu.

-Öldüyse, bana söyleyebilirsin. Gerçeği söyle, lütfen. Bilmek istiyorum. Jannie yle yatağın ucunda otururken, sorusunun beni ne kadar üzdüğünün ve bunu yanıtlamamın ne kadar zor olduğunun farkında olmadığından emindim.

Tam düşmek üzere, karanlık bir uçurumun kenarında duruyordum, fakat birden kendimi topladım, derin, kuvvetli bir nefes aldım. Sonra küçük kızımın sorusunu elimden geldiğince yanıtlamaya çalıştım.

-Henüz bilmiyorum, dedim.

-Gerçek doğru bu. Bulacağımızı ümit ediyoruz, sevgilim.

Bugüne dek tek bir tanık bulduk

-Fakat ölmüş olabilir, değil mi, Babacığım? Jannie ye

-Ölmek hakkında en iyi bildiğim şeyi sana anlatayım, dedim.

-Bildiğim en iyi şey. Tek şey. Jannie

-Bu dünyadan gidiyorsun ve sonsuza kadar İsa yla birlikte oluyorsun. Konuşma tarzından, söylediği şeye cidden inanıp inanmadığından emin olamadım. Nana nın

-asıl hakikatler

-inden biri gibi geliyordu veya kilisede duymuştu.

-Evet, bilmek büyük bir rahatlık verebilir, bebeğim. Fakat ben bir başka şey düşünüyordum. Belki aynı şey, fakat bakış açısı farklı.

Kuvvetli küçük gözleri benimkiyle birleşti, ayıramadık.

-Lütfen Babacığım, bana söyleyebilirsin. Duymak istiyorum.

Bununla çok ilgileniyorum.

-Ölüm fena bir şey değil, fakat her ne zaman birisi ölse, bu düşünce bana yardım eder. Çok kolay bir şekilde dünyaya geliyoruz bir yerden, evrenden, Tanrı dan. Öyleyse, bu yaşamı terk ettiğimiz zaman niçin zor olsun? İyi bir yerden geliyoruz yaşamı terk ediyoruz ve yine iyi bir yere gidiyoruz. Bütün bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu, Jannie? Evetder gibi başını salladı ve gözlerini gözlerimin içine dikip bakmaya devam etti.

-Anlıyorum, diye fısıldadı.

-Dengede olduğu gibi. Bunun düşünerek, bir saniye sustu.

Sonra konuştu.

-Fakat babacığım, Christine ölmedi. Sadece bunu biliyorum O ölmedi. Henüz senin söylediğin o iyi yere gitmedi. Bu yüzden, ümidini kesme. Bölüm 52 SHAFER, ARABAYLA 195 NOLU KARAYOLU BOYUNCA güneye doğru yol alırken, Ölüm ün karakterinin ve özelliklerinin

kendininkine çok benzediğini düşünüyordu. Ölüm çok zeki değildi, ama her zaman çok dikkatliydi ve sonunda daima kazanırdı. Siyah Jaguar çeşitli küçük kasaba çıkışlarını hızla geçerken, Shafer artık yakalanmak isteyip istemediğini, maskesinin düşmesine, herkese gerçek yüzünü göstermesine gerek olup olmadığını merak ediyordu. Boo Cassady Shafer in, hatta ondan ve daha da önemlisi kendinden bile saklandığına inanıyordu. Belki böyle düşünmekte haklıydı. Belki Lucy nin ve çocukların gerçekte kendisinin kim olduğunu bilmelerini istiyordu. Hatta, polisin. Fakat özellikle, elçilikteki dürüst ve sofu personelin bilmesini istiyordu.

Ben Ölüm üm İşte ben buyum. Birden fazla tipleri içeren bir katilim İşte ben buyum. Ben artık Geoffrey Shafer değilim; belki hiç olmadım. Fakat eğer olduysam, çok uzun bir zaman önceydi.

Shafer in daima doğal vasat bir şansı, kindar, pis bir tarzı vardı.

O bunu ailesiyle birlikte Avrupa dan Asya ya ve nihayet tekrar İngiltere ye dönüş yolculuklarından, çocukluk yıllarından hatırlıyordu.

Babası askerdi ve evde her zaman

-güçlü bir adam

-dı.

Shafer i ve iki erkek kardeşini sık sık döverdi, ama annelerini dövdüğü kadar sık değil. Anneleri bir sonbahar günü, Shafer on iki yaşındayken öldü.

Shafer çocukken iri yarıydı ve

-güçlü bir erkek

-, gerçek bir zorbaydı. Diğer çocuklar, hatta kardeşleri Charles ve George bile ondan korkardı. Kardeşleri onun

-her şeye gücünün yettiğine inanırlardı.

Sonunda MI6 ya katıldı. Adam öldürmeyi orada öğrendi ve bu işi sevdiğini anladı. Mesleğini, yaşamdaki gerçek aşkını keşfetmişti. En

-belalı adamdı

-; Ölüm dü.

Eyaletlerarası karayolunda güneye gitmeye devam ediyordu.

Çünkü vakit geçti ve trafik pek yoğun değildi, çoğu yüksek hız yapan kamyonların Florida ya doğru yöneldiklerini tahmin etti.

Diğer fantezi oyuncularına aklından bir mesaj yazdı: ÖLÜM BU GECE MARYLAND, FREDERICKBURG A, GİDİYOR. OTUZ YEDİ YAiINDA GÜZEL BİR KADIN, 15 YAiINDAKİ AY YÜZLÜ KIZIYLA BİRLİKTE

ORADA YAIYOR. KADIN DUL, KASABANIN AVUKATI VE SAVCISI. KIZI BİR İEREF ÖĞRENCİSİ VE FUTBOL AMİGOSU. İKİ KADIN UYUYOR OLACAK. ÖLÜM MARYLAND A GELDİ ÇÜNKÜ WASHINGTON İİMDİ ÇOK TEHLİKELİ. EVET UYARINIZI ALDIM. D.C. POLİSİ JANE DOE KATİLİNİ ARAİTIRIYOR. DAVAYA PATSY HAMPTON İSİMLİ İYİ NİYETLİ BİR DEDEKTİF BAKIYOR VE DEDEKTİF CROSS BERMUDADAN DÖNDÜ. KARAKTERİNİN HER HANGİ BİR İEKİLDE DEĞİİP DEĞİİMEDİĞİNİ GÖRMEK İLGİNÇ OLACAK. KARAKTER HER İEYDİR, BENİMLE AYNI FİKİRDE DEĞİL MİSİNİZ? EVİ İLERİDE GÖREBİLİYORUM. HER İKİ KADINI HAYAL EDEBİLİYORUM.

DÖRT YATAK ODALI KOCA MAN BİR ÇİFTLİK EVİNDE YAIYORLAR.

BANLIYÖ CADDESİ SABAH SAAT 1:00 DE TAMAMEN SESSİZDİR. HİÇ KİMSE BU İKİ CİNAYETİ JANE DOE LARA BAĞLAYAMAZ. KEİKE BURADA BENİMLE OLABİLSENİZ. KEİKE, AYNEN BENİM HİSSETTİĞİM İEYLERİ HİSSEDEBİLSENİZ.

Bölüm 53 SHAFER, JAGUARI gölgelik bir yere park etti. Oldukça yalnız ve korkmuş hissediyordu. Aslında düşündüğü ve yaptığı şeyler kendisini ürkütüyordu. Hiç kimsenin onunki gibi sapkın bir beyni yoktu.

Hiç kimse onun gibi düşünmüyordu. Hiç kimsenin tuhaf fantezileri ve düşünceleri yoktu.

Diğer oyuncuların da tabii ki, çok karışık ve hasta fantezi yaşamları vardı, fakat onunkine kıyasla gölgede kalırdı. Kıtık, Tayland ve Filipinlerde bir seri psikoseksüel cinayetin yazarlığını üstlendi. Savaş, kendini grubun lideri olarak düşünmekten hoşlanıyordu diğerlerinin maceralarını etkilemeyi istiyordu. Fatih, tekerlekli sandalyeye bağlıydı ve sakatlığını kullanarak özürler uyduruyordu.

Shafer, onlardan herhangi birinin, bu oyunu gerçek dünyada oynayacak kadar cesareti olmadığını düşünüyordu.

Fakat belli olmaz, belki onu şaşırtırlardı. Belki her biri bir cinayet fantezisi yaşıyordu. Böyle bir şey olamaz mıydı? İki kadın, elli metreden uzak olmayan çiftlik evinde tamamen güvende olduklarını düşünüyorlardı. Shafer, taş bir terası çevreleyen yeşil tahta bir çit ve arkada bir yüzme havuzu görebiliyordu. Evin, havuz alanına açılan sürgülü kapıları vardı. Dikkate alabileceği bir çok olasılık.

İçeri girip, her ikisini de infaz usulü öldürebilirdi. Sonra doğruca Washington a dönerdi.

Yerel polisin ve FBI nın gayretleri tamamen boşa çıkardı. Olay TV de gösterilirdi.

-Küçük kasabada herkesin takdir ettiğı bir ana kız, uyurken yataklarında vurularak öldürüldü. Bu korkunç cinayet için hiç bir neden ve de şüpheli yok. Artık acımasızdı. Bu Shafer e komik geliyordu.

Yüzünde bir tebessüm oluştu.

Sokağın iki üç ev aşağısında bir köpek havlıyordu, sesinden küçük bir fino olduğu anlaşılıyordu. Sonra daha büyük bir köpek ona eşlik etti. Ölümü hissettiler, değil mi? Burada olduğunu biliyorlardı. Shafer, arka bahçenin ucundaki akçaağacın yanına çömeldi. Ay bahçeye yumuşak beyaz ışığını gönderdiğinde, gölgelik yerlerde duruyordu.

Yirmi kenarlı zarları cebinden çıkardı, sonra onları çimin üzerine düşürdü. İşte gidiyoruz. Kurallarıyla oynuyorum. Gecenin ne getireceğini görelim. Özel zarlardaki rakamları saydı. Karanlıkta pek net görünmüyorlardı.

Shafer gördüğüne inanamadı. Kudurmuş ve sersemlemiş komşu köpekleri gibi ulumak istiyordu.

Zarların toplam sayısı beşti.

Ölüm burayı terk etmek zorundaydı! Hemen, bu an! Bu gece cinayet işlenemezdi! Hayır! Bunu yapamazdı! Zarların canı cehenneme! Terk edip gidemezdi.

Tüm sevk kontrolünü kaybediyordu, değil mi? Eh, öyle olsun.

Alea jacta est, bunu okul yıllarında Latince derslerinden hatırladı Jül Sesar Rubicon Köprüsü nü geçmeden önce söylemişti:

-Zarlar atıldı. Bu gece muazzam bir geceydi. İlk kez kural dışına çıkıyordu. Oyunu ebediyen değiştiriyordu.

Birini öldürmeye ihtiyacı vardı ve bu dürtü onun için her şeydi. Fikrini değiştirmeden hızlı hızlı eve doğru yürüdü. Adrenalin sistemini zorluyordu. Önce cam keseceğini kullandı, sonra eldivenli eliyle küçük bir pencereyi kırıp içeri girdi.

İçeri girince, karanlık koridordan yürüdü. Terliyordu. hiç böyle olmamıştı. Deirdre nin yatak odasına girdi. Kadın, camın kırılmasına rağmen uykudaydı. Çıplak kolları başının üzerindeydi. Teslim duruşu.

-Sevimli, diye fısıldadı.

Üzerinde beyaz bikini bir külot ve ona uygun bir sütyen vardı.

Uzun bacakları nefis bir şekilde ve ümitle her iki tarafa açılmıştı.

Rüyasında Shafer in geleceğini görmüş olmalı. Rüyaların çıktığına inanıyordu.

Acımasızdı ve kuralları bir yana bıraktığı için çok memnundu.

Birdenbire birinin, Allahın cezası, sen de kimsin? diye bağırıldığını duydu. Ses arkadan gelmişti.

Shafer hızla döndü. Kadının kızı, Lindsay di. Üzerinde mercan sarısı iç çamaşır, bir sütyen ve külottan başka bir şey yoktu. Tabancasının namlusunu, iki kaşının arasını gösterinceye kadar sakince kaldırdı.

İngiliz aksanını değiştirmek zahmetine katlanmadan, en sakın sasıyla,

-ışış. Bilmek istemezsin, Lindsay, dedi.

-Fakat ben yine de söyleyeyim. Tabancayı ateşledi.

Bölüm 54 YAiAMIMDA İKİNCİ DEFA, cinayeti araştıran bir dedektif olmaksızın, müthiş bir cinayete kurban gitmenin nasıl bir şey olduğunu anladım.

Bağlantım kopmuştu, onun dışındaydım. Bir davada olumlu bir şey yapmaya ihtiyacım vardı. Yoksa, St. Anthony deki gönüllü işime dönecektim bu belki bana olanları unuttururdu.

Meşgul olmak zorundaydım, her zaman doğal olarak sahip olduğum konsantrasyon yeteneğimi yitirdiğimi biliyordum.

Maryland da, belirsiz bir nedenden dolayı beni rahatsız eden iki şok edici cinayetle karşılaştım. Onları izlemedim. Oysa izlemem gerekirdi.

Kendimde değildim. Kayıp durumdaydım. Birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi hatırlayarak, gittiğim her yerde onun yüzünü görerek, hep Christine i düşünerek, bitmez tükenmez saatler harcadım.

Sampson beni itirmeye çalıştı. Bunu başardı da. İkimiz, Southeast sokaklarını sırayla dolaşıp durduk. Mormavi bir taksi aramakta olduğumuzu her tarafa duyurduk. Tori Glover ın ve Marion Cardinal in cesetlerinin bulunduğu Shaw civarını kapı kapı dolaştık.

Gece saat on, on birde hâlâ çalıştığımız oluyordu.

Umursamıyordum. Zaten uyuyamıyordum. Sampson umursuyordu, çünkü arkadaşımı.

Sampson, bir akşam S Caddesi boyunca yorgun yürürken,

-Senin Odenkirk davasında çalışıyor olman gerekiyor, tamam mı? Ama ben hiç de çalışmak zorunda değilim. Jefe yine moraracak, dedi. Sampson

bu semtte yıllarca oturmuştu. Onun için, burada avare avare dolaşanların hepsini tanırđı.

Gölgede, gri taş verandada oturan keçi sakallı bir gence,

-Cemal, bilmem gereken bir şey biliyor musun? diye seslendi.

-Bir şey bilmiyorum, dedi.

-Sadece kafamı dinlendiriyorum. Gecenin melteminde serinliyorum. Senden ne haber? Sampson tekrar bana döndü.

-Bugünlerde baktığın her yerdeki sokakta, şu lanet olası uyuşturucu satıcıları karşına çıkıyor. Cidden tam cinayet işlenecek ve yakalanmayacak bir yer. Son günlerde Bermuda daki polisle konuştun mu hiç? Başımı salladım, gözlerim ileride yukarıda sabit bir noktaya takıldı.

-Patrick Busby, Christine in kayboluş haberinin gazetesinin ön sayfasında olmadığını söyledi. İyi veya kötü olup olmadığını bilmiyorum. Belki kötü.

Sampson, aynı fikirdeydi.

-Oraya dönecek misin?

-Hemen değıl. Fakat dönmem gerek. Ne olduğunu anlamak zorundayım. Gözümün içine baktı.

-iu anda, sen burada, benimle misin, şeker?

-Evet, buradayım. Çoğı zaman. Görevimi yapıyorum. Yakındaki kırmızı tuğla bir binaya parmağımla işaret ettim.

-iu yer, kızın binasının ön girişini görüyordu. iu pencerelerden herhangi biri olabilir.

Tekrar işe dönelim. Sampson başını salladı.

-Burada bulunmamı istediğın sürece buradayım. O gece sokakları ağır adımlarla dolaşırken, gözüme çarpan bir şey oldu.

Yaklaşık, apartmanların yarısında, evde bulabildiğimiz hemen hemen herkesle konuşmuştuk. Hiç kimse sokakta mor ve mavi bir taksi ile Tori yi veya Marion u görmemişti.

Dördüncü katın dik merdivenlerini inerken,

-Bir yerde bağlantı görüyor musun? diye sordum.

-Allahın cezası neyi gözden kaçırıyorum?

-Hiç bir şey, Alex, Gözden kaçıracak hiç bir şey yok. Sansar ipucu bırakmadı. Hiçbir zaman da bırakmıyor. Aşağı antreye indik ve orada, elinde Stop Shop dan üç plastik torba bakkaliye eşyası taşıyan yaşlıca bir adamla karşılaştık.

Adama

-Biz cinayet dedektifleriyiz, dedim.

-Sokağın karşı tarafında iki genç kız öldürüldü. Adam onaylar gibi başını salladı.

-Tori ve Marion. Onları tanıyorum.

Binayı gözetleyen o herifi bilmek ister misin? Gecenin çoğunu orada parlak, siyah bir arabanın içinde oturarak geçirdi, dedi.

-Sanırım Mercedes. Onun katil olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bölüm 55 YAI LI ADAM DÖRDÜNCÜ KATA merdivenleri çıkarken,

-Bir süredir burada yoktum. Kuzey Carolina daki yaşlı kız kardeşlerimi ziyarete gitmişim. dedi.

-Dedektiflerin beni evvelce burada görmeyişlerinin nedeni bu.

Basamakları tırmanırken,

-Bu, pek çok dedektifin kaçmaya çalıştığı cinsten bir iş diye düşünüyordum. Adamın adı De Witt Luke du ve Northeast in çoğuna hizmet veren ve çok büyük bir telefon şirketi olan Bell Atlantik ten emekliydi. Shaw da şimdiye kadar görüşme yaptığım elli üçüncü kişiydi.

-Sabahleyin saat bir civarında onu arabada otururken gördüm.

Belki birini bekliyordu. Önce kafamı takmadım. Kendi işiyle ilgileniyor gibiydi. Saat ikide hâlâ oradaydı. Arabasının içinde oturuyordu, bana biraz tuhaf geldi. Sanki hatırlamaya çalışırmış gibi uzun bir süre sustu.

-Sonra ne oldu?

-Uykuya daldım. Fakat saat üç buçukta tuvalete kalktım. O yine parlak arabanın içindeydi. Bu defa onu biraz daha yakından seyrettim.

Sokağın karşı tarafını gözetliyordu. Lanet olası bir çeşit casus veya onun gibi bir şeydi. Neye baktığını bilmiyordum, fakat orada bir şeyi inceliyordu. Polis olabileceğini düşündüm.

Arabası cidden çok güzeldi. Sampson,

-Tam üstüne bastın dedi. Sonra keskin bir şekilde güldü.

-Benim garajımda Mercedes yok.

-Apartmanımdaki karanlık pencerenin arkasına oyun masasının sandalyesini çektim. Hiç ışık olmadığından emindim. Bu yüzden beni göremezdi. iimdiye kadar biraz dikkatimi çekmişti. Arka Pencere filmini hatırlıyor musun? Niçin orada oturduğunu, neden beklediğini hesaplamaya başladım. Kıskaç bir aşık, kıskaç bir koca veya bir insan avcısı olabilirdi. Fakat gördüğüm kadarıyla kimseyi rahatsız etmiyordu.

Tekrar konuştum.

-Daha dikkatli bakmadın mı? Arabada oturan adama?

-Tuvalete kalktığım zaman, arabadan çıktı. Kapıyı açtı, fakat iç lamba yanmadı. Bu bana tuhaf geldi. Bu kadar güzel bir araba olsun ve lambası yanmasın. Kafamı biraz daha zorladım. Daha iyi bakmak için gözlerimi yarı kapadım. Bir başka uzun ara.Ve?

-Uzun boylu, sarışın bir beydi. Beyazdı. Biz, o tipleri gece olunca buralarda pek görmeyiz, hatta gündüz bile. Bölüm 56 DEDEKTİF PATSY HAMPTON ın Jane Doe cinayetlerini araştırması ilerliyor ve olumlu sonuçlar vermeye başlıyordu. İşlerden iyi sonuçlar alabileceğini düşündü. Cinayetleri çözme yeteneğine güveni vardı. Bir başkasından daha zeki olduğu deneyimiyle sabitti.

Bu, ief Pittman ın ve bütün departman kaynaklarının kendi yanında olmasına yardım ediyordu. Bir buçuk gününü FBI binasında Chuck Hufstedler le geçirmişti. Chuck ı biraz kullandığını biliyordu, fakat Chuck ın bunu önemseydiği yoktu. Chuck yalnızdı ve Patsy onun arkadaşlığından memnundu. Lancelot, Oyuncu Sobbet Odası na tekrar girdiği zaman, ikisi öğleden sonra saat üç buçukta, henüz hiç bir şey yapmadan oturuyorlardı. Lancelot diye hatırladı.

Hampton, Chuck a

-Karşı koyamadı, değil mi? dedi.

Chuck Hampton a baktı, kalın siyah kaşları kemer şeklini aldı.

-Öğleden sonra saat üç buçuk, Patsy. Bu ne anlama geliyor? Bana ne anlama geldiğini söyleyeyim. Belki işyerinden oynuyor. Fakat Lancslot un bir okul çocuğu olduğuna bahse girerim. Patsy de

-Ya da okul çocuklarıyla oynamasını seven biri, diye düşüncesini söyledi. Bu düşünce, sözcükler daha ağızından dökülürken keyfini kaçırdı.

Bu defa, Patsy Lancelot la temas kurmaya çalışmadı. Chuck sadece, muhtelif rol yapma oyunlarındaki tartışmaları gizlice dinlediler.

Bu arada, Chuck, Lancelot ın izini takip etmeye çalışıyordu.

-İz takip etmede oldukça iyidir, gerçek bir Hacker. Sistemine birçok güvenlik yerleştirmiş. Yine de ona ulaşacağımdan ümitliyim.

-Sana güvenim var, Cheeseman. Lancelot saat dört buçuğa dek sohbet odasında kaldı. O zamana kadar her şey tamamdı. Chuck onun adını ve adresini bulmuştu. Michael Ormson, Hutchins Place, Foxhall.

Saat beşten birkaç dakika önce, iki yük arabası Georgetown Su Deposu ndaki evin önüne park etti. Kısa mavi FBI deri ceketli beş ajan ve Dedektif

Patsy Hampton, dört veya beş dönümlük, önü ve arkası çimlik ve şahane manzaralı Tudor stili kocaman evin etrafını sardılar.

Kıdemli FBI ajanı Brigit Dwyer ile Hampton ön kapıya ilerlediler ve kapıyı açık buldular. Silahlarını çekmiş vaziyette sessizce eve girdiler ve Lancelot un içeride olduğunu keşfettiler. On üç yaşlarında gibi görünüyordu. iortu vs kısa çoraplarıyla bilgisayarının başında oturuyordu.

Michael Ormson tiz perdeden, sinirli fakat titreyen bir sesle,

-Hey, neler şeyler oluyor? diye sordu.

-Evimde ne yapıyorsunuz? Ben yanlış bir şey yapmadım. Siz kimsiniz? Çocuk, bir deri bir kemikti. Yüzü sivilce kaplıydı. Sırtında ve omuzlarında egzamaya benzer isilikler vardı. Chuck Hufstedler tam hedefe isabet ettirmişti. Lancelot okuldan sonra fantezi bilgisayarıyla oynayan on üç, on beş yaşlarında bir çocuktu. Bununla beraber, Sansar değildi. Bu çocuk Sansar olamazdı.

Patsy Hampton çocuğa,

-Sen Michael Ormson musun? diye sordu.

Silahını indirmiş fakat kınına koymamıştı.

Çocuk başım önüne eğdi ve neredeyse ağlayacaktı.

-Aman, Tanrım, diye inledi.

-Evet, Michael Ormson benim. Peki siz kimsiniz? Anneme babama söyleyecek misiniz? Bölüm 57 MICHAEL IN ANNE VE BAB ASIYLE, Georgetown Üniversite Hastanesi ve Birleşik Devletler Deniz Gözlemevi ndeki iş yerlerinde, sırayla, hemen temas kuruldu.

Ormson lar ayrı yaşıyorlardı, fakat her ikisi de, sıkışık trafiğe rağmen on dakika içinde Foxhall a ulaştılar. Diğer iki çocukları, Laura ve Maria liseden okuldan eve dönmüşlerdi.

Patsy Hampton oğullarıyla evde konuşmalarına izin vermeleri için, anne ile babayı ikna etti. Ormson lara onların da konuşma sırasında bulunabileceklerini, lafa karışabileceklerini ve hatta istedikleri her an görüşmeyi kesebileceklerini söyledi. Aksi halde, kendisi ve ajan Dwyer, Michael i, görüşmek üzere merkeze götürmek zorunda kalacaklardı.

Ormson lar, Michael in konuşmasına izin verdiler. Açıkçası, özellikle FBI personelinden korkmuşlardı, fakat Dedektif Hampton a güvenleri var gibiydi. Patsy, çoğu insanın kendine karşı güven duyduğunu biliyordu. Güzel ve samimiydi ve ihtiyacı olduğunda kullandığı, öfkeden uzak bir gülümsemesi vardı.

Hampton çocuğa,

-Ben Dört Atlı adlı oyunla ilgileniyorum, dedi.

-Burada bulunuşumun tek nedeni bu, Michael. Yardımına ihtiyacım var. Çocuk çenesini tekrar göğsüne indirdi ve sonra başını ileri geri salladı. Patsy sinirli ve tedirgin çocuğu seyretti ve şansını denemeye karar verdi. İçinde oynamak istediğine dair kuvvetli bir his vardı.

-Michael, yanlış yaptığın bir şey varsa, o bizleri ilgilendirmez.

Bilgisayarında yaptığın şeyler bizim için önemli değil. Bu, sen ve ailen hakkında da değil. Washington da korkunç cinayetler işleniyor ve Dört Atlı oyunla bağlantılı olabilir diye düşünüyoruz. Lütfen, bize yardım edebilecek tek insan sensin. Evet, tek. Üniversite Hastanesi'nde radyolog olan Mark Ormson, siyah deri kanepeye doğru eğildi. İmdi eve geldiğinden çok daha fazla korkmuş görünüyordu.

-Bir avukat bulsam iyi olur diye düşünmeye başlıyorum, dedi.

Patsy başını salladı ve her ikisine de bakıp kibarca gülümsedi,

-Bu sizin çocuğunuzla ilgili değil, Bay ve Bayan Ormson. Sizi temin ederim, onun bizimle bir sorunu yok. Tekrar gence döndü,

-Michael, Dört Atlı hakkında ne biliyorsun? Oyunculardan biri olmadığını biliyoruz. Özel bir oyun olduğunu da biliyoruz. Genç başını kaldırdı. Patsy den hoşlandığını ve belki biraz güvendiğini söyleyebilirdi.

-Hemen hemen hiçbir şey, bayan. Pek fazla bir şey bilmiyorum.

Hampton başını salladı.

-Bu bizim için çok önemli, Michael. Birisi Washington, Southeast'te durmadan insan öldürüyor cidden Michael. Bu bir fantezi oyun değil. Bize yardım edebileceğini zannediyorum.

Başkalarını öldürülmekten kurtarabilirsin. Michael yine başını önüne eğdi. Geldiklerinden beri, annesinin ve babasının yüzüne hemen hemen hiç bakmamıştı.

-Bilgisayarda iyiyim.

Belki anlamışsınızdır. Dedektif Hampton çocuğu olumlu şekilde takviye ederek, başım salladı.

-Michael, iyi olduğunu biliyoruz. Seni bunun için buraya kadar izlemek zahmetine katlandık. Bilgisayarda cidden çok iyisin. FBI'daki arkadaşım, Chuck Hufstedler cidden çok etkilendi.

Bütün bunlar bitince, çalıştığı yeri görebilirsin. Ondan ve gereçlerinden hoşlanacaksın. Michael, dışarı fırlamış tel takılı büyük dişlerini göstererek

gölümşedi.

-Yaz başlarında, belki Haziran sonlarında, bu adam beni bulduğunuz Oyuncu Sohbet Odası na girdi. Patsy, çocukla göz temasını devam ettirmeye çalıştı. Çocuğa son derece ihtiyacı vardı. Bunun büyük bir başarı, en büyük başarısı olduğuna dair içinde bir his vardı.

Michael alçak sesle konuşmaya devam etti.

-Gerçekte oyun üzerinde tam kontrole sahip doğaüstü bir insandı. iimdi artık modası geçmiş Highlander, D.D Millennium gibi bütün oyunları bilirdi. Kimsenin tek kelime edip araya girmesine izin vermezdi.

-Oynadığı Dört Atlı denilen oyunu dolaylı olarak, anlatmaya devam ederdi. Bize bu konuda bir şey söylemek istemiyor gibiydi, fakat yine de ufak tefek bir şeyler söylerdi. Ağzını tamamen kapalı tutamazdı.

-Dungeons ve Dragons daki karakterlerin önceden tahmin edilebilen ve sıkıcı karakterler olduklarını söyledi ki bazen öyle olduklarını ben de kabul etmeliyim. Sonra oyunundaki karakterlerden bazılarının iyilik yerine kötülüğü temsil ettiğini; çoğu RYO larındaki gibi şarlatan kahraman olmadıklarını, karakterlerin gerçek hayattakilere çok benzediğini söyledi. Aslında bencillerdi, başkalarına aldırılmazlardı, toplum kurallarına uymazlardı. Dört Atlı nın en son oyun olduğunu söylerdi. Bize Dört Atlı hakkında söyleyeceği hepsi buydu, fakat bu kadarı yeterliydi. Bunun ruh hastalarına göre bir oyun olduğunu anlıyabiliyordunuz. Ajan Dwyer Michael e,

-Takma adı nedir? diye sordu.

-Takma adı mı, yoksa asıl adı mı? Ajan Dwyer ve Patsy Hampton birbirlerine baktılar. Takma adı veya asıl adı? Tekrar Michael e döndüler.

-Sizin bana yaptığınız gibi, izini takip ettim. Programa girdim.

Adını, nerede olduğunu biliyorum. Hatta nerede çalıştığını bile.

Adı Shafer Shafer Geoffrey. Massachusetts Bulvarı nda Britanya Elçiliği nde çalışıyor. Elçiliğin Web sitesine göre, elçilik bilgi analisti. Kırk dört yaşında. Michael, korkak ve mahcup bir şekilde odayı gözden geçirdi. Sonunda rahatlayan anne ve babasıyla göz göze geldi.

Sonra tekrar yine Hampton a baktı.

-Anlattıklarımın herhangi biri işinize yarar mı? Faydalı olabildim mi? diye sordu.

-Evet, faydalı oldun. Laughalot. Bölüm 58 GEOFFREY SHAFER, BU GECE yüksek dozda uyuşturucu almayacağına ant içmişti.

Fantezilerini de kontrol altında tutmaya karar vermişti.

Cinayet davaları üzerinde psikolojik gevezelik yapan karakter analistlerinin kesin olarak ne düşüneceklerini anlıyordu: Fantezi yaşamı azar azar ciddileşiyordu ve sonunda tepesi atacaktı. Bu durumda profilciler tamamen haklı olacaktı ve oyunu bir süre soğukkanlı oynamasının nedeni buydu.

Usta bir aşçıydı aslında çok şeyde ustaydı. Bazen ailesi için özenli yemekler yapar, hatta arkadaşlarıyla büyük akşam yemeği partileri hazırlardı. Yemek pişirdiği zaman, ailenin onunla mutfakta olmasını isterdi; seyirci severdi, bu karısı ve çocukları olsa bile.

Mutfakta çalışmasını seyreden Lucy ile çocuklara,

-Bu gece klasik Tayland yemeği yiyeceğiz. diye haber verdi.

Kendini aşırı heyecanlı hissediyordu ve evde hiç bir şeyin kontrolden çıkmasına izin vermemesi gerektiğini kendisine hatırlattı. Yemek pişirmeye başlamadan önce, biraz Valium alması iyi olurdu. İki ana kadar bütün aldığı küçük bir Xanax dı.

Kesilmiş sebzeleri hazırlarken,

-Thai yemeğini Güneydoğu Asya mutfağından ayıran şeyler, yemeye konacak malzemenin, özellikle baharat oranlarının kesin bir kuralı olması, dedi.

-Tayland mutfağı, Çin, Endonezya, Portekiz, Malezya karışımı farklı bir mutfak. Tricia ve Erica, bahse girerim, siz bunu bilmiyordunuz.

Annelerine çok benzeyen küçük kızlar kafaları karışmış bir şekilde güldüler.

Shafer, Lucy'nin saçına yaseminler taktı. Sonra ikizlerin her birinin saçına da birer yasemin taktı. Aynı şeyi Robert'a da yapmak istedi, fakat oğlu gülerek kendini çekti.

Lucy

-Bu gece çok sıcak, dedi.

-Sıcaktan söz açılmışken, sevgilim, hakiki yakıcı sıcak, bu biberlerin yaprak damarlarında depolanmış kırmızı biberde. Kırmızı biber tırmalayıcıdır ve dokunduğu her şeyi yakar, hatta deriyi bile, bu sebepten eldiven takmak akıllıca olur. Akıllı olmadığım için, ben eldiven takmıyorum. Biraz deliyimdir de. Güldü, herkes güldü. Fakat Lucy endişeli görünüyordu.

Shafer yemek servisini tek başına kendi yaptı ve her yemeğin ismini hem Tayland dilinde hem İngilizce olarak anons etti.

Plaa meukyaang veya rost mürekkep balığı. Nefis.

-Plaa yaang kaeng phet veya kırmızı karışık bahar soslu ızgara balık. Enfes. Biraz acı. Hımmmm. Shafer, her porsiyonun tadına bakarken onları izliyordu. Balığın tadına bakarken, herkesin gözlerinden yaşlar akıyordu. Erica tıkanmaya başladı.

Robert yutkunarak,

-Babacığım, çok acı, diye yakınmaya başladı.

Shafer gülümsedi ve evetder gibi neşeyle başını salladı. Onların böyle sızlanmalarının her anı ona müthiş zevk veriyordu. Yemeği sonunda eziyet verici bir oyun haline getirmeyi becermişti.

Dokuza çeyrek kala Lucy yi öptü ve kendi ifadesiyle, gecelik

-ufak gezintisi

-ne başladı. Jaguarına gitti ve arabayı az ışıklı sakin bir sokak olan Phelps Place e sürdü.

Yüksek dozda Thozarine ve Librium aldı ve arkasından Toradol iğnesi yaptı. Bir başka Xanax aldı.

Sonra doktorunun muayenehanesine gitti.

Bölüm 59 SHAFER, BOO CASSADY NİN binasındaki kibirli kapıcılardan hoşlanmazdı, onların da kendisinden hoşlanmadığından emindi.

Kimin onların beğenisine ihtiyacı vardı? Onlar kapıları açık tutmaktan ve şişko kiracılara muhabbetlerini kazanacak gülücükler göndermekten başka bir şey yapmayan çaresiz, tembel ve yeteneksiz insanlardı.

Shafer, ceketinin yakasına rastgele iliştilmiş Mal kimlikli tanıdık siyah kapıcıya,

-Dr. Cassady yi görmeye geldim, diye bildirdi. Adam, yakasındaki kimliği, herhalde, ismini unutmamak için taşıyordu.

Mal,

-Tamam, dedi.

- Tamamdeğil mi, bayım?

-Tamam, bayım. Dr. Cassady ye telefon edeceğim. Burada bekleyin, bayım. Kapıcının statik telefon alıcısından Boo nun sesini işitebiliyordu.

Kapıcıya hemen içeri alması için kesin direktif verdiğiinden hiç şüphesi yoktu. Geleceğini muhakkak biliyordu telefonla konuşmuşlardı.

Kapıcı sonunda,

-Çıkabilirsiniz, bayım. dedi.

Sırıtarak ve vals yaparak asansöre girerken,

-Mal, onun beynini dağıtacağım, dedi.

-Sen şimdi şu kapıyı gözle. Kimsenin girmesine izin verme.

Asansör onuncu katta durunca, Boo onu karşılamak için koridordaydı.

Escada dan en az beş bin dolar değerinde giysiler giyyordu.

İriyari bir vücudu vardı; bir boğa güreşçisini veya uygun adımlarla yürüyen bir bando şefini andırıyordu. İlk iki kocasının ondan ayrılmasında pek şaşılacak bir şey yoktu. İkinci kocası bir terapist ve bir tıp doktoruydu. Bununla beraber, aldığından çok daha fazlasını veren iyi, sıkı bir metresti. Daha da önemlisi, ona Thorazine, Librium, Ativan ve Xanax temin edebiliyordu. Bu uyuşturucuların çoğu ilaç firmalarının numuneleri idi; ayrıldıkları zaman kocası bunları ona bırakmıştı.

İlaç firma temsilcileri tarafından bırakılan numune sayısı Shafer i hayrete düşürdü. Fakat doktor hanım, kullanma sürelerinin henüz geçmediği hususunda onu temin ediyordu. Boo nun doktor olan başka arkadaşları da vardı, Shafer in ihtiyacı olan bütün uyuşturucuları onlardan temin edebiliyordu.

Boo

-Çok mutlu görünmüyorsun, Geoff, dedi yakındı. Shafer in yüzünü manikürlü ellerinin içine aldı. Tanrım, uzun, cilalı, kırmızı tırnakları Shafer i korkuttu.

-Ne oldu, sevgilim? Herhalde bir şey oldu. Ne olduğunu Boo ya söyle. Shafer onu kollarına aldı ve göğsüne bastırarak sıkıca sardı.

Boo nun kocaman yumuşak göğüsleri, iri, uzun bacakları vardı.

Kırağı düşmüş sarı saçını eliyle okşadı ve çenesini ağzına koydu.

-iu anda bunları konuşmak istemiyorum. iu anda seninleyim ve kendimi çok iyi hissediyorum.

-Ne oldu, sevgilim? Bir terslik mi var? Bunları benimle paylaşmalısın. Hemen bir masal uydurdu ve sahneye koydu.

-Lucy aramızda olanları bildiğini iddia ediyor. Tanrım, seni görmeye başlamadan önce paranoyaklaştı. Lucy her zaman hayatımı mahvetmekle beni tehdit ediyor. Benden ayrılacağını söylüyor. Babası beni işimden kovduracakmış, sonra hükümette ve özel sektörde işe girmeme engel

olacaktım ki bunları rahatlıkla yapabilir. İşin en kötü yanı, çocukları aleyhime kışkırtarak zehirlemesi. Çocuklar da annelerinin kullandığı -başarısız

-,

-hakiki bir iş bul, babacığım, gibi küçültücü sözler kullanıyorlar.

Boo, Shafer i hafifçe alnından öptü.

-Hayır, hayır, sevgilim.

Elçilikte herkes senin için iyi düşünüyor. Sen çocuklarını seven bir babasın. Seni aklınca küçültmeye çalışan adi ruhlu, fahişe gibi bir karın var. Bunu yapmasına izin verme. Shafer, Boo nun bundan sonra ne duymak istediğini biliyordu.

Söyledi.

-Eh, artık fahişe gibi bir kadınla yaşayamam. Seni çok seviyorum. Lucy den hemen ayrılacağım.

Boo nun ağır makyajlı yüzüne baktı, gözünde oluşan yaşları seyretti.

Kadın,

-Geoff, seni seviyorum, dedi. Shafer, bunu duyduğuna memnun olmuş gibi gülümsedi.

Allahım, bunda çok iyiydi.

Yalanlar.

Fanteziler.

Rol yapma oyunları.

Boo nun pembeye yakın açık mor ipek bluzunun düğmelerini açtı, onu okşadı, sonra içeri sofaya taşıdı.

Boo nun kulağına eğilerek, heyecanla,

-Benim terapi anlayışım bu, dedi.

-İhtiyacım olan bütün terapi bu. Bölüm 60 O SABAH, SAAT BEİTEN ÖNCE uyanmıştım. Müfettiş Patrick Busby ye telefon etmem gerekiyordu. Onunla her gün konuşmak istiyordum; bazen günde birden fazla, fakat kendime engel oluyordum.

Bu sadece işleri biraz daha da kötüleştirir, yerel polisle ilişkilerimi gerginleştirir ve onlarla, araştırmayı adamakıllı ele aldıklarına güvenmediğimi gösterirdi.

-Patrick, ben Alex Cross. Washington dan arıyorum. İnşallah uygun bir zamanda aramışımdır. Bir dakika konuşabilir miyiz? diye sordum.

Telefonda sesime mümkün olduğu kadar mutlu bir hava vermeye çalıştım.

Elbette mutlu değildim. Kalktım. Evi arşınlayıp duruyordum.

Biraz önce Nana ile kahvaltı yaptım. Sonra Hamilton da Karakol binasında Busby le telefonla konuşmak için saat sekiz buçuğa kadar sabırsızlıkla bekledim. Etkileyici bir insandı ve her sabah sekize kadar orada olduğunu biliyordum.

Telefonla konuşurken, zayıf ve adaleli polis memurunu tanımlayabilirdim. Çalıştığı ufacık, kübik büroyu ve her şeydeki ağırlığını gözümde canlandırabiliyordum. O mükemmel güneşli öğleden sonra, Christine in bisikleti üzerinde bana el sallayışını da şu anda görebiliyordum.

-Interpol ile temasımdan size söyleyeceğim birkaç şey var, dedim.

Her ne kadar, Christine in kaybolmasına tam benzemese de, ona yaz başlarında biri Jamaika, bir başkası Barbados ta, ikisi de birbirine benzer kadın kaçırma olayından bahsettim. Gerçekte olayların bağlantılı olduğunu zannetmiyordum, ama yine de ona bir şey vermek istiyordum.

Patrick Busy, düşünceli ve sabırlı bir insandı; her zamanki mantıklı sorularını sormadan önce, ben konuşmamı bitirinceye kadar sesini çıkarmadı. Çok kibar olduğu için, bir sorgu yargıcı gibi ikide bir sözümü kesmediğini gözledim. En azından ben susmamıştım.

-Kaçırma olaylarının hiçbirinin çözülmediğini sanıyorum Alex.

Kadınlardan ne haber? Bulundular mı?

-Hayır, hiç bir haber yok. dedim.

-Henüz bir işaret yok. Kayıplar. Telefon alıcısından içini çektiğini duydum.

-Umarım haberiniz bir bakıma yararlı olur, Alex., dedi.

-Mutlaka diğer adalara da telefon edip kontrol edeceğim.

İnterpolden ve FBI dan bir şey var mı?

-Uzak Doğu, Bangkok, Filipinler ve Malezya da birkaç uzak olasılık.

Kadın kaçırımlar ve öldürmeler, hepsi Jane Doe. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada pek ümit verici bir şey yok. Busby in ince dudaklarını büzdüğünü ve düşünceli düşünceli kafasını salladığını görür gibiydim.

-Anlıyorum, Alex, kaynaklarından ne öğrenirsen bana bilgi vermeye devam et, lütfen. Bu küçük adanın dışında kimseden yardım almamız zor. Benim telefonlarıma öyle sık sık haber gelmiyor. Sizin için iyi bir haber almayı çok istiyorum, fakat korkarım alamıyorum

-Perri Graham dan başka hiç kimse yük kamyonlu adamı görmemiş. Hiç kimse Christine Johnson ı, Hamilton da veya St.

George da görmüşe benzemiyor. Gerçekten karmaşık bir esrar.

Hamilton a gittiğine inanmıyorum. Bizim için de düş kırıklığı. Dualarım sizinle, harika ailenizle ve elbette Sampson la olsun.

Patrick Busby ye teşekkür ettim ve telefonu kapadım. Yukarı çıkarak, işe gitmek üzere hazırlandım.

Frank Odenkirk cinayetinde cidden henüz hiçbir esaslı delil bulamamıştım. Jefe benimle günlük email teması kuruyordu. Odenkirk ailesinin de ne hissettiğini, hiç şüphesiz biliyordum. Her zaman olduğu gibi, medyanın ateşi, cinayetle ilgili kuvvetini kaybetmişti.

Ne yazık ki, Southeast teki çözülmemiş cinayetler hakkında Post gazetesinde çıkan yazılar da öyle.

Sıcak bir duş alırken, DeWit Luke i ve arabadaki esrarlı gözetleyiciyi düşündüm. Mercedesteki adam, uzun zaman boyunca orada ne yapmıştı? Tori Glover ve Marion Cardinal cinayetleriyle bağlantısı var mıydı? Bunların hiçbiri bana tam bir anlam ifade etmiyordu. Gary Soneji gibi bir cinayet dehası değildi, ama etkileyiciydi.

İşi yaptırıyordu? değil, mi? Birinin, Tori Glover in apartmanının dışında, niçin hırsız gibi pusuya yatmış olduğunu biraz daha düşünmeye ihtiyacım vardı. Acaba özel bir dedektif miydi? Yoksa bir kadın avcısı mı? Aslında katil miydi? Bir olasılık kafamı kurcaladı. Belki, arabadaki adam, katilin suç ortağıydı. Acaba birlikte mi çalışıyorlardı? Evvelce Kuzey Carolina da böyle bir şey görmüştüm.

Suyu iyice açtım, daha da ısıttım. Dikkatimi daha iyi toplamama yardım edeceğini düşündüm. Beynimdeki örümcek ağları buhar kuvvetiyle yok oldu. Nana alt kattan, mutfaktan borulara vurmaya başladı.

-Aşağı in ve işe git, Alex. Sıcak suyumun hepsini bitiriyorsun, diye seslendi.

Ben de, düşün sesini bastırarak,

-Son baktığımda su ve gaz faturalarında benim ismim vardı. iye bağırdım.

Nana

-Bu, benim sıcak suyum. Her zaman benimdi ve hep öyle kalacak, diye karşılık verdi.

Bölüm 61 HER GÜN HER GECE, her zamankinden çok daha fazla çalışarak, fakat bunu gösterecek hiçbir şey bulamayarak Southeast sokaklarında dolaşıyordum. Esrarengiz mor mavi arabayı ve DeWit Luke nin S Caddesi nde gördüğü son model siyah Mercedes i aramaya devam ettim.

Bazen kendimi uykuda geziyor hissediyordum, fakat elimden geldiği kadar hızlı gezerek araştırmaya devam ettim. Araştırma zor bir işti. Her gün izlenmesi gereken ihbarlar alıyorduk ve yine de hiçbirinden sonuç çıkmıyordu.

O akşam eve yediyi biraz geçe gittim ve yorgun olduğum halde, çocukların boks dersi için beni alt kata sürükleye sürükleye götürmelerine izin verdim. Damon bana birçok el çabukluğu ve yaşına göre hiç te fena sayılmayacak ayak numaraları gösteriyordu. Her zaman iyi ruhludur ve bu boks becerilerini okulda kötüye kullanmayacağından eminim.

Jannie, her ne kadar kendini savunabilmenin değerini anlıyor gibi görünüyorsa da, boks öğrencisi olmaktan öte bir şeydi. Gönlü tamamen sporda olmasaydı bile, boks tekniğini ve bağlantıları görmekte çabuktu. Alaylı söz dokundurmaları ve kıvrak zekasıyla kardeşine ve bana işkenceyi tercih ediyordu.

Nana bodrum merdiveninin tepesinden,

-Alex, telefon diye bağırdı.

Saatime baktım, sekize yirmi vardı.

Çocuklara

-Ayak numaralarına çalışın, dedim. Sonra yorgun argın, dik taş merdiveni çıktım.

Mutfağa vardığım zaman Nana,

-Kim olduğunu söylemiyor, dedi. Nana çörek ve karides yapıyordu. Etrafı nefis balla kızartılmış elmalı ve zencefilli çörek kokusu sarmıştı. Bizim için geç bir akşam yemeği sayılırdı Nana ben gelinceye kadar beklemişti.

Mutfak masanın üzerindeki telefonu kaldırdım

-Ben, Alex Cross, dedim.

-Kim olduğunu biliyorum, Dedektif Cross, dedi. Sesi sadece bir defa Bermuda daki Belmont Otel de duymama rağmen, hemen tanıdım. Soğuk terler döktüm, ellerim titredi.

-4. Cadde de, Budget Drugs dışında jetonlu bir telefon var. imdilik güvende. Bizim elimizde. Fakat acele et! Çabuk ol! Belki şu anda telefon kulübesindedir! Ciddiyim. Acele et! Bölüm 62 NANAYA VE ÇOCUKLARA tek kelime söylemeden, arka mutfak kapısından kurşun gibi fırladım. Nereye gideceğimi ve niçin gideceğimi açıklayacak vaktim yoktu. Üstelik, gerçekte ne olduğunu da bilmiyordum. Sansarla mı konuşmuştum? Acele et! Belki şimdi telefon başındadır! Ciddiyim.

5. Cadde yi büyük bir hızla koşarak geçtim, sonra dar bir sokak.

Güneye, Anacostia Nehri ne doğru bir başka dört blok.

Sokaklardaki insanlar koşmamı seyrediyorlardı. Southeast e birdenbire kükreyerek giren bir kasırğa gibiydim.

Budget Eczaneleri ne yaklaşırken, bir bloktan daha az bir mesafede bulunan telefon kulübesinin metal çerçevesini görebiliyordum. Genç bir kız, eczanenin yazı yazılmış duvarına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Kıza doğru son bloku hızla geçerken, dedektif armamı çıkardım.

Bu genel telefon çok kullanılıyor. Civardaki birçok insanın evinde telefon yok.

Kıza

-Polis, cinayet dedektifiyim. Telefonu bırak dedim. Kız on dokuzunda ya da yirmisinde gösteriyordu. Bana, sanki bir D.C. polis memurunun telefonu zorla almasını önemsemediymiş gibi, baktı.

-Telefonu kullanıyorum, bayım, dedi.

-Kim olmanız umurumda değil.

Herkes gibi sıranızı bekleyebilirsiniz. Belki de sevgilini arayacaksınız. Ahizeyi birden elinden çektim, konuşmasını kestim.

Kız yüzü öfkeden kızarmış,

-sen kendim ne sanıyorsun? diye bağırdı.

-Konuşuyordum.

-Karşımdan yıkılsan iyi olacak diye düşünüyorum. Bu bir ölümkalım meselesi. Telefonda uzaklaş. Defol buradan! Hiç ayrılmaya niyeti yoktu. Çıldırmış biri gibi,

-Bir kaçırma olayı var, diye şiddetle bağırdım.

Sonunda çekildi. Cidden deli olduğumdan korktu, belki öyleydim. Orada telefon alıcısı elimde titreyerek, telefonun gelmesini bekleyip durdum. Nefesim kesildi. Ter boşaldı.

4. Cadde ye, aşağı yukarı baktım.

Ortada açık ve şüpheli bir şey yoktu. Bir yerde park etmiş mormavi bir taksi görmüyordum. Kimse beni gözetlemiyordu. Birisi benim kim olduğumu muhakkak biliyordu. Beni Belmont Otel de telefonla aramıştı; eve de telefon etmişti.

Telefondaki kişinin sesinin kafamın içinde çınladığını şu anda duyuyorum. Derinden gelen aynı kötü sesi haftalardır duyuyordum.

-şimdilik güvende.

-Bizim elimizde. Bunlar bana altı hafta önce Bermuda da söylenen sözlerdi. iimdiye kadar bir başka söz duymamıştım.

Kalbim çarpıyor ve kalbimin atış sesi, sanki kulaklarımda çoğalıyormuş gibime geliyordu. Adrenalin güçlü nehirler gibi, kan ırmağımın içinden hızla akıyordu. Buna dayanamıyordum. Telefonda kişi acele etmemi vurgulamıştı.

Bir genç telefona yaklaştı. Alıcının üstündeki elime baktı.

-Telefonu kullanmam gerekiyor. Telefonu? Beni duyuyor musunuz? Sert sert baktım.

-Polis işi, dedim.

-Uzaklaş lütfen. Git! Adam

-Pek polis işine benzemiyor, diye mırıldandı. Adam benimle tartışmaya kalkmadan, Dördüncü Caddeye inerken omuzlarının üzerinden bakarak uzaklaştı.

İşlek eczanenin önünde çaresiz dururken, telefon edenin tamamen kontrol altında olmaktan hoşlandığını düşünüyordum. Belki gücünü göstermek için, Bermuda telefonundan beri, beni bu kadar uzun süre bekletmişti. Ne istiyordu? Christine i niçin kaçırmıştı? Elimizde, demişti ve evime telefon ettiği zaman da aynı sözleri tekrarlamıştı.

Cidden bir

-biz var mıydı? Ne çeşit bir grubu temsil ediyordu? Ne istiyorlardı? Telefonda on, on beş, yirmi dakika bekledim. Delirecek gibi oluyordum, fakat beklemek zorunda kalsaydım, bütün gece beklerdim.

Bunun doğru telefon olup olmadığını merak etmeye başladım, yine de olduğundan emindim.

Haftalardır ilk kez, Christine in sağ olabileceğini gerçekten ümit etmeye başladım. Yüzünü, sevgi ve heyecan dolu koyu kahverengi gözlerini hayal ettim. Belki, sadece belki, Christine le konuşmama izin verilecekti.

Bıraktım ki, bu bilinmeyen kişiye karşı öfkem artsın. Fakat sonra öfkemi yendim, heyecanımı içime gömdüm ve sakın kafayla bekledim.

Halk eczaneye girip çıkıyordu. Birkaçı telefonu kullanmak istedi. Bana şöyle bir baktılar, sonra başka bir telefon aramaya koyuldular.

Dokuza beş kala telefon çaldı. Anında alıcıyı kaldırdım.

-Alex Cross, dedim.

-Evet, kim olduğunu biliyorum. Orada olduğunu önceden tespit ettik.

İşte yapmam gereken şey: Tamamen çekil. Önem verdiğin her şeyi kaybetmeden çekil. Kolay olabilir. Göz açıp kapatıncaya kadar.

Bunu anlayacak kadar zekisin, değil mi? Sonra telefonu kapadı. Hat sessizdi.

Ahizeyi çarparak yerine koydum. Yüksek sesle küfrettim. Eczane müdürü dışarı çıkmıştı ve bana bakıyordu.

-Polis çağıracağım, dedi.

-Bu bir genel telefon. Ona polis olduğumu söylemek zahmetine katlanmadım.

Bölüm 63 TELEFON EDEN SANSAR MIYDI? Bir katille mi uğraşıyordum, yoksa birden fazlasıyla mı? Keşke telefon edenin kim olduğunu ve bizle kimi kastettiğini bilebilseydim. Bu mesaj da beni ilki kadar korkuttu, belki daha fazla, fakat aynı zamanda, Christine in sağ olabileceği umudunu da verdi.

Umuda beraber sarsıcı bir acı dalgası geldi. Keşke Christine i telefona bağlasalardı. Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ne istiyorlardı?

-Tamamen çekil. Hangi şeyden çekil? Odenkirk cinayet davasından mı? Jane Doe lardan mı? Hatta belki Christine in kaybolma davasından da mı? İnterpol veya FBI onları korkutan bir şeye mi yaklaştılar acaba? Bu

davalardan herhangi birini çözebilecek bir şeye yaklaşmış değildik ve zamanlamanın kritik olduğunu biliyordum.

Her Çarşamba sabahı, Sampson la Eckinton a giderdik. Oradaki bir kadın mormavi bir taksinin nereye park ettiğini biliyordu. Bunun gibi bir düzine bilginin peşinden koştuk, fakat bir şey çıkmadı. Her bilgi, tek bir ipucu araştırılmak zorundaydı.

Arabadan, daha iyi günler görmüş kırmızı tuğlalı, bahçeli bir apartmana doğru yürürken, Sampson a,

-Taksi sahibinin ismi Arthur Marshall, dedim.

-Sıkıntı şu, Arthur Marshall uydurma bir kimliğe benziyor. Ev sahibesi onun Target mağazasında çalıştığını biliyor, Target e göre, öyle biri yok. Hiç çalışmamış. Yine ev sahibesine göre, adam bir süredir ortalarda değil. Sampson

-Belki adamı ürküttük, dedi.

-Umarım ürkütmemişizdir, ama haklı olabilirsin. Yürürken, orta sınıf çevreyi seyrettim. Hemen hemen hiç bulut bulunmayan açık mavi gökyüzü, üstümüzde bir tente gibiydi. Sokak, tek ve iki katlı evlerle adeta sıkışmıştı. Posta kutularından parlak portakal rengi el ilanları çıkıyordu. Her pencere Sansar için olası bir gözlem yeri.

-Çekil, diye uyarmıştı. Bütün bu yaptıklarından sonra.

Çekilemezdim. Bununla beraber, kendisini riske attığını da biliyordum.

Sokakları araştırırken, bizi görüp tanınması muhtemeldi. Jane Doe cinayetlerinden o sorumluysa, uzun bir zamandan beri yakalanmadan çalışıyordu. Becerikliydi, adam öldürmede ve yakalanmamakta çok iyiydi.

Ev sahibesi bize Arthur Marshall hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Anlattığı şeyler, tek yatak odalı daireyi ve bitişik garajı ona kiralamak zorunda kaldığından ibaretti. Bize bir takım anahtarlar verdi ve bakabileceğimizi söyledi. İkinci ev, Paskalya yumurtasına boyanmış mavi rengi hariç, ev sahibesinin evinin aynıydı. Sampson ve ben, ilk garaja girdik.

Mormavi taksi oradaydı. Arthur Marshall, ev sahibesine taksinin kendisinin olduğunu ve parttime iş olarak çalıştığını söylemişti. Bu bir olasılıktı, fakat olanaksızdı. Sansar yakındaydı.

Artık hissedebiliyordum. Acaba taksiyi bulacağımızı bilmiş miydi? Belki. Bundan sonra sırada ne vardı? Planı neydi? Fantezisi neydi? Sampsona

-Burada nasıl bazı teknikler öğreneceğimi hesap etmek zorunda kalacağım, dedim.

-Takside veya üst katta apartmanda bir şeyler olmalı. Saç, iplik, basılmış yazılar. Sampson

-Dua edelim vücut parçaları olmasın, dedi ve suratını ekşitti. Bu tipik bir polis nüktesi, üzerinde durmadım.

-Vücut parçaları bu gibi olaylarda daima pat diye karşına çıkar, Alex. Fakat ben böyle şey görmek istemiyorum. Ben, topuklara bağlı ayaklar, boyunlara bağlı kafalar görmek istiyorum, hatta ölmüş olsalar bile. Sampson latekseldivenli elleriyle taksinin ön koltuğunu aradı.

-Burada gazeteler, şekerleme ve çiklet ambalajları var.

-Niçin telefon edip Kyle Craig den bir iyilikte bulunmasını istemiyorsun? FBI daki çocukları buraya getir.

-Aslında Kyle yle dün gece konuştum, dedim.

-Büronun bir süreden beri işi çokmuş. Meselenin ne olduğunu söylersek, yardımcı olacak. Sampson bana bir çift eldiven attı; taksinin arka koltuğunu inceledim. Koltuk minderinin dokumalarında kan lekeleri vardı.

Lekeleri kontrol etmek oldukça kolaydı.

John ile ben, nihayet merdiveni tırmanıp garajın üstündeki kata çıktık. Oda, tozlu, pis ve mobilyasızdı. Gözleri bozan bir görünüm vardı.

Birisi oturuyor gibi görünmüyordu. Eğer oturuyorduyse, cidden tekin biri değildi.

Mutfak neredeyse boştu. Tek kişisel merakı, pahalı bir meyve sıkacağıydı. Düşük bir model değil pahalı. Mendilimi çıkardım ve buzdolabını açtım. İçinde şişe suyu ve biraz günü geçmiş meyveden başka bir şey yoktu. Meyve çürüyordu ve bu dairede başka ne bulabileceğimi düşünmek beni rahatsız ediyordu.

-Burada hayvan korkusu hissi var, dedi.

-Buraya gelince, çok geriliyor ve heyecanlanıyor.

-Evet, dedi Sampson.

-Bu duyguyu bilirim. Yatak odasına girdik. Sadece ufak portatif bir karyola ve iki minderli sandalye vardı. Korku hissi buraya da hakimdi.

Tuvalet kapısını açtım; gördüğüm şey karşısında donakaldım.

Haki külot, mavi bir keten gömlek, mavi bir blazer ve bir başka şey.

-John buraya gel, diye seslendim.

-John!

-Oh, gelmem şart mı? Fazla ceset yok.

-Hadi, gel. Bu, O, dedim.

-Burası Sansar ın yeri. Bundan eminim.

Cesetten daha fena. Tuvalet kapısını açtım ve orada bulduklarımı Sampson görsün istedim.

Sampson

-Pislik, diye inledi.

-Allah cezasını versin, Alex. Birisi resimler asmıştı. Yarım düzine beyaz siyah fotoğraf bantla tuvalet duvarlarına yapıştırılmıştı. Bu bir katil türbesi değildi.

Bulunacağı düşünülmüştü.

Nana nın, Damon ın, Jannie nin, benim ve Christine in resimleri vardı. Christine neredeyse kameraya gülümsüyor gibiydi. Onun o inanılmaz gülüşü, o kocaman güzel gözleri.

Resimler Bermuda da alınmıştı. Bu apartmanı her kim kiraladıysa, resimleri o çekmişti. Sonunda, Christine in kaçırılmasını Washington daki cinayetlere bağlayacak bir şey vardı elimde. Onu kimin kaçırdığını biliyordum artık.

-Çekil

-Her şeyi kaybetmeden. Tekrar korku hissettim, kendi adıma.

Bölüm 64 PATSY HAMPTON, ief George Pittman a güvenmek için henüz erken olduğuna karar vermişti. Pittman ın işine karışmasını ve onu övmesini istemiyordu. Ayrıca piçe güvenmiyor ve sevmiyordu da.

Alex Cross hakkında ne yapacağına da henüz karar vermiş değildi.

Cross karışık bir insandı. Fakat ne kadar çok kurcaladıysa, o kadar iyi olduğunu anladı. Çok iyi, işine bağlı bir dedektif gibi görünüyordu ve Chuck Hufstedler den aldığı bilgiyi Cross tan gizlediği için kendini kötü hissediyordu, ama teknisyenin verdiği bu bilgiyi üstünlük sağlamak için kullanmıştı. Bunu yaptığı için de kendini sevmiyordu.

O gün öğleden sonra geç vakit, cipini Britanya Elçiliği ne sürdü.

Geoffrey Shafer i sınırlı bir gözetim altına aldı. Daha fazla ekip getirebilirdi, fakat bu, şimdi Pittman a gitmesi demekti. Halbuki o, bu aşamada kimsenin ne yaptığını bilmesini istemiyordu. İlk hazırlık ödevini Shafer üzerine yapmıştı. Shafer, İngiltere dışında çalışan ve Britanya gizli servisi anlamına gelen Güvenlik Servisi ndeydi.

Büyük olasılıkla, Massashusetts Bulvarı ndaki elçilik dışında görev yapan bir casustu. İyi bir şöhreti vardı. Elçilikteki görevi, Britanya Hükümeti nin insan hakları programıyla ilgilenmekti ki, bu görevin Bütan olduğu demektir. Maaşıyla karşılayamayacağı, kiraların çok yüksek olduğu Kalorama semtinde oturuyordu. Öyleyse, Shafer denen bu Allahın cezası kimdi? Hampton, Californiya Caddesi ndeki elçiliğin dışında aracını park etmiş, içinde oturuyordu. Bir Malbora Light içti ve olan biteni inceden inceye düşünmeye başladı. Araştırmanın neresinde olduğunu anlamak için Cross la konuşması gerekirdi. Cross yardımcı olabilecek bir şey biliyor muydu? Belki o da bir şeyler bulmuştu.

Cross la temasa geçmemek ve Chucky Cheese den aldığı bilgileri onunla paylaşmamak neredeyse suçtu.

Pittman ın Cross a duyduğu nefret biliniyordu. Cross u kendine rakip sayıyordu. Patsy, Cross u o kadar iyi tanı mıyordu. Bununla beraber, Cross un dosyalarında neler bulunduğunu ve özellikle, Cross un radarında Shafer in görünüp görünmediğini bilmeyi çok istiyordu.

Britanya Elçiliği ne yakın sokakta çok fazla gürültü vardı. İşçiler, Californiya Caddesi nin karşı tarafındaki Türk Arşivi nde inşaat yapıyorlardı. Hampton ın zaten başı ağırıyordu yaşamı büyük bir baş ağrısıydı. Ah keşke şu balyoz, çekiç ve hızar sesi bir sussa! Bugün, Ulusal Cami nedense insan kaynıyordu.

Saat beşi birkaç dakika geçse, Shafer, camduvarlı kubbeli binanın dışında park ettiği Jaguarı na bindi.

Shafer i evvelce iki defa görmüştü. Her ne kadar tipine uygun değildiyse de, çekici ve yakışıklıydı. Shafer günlük işi bittikten sonra etrafta uzun boylu oyalanmazdı. Hampton, onun ya gidecek bir yeri olduğunu ya da günlük işinden cidden nefret ettiğini düşünüyordu.

Belki de her ikisi.

Patsy, kalabalık Massashusetts Bulvarı boyunca Shafer i emin bir mesafeden izledi. Shafer eve gidiyor gibi görünmüyordu, Southeast e de gitmiyordu.

Patsy onun izini sürerken, bu gece nereye gidiyoruz? diye merak ediyordu. Dört Atlı yla ilişki kurulacak mıydı? Gerçekte ne oyunu oynuyorsunuz? Fantezileriniz neler? Kötü bir adam mısın, katil misin, Geoffrey? Katile pek benzemiyorsun, sarışınım. Pislik torbası bir katile böyle güzel ve şık bir araba. Bölüm 65 İTEN SONRA Geoffrey Shafer,

Massachusetts boyunca santim santim ilerleyen yoğun trafikten tıkanmış ana caddeye geldi.

Massachusetts den aşağı inerken, kuyruk devam ediyordu.

Cipteki kim? Diğer oyunculardan biri mi? D.C. polisi mi? Dedektif Alex Cross mu? Eckington daki garajdan sonra şimdi de beni buldular.

Kanlı polisler olmalı.

Shafer, dört araba arkasından kendini izleyen cipi gözetliyordu.

İçinde sadece bir kişi vardı ve kadına benziyordu. Lucy olabilir miydi? Kendisi hakkındaki gerçeği öğrenmiş miydi? Aman Allahım, sonunda kim ve ne olduğunu anlamış mıydı? Cep telefonunu aldı ve eve telefon açtı. İki düdük sesinden sonra Lucy alıcıyı kaldırdı.

-Sevgilim, sonunda eve geliyorum. Büroda biraz ara verdik.

Eğer bir planınız yoksa, eve yemek siparişi verebiliriz, veya başka bir şey yapabiliriz.

Lucy her zamanki çıldırtıcı haliyle aptalca konuştu. O ve ikizler bir filme, yetişmeye çalışıyormuş fakat çocuklar evde kalmayı tercih ediyormuş. Pizza Hut a sipariş verebilirlerdi, eğlenceli bir değişiklik olurdu.

Shafer

-Oh, çok güzel, dedi ve bu fikri biraz da korkudan destekledi.

Telefonu kapadı, iki Vicodine ve bir tane Xanax aldı.

Beyninde yavaş yavaş delilikler hissediyordu.

Massachusetts Bulvarı nda tehlikeli bir U dönüşü yaptı ve eve doğru yönlendi. Ters yönde gitmekte olan cipi geçti ve el sallamayı düşündü. Bir kadın sürücü. Kimdi o? Pizza eve saat yedi civarında vardı ve pahalı bir şişe Cabernet şarabı açtı. Alt kat banyosunda şarapla bir başka Xanax daha yuttu.

Zihnini biraz karışık ve bulanık hissetti. Tamamdı.

Allahım, ailesiyle birlikte olmaya dayanamıyordu. Sanki emekleyerek kabuğundan ağır ağır çıkacak gibi hissediyordu.

İngiltere deyken, çocukluğundan beri aslında bir sürüngen olduğu ve kabuğunu yarıp çıkabileceği şeklinde bir fantezisi vardı. Bu can sıkıcı düşünce her hangi bir Kafka okumadan çok önce görmüştü; hâlâ görüyordu. arabını yudumlarken elindeki üç zarı yuvarladı ve oyunu yemek masasında oynadı. Eğer on yedi sayısı gelseydi, bu gece onların hepsini öldürecek. Öldüreceğine yemin etti. Önce ikizleri, sonra Robert ı ve sonra da Lucy yi.

Lucy, hiç susmadan, gününü nasıl geçirdiğini anlatıp durdu.

Bloomingdale s ve Bath Body Works ve Bruno Cipriani mağazalarına alışveriş gezisini anlatırken, Shafer neşeli neşeli gülümsüyordu. Kamyon dolusu antidsprssif alıp, sadscs fazla karamsar olmanın büyük çelişkisini düşünüyordu. Allahım, yine çöküş döngüsüne giriyordu.

Nihayet yüksek sesle,

-Gel on yedi, dedi.

Lucy birdenbire,

-Ne dedin, sevgilim, diye sordu.

-Bir şey mi söyledin? Robert

-Babam bu gecenin oyununu oynuyor, dedi ve gülmeye başladı.

-Senin fantezi oyunun, değil mi, Babacığım? Düşünerek

-Evet, oğlum,

-dedi. Aman Allahım, ben deliyim! Zarları hafifçe yemek masasının üzerine attı. Eğer on yedi, onların sayısı, gelseydi, hepsini öldürecek. Zarlar yuvarlandıkça yuvarlandı. Sonra yağlı pizza kutusuna dayanıp durdu.

Lucy

-Babamız ve oyunları, dedi ve güldü. Erica ve Tricia güldü.

Robert güldü.

-Altı, beş, bir diye saydı. Lanet olsun, lanet olsun.

Robert

-İkimiz bu gece oynayacak mıyız? diye sordu. Shafer zoraki gülümseyerek,

-Bu gece değil, Robert Çocuk. Oynamayı isterdim, ama oynayamam. Tekrar dışarı çıkmak zorundayım. Bölüm 66 DURUM ÇOK İLGİNÇ BİR HAL ALIYORDU. Patsy, Shafer in saat sekiz otuz civarında Kalorama daki kocaman ve pahalı evinden çıktığını gözetledi. Bir başka gece gezintisi için yine dışarıdaydı. Bu adam düzenli bir vampirdi.

Patsy, katil Sansar ile arkadaşlarının Cross a telefon ettiğini biliyordu ve bu da Shafer a kesinlikle uyuyordu. Shafer hakkında rahatsız edici bir şey vardı.

Siyah Jaguar ı izledi, fakat Shafer, Southeast e yönelmedi ve bu Patsy yi şaşırttı. Dupont Meydanı ndaki çok modern bir süpermarkete, Suttori on the Run a. girdi. Hampton bu pahalı marketi biliyordu ve ona Niçin Az Ödeyesinadını takmıştı.

Spor arabayı kuraldışı park etti, sonra sakin ve ağır bir tempoda markete girdi. Diplomatik dokunulmazlık. Nasıl bir sansardı bu, gerçek bir Avrupa

pisliği.

Adam, marketteyken, Hampton bir idare kararı aldı. Alex Cross la konuşacağından oldukça emindi. Bunu çok düşünmüştü. Bildiği şeylerin hiç olmazsa bir kısmını Cross la paylaşmamakla, Southeast teki insanların yaşamlarını tehlikeye atabileceğini düşündü. Birisinin ölmesi halinde, buna dayanamazdı. Üstelik, Chuck Hufstedler le bir araya gelmemiş olsaydı bile, Cross nasıl olsa, bu bilgiyi elde ederdi. Shafer, Sutton on the Ruridan, ayaklarını sürüyerek çıktı ve kalabalık Dupont Meydanı na baktı. Çok pahalı bakkaliye eşyaları küçük bir torbada, kolundaydı. Bu erzak kimin içindi? Köşede park etmiş bulunan Patsy nin cipinden tarafa hiç bakmadı.

Patsy, Jaguar ı kalabalık olmayan trafikte emin bir mesafeden izledi. Shafer, Cunnecticut Bulvarı na girdi. Bir MI6 adamı olmasına rağmen, kendisini hemen orada tanımış olacağına ihtimal vermedi, yine de dikkatli olması gerekirdi.

Shafer elçilik binasından uzakta değildi. Tekrar işe gidiyor olamazdı, değil mi? İşe gidiyorduyse, erzağa ne lüzum vardı? Jaguar dönüp, Woodley Park ta savaş öncesi bir binanın yeraltı garajına girdi.

Binanın ön cephesinde pirinç bir tabela üzerinde FARRAGUT yazısı vardı.

Patsy Hamton birkaç dakika bekledi, sonra arabayı garaja Jaguar ın arkasına çekti. Etrafa bakmak, her şeyi kontrol etmek zorundaydı.

Halka açık olan garaj, aynı zamanda özeldi de. Bu yüzden bir sorun yoktu. Küçük kulübedeki kapıcının yanına gitti ve kendini tanıttı.

-Benden evvel buraya gelen Jaguar ı evvelce hiç gördünüz mü? diye sordu.

Adam başını salladı. Hemen hemen aynı yaştaydılar ve elinden geldiği kadar Patsy yi etkilemek istiyordu. Bakıcı

-Adamı hakkında konuşacak kadar tanımıyorum. Onuncu kattaki bir bayanı ziyaret etmeye gelir.

Doktor Elizabeth Cassady. dedi.

-Hasta olduğunu zannediyorum.

Gözlerinde komik bir ifade var. Fakat çoğu insanları de öyle.

Hampton

-Ya ben, diye sordu.

Kapıcı

-Belki biraz, dedi ve sırtıttı.

Shafer, üst katta Dr. Cassady ile yaklaşık iki saat kaldı. Sonra indi ve doğruca Kalorama daki evine sürdü.

Patsy Hampton onu yine izledi, sonra bir yarım saat daha evi gözetledi. Shafer in bu gece muhtemelen evde olduğunu düşündü.

Arabayı yol kenarındaki yakın bir lokantaya sürdü, fakat hemen içeri girmedi. Sonra, cep telefonunu aldı. Cross un oturduğu evi biliyordu, telefon numarasını da bilinmeyen numaralar servisinden aldı.

Telefon etmek için vakit çok mu geçti? Cesaretini topla.

Telefonun ilk çalışta açılmasına hayret etti. Tatlı bir erkek sesi duydu. Hoş. Kuvvetli.

-Merhaba. Alex Cross. Neredeyse telefonu üzerine kapayacaktı.

Ne kadar ilginçtir ki telefondaki ses, bir an için Patsy yi korkutmuştu.

-Ben Dedektif Patsy Hampton. Jane Doe lar üzerinde biraz çalışma yapıyorum. üpheli olan birini izliyorum. Sanırım konuşmamız gerek.

Cross hiç tereddüt etmeden,

-Neredesin, Patsy? Geleceğim, dedi.

-Sadece bana nerede olduğunu söyle?

-Connecticut Bulvarı nda, City Limits lokantasındayım. Cross

-Yola çıkıyorum, dedi.

Bölüm 67 PITTMAN IN, BİRİNİ JANE DOE LARLA görevlendirmiş olması tam bir sürpriz değildi, özellikle Zach Taylor ın Washington Post taki makalesinden sonra. Dedektif Hampton ın tesadüfen bulmuş olabileceği her delille ilgilenirdim.

Patsy Hampton ı orada burada görmüştüm, benim kim olduğumu biliyor.

Hızlı bir iz üzerinde olması gerekir; duyduğuma göre, zeki ve etkileyici bir kıdemli cinayet dedektifiydi ve de yalnız bir kurttu; departmanda hiç arkadaşı yoktu. Hatırladığımdan çok daha güzeldi. İnce, atletik yapılı ve muhtemelen otuz yaşının başlarındaydı. Kısa sarı saçları, lokantanın hafif dumanı arasından geçip insanın içine işleyen mavi gözleri vardı.

Buluşmamız nedeniyle hafif açık kırmızı bir ruj sürmüştü, belki de her zaman kullandığı renkti. Aklında neler olduğunu ve buluşmaya yol açan sebepleri merak ediyordum. Ona güvenebileceğimi zannetmiyordum.

Kahve siparişi verdikten sonra, Dedektif Hampson,

-Önce siz mi başlarsınız yoksa ben mi başlayayım? diye sordu.

City Limits lokantasında, Connecticut Bulvarı na bakan pencereye yakın bir masada oturmuştuk.

-Korkarım, konunun ne olduğunu bilmiyorum, dedim.

Kahvesini yudumlarken fincanın kenarından bana şöyle bir baktı.

Kuvvetli iradeli, kendinden emin bir kadındı. Gözleri bana her şeyi söylüyordu.

-Siz cidden bir başkasının Jane Doe davalarında çalıştığını bilmiyor muydunuz? Başımı salladım

-Pittman davaların kapandığını söyledi. Onun sözüne inandım.

Saatler sonra bazı iyi dedektifleri o görevden aldı. Patsy kahve fincanını masaya koyarken,

-iubede istenmeyen çok pis şeyler oluyor. Öyleyse, yeni olan ne? dedi. Derin bir iç çekti.

-Bunu tek başıma halledebileceğimi düşündüm. Artık emin değilim.

-Pittman sizi Jane Doe davalarında görevlendirdi, değil mi? Kendisi mi? Başını salladı, sonra mavi gözlerini kıstı.

-Beni Glover ve Cardinal cinayetleriyle ve bakmak istediğim diğer davalarla görevlendirdi.

Dizginler benim elimde.

-Söyleyecek bir şeyiniz olduğunu söylüyordunuz?

-Belki. Birisinden şüpheleniyorum. Çoğunlukla Southeast te öldürülecek kurbanları belirleyen rol yapma oyunuyla ilgisi var.

Britanya Elçiliğinde çalışıyor.

Bu yeni bir bilgiydi ve beni şaşırttı.

-Peki davada ne kadar yol aldınız?

-Eğer demek istediğiniz bu ise, Pittman a bir şey söylemedim. pheli üzerinde biraz dikkatli ve ince tetkik yaptım. Sıkıntı şurada; iyi ve sağlam bir vatandaşa benziyor. İşinde çok iyi. En azından elçiliğin resmi açıklaması bu. Kalorama da iyi bir aile. İlk ismi Geoffrey.

-Gece burada yalnız mısınız? diye sordum.

Omuzlarını silkti.

-Benim genelde çalışma tarzım bu. Ortaklar beni yavaşlatıyor. ef Pittman çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor.

Bana yeşil ışık yaktı. Bütün gün boyu. Patsy nin bir şey vermem için eğer verecek bir şeyim varsa beni beklediğini biliyordum.

Kendisiyle oynamaya karar verdim.

-Katilin Southeast te kullandığı bir taksi bulduk. Eckington da bir garajda saklıyordu. İlk doğru soruyu sordu.

-Kimse şüpheliyi etrafta görmüş mü?

-Ev sahibi görmüş. Adamınızın resimlerini ev sahibesine göstermek isterdim. Yoksa bunu kendiniz mi yapmayı istersiniz? Yüzü olağandışı durgunlaştı.

-Kendim gösteririm. Sabahleyin ilk yapacağım şey bu.

Apartmanda ortaya çıkan bir şey var mı? Ona karşı dürüst olmak istedim. Sonunda buluşmayı o başlatmıştı.

-Benim ve ailemin fotoğrafları tuvaletin duvarlarını süslüyordu.

Bermuda dayken, tatildeyken çekilmişler. Demek ki, oda orada durmadan bizi gözetliyormuş.

Hampton ın bakışları yumuşadı.

-Nişanlının Bermuda da kaybolduğunu duydum. Haber etrafta dolaşıyor.

-Christine in fotoğrafları da vardı, dedim.

Mavi gözleri birden hüzünleştı.

-Kaybınız için cidden son derece üzgünüm, dedi.

Patsy ye

-Henüz vazgeçmedim, dedim.

-Dinle, bu davaları çözmek için herhangi bir itibar istemiyorum.

Sadece yardım et. Dün gece beni birisi aradı. Çekilmemi söyledi. Bu araştırmayı kastettiğini sanıyorum. Fakat davada olmamam gerekiyor.

Eğer Pittman bizi duyarsa, . Dedektif Hampton lafımın arasına girdi.

-Bırak söylediğin her şeyi düşüneyim. Pittman bunu ortaya çıkarırsa, beni çarmıha gerer.

Sıkıntı şu: Ona güvenim yok. Hampton ın bakışı kuvvetli ve dürüsttü.

-Bundan sizin çocuklara ve Sampson a bahsetmeyin. Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz. Geceyi düşünerek geçireyim. Doğru şeyi yapmaya çalışacağım. Cidden aptal değilim.

Sadece biraz anlaşılmazım, bilirsiniz.

-Hepimiz de biraz anlaşılmaz değil miyiz? dedim ve gülümsedim. Hampton kuvvetli bir dedektifti. Cebimden bir şey çıkardım. Bir çağrı aleti.

-Bunu sakla. Sıkıntıya düştüğünde veya bir başka bilgi edindiğinde biplersin. Bir şey bulursan, lütfen bildir. Ben de aynı şeyi yapacağım. Eğer Shafer aradığımız katilse, karakola götürmeden önce, onunla konuşmak isterim. Bu benim için kişisel. Ne derece kişisel olduğunu hayal edemezsin. Hampton beni inceleyerek, göz temasına devam etti. Bana, daha önceleri

tanıdığım, bir başka anlaşılması zor kadın, ortağım Jezzie Flanagan ı hatırlattı.

-Düşünüp size bildireceğim. Patsy ayağa kalktı.

-Dediğim gibi, şimdi siz bu davada yoksunuz.

Size bildireceğim. Sonra elime dokundu.

-Nişanlınız için cidden çok üzgünüm. Bölüm 68 HER İKİMİZDE, ARTIK DAVADA olduğumu biliyorduk. City Limits lokantasında bir çeşit pazarlık yapmıştık. Ben, Hampton ve Pittman veya Tanrı bilir, bir başkası tarafından işe başlatılacağımdan yana umutlu değildim.

Ertesi gün dört kez konuştuk. Ona güvenip güvenmeyeceğimden henüz emin değildim, fakat seçeneğim yoktu. İlerlemek zorundaydım.

Patsy, Eckington daki apartmanı ve garajı kiraya veren ev sahibesini ziyaret etmişti. Ev sahibesi Shafer in resimlerini tanımamıştı.

Belki evi kiraladığı zaman, kılık değiştirmişti. Eğer Patsy Hampton beni işe başlatıyorduyorsa, bugüne kadar tanıdığım en iyi yalancılardan biriydi. Telefon konuşmalarımızdan birinde, bilgi kaynağının Chuck Hufstedler olduğunu ve onu bilgiyi benden gizlemesi hususunda uyardığını itiraf etti. Omuz silkip geçtim.

Onlara kızacak ne zamanım, ne de enerjim vardı.

Bu arada, evde bir hayli vakit geçirdim. Katilin, Christine zaten elindeyken, ailemin peşine düşeceğine inanmıyordum, fakat yine de emin olamıyordum. Benim evde olmadığım zamanlarda, Sampson un veya bir başkasının evi kontrol ettiğinden emindim.

Buluştuğumuzun üçüncü gecesi, Patsy ile ben, önemli bir keşifte bulunduk. Beni Shafer in Kalorama Heights deki evinin orada buluşmaya davet etti.

Shafer, işten eve saat altıdan önce gelmiş ve tam sekiz buçuğa kadar evde kalmıştı. Anavatandan uzak güzel bir ailesi; üç çocuğu, karısı ve bir de çocuk bakıcısı vardı. Hayatı iyiydi. Yaşam tarzı ve çevresinden dolayı, hiç kimse onun bir katil olabileceğini düşünmezdi.

Shafer in, evin kenarındaki çakıllı bir araba yolunda park edilmiş parlak, siyah Jaguar a yürüdüğünü seyrederken, Hampton bana,

-Her gece aynı zamanda dışarı çıkıyor benziyor, dedi.

-Alışkanlık yarattığı, dedim.

-Bir Sansar Patsy

-Her haliyle yaratık, dedi. Gülüştük.

Aramızdaki buzlar biraz çözülyordu. Beni baştan aşağı soruşturduğunu kabul etti. Bütün bu soruşturma sonunda, benim değil, Pittman ın fena bir adam olduğuna karar vermişti.

Jaguar, araba yolundan yavaş yavaş çıktı ve biz Shafer i, Geoergetown daki özel bir yere kadar takip ettik. Bizi fark etmiş gibi görünmüyordu. Mesele, bizim onu bir şey yaparken yakalamamızdı.

Katilimiz olduğuna dair elimizde somut bir delilimiz yoktu.

Shafer, tek başına barda oturdu ve biz onu caddeden gözetledik.

Pencere yanına kasten mi oturmuştu? Gözetlediğimizi biliyor muydu? Yoksa bizimle oyun mu oynuyordu? İçimde, oynuyor gibi kötü bir his vardı. Bu onun için bir başka, bambaşka bir çeşit oyundu. Saat on ikiye çeyrek kala bardan ayrıldı ve gece yarısını geçerken eve döndü.

Patsy suratını ekşitti

-Piç, dedi ve başını salladı. Sarı saçları yumuşaktı ve bana dokundu. Bana, Georgetown daki iki çocuk kaçırılması olayında birlikte çalıştığım Gizli Servis ajanı Jezzıe Flanagan ı hatırlatıyordu.

-Bu gece evde mi? diye sordum.

-Bütün bunlar ne demek oluyor? Orioles beysbol maçıını Georgetown daki bir barda seyretmek için evden ayrılıyor.

-Son birkaç gecedir böyle yapıyor. Sanırım bizim burada olduğumuzu biliyor.

-Ne de olsa, bir gizli servis memuru; gözetleme işını bilir. Biz aynı zamanda onun fantezi oyunlar oynamaktan hoşlandığını biliyoruz.

Herhalde bu gece evde, olacak ben de eve gidiyorum, Patsy.

Ailemi uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum.

-İyi geceler, Alex. Yardımın için çok teşekkürler. Katili bulacağız.

Belki kısa zamanda arkadaşını da buluruz.

-Umarım, öyle olur. Eve giderken yolda biraz Patsy Hampton ı düşündüm. Yalnız bir insan olması beni düşündürdü ve nedenini merak ettim. Onun yüzündeki sert ifadeyi dikkate almazsan, düşünceli ve ilginç biriydi. Acaba bu yüzü şimdiye kadar kimse anlayabildi mi diye düşündüm.

Evime gelip araba yoluna girdiğimde, mutfakta ışık yanıyordu.

Ağır ağır arka kapıya doğru yürüdüm ve Damon la Nana yı bornozları içinde sobanın yanında gördüm. Her şey yolunda gözüküyordu.

Arka kapıdan içeri girerken,

-Pijama partinizi bozuyor muyum? diye sordum.

-Damon ın midesi bozulmuş. Mutfakta duydum, onun için arka kapıdan girdim.

-İyiym. Sadece uyuyamadım. dedi.

-Dışarıda olduğunu anladım. Gece yarısı oldu. Damon endişeli, biraz da üzgün görünüyordu. Christine den cidden hoşlanmıştı ve bana bir anneyi sabırsızlıkla beklediğini söylemişti.

Christine i bir anne olarak düşünmeye başlamıştı. O ve Jannie, Christine i çok özlüyorlardı. iimdi ikinci kez, önemli bir kadın ellerinden alınmıştı.

-Çalışıyordum. Hepsi bu. Çok karışık bir dava, fakat ilerleme kaydettiğimizi zannediyorum dedim. Dolaba yürüdüm ve iki poşet çay çıkardım.

Nana

-Sana çay yapayım, diye teklif etti.

-Ben kendim yapabilirim, dedim, ama almak için poşetlere uzandı, ben de ses çıkarmadım. Nana yla tartışmak anlamsızdı, özellikle onun mutfağında.

Damon a

-Çay ve süt istiyor musun, koca herif? diye sordum.

-Pekala, dedi. Ve bunu, oyun sahalarında ve belki Sojourner Truth Okulu nda olduğu gibi pikıla diye söyledi.

Nana, Damon a

-NBA hücum oyuncusu Ailen Iverson için ileri sürdüğün o bayağı özüre benziyor. dedi. Nana sokak argosundan ne hoşlanırdı, ne de kullanmıştı. Hayata bir İngilizce öğretmeni olarak başlamış, kitap ve dil sevgisini hiç bir zaman yitirmemişti. Kitaplarını geniş bir okuyucu kütlesine yaydığı için, Toni Morrison, Alice Walker, Maya Angelou ve Oprah Winfrey yi seviyordu.

-Büyükanneciğim, Ailen ligdeki en hızlı savunma oyuncusu. Bu da senin basketbol hakkında ne bildiğini gösteriyor. dedi.

-Belki Magic Johnson ın şu anda ligde oynadığını zannediyorsun. Wilt Chamberlain in de. Nana

-Timberwolves lu Malbury yi ve evvelce Toronto lu, şimdi Portland lı Stoudamire takımlarını seviyorum, dedi ve küçük bir zafer tebessümümde bulundu.

-pikıla. Damon güldü. Nana büyük bir olasılıkla, NBA oyuncularını hakkında daha çok şey biliyordu. İsteseydi, sizi daima alt edebilirdi.

Mutfak masasında oturarak sütlü ve bol şekerli çayımızı içtik.

Fazlasıyla sessizdik ama güzeldi. Aileyi severim daima da sevmişimdir. Sahip olduğum her şey aileden geliyor. Damon esnedi ve masadan kalktı. Evyeye gitti ve bardağını çalkaladı.

Bize

-Artık uyuyabilirim herhalde, diye haber verdi. Yine de bir deneyeceğim. Üst kata yatmaya çıkmadan önce tekrar masaya geldi ve Nana ile, bana birer öpücük verdi. Yanağıma eğilip,

-Onu özlüyorsun, değil mi? diye fısıldadı.

-Elbette özlüyorum, dedim.

-Her zaman. Uyanık olduğum her an. Onu kaçırmış olabilecek bir orospu çocuğunu gözetlediğim için eve geç geldiğimi onlara söylemedim. Ne de gözetlemede olan diğer dedektif, Patsy Hampton dan söz ettim.

Damon yatmaya gidince, Nana elini benimkinin içine koydu ve yatmak için odama çıkmadan önce birkaç dakika böyle oturduk.

Nana sonunda,

-Ben de onu özlüyorum, dedi.

-Her ikiniz için dua ediyorum, Alex. Bölüm 69 ERTESİ AKİAM, saat altı sıralarında işten çıktım ve Damon ın Sojourner Truth Okulu ndaki koro çalışmasına gittim. Geoffrey Shafer hakkında kocaman bir dosya oluşturmuştum, fakat elimde onu cinayetlerden herhangi birine bağlayacak bir delil yoktu. Ne de Patsy Hampton da vardı. Belki yalnızca bir fantezi oyun oyuncusuydu veya Sansar, taksisi ortaya çıktığından beri daha dikkatli olmaya çalışıyordu.

Okula gitmek beni çok üzdü, ancak gitmek zorundaydım. Damon ve Jannie için her gün oraya gitmenin ne kadar zor olduğunu anlıyordum.

Okul Christine in birçok hatırasını canlandırdı. Sanki boğuluyor gibiydim, aynı zamanda boynumu ve alnımı soğuk bir ter kapladı. Çalışma başlamadan az önce, Jannie sessizce yanıma geldi ve elimi tuttu. Hafifçe içini çektiğini duydum. Bermuda dan beri hepimiz çok daha fazla hassas ve heyecanlı olmuştuk ve aile olarak birbirimize hiç bu kadar yakınlaştığımızı zannetmiyorum.

Jannie ile ben, koro çalışmaları sırasında el tutuştuk. Koroda Gal halk şarkısı

-All Through the Night, Bach ın

-My Heart ever Faithful, Sing Praises, ve

-O Fix Me nin çok özel ruhani bir düzenlemesi vardı.

Christine in birdenbire okulda karşıma çıkacağını hayal edip durdum ve bir iki defa onun bürosuna giden kemeraltı yoluna doğru döndüm.

Tabii ki, orada yoktu, bu bana tesellisi mümkün olmayan bir üzüntü verdiği gibi, kendimi derin bir boşlukta hissettim. Sonunda kafamı bu düşüncelerden temizledim ve kendimi tüm benliğimle müziğe, erkek çocuklar korosunun muhteşem sesine verdim.

Koro çalışmasından sonra eve vardığımızda, Patsy Hampton, gözetleme yerinden benimle temas kurdu. Saat sekizi biraz geçiyordu.

Nana ve çocuklar yemek için, soğuk piliç, dilimlenmiş şeftali ve elma, krem peyniri, Hindiba ve Bibb marul salatası çıkarıyorlardı. Patsy, Shafer in henüz evde olduğunu ve en önemlisi, evde bir çocuk yaş günü partisinin devam etmekte olduğunu bildirdi.

-Çevreden birçok gülümseyen çocuk var, artı Silly Billy denen kiralık bir soytarı. Belki burada yanlış izdeyiz, Alex.

-Yanlış izde olduğumuzu sanmam. İçgüdülerimizin doğruyu söylediğine inanıyorum. Patsy ye, kendisine arkadaşlık etmek üzere, saat dokuz civarında geleceğimi söyledim. Saat dokuz, Shafer in genellikle evden ayrıldığı saatti.

Tam sekiz otuzda, soğuk, iyicebaharatlı nefis pilice başlamak üzereyken, mutfaktaki telefon çaldı. Alıcıyı kaldırdığım zaman, Nana kaşlarını çatı.

Sesi hemen tanıdım.

-Size çekilmenizi söylemiştim, değil mi? iimdi, itaatsizliğinizin bazı sonuçlarına katlanmak zorundasınız. Hata sizde! Ulusal Hayvanat Bahçesi ndeki eski Maymun Evi nde genel bir telefon var. Hayvanat bahçesi saat sekizde kapanıyor, fakat içeri bahçıvanlık hizmetleri personel kapısından girebilirsin. Belki Christine Johnson orada sizi bekliyor olabilir. Oraya hemen gidip, durumu anlasan iyi olur. Koş, Cross, koş.

Çabuk ol. Bizim elimizde. Telefon kapandı. Patsy Hampton a telefon edip ona, tahminen Sansar dan bir başka telefon aldığımı söyledim. Ulusal Hayvanat Bahçesi nde olacaktım.

Patsy bana

-Henüz evde, çocuklarının yaş günü partisinde. dedi.

-Elbette evden telefon etmiş olabilir. Park ettiğim yerden Silly Billy nin kamyonunu görebiliyorum.

-Benimle temasa devam et, Patsy. Telefon et veya biple. Çağrı aleti sadece acil durumlar için. Adama dikkat et.

-Tamam. Ben burada iyiyim, Alex. Silly Billy, pek fazla bir tehdit oluşturmuyor. Bu evde hiçbir şey olmayacak. Hayvanat Bahçesine git, Alex. Sen de dikkatli ol. Bölüm 70 DOKUZA ON KALAYA KADAR, Ulusal Hayvanat Bahçesi ndeydim. Hayvanat bahçesinin Farragut ta Dr.

Cassady nin apartmanına oldukça yakın olduğunu zannediyordum.

Shafer in gizli evine bu kadar yakın olmam bir rastlantı mıydı? Artık rastlantılara inanmıyordum.

Arabadan ayrılmadan önce Patsy ye telefon ettim, ancak bu defa bulamadım. Ona biplenmedim, çünkü acil bir durum yoktu.

Hayvanat bahçesini, Damon ve Jannie yle ziyaretlerimizden, hatta çocukluğumda, Nana nın beni getirmesinden ve on bir yaşına gelinceye kadar, o zaman neredeyse bir seksen boyunda olan Sampson la gelişimden biliyordum. Hayvanat bahçesine ana giriş Connecticut ve Hawthorne bulvarlarının köşesindeydi. Fakat eski Maymun Evi, oyun alanının karşısından diagonal olarak neredeyse bir buçuk kilometre idi.

Etrafta kimseler yoktu, fakat bahçıvanlık hizmetleri personel kapısı, telefonda da söylenildiği gibi, sürgülü değildi. O da hayvanat bahçesini biliyordu. Daha ne oyunlar, diye düşündüm.

Oynamayı sevdiği kesindi.

Ben aceleyle parka girerken, ağaç ve tepelerden oluşan bir ufuk şehrin ışıklarına engel oluyordu. Işık olarak sadece bir zemin. ışığı vardı.

Orada yalnız bulunmak korkutucuydu. Ben, yalnız olmadığımından emindim.

Maymun Evi, hatırladığım giriş kapılarından daha içeride kalıyordu.

Sonunda karanlıkta yerini tespit ettim. Eski bir Victorya demiryolu istasyonuna benziyordu. Büyük kaldırım taşlı bir meydanın karşısında Sürüngenler Evi olduğunu bildiğim modern bir yapı vardı.

Eski maymun Evinin ikiz kapıları üzerinde bir tabela bulunuyordu.

UYARI: KARANTİNA GİRMEYİN! Daha uğursuz. Uzun ikiz kapıyı denedim, fakat sımsıkı kilidiydi.

Kapının yanındaki duvarda bir tabela vardı. İçeride telefon olduğunu gösteren uluslararası resimli bir işaret. Kullanmamı istediği telefon bu muydu? Eski ve tahta kapıları salladım ve yüksek sesle takırdattım.

İçerideki maymunların acı acı bağırdıklarını duyabiliyordum. Önce daha küçük primatlar, örümcek maymunlar, şempanzeler, kuyruksuz uzun kollu şebekler. Sonra bir gorilin uzaktan gelen horultusu.

Büyük kaldırım taşlı meydanın karşı tarafında loş kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Orada bir başka genel telefon vardı.

Aceleyle meydana karşıya geçtim. Saatimi kontrol ettim, dokuzu iki dakika geçiyordu.

Son kez beni bekletiyordu.

Onun oyun oynadığını düşündüm. Bütün bunlar onun için bir rol yapma oyunu muydu? Nasıl kazanıyor, nasıl kaybediyordu? Doğru telefonda olmadığımı düşünerek endişelendim. Başka telefon göremedim, fakat eski maymun kafesinin içinde daima kilitli bir telefon bulunurdu.

Kullanmamı istediği telefon bu mu? Çıldıracakmış gibi oldum.

İçimde pek çok tehlikeli duygu oluşuyordu. Maça başlarken topa ilk açış vuruşunda futbol seyircilerinin çıkardığı ses gibi uzunca devam eden bir aaaaahhhh sesi duydum. Bu sesin, Maymun Evi ndeki orangutandan geldiğini anlayıncaya kadar bayağı irkildim.

İçeride bir terslik mi vardı? Bir zorba mı? Telefonun yanında bir şey mi, yoksa bir kimse mi vardı? Bir beş dakika daha bekledim; sonra on dakikaya çıktı. Bu beni çıldırtıyordu. Artık dayanamıyordum. Patsy ye biplemeği düşündüm. O sırada benim çağrı aletim çaldı, yerimden sıçradım! Patsy ydi. Acil olmalıydı. Sessiz duran genel telefona baktım. Yarım dakika kadar bekledim. Sonra alıcıyı kaptım.

Çağrı numarasına telefon ettim ve genel telefonun numarasını bıraktım. Biraz daha bekledim.

Patsy beni tekrar aramadı.

Ne de esrarengiz kişi.

Ter içindeydim. imdi bir karar vermeliydim. Çok kötü bir yerde yakalanmıştım. Başım durmadan dönüyordu.

Birdenbire telefon çaldı. Hemen yakaladım; neredeyse alıcı düşecekti. Kalbim bir bas davul gibi güm, güm, güm vuruyordu.

-O bizim elimizde. Alıcıya avazım çıktığı kadar bağırdım.

-Nerede?

-Farragut ta, elbette. Sansar telefonu kapadı. Christine in güvende olduğunu hiç söylemedi.

Bölüm 71 CHRISTINE İN NİÇİN Farragut ta olacağını anlayamıyordum. Fakat orada olduğunu söylemişti. Yoksa niçin öyle desin? Bana ne yapıyordu? Ona ne yapıyordu? Katedral binasının bulunduğunu düşündüğüm yere doğru koştum. Fakat hayvanat bahçesi çok karanlıktı, neredeyse zifiri karanlık. Belki şoka girmeye yaklaştığım için görüşüm daralıyordu. Doğru düşünemiyordum. Kafam hafif bir sis ve duman içinde, koyu renk bir kayaya ilişip bir dizimin üzerine çöktüm. Ellerim kesildi; pantolonum yırtıldı. Sonra tekrar kalktım, yüzüme ve kollarıma takılarak onları kesen kalın uzun çalılarının arasından koşmaya başladım.

Hayvanat bahçesindeki bütün hayvanlar inliyor, böğürüyor ve delice uluyordu. Onlar da bir şeyin ters gittiğini seziyordu. Ben, boz ayı ve ayı balığı seslerini takip edebiliyordum. Kuzey Kutbu Dönencesi ne yaklaştığımı anladım, fakat hayvanat bahçesinin geri kalan kısmını veya şehir sokaklarına ne derece mesafede olduklarını hatırlayamıyordum.

Yukarıda ileride yüksek Cebelitarık gibi bir kaya vardı. Kendime gelmek için o kayaya tırmandım.

İnişte küme halinde kafesler, kepenkli hediye mağazaları, barlar ve iki büyük düzlük gördüm. Artık nerede olduğumu biliyordum.

Alelacele kayadan indim ve tekrar koşmaya başladım. Christine Farragut taydı.

Sonunda onu bulabilecek miydim? Bu gerçekte olabilir miydi? Afrika Sokağı nı, sonra Çita Koruma İstasyonu nu geçtim. Her tarafa yayılmış büyük kuru ot yığınlarına benzer geniş bir alana geldim. Ot yığınlarına benzettiğim şeylerin bizon olduklarını anladım.

Cebimdeki alet tekrar çaldı.

Patsy! Acil şimdi nerede? Niçin kendisine verdiğim genel telefon numarasından beni tekrar aramadı? Terden sırsıklam oldum. Tanrı ya şükür, şimdi ileride Katedral Bulvarı nı ve Woodly Yolu nu görebiliyordum.

Arabamı park ettiğim yerden bir hayli uzaktaydım, ama Farragut apartman binasına yakındım.

Karanlıkta bir yüz metre kadar daha koştum, sonra hayvanat bahçesini şehir sokaklarından ayıran taş duvara tırmandım. Elime bulaşmış kan vardı; nereden geldiğini bilmiyordum. Dizimi bir yere mi vurmuştum? Ağaç dallarına, çalılara sürtünmekten çizikler. Yakında bir yerde siren sesleri duyabiliyordum. Yoksa Farragut tan mı geliyordu? Son hızla oraya

yöneldim. Saat onu biraz geçiyordu. Evime gelen telefonda bu yana bir saat geçmişti.

Çağrı aleti gömlek cebimde vızıldıyordu. FARRAGUTTA FENA bir şey olmuştu. Yaklaşan siren Bölüm 72 sesleri, ben Woodly ye koşarken artıyordu. Başım dönüyor gibiydi.

Kafamı toparlayamıyordum, son yıllarda bir kez daha böyle olmuşum.

Paniğe kapılmak üzereydim.

Apartman binasında ne polis, ne acil tıp servisi vardı. Olay yerinde ilk ben olacaktım.

İki kapıcı ve birkaç pijamalı kiracı garaj girişi önünde kümelenmişti. Christine olamazdı. Hayır olamazdı. Bir çeyrek dairelik çimi geçerek onlara doğru koştum. Sansar burada, Farragut ta mıydı? Geldiğimi gördüler ve hissettiğim kadarıyla korkmuş gibiydiler. Sakin bir hava vermeliydim. Bir iki defa hayvanat bahçesinin içinde düştüğümü hatırladım. Belki bir deliye, bir katile benziyordum.

Ellerimde ve kim bilir daha neremde kan lekeleri vardı.

Elimi cüzdanıma attım, dedektif armamı çıkarmak için silkeleyip açtım.

-Polis, orada ne var? diye bağırdım.

-Polis dedektifiyim, adım Alex Cross. Kapıcılardan biri,

-Birisi öldürülmüş dedektif, dedi.

-Bu yoldan lütfen. Garaja giden dik meyilli beton bir araba yolunda kapıcıyı takip ettim.

-Bir kadın, dedi.

-Öldüğünden eminim. 911 i aradım. Soluyarak

-Oh, Tanrım, dedim. Midem tuttu. Patsy Hampton ın cipi köşeye bir yerde sıkışmış duruyordu. Jipin kapısı açıktı ve dışarı ışık sızıyordu.

Kapının etrafını aceleyle dolaşırken, müthiş bir korku, acı ve şok hissettim. Patsy Hampton, ön koltukta kolları ve bacakları yayılmış yatıyordu. Muhtemelen ölmüştü.

-Bizim elimizde. Mesajın kastettiği şey buydu. Allahım, hayır.

Patsy Hamptonh öldürmüşler. Bana çekilmemi söylediler. Allah aşkına, hayır, olamaz. Çıplak bacakları bükülmüş ve direksiyon altından toplu iğnelerle tutturulmuştu. Vücudunun üst kısmı neredeyse bir dik açışeklindeydi ve bir hayli örselenmişti. Kafası arkaya yatmış ve kısmen yolcu tarafındaki koltuğa taşmıştı. Sarı saçları kandan keçeleşmişti. Boş mavi gözleri bana bakıyordu.

Patsy nin üzerinde beyaz bir örgü gömlek vardı. Boğazının etrafında derin kesikler bulunuyordu. Yaradan hâlâ açık kırmızı kan sızıyordu.

Belden aşağısı çıplaktı. Bir yerde başka giysi görmedim. Tecavüz edilmiş olmalıydı.

Bir çeşit madeni telle boğulmuş olduğundan ve ancak birkaç dakika önce öldüğünden şüphelendim. Jane Doe cinayetlerinin bazılarında ip ve buna benzer şeyler kullanılmıştı. Sansar ellerini kullanmaktan, kurbanlarına yakın çalışmaktan, muhtemelen onların acılarını seyretmekten ve hissetmekten hoşlanıyordu hatta onlara tecavüz ederken bile.

Derin, iğrenç boyun yaralarının etrafında, boya kırıntılarına benzer şeyler vardı. Acaba boya kırıntıları mıydı? Bir başka şey bana çok tuhaf geldi: Cipun radyosunun yeri kısmen değiştirilmiş, arkada unutulmuştu. Radyoyla niçin oynandığını anlayamadım, zaten şu anda pek önemli değildi.

-Yaralı falan var mı? Kontrol ettiniz mi? diye sordum.

Kapıcı başını salladı,

-Hayır, olacağını sanmıyorum. Gidip bakarım. Sirenler nihayet garajın içinde acı acı bağırmaya başladı. Kırmızı ve mavi ışıkların tavan vs duvarlarda parladığını vs döndüğünü gördüm. Kiracılardan bazıları garaja da girmişlerdi. Niçin gelip bu korkunç cinayeti ağızlan açık seyretmek zorunda kalırlar, anlamak mümkün değil.

Birdenbire aklıma kötü bir şey takıldı. Patsy nin kontaktaki anahtarları kapıp hemen cipten aşağı indim. Aceleyle bagaja koştum.

Yayı ittim. Bagaj kapısı açıldı. Kalbim yine güm, güm, güm vuruyordu. İçeri bakmak istemiyordum, fakat baktığım zaman hiç bir şey yoktu. Tanrım, Tanrım, Tanrım.

-Bizim elimizde Christine de mi burada? Nerede? Garajı tetkik ettim. Girişe yakın, yukarıda bir yerde Geoffrey Shafer in spor arabası, siyah Jaguar ı gördüm. Shafer burada, Farragut taydı. Patsy kendisini izlemiş olmalı.

Koşarak Jaguar a gittim. Kaputu, egzoz borusunu elimle yokladım. Her ikisi de sıcaktı. Araba uzun zamandır garajda değildi.

Kapılar kilitliydi. Camı kırıp içeri giremezdim.

Jaguar ın içine baktım. Arka koltukta madeni askılarda giysiler vardı. Askılar beyazdı; Dedektif Hampton ın yaralarındaki beyaz kırıntıları düşündüm. Askıyla mı boğmuştu onu? Sansar Shafer miydi? Binada mıydı?

Ya Christine? O da burada mıydı? Cinayet mahalline benden sonra ilk gelen devriye polislerine birkaç söz söyledim. Sonra onları yanıma alıp beraber götürdüm. Bana yardımcı olan kapıcı, Shafer in terepatistinin hangi katta olduğunu söyledi. Numarası 10 D, çatıkat. D.C. deki bütün diğer binalar gibi, Farragut binasının yüksekliği de, Hükümet Binası Capitol kubbesinin yüksekliğiyle sınırlıydı.

Her ikisi de yirmi yaşlarında ve ikisi de korkusuz iki üniformalı polisle asansöre bindim. Öfkelenmek üzereydim. Dikkatli olmam gerektiğini, duygularımı bir dereceye kadar kontrol etmek ve profesyonelce davranmak zorunda olduğumu biliyordum. Bir tutuklama olsaydı, örneğin, burada ne işin var gibi, yanıtlamam gereken bir yığın soru olurdu. Pittman bir saniye içinde burada hazır bulunurdu.

Asansörle yukarı çıkarken, sırf sakinleşmek için polislerle konuşuyordum.

Polislerden biri,

-İyi misiniz, Dedektif? diye sordu.

-İyiyim, çok iyiyim. Katil binada olmalı. Kurban bizlerden biri, bir dedektifti. Burada onu gözetliyordu. iüphelinin üst katta bir kadınla ilişkisi var. Her iki genç polis memurunun yüzleri gerildi. Arabasında öldürülmüş bir kadın görmek, oldukça fenaydı, fakat kadının bir polis olduğunu ve gözedemede bir dedektif olduğunu öğrenmek, işi daha da kötüleştiriyordu. iimdi onlar bir polis katiliyle yüz yüze gelmek üzereydiler.

Asansörden aceleyle çıkıp 10D no lu daireye yürüdük. Önden ben yürüyüp zile bastım. Kapının yanında koridor halısının üzerinde kan damlaları vardı. Elimdeki kanı fark ettim ve iki polisin kana baktığını gördüm.

İçeriden cevap gelmedi, bu sebepten kapıya yumruğumla vurdum.

İçeride herkes iyi miydi?

-Polis, kapıyı açın! D.C. polisi! İçeride bir kadının bağırdığım duyabiliyordum Silahımı çıkardım, emin bir mesafedeydim. Shafer i öldürecek kadar öfkeliydim. Kendimi kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyordum.

Devriye polisler de tabancalarını kılıflarından çıkardılar. Birkaç saniye sonra, zorla arama ve gasp hükümlerini bir tarafa bırakarak, kapıyı kırıp içeri girmeye hazırdım. Patsy Hampton ın yüzünü, ölüsünü, boş bakışlarını, sıkılmış boğazındaki insafsız yaraları hayalimde canlandırıp duruyordum.

Sonunda apartman kapısı yavaşça açıldı.

Sarışın bir kadın kapıda ayakta duruyordu Dr. Cassady sanırım.

Üzerinde birçok altın düğmeli pahalı açık mavi bir takım vardı, fakat yalınayaktı. Öfkeli ve korkmuş görünüyordu.

-Ne istiyorsunuz? diye sordu.

-Burada neler oluyor? Ne yaptığınızı biliyor musunuz? Bir terapistin seansını böldünüz. Bölüm 73 GEOFFREY SHAFER, eşige adım attı ve öfkeli terapistinin biraz arkasında durdu. Uzun boylu, etkileyici ve çok sarışındı. Sansar bu, değil mi? Shafer bozuk bir İngilizceyle,

-Lanet sorun nedir? diye sordu.

-Kimsiniz bayım ve ne istiyorsunuz?

-Bir cinayet işlenmiş, dedim.

-Ben Dedektif Cross. Onlara polis armamı gösterdim.

Apartmanın içine girmemi sağlayacak bir delil aramaya çalışarak, Shafer ve Dr. Cassady den ziyade içeride başka şeylere bakıyordum. Pencere eşiklerinde ve pencerelerden sarkan yığınla bitki vardı philodendron, azalea, İngiliz asması, açık pastel renkli bir Hint halısı ve tıkabasa dolu mobilya.

Terapist

-Burada kesinlikle katil yok, dedi.

-Hemen terk edin. Shafer

-Bayan ın dediğini duydunuz, dedi.

-Hemen terk etmeniz gerekir. Shafer hiç de katile benzemiyordu. Deniz mavisi bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve hareli ipek kumaştan yapılmış bir kravat takmıştı.

Kusursuz bir zevk. Tamamen heyecansız ve korkusuz.

Sonra ayakkabılarına baktım. Gördüğüme inanamadım. Sonunda Tanrı yüzüme gülmüştü. Silahımı Shafer e, Sansar a doğrulttum. Yaklaştım vs bir dizimin üstüne eğildim. Bütün vücudum titriyordu.

Pantolonunun sağ bacağını incslsdim.

Kendini çekerek

-Lanet olası, ne yapıyorsun? diye sordu.

-Bu tamamen saçmalık. Sonra,

-İngiliz Elçiliği nde çalışıyorum, şeklinde bir açıklama yaptı.

-Tekrar ediyorum, Britanya Elçiliği nde çalışıyorum. Burada bulunmaya hakkınız yok. Henüz kapının dışında duran devriye polislerine,

-Memurlar, diye seslendim. Sakin davranmaya çalıştım, fakat olmadı.
-Gelin buraya ve bakın. Bunu görüyor musunuz? Her iki devriye polisi Shafer e yaklaştı. Oturma odasına girdiler.
Terapist sesini çığlık derecesinde yükseltti.
-Bu daireden uzak durun. Shafer e
-Pantolonunuzu çıkarın, dedim.
-Tutuklusunuz. Shafer, bacağını kaldırdı ve baktı. Koyu bir leke gördü. Patsy Hampton ın kanı, pantolonunun paçasına bulaşmış.
Gözlerinde müthiş korku vardı. Soğukkanlılığını kaybetti ve bana,
-O kanı oraya sen sürdün! Sen yaptın! diye haykırdı. Kimliğini çıkardı.
-Britanya Elçiliği nde memurum. Bu rezalete dayanmak zorunda değilim.
Diplomatik dokunulmazlığım var. Size rağmen pantolonumu çıkarmayacağım. Hemen elçiliği arayın! Diplomatik dokunulmazlık talep ediyorum. Dr. Cassady yüksek sesle,
-Defolun buradan, diye bağırdı. Sonra devriye polislerinden birini itti.
Shafer, istediği de tam buydu. Serbest kaldı ve hızla koridordan aşağıdaki ilk odaya girdi, kapıyı çarparak kapadı ve kilitledi.
Sansar kaçmaya çalışıyordu. Bu olamazdı. Kaçmasına izin veremezdim.
Kapıya yaklaştım
-Çık oradan, Shafer! dedim.
-Dedektif Patsy Hampton cinayetinden tutuklusun. Dr. Cassady çığlık atarak arkamdan geldi.
Banyoda sifonun çekildiğini duydum. Hayır, hayır, olamaz.
Kuvvetle geriledim ve tuvalet kapısını tekmeyle kırıp içeri girdim.
Shafer tek bacağının üstünde durmuş, pantolonunu çıkarıyordu. Onu sıkıca tuttum, vurup yere düşürdüm, sonra yüzükoyun tuğla döşemede tuttum. Acı acı küfürler yağıdırıyor, kurtulmak için durmadan kollarını bacaklarını oynatıp duruyordu. Yüzünü iyice döşemeye yapıştırdım.
Terapist beni çekerek Shafer i kurtarmaya çalıştı. Yüzümü tırmalıyor, sırtımı yumrukluyordu. İki polis memuru onu zapt etmeye çalıştı.
Shafer altımda debelenerek,
-Bunu bana yapamazsınız, diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.
-Bu yasalara aykırı. Benim diplomatik dokunulmazlığım var! Memurlardan birine döndüm.

-Kelepçeleyin. FARRAGUT TAKİ GECE ÇOK UZUN VE ÜZÜCÜYDÜ.

Bölüm 74 Saat üç buçuğa kadar oradan ayrılamadım. Gerçi, bir seferinde, Kuzey Carolina da, Sampson ı neredeyse kaybediyordum.

Bunun dışında hiç ortak kaybetmemiştim. Hampton ı bir ortak ve bir arkadaş olarak düşünmeye başlamıştım. En azından Sansar ı nezaret altına almıştık.

Ertesi sabah, çalar saati kurmama gibi bir lüksü kendime tanıyıp geç vakte kadar uyudum. Yine de saat yediye kadar uyanıktım. Patsy Hampton ı ve Christine i düşünüyordum her biriyle farklı, canlı sahneler. Sonunda yataktan kalkmadan önce, her ikisi için dua ettim. Sansar elimdeydi. iimdi gerçeği ondan öğrenmek zorundaydım.

Üstüme biraz eski, beyaz saten bir bornoz geçirdim. Muhammed Ali Clay bunu Joe Frazier maçından önce, Manila daki eğitim kampında giymişti.

Sampson bunu bana kırkıncı yaş günümde hediye etmişti. Çoğu insan bu bornoza kutsal bir şeymiş gibi değer verirdi, oysa ben onu rutin olarak kahvaltıda giyiyordum.

Özellikle hediyelere ve hatıralara düşkün olmadığımın, benim için özelliği olmayan bu eski bornoz hoşuma gidiyor. Belki kısmen Muhammed Ali ye fizik olarak benzememden veya insanlar böyle söylediğinden, belki biraz daha yakışıklı olduğumdan. Fakat M. Ali, kesinlikle daha iyi bir insan.

Mutfağa indiğim zaman, Nana ve çocuklar masaya oturmuş, Nana nın mutfakta sakladığı fakat sık sık kullanmadığı küçük portatif televizyonu seyrediyorlardı. Nana genelde okumayı, sohbet etmeği ve şüphesiz yemek pişirmeyi tercih eder.

Jannie bana bakıp sırtıttı.

-Ali, dedi ve gözleri yine TV ye kaydı.

-Bunu seyretmelisin, Babacığım. Nana çay fincanının içinden mırıldandı.

-Senin Britanya lı katilin, bu sabah bütün haberlerde. TV ve de gazetelerde. Diplomatik Dokunulmazlık Britanya Elçilik Sanığı Soruşturmasına Engel Olabilir. Casus, Dedektif Ölümüyle İlişkili.Onlar zaten Union İstasyonu nda ve Pensilvanya Bulvarı nda halkla görüşmüşler. Halkın ifadesiyle, herkes bu diplomatikdokunulmazlık ayıbında. Çok korkunç. Damon

-O mu öldürdü, Baba? O mu yaptı? Başımı salladım.

-Evet o yaptı, dedim. Kahveme biraz süt koydum.

Geoffrey Shafer a, çocuklarla veya özellikle bir gece evvelki korkunç, anlamsız cinayetle uğraşmaya hiç halim yoktu.

-Haberlerde başka bir şey var mı? Damon yüzünde ciddi bir ifadeyle,

-Büyücüler kışlarına tekme attılar. dedi.

-Rod Strickland iki iki. Nana her ikimize de kızgın kızgın baktı.

-Sussss, CNN olayları Londra dan verdi. Oradaki medya bunu, Massachusetts deki o talihsiz çocuk bakıcısı davasıyla karşılaştırıyor.

Shafer in madalyalı bir savaş kahramanı olduğunu ve kendisine polis tarafından komplo kurulduğunu iddia ettiğini söylüyorlar. Zannederim, polisle seni kastediyorlar, Alex.

-Evet, beni kastediyorlar. Birkaç dakika CNN i seyredelim. edim.

Kimse itiraz etmedi, bu yüzden kanalı değiştirdim. Midemde sert bir düğüm oluşuyordu. TV de duyduklarım ve gördüklerim hoşuma gitmiyordu. Londra dan bir muhabir geldi ekrana. Kendisini tanıttı ve sonra akşamki olayların otuz saniyelik tantanalı bir özetini vermeye çalıştı.

Muhabirin gözü ciddi bir şekilde kameradaydı. Ve şu anda, Washington Polis Departmanının acayip bir düğümü araştırdığını öğrenmiş bulunuyoruz. Geoffrey Shafer i tutuklayan kıdemli dedektifin kendisi cinayet davasında sanık olabilir. En azından, Amerikan basınında yazılan şey bu. Başımı salladım ve kaşlarımı çattım. Çocuklara ve Nana ya

-Ben suçsuzum, dedim. Elbet bunu onlar da biliyordu.

Jannie hafifçe göz kırparak,

-Suçu ispatlanıncaya kadar, dedi.

Bölüm 75 EVİN ÖNÜNDE BİR GÜRÜLTÜ OLDU ve Jannie ne olduğuna bakmak için oturma odasının penceresine koştu. Tekrar telaşla, gözleri kocaman olmuş bir şekilde mutfığa girdi.

-Dışarıda yığınla TV kamerası ve gazeteci. CNN, NBC geçen sefer Gary Soneji de olduğu gibi.

Hatırlıyor musun? Damon,

-Elbette hatırlıyoruz,

-dedi.

Nana

-Oh, güzel Tanrım, Alex, dedi.

-İnsanların kahvaltı yaptıklarını bilmiyorlar mı? Başını salladı, gözlerini iyice açtı.

-Akbabalar yine geldi. Belki ön kapıya birkaç et parçası atsam iyi olur.

-Gidip onlarla sen konuş, Jannie, dedim ve dönüp TV seyrettim.

Kendimi niçin bu derece huzursuz hissettiğimi bilmiyordum, fakat huzursuzdum. Benim sözüm Jannie yi yarım saniye susturdu, fakat sonra şaka olduğunu anladı.

Onların bir şey öğrenmeden gitmeyeceklerini biliyordum. Bu yüzden kahve fincanı elimde ön kapıya doğru yürüdüm. Güzel sonbahar sabahı dışarı çıktım. Akçaağaçların ve karaağaçların yaprakları hışırdıyordu. Yaprakların arasından sızan benekli güneş ışığı, TV ekibinin başlarına vurmuş ve gazeteciler ön çimin kenarlarında toplanmışlardı.

Akbabalar.

-Burada sakın saçmalayıp gülünç duruma düşmeyin, dedim ve gürültülü basın toplantısına başlarken sakın bir şekilde kahvemi yudumladım.

-Elbette Dedektif Patsy Hampton ı ben öldürmedim ve onun öldürülmesi için komplo hazırlamadım. Sonra döndüm ve tek soruyu bile yanıtlamadan yürüyüp içeri girdim.

Nana ve çocuklar büyük ahşap kapının arkasında bizi dinliyorlardı.
Nana

-Çok güzel dedi ve gözleri ışıldadı.

İşe gitmek için giyinmek üzere yukarı çıktım ve Jannie ile Damon a

-Hadi, şimdi okula! diye seslendim.

-Hep A almaya bakın.

Arkadaşlarınızla iyi oynayın. Etrafınızdaki çılgınlıklara kulak asmayın.

-Peki, babacığım. Bölüm 76 DİPLOMATİK DOKUNULMAZLIĞI
TALEBİ YÜZÜNDEN, Geoffrey Shafer i Dedektif Hampton cinayeti veya bir başka şeyle sorgulamamıza izin verilmedi. İnanılmaz derecede şaşkındım. Sansar elimizdeydi ve biz ona ulaşamıyorduk.

Müfettişler, o sabah, karakol binasında beni pusuda bekliyorlardı.

Uzun ve işkence edici bir gün olacağını biliyordum. İçişleri, iehir Başavukatı ve Bölge Avukat Bürosu ndan Mike Kersee le görüştim.

Etrafınızdaki çılgınlıklara kulak asmayın. Bu sözü kendime tekrar tekrar hatırlattım, fakat benim kendi öğüdüm pek işe yaramıyordu.

Saat üç civarında bölge avukatı çıkageldi. Ron Coleman, uzun boylu, zayıf ve atletik yapılı bir adamdı; Bölge Avukatlık Bürosu na geldiği zaman

birçok defa birlikte çalışmıştık. Onu daima vicdan sahibi, bilgili vs akıllı bir insan olarak görmüştüm. Hiç bir zaman politik olmamıştı, bu sebepten, Belediye Başkanı Monroe, onu Bölge Avukatlığı na atadığı zaman, herkes neredeyse şok geçirmişti. Gerçi, Monroe, halkı şok etmekten zevk alır.

Coleman bir bildiride bulundu.

-Bay Shafer in zaten bir avukatı var.

Kendisi, bizim galaksimizin en parlak yıldızlarından biridir. Sizin sanık olduğunuz masalını uyduran kişi muhtemelen Harpern dir bildiğim kadarı ile siz değilsiniz. Coleman a uzun uzun baktım.

İşittiklerime inanamıyordum.

-Bildiğiniz kadarıyla mı? Bu ne anlama geliyor, Ron? Omuz silkti.

-Belki Cathy Fitzgibbon u kendi tarafımıza alacağız.

Bizim en iyi teknik avukatımız. Onu, her ikisi de üst düzey avukat olan Lynda Cole ve belki Stephen Apt ile destekleyeceğiz. Üç avukatı da tanıyordum, hepsi de şöhretliydi, özellikle Fitzgibbon.

-Savaşa hazırlanıyor gibisin, Ron, dedim.

Başıyla onayladı.

-Dediğim gibi, Jules Halpern, Shafer in savunma avukatı. Kaybettiği pek nadirdir. Aslında, bugüne kadar böyle büyük bir davayı hiç kaybedip etmediğim bilmiyorum, Alex. Doğruca Coleman ın koyu renk gözlerine baktım.

-Patsy Hampton ın kanını katilin giysisinin üzerinde bulduk; banyo borusunda onun kanı vardı ve gün bitmeden Shafer in parmak izlerini Hampton ın cipinin bir yerinde bulacağımıza bahse girerim. Onu boğmak için kullandığı askıyı da bulabiliriz, Ron.

-Evet, Alex. Ne söyleyeceğini biliyorum. Soracağın soruyu biliyorum.

Benim soracağım sorunun aynı.

-Shafer in diplomatik dokunulmazlığı var. Öyleyse niçin Jules Halpern i tutsun avukat olarak?

-İkimizin de düşündüğü güzel bir soru, dedi.

-Halpern in, suçlamalardan tamamen vazgeçmemizi sağlamak için kiralandığından kuşkulaniyorum.

-Bizim elimizde esaslı delillerimiz var. Patsy Hampton ın üstüne bulaşmış kanını banyoda yıkayarak çıkarıyordu. Evyede kan kalıntıları vardı. Coleman başıyla onayladı ve tekrar koltuğuna yerleşti.

-Halpern in bu işe niçin karıştığını anlamıyorum.

Mamafih, çok geçmeden anlayacağız.

-Umarım, kısa zamanda öğreniriz. Alabama Bulvarı nda pusuya yatmış gazeteciler vardır düşüncesiyle, o gece karakolun arka kapısından çıkmaya karar verdim. Dışarı adımımı atarken, açık yeşil takım elbiseli dazlak kafalı ufak bir adam, bitişik taş duvarın arkasında pat diye bir ses çıkardı.

-Kendini vurdurman için iyi bir yol, diye şaka yaptım.

Adam kekeleyerek,

-Meslek kazası, dedi.

-Haberciyi vurmayın, Dedektif. Bana normal mektup zarfı büyüklüğünde beyaz bir zarf uzatırken, gülümseyerek

-Alex Cross, size bu vesile ile, mahkeme celbini sunmuş oluyorum. İyi geceler. dedi ve gizlice görüldüğü gibi, gizlice de çekip gitti.

Zarfı açtım ve mektuba çabukça bir göz attım. Artık Jules Halpern in niçin avukat olarak tutulduğunu ve bizim de neye karşı olduğumuzu anladım.

Açılan davada,

-yanlış tutuklama ve

-Albay Geoffrey Shafer in şahsiyetinin zedelenmesi nedeniyle adım geçiyordu. Dava elli milyon dolar karşılığındaydı. Bölüm 77 ERTESİ SABAH, şehir merkezindeki Columbia Bölge Hukuk Departmanı bürolarına çağırıldım. Bunun iyi olmadığını biliyordum. iehir Başavukatı James Dowd ve Bölge Avukatlık Bürosu ndan Mike Kersee, kırmızı deri koltuklarına gömülmüşlerdi. Ön sıradaki koltuğunda sakın bir görünüm vermeye çalışan ief Pittman da öyle.

-Shafer in diplomatik dokunulmazlığı olduğu için, ağır ceza mahkemesinde ağır ceza davasının iptal edebileceğini mi söylemek istiyorsunuz? Hiç yorulmadan, doğruca bizim hukuk davasına girip, yanlış tutuklama ve şahsiyetinin zedelenmesine karşı koruma mı isteyebilir? Kersee olumlu şekilde başını salladı ve ağzını oynatarak bazı sesler çıkardı.

-Evet tamamen öyle. Bizim elçilerimiz ve elçilik mensuplarımız da dünyanın her tarafında ve İngiltere de aynı dokunulmazlığın tadını çıkarıyorlar. Hiçbir politik baskı Britanyalıları dokunulmazlık hakkından vazgeçiremez. Shafer, Falkland Adaları ndan bir savaş kahramanı. Son zamanlarda bazı sıkıntıları olmasına karşın, Güvenlik Servisi nde de oldukça saygı görüyor.

-Nasıl bir sıkıntı bu? diye sordum.

-Bize söylemiyorlar. Pittman tekrar tekrar ve devamlı sorular sorarak avukatları sıkıyordu.

-Baltık Elçiliği ndeki şu soytariya ne demeli? Hani şu yaya kaldırım lokantasını yok eden soytarı? Mahkemeye çıkmıştı.

Mike Kersee omuz silkti.

-O, bizim tehdit edebileceğimiz küçük bir memleketin, küçük bir personeliydi. Bunu İngiltere ye yapamayız. Pittman kaşlarını çattı ve elini sandalyesinin kenarına hiddetle vurdu.

-Niçin yapamıyormuşuz? İngiltere buna layık değil. Dowd ın masasındaki telefon çaldı ve sessiz olmamız için elini kaldırarak bizi uyardı.

-Muhtemelen Jules Halpern. Saat onda telefon edeceğini söyledi. Etkileyici bir piç. Eğer o ise, kendisini konuşmacı yerine oturtacağım. Dowd alıcıyı aldı ve savunma avukatıyla yaklaşık otuz saniye karşılıklı şakalaştı. Sonra Halpern Dowd ın konuşmasını kesti.

-Tartışacak önemli meselelerimizin olduğuna inanıyorum.

Benim bugünkü programım oldukça yüklü. Sizin de öyle olduğundan eminim, Bay Dowd. Dowd kalın, kıvrıkcık kaşlarını kaldırarak,

-İşimize bakalım, dedi.

-Bildiğiniz gibi, polis elinde geçerli bir neden olması halinde herhangi birini tutuklamak yetkisine ve ayrıcalığına sahiptir. Ancak sizin elinizde bir hukuk davanız yok, Avukat Halpern, Dowd sözünü bitirmeden konuşmasını kesti.

-Eğer o şahıs ta baştan beri diplomatik dokunulmazlığı olduğunu ispat edemezse, ki benim müvekkilim bunu ispat etti. Albay Shafer terapistinin apartman kapısının eşiğinde durup, Britanya Güvenlik şildini elinde sallayarak, diplomatik dokunulmazlığı olduğunu söyledi. Dowd telefonda içini çekti.

-Avukat, adamın pantolonunda kan lekeleri vardı. O bir katil, bir polis katili. Konu hakkında pek fazla bir şey söylemeye gerek duymuyorum. ierfine leke sürüldüğü iddiasına gelince, polis bir cinayet işlendiği zaman basına konuşmak ehliyetine ve ayrıcalığına sahiptir.

-Gazetecilerin ve dünyadaki birkaç milyon insanın önünde konuşan Dedektiflerin iefi nin beyanının bir iftira olmadığını sanıyorum aslında.

-Doğru, iftira değil, dedi. Bu ayrıcalık, sizin müvekkiliniz gibi halktan insanlara da var.

-Benim müvekkilim halktan biri değil, Bay Dowd. Çok özel bir kişi.

Bir gizli servis ajanı. O geçimini, gizli işlerde çalışarak sağlıyor.

Başavukat Dowd ın canı, Halpern in yanıtlarının çok sakın, ancak makineli gibi hızlı olmasından ötürü dolayı zaten sıkındı.

-Peki, Bay Halpern. Öyleyse niçin bizi arıyorsunuz? Halpern, Dowd ı meraklandıracak kadar sustuktan sonra, tekrar başladı.

-Müvekkilim bana, size pek olağandışı bir öneri yapma yetkisi verdi. Müvekkilime bu öneriye şiddetle karşı olduğumu söyledim.

Ancak, böyle yapmaya hakkı olduğunu iddia ediyor. Dowd irkildi.

Herhangi bir pazarlık teklifi beklemediğini söyleyebilirdim. Ben de böyle bir teklif beklemiyordum. Bu öneri ne içindi? Dowd

-Devam edin, Bay Halpern, dedi. Diğerleri odada bize bakarak bir aşağı bir yukarı dolaşırlarken,

-Dinliyorum.

-Sizin ve oradaki bütün saygıdeğer meslektaşlarımdan beni dinlediğine bahse girerim. Söyleyeceği her sözcüğü iyice işitmek için öne doğru eğildim.

Jules Halpern telefon edişinin gerçek nedenini açıkladı.

-Müvekkilim, aleyhine açılacak bir hukuk davası ihtimalinden vazgeçilmesini istiyor. Gözlerimi iyice açtım. Halpern, ağır ceza davası son bulduktan sonra, kimsenin müvekkili hakkında hukuk davası açmayacağından emin olmak istiyordu.

Dowd

-Olamaz! dedi.

-Bunun bir başka yolu yok.

-Dinleyin beni. Bir yolu var, yoksa konuyu gündeme getirmezdim. Eğer bu yapılırsa cinayet duruşmasının süratle yürüyeceğine ikna edilebilirsek, müvekkilim diplomatik dokunulmazlığından feragat edecek. Evet beni doğru duydunuz.

Geoffrey Shafer, bir hukuk mahkemesinde suçsuzluğunu kanıtlamak istiyor. Bunda ısrar ediyor. Dowd güvensizlik içinde başını sallıyordu.

Mike Kersee de öyle. Odada bana bakarken, gözleri hayretten cam gibi parlaktı.

Hiçbirimiz duyduklarımıza inanamıyorduk.

Geoffrey Shafer mahkemeye çıkmak istiyordu.

Bölüm 78 FATİH, NEREDEYSE ALTI HAFTADAN BERİ, Kensington High Street de onun iş yerini gözetliyordu. Onun takıntısı, fantezi kadını, oyununun

-bir parçası olmuştu. Hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Shafer gibi davranmaya başladığını biliyor, hissediyordu.

Kızın ismi Noreen Anne ydi ve uzun zaman önce tam olarak söylemek gerekirse, üç yıl önce, dünya çapında bir model olma tatlı hayalleriyle İrlanda Cork tan, Londra ya gelmişti.

O zaman on yedi yaşındaydı, yaklaşık bir seksen boyunda, ince ve sarışındı. Bütün erkek çocukların, hatta yetişkin erkeklerin dergi kapakları ve sinema için yaratılmış olduğunu söyleyebilecekleri çok güzel bir yüzü vardı.

High Street de, gece yarısı saat yarımında ne arıyordu? Sağa sola zorla işveli gülüşler dağıtırken ve zaman zaman High Street, De Vere Gardens, Exhibition Road ı sırayla dolaşıp ağır ağır geçen arabalardaki erkeklere el sallarken, bu sorunun cevabını merak ediyordu.

Muhakkak çok güzel olduğunu düşünüyorlardı Britanya ve Amerikan dergi kapaklarını süsleyecek kadar güzel, ama evlenecek veya kız arkadaş olacak kadar iyi, kibar ve şık değildi. Eh, en azından iyi bir planı vardı veya iyi bir plan olduğunu zannediyordu. Noreen Anne sokakları dolaşmaya başladığından beri, neredeyse iki bin İngiliz lirası biriktirmişti. Üç bin veya bir o kadara daha ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, sonra İrlanda ya dönecekti. Güzelliğin gizleri ve rüyalar hakkında çok şey bildiği için, küçük bir güzellik salonu açacaktı.

Bir ara İşte Kensington Palace Oteli nin önündeyim diye düşündü.

-Affedersiniz, bayan, diye bir ses duydu ve irkilerek döndü.

Kimsenin kendine doğru geldiğini duymamıştı.

-Sizin burada durduğunuzu görmezden geledim. Son derece güzelsiniz. Fakat, elbet bunu siz zaten biliyorsunuz, değil mi? Noreen Anne kim olduğunu görünce rahatladı. Bu adam ona istesede zarar vermezdi, veremezdi. İş zarar vermeye gelince, Noreen ona zarar verebilirdi.

Altmışının sonlarında veya yetmişinde yaşlı bir adamdı. İğrenç derecede şişmandı; tekerlekli sandalyedeydi.

Ve Noreen çekip gitti Fatih le.

Bu oyunun tamamen bir parçasıydı.

Bölüm 79 AMERİKALILAR, DAVANIN SÜRATLE görüleceğine söz vermişlerdi.

Dedektif Patsy Hampton ın öldürülmesinden bu yana beş ay geçmişti. Alex Cross, Bermuda ile Washington arasında mekik dokuyordu, fakat henüz Christine in nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Shafer çok kısa bir süre içinde hapisten çıktı. Hampton öldürüldüğünden beri oyunu bir kere olsun oynamamıştı. Oyunların oyunu askıya alınmıştı ve bu Shafer i çıldırtıyordu.

Shafer şimdi sonuçtan ümitli, binasının altındaki park yerinde siyah Jaguarı nın içinde oturuyordu. Birinci Derecede Ağır ve Kasıtlı Adam Öldürmek suçuyla mahkeme edileceği günü bekliyordu. Oyunun kuralları saptanmıştı ve bu onu memnun etmişti.

Ön duruşma, duruşmada hangi delillere izin verileceğine karar vermek için, juri seçiminden önce yapıldı. Bu duruşma Yargıç Michael Fescue nun çok büyük özel odasında gerçekleşti. Yargıç kuralları saptadı, bu sebepten, bir bakıma oyun yöneticisi o oldu. Ne inanılmaz maskaralık, ne kadar nefis.

Shafer in avukatı, Jules Halpem, Shafer in Dr. Cassady nin evdeki muayenehanesinde bir terapi seansında bulunduğunu ve bu sebepten gizlilik hakkı olduğunu tartıştı.

-Bu ihlal edilmişti. Çünkü, Dr.

Cassady nin Dedektif Cross la diğer iki memurun içeri girmelerine izin vermemesine, Albay Shafer in kimliğini göstererek Britanya Elçiliği nde çalıştığını ve diplomatik dokunulmazlığı olduğunu söylemesine rağmen, Cross yine de terapistin muayenehanesine zorla girmiştir. Bu bakımdan, sonuç olarak, elde edilen herhangi bir delil varsa eğer cidden herhangi bir delil elde edildiyse yasal olmayan bir araştırmanın sonucudur ve de geçersiz sayılması gerekir. Yargıç Fescue günün geri kalanını düşünmeye ayırdı ve kararını ertesi sabah bildirdi.

-Her iki tarafı dinlerken, çıkışların doğru olduğuna ve bir cinayet davasında hiç te olağandışı olmadığına kanaat getirdim. Bay Shafer in cidden diplomatik dokunulmazlığı var.

Bununla beraber, benim fikrim şudur ki, Dedektif Cross, Dr.

Cassady nin apartmanına gittiği zaman mantıklı ve yasaya uygun davranmıştır. Ciddi bir cinayet işlendiğinden şüphe etmişti. Dr.

Cassdy kapıyı açınca, Dedektif Cross, Bay Shafer in giysilerini açık seçik gördü. Albay Shafer ise, diplomatik dokunulmazlığının Dedektif Cros

un mülke girmesine izin vermediği konusunda durmadan ısrar etmektedir.

-Bu sebepten ben, avukatın, Dr. Cassady nin kapısının dışındaki halının üzerinde kan lekeleri ile Albay Shafer in cinayet gecesi giymekte olduğu elbiseyi de delil olarak kullanmasına izin vereceğim.

Yargıç Fescoe

-Avukat aynı zamanda, park garajında hem Dedektif Hampton ın arabasında, hem Albay Shafer inkinde bulunan herhangi bir delili kullanabilir, diye devam etti. Bu onun hukukla ilgili kararının anahtar kısmıydı:

-Dedektif Cross un, Albay Shafer ve Dr. Cassady nin beyan edilmiş arzularına karşın, apartman dairesine girdiği için, orada bulduğu delile izin vermeyeceğim. İlk ve sonraki araştırmalarda ortaya çıkarılan delil veya bütün deliller gizli kalacak ve duruşmada bunlara izin verilmeyecektir. Davacı avukatlarına duruşma esnasında, Shafer in Washington da işlemiş olduğundan şüphe edilen başka cinayetleri gündeme getirmemeleri söylendi. Çünkü jürinin, Shafer in bu duruşmada sadece kıdemli Dedektif Patsy Hampton cinayetinden yargılandığını bilmesi gerekirdi. Hem davacı avukatları, hem savunma, bu kısıtlı ve baskı altında yapılan duruşmanın sonunda zafer bekliyordu.

İlk günün sabahında, mahkeme binasının dışındaki taş basamaklar vızıltılı, zapt edilmesi zor bir kalabalıkla kaynaşıyordu.

Shafer in destekçileri UKOK rozetlerini takmış, UK Birleşik Krallık bayraklarını sallıyordu. Bu harika aptallar, her iki elini kafasının üstünde zafer işaretiyle kenetleyen Shafer i bir hayli güldürdü.

Kahraman olmaktan büyük zevk alıyordu.

Ne muhteşem bir gün! Her iki tarafta zaferdiye bağırıyordu.

Avukatlar işe yaramaz, pisliklerdi.

Basın şok etkisi yaratan bu olayı,

-on yılın cinayet duruşmasını

-, simsar gibi izliyordu. Ayinvari, uyarıcı tutumuyla medya Shafer i heyecanlandırıyordu. Kasten oldukça çarpıcı bir imaj yarattı. Dünyada bir etki bırakmak istiyordu. Üzerinde terziye diktirilmiş, vatkasız, gri bir takım elbise, Budd dan ısmarlama çizgili bir gömlek ve Lobb, St. James mağazalarından önü bağlı ayakkabılar vardı. İlk birkaç dakika içinde, belki yüz kare fotoğrafı çekildi.

Rüyadaymış gibi mahkeme binasına girdi. İşin en zevkli yanı, her şeyi kaybetme ihtimaliydi.

4 No lu mahkeme salonu üçüncü kattaydı. Çift kanatlı, ana kapıya yakın, yaklaşık yüz kırk dinleyici alan bir salondtu.

Sonra avukatların masalarının bulunduğu

-baroya ayrılmış yer geliyordu. Ondan sonra da, neredeyse salonun dörtte birini kaplayan yargıç kürsüsü vardı.

Duruşma sabahleyin saat onda başladı. Bütün bunlar, ona göre, dalavere ve saçma şeylerdi. Baş avukat, Birleşik Devletler Avukat Yardımcısı Catherine Marie Fitzgibbon dı. Shafer, onu öldürmeği sabırsızlıkla bekliyordu ama öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordu.

Bayan Fitzgibbon nın kafa derisini kemerinin üzerinde istiyordu.

Tam otuz altı yaşında, İrlanda katoliği, bekar, dar eteğinin içinde seksi, doğduğu adadan gelen birçokları gibi, kendini yüce ideallere vermiş bir kadındı. Koyu mavi veya gri Ann Taylor gardrobunu tercih ediyor ve altın bir zincir üzerine küçücük bir altın haç takıyordu. D.C. hukuk camiası içindeki adı Kraliçe Drama ydı. Kanlı ve şiddet dolu detayları melodramatik anlatışı jürinin sempatisini kazanmaya yönelikti. Cidden değerli bir rakip, değerli bir avdı.

Shafer savunma masasına oturdu ve dikkatini toplamaya çalıştı.

Dinliyor, gözlüyor ve kendini uzun süredir hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Herkesin gözü üstündeydi. Nasıl olmasındı ki? Shafer etrafı süzerek oturuyordu, fakat beyni yanıyordu. Saygıdeğer avukatı sonunda konuşmaya başladı ve Shafer kendi adının söylendiğini duydu.

Bu ilgisini dağıttı. Buranın yıldızı oydu, değil mi? Jules Halpern, bir altmış beşten biraz kısaydı, fakat hukuk mahkemesinde kuvvetli bir simaydı. Saçı simsiyah boyalıydı ve arkaya taranmıştı. Takım elbisesi, Shafer inki gibi, bir İngiliz terzisinin elinden çıkmıştı. Shafer,

-İngiliz gibi giyin, Yahudi gibi düşün sözünü düşündü. Halpern in yanında, ikinci sandalyede kızı Jane oturuyordu. Uzun boylu, zayıftı ve babası gibi siyah saçlı, gaga burunluydu.

Jules Halpern in ufak olmasına rağmen gür bir sesi vardı.

-Müvekkilim, Geoffrey Shafer, sevecen bir koca ve aynı zamanda çok iyi bir babadır. Dedektif Patsy Hampton ın öldürölmesinden yarım saat önce evde ikiz çocuklarının yaş gününü kutluyordu.

-Albay Shafer, sizlerin de işiteceğiniz gibi, Britanya Gizli Servis camiasının değerli ve madalyalı bir üyesidir. Temiz sicili olan eski bir askerdir.

-Washington polisi, korkunç cinayetin çözülmesini istediği için, bu cinayet suçlamasında Albay Shafer i hedef seçti. Bunu size kanıtlayacağım ve konu ile ilgili hiçbir şüpheniz kalmayacak. Bay Shafer e komplo kuruldu, çünkü dikkate değer bir cinayet dedektifi bazı kişisel sorunlu günler geçiriyordu ve görev kontrolünü kaybetmişti.

-Sonuç olarak hepinizin hatırlaması gereken en önemli bir noktaya geliyorum. Albay Shafer mahkemede bizzat bulunmak istedi, bulunmak zorunda olduğu için değil. Kendisinin diplomatik dokunulmazlığı var.

Geoffrey Shafer zedelenen itibarını temize çıkarmak için burada bulunuyor. Avukatının bu sözleri üzerine, Shafer neredeyse duruşma salonunda ayağa kalkıp avukatını alkışlayacaktı.

Bölüm 80 BEN BİLEREK, belki akıllılık edip, duruşma salonundaki sirkin, birinci ikinci ve üçüncü günlerini atladım. Dünya basınıyla, daha fazla yüz yüze gelmek istemiyordum. Kendimi duruşmadaymışım gibi hissediyordum.

Soğukkkanlı bir katil duruşmasıydı, fakat araştırma her zamankinden daha fazla hararetle devam ediyordu. Eğer yeni ipuçları bulabilseydim, daha çözecek Jane Doe lar ve Christine in kayboluşu vardı. Shafer in serbest bir adam olarak dolaşmayacağından emin olmak ve en önemlisi, Christine in kayboluşu hakkındaki gerçeği, üzücü de olsa bilmek istiyordum. Benim için en büyük aksilik, diplomatik saçmalıklar yüzünden Shafer i hiç sorgulamamış olmamdı.

Evimizin çatı katının güney ucunu bir savaş odasına dönüştürdüm.

Yukarıda çok boş yer vardı. Eski bir maun yemek masasını yarı karanlıktan çıkardım. Ve eski bir vantilatörün kablolarını yeniledim. Bu alet özellikle sabahın erken saatlerinde ve akşamları geç vakit, burada, münzevi hücremde, en verimli çalışmamı yaparken çok işime yarıyor.

Dizüstü bilgisayarımı masanın üstüne koydum ve davanın en önemli parçaları olarak düşündüğüm şeyleri daima göz önünde bulundurmak için, duvarlara farklı renklerde indeks kartları iğneledim.

Christine in kaçırılmasıyla ilgili her delil kırıntısı ve Jane Doe lar hakkında bulabildiğim her şey, birkaç büyük ve biçimsiz karton kutu içindeydi.

Bir bulmaca halini alan cinayet davaları birkaç yıldan fazladır var, fakat kolay çözülen tek bir dava yok. Usta bir rakibe karşı çapraşık bir oyun oynamaya çalışıyordum, fakat onun oyununun kurallarını veya nasıl oynandığını bilmiyordum. Shafer in haksız üstünlüğü buydu.

Patsy Hampton in dedektif günlüğünde birkaç yararlı not bulmuştum; bu notlar beni Dört Atlı hakkında Shafer le internette sohbet eden Michael Ormson isimli on beş yaşlarında bir çocukla görüşmeye götürdü. FBI dan Chuck Hufstedler le yakından çalışmaya devam ediyordum. Kendisine ilk ben gittiğim halde, yeni bilgiyi Patsy Hampton a verdiği için suçluluk hissediyordu. Bunu ona karşı kullandım.

Hem federal Büro, hem İnterpol, İnternet oyununun araştırmasını yapıyordu. Kendim sayısız sohbet odasını dolaştım, fakat bu esrarlı oyundan haberi olan küçük Ormson dan başka kimseyle karşılaşmadım.

Shafer in ortaya çıkması, işi şansa bırakıp sohbet odasından dışarı çıkmasıyla başladı. Daha başka neleri şansa bıraktığını çok merak ediyordum.

Shafer in Farragut ta tutuklanmasından sonra Jaguarında küçük bir araştırma yaptık ve yaklaşık bir saati evinde geçirdim. Karısı Lucy ve oğlu Robert la konuştum. Onlar Shafer in Dört Atlı denen bir oyun oynadığını doğruladılar. Yedi, sekiz yıldan beri oynuyormuş. Ne karısı, ne de oğlu, diğer oyuncular hakkında bir şey biliyordu.

Lucy ve oğlu, Shafer i iyi bir insan olarak tanımlıyordu. Karısı buna inanıyor gibiydi.

Shafer in ininde düzinelerle oyun zarları seti yanısıra, rol yapma oyun dergileri buldum. Shafer dikkatliydi; izlerini kolayca örtebiliyordu.

Ne de olsa gizli servis ajanıydı. Zarlarını, kurbanlarını seçmek için attığını düşünemiyordum. Shafer in avukatı Jules Halpern, Shafer in evine zorla girilmesini yüksek sesle ve şiddetle kınadı. Eğer işe yarar herhangi bir delil bulmuş olsaydım, muhakkak engellenirdi. Ne yazık ki, yeteri kadar zamanım yoktu ve Shafer suç sayılacak bir şeyi evinde saklamayacak kadar zekiydi. Büyük bir hata yapmıştı; bir başkasını yapmamalıydı.

Değil mi? Bazen tavan arasında gece geç vakte kadar çalışırken, kısa bir süre durup Christine hakkında bir şeyler hatırladığım olurdu.

Anılar acı dolu ve üzücüydü, fakat sakinleştiriciydi de. Onu aralıksız düşünebileceğim günleri sabırsızlıkla beklemeye başladım. Bazı geceler,

güneş sundurması altındaki piyanoya yürür, bizim için çok önemli olan

-Unforgettable,

-Moonglow,

-S Wonderful şarkılarını çalardık. Özellikle evinde ziyaret ettiğim zaman, solmuş blucinler, çıplak ayaklar, tişört veya belki en çok sevdiği sarı gemici yaka süveterle ve daima şampuan kokan uzun saçlarındaki kaplumbağa kabuğundan bir tarakla ne kadar güzel görüldüğünü hiç unutamıyorum.

Kendime acımak istemiyordum, fakat çok kötü hissetmekten de kendimi alamıyordum. Christine e ne olduğunu bilmediğim için belirsizlik içindeydim. Keşke gitmesine izin vermeseydim.

Bu, gücümü kırıyor, yaralıyor, kendimi son derece üzgün ve boş hissetmeme neden oluyordu. Yaşamıma devam etmek zorunda olduğumu biliyordum, ancak yapamıyordum. Cevaplara, en azından bir kaçma ihtiyacım vardı. Christine oyunun bir parçası mı? Merak edip durdum.

Zihnim devamlı oyunla meşguldü.

Ben de oyunun bir parçası mıyım? Oyunun bir parçası olduğuma inanıyordum ve bir bakıma Christine in de oyunun bir parçası olduğunu düşünüyordum. Henüz sağ olması ihtimali tek umudumdu.

Bölüm 81 VE BÖYLECE KENDİMİ, cidden alışkanlık halini alan acayip bir oyunun içinde bir oyuncu olarak buldum. Kendi kurallarımı saptadım. Oyuna yeni oyuncular soktum. Kazanmak için bu oyundaydım.

D.C. deki FBI memurlarından Chuck Hufstedler yararlı olmaya devam ediyordu. Kendisiyle konuştukça, Dedektif Hampton a karşı ciddi bir sevgisi olduğunu anladım. Kayıplarımız bizi biribirimize bağlamıştı.

Cuma gecesi geç vakit, televizyonda Damon, Jannie ve Nana ve kedimiz Rosie la Zorro nun Maskesi ni seyrettikten sonra, tavan arasına tırmandım. Yatmadan önce kontrol edecek birkaç olay daha vardı.

Bilgisayarı kuvvetle çekip çıkardım ve her zamanki bildik mesajı duydum: Size mektup var. Bermuda daki o geceden beri, bu sözler bana müthiş bir korku ve vücudumu başta tırnağa saran bir ürperti veriyordu. İnterpol den Sandy Greenberg benim email ime yanıt vermişti.

Bay Smith davasında birlikte çalışmış ve arkadaş olmuştuk. Benim adıma birkaç şeyi kontrol etmesini rica etmiştim.

GECE BENİ İSTEDİĞİN ZAMAN ARA, ALEX. SENİN SİNİRLENDİRİCİ İNATÇILIĞIN SEMERESİNİ VERMİ OLABİLİR.

TELEFON ETMEN HAYATİ ÖNEM TAİİYOR. SANDY.

Avrupa dan Sandy yi aradım ve ikinci çalışta alıcıyı kaldırdı.

-Alex? Sanırım onlardan birini bulduk. Senin berbat fikrin işe yaradı. Shafer, en azından, MI6 daki eski kafadarlarından biriyle bir oyun oynuyordu. Sen üstüne bastın.

Sandy ye

-Oyunculardan biri olduğundan emin misin? diye sordum.

Hemen yanıtladı.

-Kesinlikle eminim.

-iimdi Mackintosh umun başında Dürer in Dört Atlı sınıfın bir kopyasına bakıyorum. Bildiğin gibi, Atlılar Fatih, Kıtık, Savaş ve Ölüm.

MI6 dan tanıdığım bazılarıyla görüştim. Shafer la bu adamın devamlı olarak bilgisayarda temas halinde olduklarını öğrendim. Senin bütün notların da bende ve çok yararlanıyorum.

-Teşekkürler, dedim. Evvelce onun tek başına olduğunu ve bazen aksilik edip surat assa da, arkadaş özlemi çektiğini biliyordum.

Sandy bana,

-Oyunda adamın kullandığı isim Fatih. Fatih, İngiltere, Surrey, Dorking kasabasında oturuyor, dedi.

-Adı Oliver Highsmith ve MI6 dan emekli. Shafer oradayken, Asya da birkaç ajans işletiyormuş. Shafer onun emrinde çalışmış. iimdi burada saat sabahın sekizi. Sandy Alex e,

-Niçin piçe telefon etmiyorsun? diye önerdi. Ya da bir email göndermiyorsun? Adresi bende var. Dört Atlı Oyunundaki diğer oyuncuları merak etmeye başladım. Onlar sadece dört kişi miydi yoksa oyunun adı mı buydu? Bu oyuncular kimlerdi? Oyun nasıl oynanıyordu? Cidden hepsi veya herhangi biri fantezilerini gerçek yaşamda uyguluyorlar mıydı? Benim Fatih e mesajım sade ve dürüsttü, tehdit edici olmadığını düşündüm.

SAYIN BAY HIGHSMITH, BEN WASHINGTON, D.C. DE CİNAYET DETEKTİFİYİM. DÖRT ATLIYLA İLGİSİ OLAN ALBAY GEOFFREY SHAFER HAKKINDA BİLGİ ARIYORUM. SHAFER İN ASYA DA SİZİN YANINIZDA ÇALIĞIĞINI ÖĞRENDİM. ZAMAN ÖNEMLİDİR.

YARDIMINIZA İHTİYACIM VAR. LÜTFEN, DEDEKTİF ALEX CROSS LA TEMAS KURUN. Bölüm 82 MESAJIMA HEMEN CEVAP GELİNCE şaşırdım. Emailim gittiği zaman Fatih, Oliver Highsmith ekran başındaymış demek ki.

DETEKTİF CROSS. DEVAM ETMEKTE OLAN CİNAYET DURUİMASI İNGİLTERE DE VE AVRUPA NIN GERİ KALANINDA OLDUKÇA BÜYÜK BİR OLAY OLDUĞU İÇİN, SİZDEN HABERİM VAR. G. SHAFER İ ON İKİ YIL, BELKİ DAHA FAZLA ZAMANDIR TANIRIM. KISACA, BENİM EMRİMDE ÇALIİTI. YAKIN BİR ARKADAİTAN ZİYADE, YAKIN BİR TANIDIK. BU SEBEPTEN, ONUN SUÇLU VEYA SUÇSUZLUĞU HAKKINDA BİR BİLGİM YA DA PEİİN HÜKMÜM YOK. UMARIM SUÇSUZDUR. İMDİ DÖRT ATLI SORUNUZUN YANITINA GELİNCE, OYUN İLE İLGİLİ BİR FANTEZİ OYUNUDUR, DEDEKTİF. SON DERECE SIRADIİİ BİR OYUN. OYUNDA BÜTÜN OYUNCULAR OYUN SAHİBİNİN ROLLERİNİ KENDİLERİ ÜSTLENİRLER.

YANİ, HER BİRİMİZ KENDİ ÖYKÜMÜZÜ, KADERİMİZİ KONTROL EDERİZ.

GEOFFREY SHAFER İN ÖYKÜSÜ DAHA CÜRETİİ VE OLAĞANDİİİ.

ONUN KARAKTERİ, SOLUK BENİZLİ ATTAKİ BİNİCİ ÖLÜM SON DERECEDE SAKAT BİR KARAKTER. HATTA KÖTÜ DE DENEBİLİR.

KARAKTER, BİR BAKIMA, DURUİMADAKİ İAHSA BENZİYOR VEYA BANA ÖYLE GELİYOR. BUNUNLA BERABER, BİRKAÇ ÖNEMLİ NOKTAYA İİARET ETMEK İSTERİM. BİZİM OYUNUMUZDA CİNAYET FANTEZİLERİNİN MEYDANA ÇIKMASI, CİNAYETLERİN GAZETEDEKİ HABERLERİNDEN GÜNLERCE SONRA OLDU. İNANIN BANA, BU G.

SHAFER TUTUKLANINCA, TARAFİMİZDAN BAİTAN AİAĞI KONTROL EDİİİ. HATTA LONDRA DA GÜVENLİK SERVİSİNDEKİ MÜFETTİİ JONES İN DİKKATİNE SUNULDU.

BU SEBEPTEN, BUNDAN ÖNCE UYARILMADIĞINIZA İAİİRDİM. SERVİSTEKİİER G.

SHAFER HAKKINDA BENİ GÖRMEK İÇİN BURADAYDILAR VE TAMAMEN TATMİN OLDUKLARINI SANIRIM. KEZA, GÜVENLİK TARAFINDAN KONTROL EDİİEN DİĞER OYUNCULARIN HEPSİ, BU OYUNDA OLUMLU KARAKTERLER TARAFINDAN TEMSİL EDİLMEKTEDİR.

DEDİĞİM GİBİ, ATILAR I İÇERSE DE, YİNE DE BİR OYUN. HA, AKLIMA GELMİKEN, BAZI CİDDİ KAYNAKLARA GÖRE, BEİNCİ BİR ATLI NIN OLDUĞUNU BİLİYOR MUYDUNUZ? O SİZ OLAMAZ MIYDINIZ, DR. CROSS? GİZLİ SERVİSTE TEMAS KURULAN Kİİ, BAY ANDREVV JONES DUR.

BEYANLARIMIN DOĞRULUĞUNA KEFİL OLACAĞINA GÜVENİYORUM. DAHA ÇOK KONUİMAK İSTERSEN, RİSKİ GÖZE ALIP KONUİ. 67 YAIİMDAYIM VE GİZLİ SERVİSTEN EMEKLİYİM BUNU SÖYLEMEK HOİUMA GİDİYOR VE OLDUKÇA ÜNLÜ BİR GEVEZEYİM.

GERÇEĞİ VE HAKKI ARAİTIRMANIZDA SİZE BOL İANS DİLİYORUM.

FATİH Mesajı okudum, sonra bir daha okudum.

- Araştırmanızda bol şans? Acaba bu görüldüğü gibi Sansar içten bir temenni miydi? Ve artık ben bir oyuncu Beşinci Atlı mıydım? Bölüm 83 ERTESİ HAFTA HER GÜN MAHKEMEYE gittim ve herkes gibi duruşmaya takıldım. Jules Halpern, mahkeme salonunda bugüne kadar dinlediğim en etkileyici hatipti, fakat Catherine Fitzgibbon da öyleydi.

Jürinin vereceği karar, avukatlardan hangisine çok inandığına bağlı olacaktı. Bunun hepsi bir tiyatro, bir oyundu. Çocukluğumda Nana ile düzenli olarak, Defenders Savunucular adlı bir duruşma dramı seyrettiğimi hatırladım. Her şov, kalın sesli bir sunucunun, etkili

-Amerikan adalet sistemi mükemmel olmaktan uzaktır, fakat yine de dünyadaki en iyi adalet sistemidir, girişile başlardı.

Bu doğru olabilir, fakat Washington daki mahkeme salonunda otururken, cinayet duruşmasının, yargıcın, jürinin, avukatların ve bütün bu kuralların ince bir oyun olduklarını ve Geoffrey Shafer in, karşı avukatların aleyhine yaptığı her hareketin tadını çıkararak, bir sonraki hamlesini planlamakta olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Henüz oyunun kontrolündeydi. Oyun yöneticisiydi, bunu biliyordu ben de öyle.

Jules Halpern in, canavar ruhlu, psikopat müvekkilinin yeni doğmuş bir bebek kadar suçsuz olduğu etkisini bırakmak için, önceden tasarlanmış düzgün sorgulamalar yaptığını gözledim. Aslında, uzun çaprazsorgulamalar sırasında farklı şekilde düşünmek ve hissetmeye başlamak kolaydı. Cidden bütün önemli noktalar tiksinti gelinceye kadar yinelendiği için, hiç bir şey kaçırmadım.

-Alex Cross ... İsmimin söylendiğini duydum ve dikkatimi tekrar Jules Halpern üzerinde topladım. Cinayetin ertesi günü Washington Post ta yayımlanan büyültülmüş bir fotoğraf çıkardı. Fotoğraf Farragut ta bir başkası tarafından çekilmiş ve gazeteye satılmıştı.

Halpern tanık sandalyesinde oturan, Patsy Hampton ın öldürüldüğü apartman binasında çalışan gece kapıcısı Carmine Lopes isimli adama yaklaşıp eğildi.

-Bay Lopes, ben size müvekkilim ve Dedektif Alex Cross un bir fotoğrafını, göstereceğim. Dedektif Hampton ın cesedinin bulunmasından hemen sonra, onuncu kat koridorunda çekilmiş.

Bu fotoğraf, oturduğum dördüncü sıradan ayrıntılarının çoğunu görebileceğim kadar büyüktü ve benim için hep sarsıcı bir şey oldu. Fotoğrafta Shafer sanki G.Q sayfalarından henüz adımını dışarı atmış gibiydi. Onunkiyile kıyaslandığında, benim elbiselerim paçavra halinde ve kir içindeydi. Hayvanat bahçesindeki delice maraton koşusundan henüz gelmiştim ve zavallı Patsy nin cesedinin yanındaydım. Yumruklarımı iyice sıkmış, Shafer e öfke kusuyordum.

Resimler yalan söyler.

Fotoğraf fazlasıyla kışkırtıcıydı ve jüri üyelerinin kafalarında yavaş yavaş haksız bir hüküm oluşturabileceğini düşündüm.

Halpern kapıcıya,

-Bu resim o gece saat on otuzda, bu iki adamın ne durumda olduklarını yansıtıyor mu? diye sordu.

-Evet, efendim, yansıtıyor, dedi.

-Aynen hatırladığım gibi. Jules Halpern en önemli bilgiyi ilk defa alıyormuşçasına, başını salladı.

-İimdi Dedektif Cross un o zaman neye benzediğini kendi sözcüklerinizle açıklayabilir misiniz? diye sordu.

Kapıcı tereddüt etti ve sorudan kafası biraz karışmış gibiydi.

Halpern in artık nereye varmak istediğini biliyordum.

Halpern fırladı ve mümkün olan en basit soruyu sordu.

-Üstü kirli miydi?

-Ev... , eminim. Karmakarışık. Ve savunma avukatı,

-Terli miydi? diye sordu.

-Terliydi. . . evet. Hepimiz terliydik. Tahmin ederim, garajda olmaktan dolayı. Cidden çok sıcak bir geceydi.

-Burnu akıyor muydu?

-Evet, efendim.

-Detektif Cross un giysileri yırtılmış mıydı, Bay Lopes?

-Evet, yırtılmıştı. Yırtık ve kirliydi. Jules Halpern önce jüriye baktı, sonra tanığına.

-Dedektif Cross un giysilerinde kan lekeleri var mıydı?

-Evet . . . vardı. İlk fark ettiğim şey kan oldu zaten.

-Kan her yerde var mıydı, Bay Lopes?

-Ellerinde. Zaten fark edilmemesi olanaksızdı.

-Ya Bay Shafer. Bay Shafer nasıl görünüyordu?

-Temizdi. Oldukça sakın ve soğukkanlı görünüyordu.

-Bay Shafer in üzerinde hiç kan gördünüz mü?

-Hayır, efendim. Hiç kan yoktu. Halpern başını salladı ve sonra yüzünü jüriye döndü.

-Bay Lopes, sizce bu iki adamdan hangisi daha çok cinayet işlemişe benziyordu? Kapıcı hiç tereddüt etmeden,

-Dedektif Cross, dedi.

Bölge avukatı,

-İtirazım var, diye bağırdı, ama iş işten geçmişti. Bölüm 84 O ÖĞLEDEN SONRA., savunma, ief George Pittman ı çağırmayı programladı. Bölge Yardımcı Avukatı, Catherine Fitzgibbon, Pittman in dava listesinde olduğunu biliyordu. Yemekte kendisiyle buluşmamı rica etti ve

-Eğer Pittman olay çıkarmadan iştahın kalırsa, diye de ekledi.

Catherine zeki, mükemmel ve dikkatli bir insandı. Jules Halpern in serbest bıraktığı kötü adamların sayısı kadar insanı içeri tıkmıştı.

Mahkeme binasına yakın bir cafede, sandviç için bir araya geldik.

Pittman in mevcut mahkemede tanık olarak dinlenmesi hiçbirimizi heyecanlandırmadı. Dedektif olarak, savunma tarafından itibarım zedeleniyordu, buna elim kolum bağlı seyirci kalmak çok zor geliyordu.

Reuben sandviçinden kocaman bir lokma ısırınca, işaret parmağıyla başparmağı salça oldu. Catherine gülümsedi.

-İaşısal, fakat bunu hakkediyor. Pittman la aranız cidden açık, değil mi? Sizin gibi çok insan, kudretli oldukları için birbirine düşman oluyor.

-Bu ciddi bir nefret ve karşılıklı, dedim.

-İki defa beni işimden etmeye çalıştı. Mesleğinde beni bir tehdit unsuru olarak görüyor. Catherine sandviçine saldırıyordu.

-Hımmmm. Sen daha iyi bir dedektif şefi olur muydun?

-Yürümezdi. Eğer seçilseydim, hizmet edemezdim. Politik PingPong oynanan bir büroya hapsedilip kalamazdım. Catherine güldü.

Hemen hemen her yerde gülecek bir şey bulabilen bir insandır.

-Savunma dedektiflerin şefini, lanet olası tanıklarından biri olarak çağırıyor. Listede hasım olarak geçiyor, fakat hasım olduğunu zannetmiyorum. Catherine ile ben sandviçin geri kalanını bitirdik.

-Eh, Bay Halpern in kollarını bugün ne için sıvayacağını anlayalım. dedi.

Öğleden sonraki celsenin açılışında, Jules Halpern, Pittman için kusursuz bir özgeçmiş hazırlamıştı ve bu özet olarak akla uygun ve etkileyici gibi görünüyordu. George Washington da üniversite öğrencisi, sonra Amerikan hukuk fakültesi, polis kuvvetinde yirmi dört yıllık bir geçmiş ve üç ayrı belediye başkanından cesaret ve şeref madalyası.

Halpern

-ief Pittman, Dedektif Cross un şubenizdeki sicilini nasıl tarif edersiniz? diye sordu.

İskemlemde doğruldum. Kaşımın oynadığını, gözlerimin küçüldüğünü hissettim. İşte gidiyoruz diye düşündüm.

Pittman,

-Dedektif Cross şubenin çözdüğü bazı yüksek profilli davalarda vardı. dedi. Tam bir övgü sayılmazdı, fakat hiç değilse, saldırıya geçmemişti.

Halpern akıllıca başım salladı.

-Eğer son zamanlarda performansını değiştiren bir şey varsa, bu ne olabilir? Pittman benim bulunduğum tarafa baktı ve sonra,

-Bermuda da birlikte gezideyken, görüştüğü kadın kayboldu. O zamandan beri dalgın, herkesten uzak, hemen öfkeleniyor ve kendinde değil bir hali var. Mahkeme salonunda birdenbire kalkıp bağırmak istedim. Pittman, Christine ve benim hakkımda bilinmesi gereken şeyi bilmiyordu.

-ief Pittman, kız arkadaşı bayan Johnson ın kaybolmasıyla, Dedektif Cross tan hiç şüphelendiğiniz oldu mu? Pittman başını salladı.

-Bu standart bir polis prosedürüdür.

Sorgulandığından eminim.

-Fakat arkadaşının kaybolmasından beri işteki davranışı değişmiştir herhalde.

-Dikkatini toplaması eskiden olduğu kadar iyi değil. İşe gelmediği günler oluyor. Pek doğal olarak, bu bir sicil meselesi.

-Dedektif Cross dan profesyonel yardım bulması istendi mi?

-Evet.

-Siz kendiniz ona yardım etmeyi istediniz mi?

-İstedim. Birkaç yıldır birlikte çalışıyoruz. Stres altındaydı.

-Çok stres altında demek doğru olur mu?

-Evet. Son zamanlarda tek bir davayı bile sonuçlandırmamıştı.

Halpern başını salladı.

-Hampton cinayetinden iki hafta önce, Cross un samimi olduğu bazı dedektifleri aktif görevden aldınız. Pittman ın bakışı hüznü ve ciddiydi. Yazık ki aldım, dedi.

-Dedektifleri niçin aktif görevden aldınız?

-Dedektifler davaları departmanımızın bilgisi dışında altında araştırıyorlardı.

-Zorbalar gibi, kendi kurallarını kendileri koyup araştırmaları ona göre yapıyorlardı demek doğru olur mu? Catherine Fitzgibbon ayağa kalktı ve itiraz etti, fakat Hakim Fescoe soruya izin verdi.

Pittman

-Bunu bilmiyorum, ancak

-zorba çok ağır bir sözcük. Fakat tam bir denetim altında çalışmıyorlardı. Bu konu henüz araştırılıyor.

-Dedektif Cross da cinayetleri çözmek için kendi kurallarını koyan o grubun bir parçası mıydı? Pittman

-Emin değilim. Fakat konuyu kendisiyle konuştum. O zaman aktif görevden almamın doğru olacağına inanmıyordum. Kendisini uyardım ve konunun peşini bıraktım. Bırakmamam gerekirdi, dedi.

-Başka sorum yok. Bu soruların hiçbirine lüzum yoktu diye düşündüm.

Bölüm 85 MAHKEME BİNASINDAN AYRILDIKTAN sonra, o gece Shafer havalarda uçuyordu. Oyunu kazanacağını zannediordu.

Cehennem gibi manyaktı; arabasını Boo Cassidy nin binasının altındaki garaja park etmişti.

Çoğu manyaklar, delilik işaretleri gösterdikleri zaman bunun pek farkına varmazlar, fakat Shafer bunu biliyordu.

Tekrar Dr. Boo Cassady nin oturduğu binada bulunmak tehlikeliydi, fakat bu onu etkilemedi. Cinayet mahalli ve bütün bu kokuşma. Bu gece Southeast e gitmek istiyordu, fakat riskliydi.

Avlanamazdı.

Kafasında bir başka şey vardı: Oyununda bundan sonraki birkaç hareket.

Hiç duyulmamış olmamasına karşın, birinci derecede bir cinayet davasından duruşması yapılan bir sanığın, dışarıda dolaşması olağandışı bir şeydi, fakat önceden yapılması gereken şey, dokunulmazlığının düşürülmesiydi. Davacı avukatları bunu yaptılar mı? Hayır. Bölge Avukatları tarafından kabul edilmese bile, hapse girmemek için serbest pasaportu vardı.

Shafer, garajdan asansöre birkaç kez gördüğü bir kiracının arkasından bindi ve Boo nun katına çıktı. Kapı zilini çaldı.

Bekledi. Parke döşemede dolaştığını duyuyordu. Evet, oyunun birinci perdesi bu gece başlamak üzereydi.

Kapının gözetleme deliğinden izlendiğini biliyordu, tıpkı kendisinin Patsy Hampton ın hakkettiği cezayı bulduğu gece Alex Cross u gözetleme deliğinden seyrettiği gibi. Boo yu şerbet kaldıktan sonra birkaç defa görmüştü. Sonra görüşmeyi kesti.

Görüşmeyi kestiği zaman, Boo kendini kaybetmişti. Shafer i, iş yerinde, evde ve devamlı olarak araba telefonundan aramıştı, Shafer, telefon numarasını değiştirtinceye kadar. İşin en kötü yanı, Boo ona Fatal Attraction Uğursuz Cazibe filminde oynayan fındık kabuğu Glenn Close ı hatırlatıyordu.

Düğmelerini hâlâ ilikleyip ilikleyemediğini merak ediyordu.

Oldukça zeki bir kadındı ve bu da sorununun çok büyük bir parçasıydı.

Çok fazla, iki üç kat fazla düşünüyordu. Boo yu çıldırtan, çoğu erkeklerin, özellikle durgun zekalı Amerikalıların bundan hoşlanmamalarıydı.

Shafer yüzünü kapıya dayadı; ahşabın serinliğini yanağında hissetti.

Birinci perdesini başlattı.

-Seni görüp şok oldum, Boo. Başıma neler geldi bilemezsin. Bir yanılgı, aleyhimde kullanabilecekleri bir şey ve her şey sona erdi.

İşin kötüsü, suçsuz olmam. Bilirsin işte. Dün gece bizim evden seninkine gelirken her şeyi anlatmıştım. O dedektifi benim öldürmediğimi biliyorsun, Elizabeth. Lütfen bir şey söyle. Hiç değilse küfür et bana.

Öfkeyi bırak . . . Doktor. Boo, cevap vermedi. Bu Shafer in oldukça hoşuma gitti. Böyle davranması, ona olan saygısını daha da artırıyordu.

-Benim neler çektiğimi en iyi sen bilirsin. Başımdan geçenleri en iyi anlayan sensin. Sana ihtiyacım var, Boo. İki kutuplu bir manik depresif olduğumu biliyorsun.

Sonra Shafer sahiden ağlamaya başladı. Neredeyse kendini tutamayıp gülecekti. Zorla hıçkırıyordu. Kalçalarının üzerine çöküp başını tuttu. Filmlerde gördüğü yüksek ücretli düzmecilerden çok daha iyi bir aktör olduğunu biliyordu.

Apartman dairesinin kapısı yavaşça açıldı ve Boo

-Boohoo, diye fısıldadı.

-Zavallı Geoiff acı içinde mi kıvranıyor? Ne ayıp! Shafer ne piç diye düşündü, fakat görmek zorundaydı. Bu gece ona ihtiyacı vardı, üstelik mahkemede onun yardımına ihtiyacı olacaktı.

-Merhaba, Boo, diye fısıltıyla karşılık verdi.

Bölüm 86 AKİAM TEMSİLİNİN İKİNCİ PERDESİ. Boo, pahalı mağazalardan satın aldığı kehribar tanelerini andıran kahverengi kocaman gözleriyle Shafer e baktı, kilo vermişti ve bu onu biraz daha seksi yapmıştı.

Üzerinde deniz mavisi bir şort ve zarif pembe bir tişört vardı acısı da yüzünden belliydi.

Boo

-Beni bugüne kadar hiç kimsenin incitmediği kadar çok incittin, diye söze başladı.

Shafer, yine gerçek ödül kazanan bir temsildeymiş gibi rol yaparak kendini kontrol altında tuttu.

-Yaşam savaşı veriyorum, dedi.Yemin ederim, bütün düşündüğüm kendimi öldürmek.

Söylediğim şeyi duymadın mı? Üstelik, resmini yine bütün magazin gazetelerinde görmek ister misin? Anlamıyor musun? Senden uzak durmamın nedeni bu? Boo acı acı ve biraz da gururlanarak güldü.

-Ben tanıklık yaptığım zaman, resmim zaten gazetelerde çıkacak. Gittiğim her yerde fotoğrafçılar olacak. Shafer gözlerini kapadı.

-Peki, sevgilim. dedi.

-Bu sana beni tekrar incitme şansı verir. Boo başını salladı ve kaşlarını çattı.

-Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Oh, Geoff, niçin sn azından bir tslsfon stmsdin? Ssn piçin birisin. Shafsır pişman, kötü bir çocuk gibi başını önüne sğdı.

-Bütün bunlar olmadan önces, iyileşmeye ns kadar yaklaştığımı biliyorsun. iimdi daha fenayım. Benden sorumlu, yetişkin biri gibi mi hareket etmemi bekliyorsun? Boo çarpık gülümsedi. Shafer Boo nun arkasındaki koridor masasının üstünde bir kitap gördü: Erkek ve Sembolleri. Cari Jung. Ne kadar uygun.

-Geoff, ne istiyorsun? Uyuşturucu mu?

-Sana ihtiyacım var. Seni kollarımın arasında tutmak, okşamak istiyorum, Boo. Hepsi bu. O gece Boo ona istediği şeyi verdi. Hastaları için kullandığı gri kadife aşk koltuğunda, sonra seans süresince daima oturduğu JFK stili salıncaklı sandalyede hayvanlar gibi seviştiler. Shafer onun bedenini, ruhunu aldı.

Sonra Boo ona, çoğu ecza depolarından numune, antidepresan, ağrı kesici gibi uyuşturucular verdi. Boo, ayrıldığı psikiyatr eşinden hâlâ numuneler temin edebiliyordu. Shafer ilişkilerinin ne düzeyde olduğunu bilmiyordu ve açıkçası buna aldırıldığı da yoktu. Bir Librium yuttu ve bir de Vicodin aldı.

Sonra tekrar Boo yu yakaladı, her ikisi de çıplak, terli ve kudurmuş vaziyette mutfak tezgahının üstünde dakikalarca seviştiler. Shafer saat on bir civarında oradan ayrıldı. iimdi daha fena hissediyordu kendini. Fakat ne yapacağını biliyordu. Boo nun muayanehanesine gelmeden önce kafasına koymuştu. Bu şey herkesin avukatların, basın, jürinin küçük kafalarında bomba gibi patlayacaktı. mdi Perde Üç.

Bölüm 87 GECE YARISINI BİRAZ GEÇE, aklımı başımdan alan acil bir telefon geldi. Dakikalar geçtikçe, yaşlı Porsche un hızını artırdım ve Rock Creek Parkway de doksan mile çıkardım. Arabanın sireni geceleyin acı acı bağııyordu.

Kalorama ya vardığımda saat 12.25 di. Acil Tıp Servisi ambulansları, ekip arabaları, TV haber kamyonları bütün cadde boyunca park etmişti.

Shafer in birkaç komşusu yukarıdaydı ve karabasan mahallini görmek için kocaman, lüks evlerinden sokağa fırlamışlardı. Bunun böyle bir lüks semtte olmasına bir türlü inanamıyorlardı.

Polis radyolarının parazit sesleri ve konuşmalar gece havasını dolduruyordu. Ve bir haber helikopteri kafamızın üzerinde uçuyordu.

CNN işaretli bir kamyon gelip tam arkamda park etti.

Ön çimde duran Malcolm Ainsley isimli bir dedektifin yanına gittim.

Başka cinayet mahallerinden birbirimizi tanıyorduk. Birdenbire Shafer in evinin ön kapısı açıldı. İki acil tıp görevlisi dışarı bir sedye çıkarıyordu. Düzinelerle kameranın flaşları yanıp sönüyordu.

Ainsley

-Shafer, dedi.

-Orospu çocuğu kendini öldürmeye kalkmış, Alex. Bileğini kesmiş ve çok sayıda uyuşturucu almış. Her yerde açık uyuşturucu kutulan vardı. Shafer hakkında, duruşmalardan önceki ilk görüşmelerimden ve kendi çalışmalarımından, yeteri kadar bilgim vardı.

Benim ilk düşüncem, Shafer in hem delilik, hem depresif olaylara neden olan bir çeşit iki kutuplu bir akıl hastalığına müptela olmasıydı.

İkinci olasılık, kendini depresif belirtilerle olduğu kadar, pek çok hipomanik olaylarda açıkça gösteren cyclonimia ydı. Bunun ortak belirtileri Shafer vakasında olduğu gibi, son derece kendini beğenme, uykuya pek ihtiyaç duymama,

-zevk veren etkinliklere aşırı düşkünlük ve amaca yönelik etkinliklerde bir artış olarak ortaya çıkabilir.

Kötü bir rüyada yüzüyormuşum gibi ileriye doğru hareket ettim.

Acil Tıp Servisi i teknisyenlerinden birini, Nina Disesa yı tanıdım.

Evvelce, Georgetown dayken, birkaç defa birlikte çalışmışım. Nina

-Piçe tam zamanında yetiştim, dedi ve siyah gözlerini küçülttü.

-Çok fena.

-Ciddi bir intihar girişimi mi? diye sordum.

Nina omuz silkti.

-Kesin bir şey söylemek zor. Bileğini bir hayli kesmiş. Sadece sol bileğini. Sonra uyuşturucu. Yığınla uyuşturucu ambalajları hepsi de doktor numuneleri. Tam bir güvensizlik içinde başımı salladım.

-Kesinlikle yardım istediğinden eminsiniz, değil mi?

-Oğluna ve karısına göre, gizli evinden veya ininden telefonla yardım istemiş. Babanızın yardıma ihtiyacı var. Baban ölüyor. Baban hasta. Kırmızı ve beyaz renkli ambulansa yürüdüm. Kameralar flaşlarıyla bütün caddeyi aydınlatıyordu. Başım dönüyordu. Her şey onun için bir oyun. Southeast teki kurbanlar, Patsy Hampton, Christine. mdi de bu. Kendi hayatiyle bile oynuyor.

Ambulansa yaklaşınca,

-Nabzı hâlâ kuvvetli atıyor, dendiğini duydum. Acil tıp teknisyenlerinden birinin elektrokardiografi aldığını gördüm. Hatta, cihazın

-biiip seslerini duyabiliyordum. Daha sonra Shafer in yüzünü gördüm. Saçı terden darmadağınık, yüzü bembeyazdı. Dikkatini vermeye çalışarak, gözlerimin içine baktı.

Sonra beni tanıdı.

Kuvvetini toparlamaya ve birdenbire sedyede oturmaya çalışarak,

-Bunu bana sen yaptın, dedi.

-Kendi kariyerin için benim hayatımı mahvettin. Bunu sen yaptın! Bundan sen sorumlusun! Aman Allahım.

Zavallı ailem. Bütün bu başımıza gelenler nedir? TV kameraları durmadan çekiyordu Onlar bu yılki kalite performansını Shafer Akademi Ödülü nü hakettiler.

Bölüm 88 DURUİMA, SHAFER İN İNTİHAR girişiminden dolayı, bir başka tarihe ertelenmek zorunda kaldı. Mahkeme saçmalıkları belki ertesi haftaya kadar tekrar başlamayacaktı.

Bu ara, Washington Post, New York Times, USA Today gazetelerinin tam manşetleri dahil, medyada görülmemiş heyecan vardı. Bu bana en azından birkaç görüş noktası üzerinde daha çalışmam için zaman verdi. Shafer bu gibi işlerde çok iyiydi.

Sandy Greenberg le hemen hemen her gece konuşuyordum.

Diğer oyuncular hakkında bilgi toplamama yardım ediyordu. Hatta gidip Fatih le konuşmuştu. Oliver Highsmith in katil olduğundan şüphelendiğini söyledi. Yetmişine merdiven dayamış, iğrenç derecede şişman ve tekerlekli iskemleye mahkum bir adamdı.

Sandy o gece saat yedide evi aradı. İyi bir arkadaşı. Gece geç vakitlere kadar sırf benim için çalışıyordu. Telefonu çatı katı büromun ibadethanesinde aldım.

Her zamanki şımarık ve saldırgan haliyle,

-Güvenlik Servisi inden Andrew Jones seni arıyor, dedi.

-Büyük haber, değil mi? Anlatacağım: Gerçekten, seninle buluşmayı çok istiyor. Bunu bana doğrudan doğruya söylemedi, zira Albay Shafer konusunda pek hevesli olduğunu zannetmiyorum.

Nedenini söylemedi. Daha da iyisi, şu anda Washington da olması. Üst düzeyde bir insan. Gizli Servis alanında hatırı sayılır biridir. Çok iyi bir

insandır ve çok namusludur.

Sandy ye teşekkür ettim ve hemen kaldığı otelde Jones ı aradım.

Odasındaki telefon cevap verdi.

-Evet, ben Andrew Jones. Kiminle görüşüyorum, lütfen?

-Washington polisinden Dedektif Alex. Sandy Greenberg le henüz konuştum. Nasılsınız?

-İyiyim, çok iyi. Haftalarım, aylarım iyi geçiyor. Belki telefon edersiniz düşüncesiyle, otel odamdan çıkmadım. Buluşmak ister misin, Alex? Ayakta kalmayıp şöyle oturabileceğimiz bir yer var mı? Yarım saat içinde buluşmak üzere, M Caddesi nde bir bar önerdim ve ben oraya birkaç dakika önce vardım. Jones ı telefondaki tarifinden tanıdım:

-Geniş, etli ve kırmızı yüzü. Tam senin eskivasat ragbi tipin.

Ateş kızılı saç ve ona uygun bir bıyık. Bu tanımana yardım eder, başka tarife gerek yok. dedi.

Tarif işe yaradı. Arkada karanlık bir yerde oturduk ve tanıştık.

Jones bana, yaklaşık kırk beş dakika, İngiliz istihbarat ve polis teşkilatı içinde politik olmayan ve toplum geleneklerine uygun düşmeyen bazı çok önemli şeyler anlattı; Lucy Shafer in babasının orduda iyi bir ismi olduğundan, itibarı için endişe ettiğinden; hükümetin bir skandaldan kaçınmak arzusundan bahsetti.

-Alex, yurt dışındayken ajanlarımızdan birinin soğukkanlı cinayetler işlediği ve Britanya istihbaratının bunu bilmediği ortaya çıksaydı, skandal gerçek bir dehşet ve büyük bir sıkıntı yaratırdı. Fakat ya MI6, Albay Shafer in yaptığından şüphe edilen şey hakkında bir şey biliyorduydu! Eh, bu kesinlikle olanak dışı.

-Olanak dışı? diye sordum.

-Bunu yanıtlamayacağım, Alex yanıtlamayacağımı biliyorsun.

Fakat elimden geldiğince sana yardım etmeye hazırım.

-Niçin? diye sordum.

-Niçin şimdi olmasın? Duruşma başlamadan önce bu konuda yardımına ihtiyacımız vardı.

-Haklı soru, haklı yanıt. Hepimizin başını derde sokacak kadar bilgiye sahip olduğun için, yardım etmeye hazırız. İmkansız hakkında da gizli bilgiye sahipsın. Bir şey demedim. Bununla beraber, neyi ima ettiğini biliyordum.

-Dört Atlı denilen bir oyun keşfetmişsin. Shafer de dahil dört oyuncu var. Evvelce Oliver Highsmith le temasa geçtiğini biliyoruz.

Senin henüz bilmediğin, fakat sonunda bulacağın, bütün oyuncuların eski ve şimdiki ajan olmaları. Yani, Geoffrey Shafer sorunlarımızın tam başlangıcı olabilir.

-Dört atının hepsi de katil mi? diye sordum.

Andrew yanıtlamadı; yanıtlamak zorunda da değildi.

Bölüm

-OYUNUN, DÖRT oyuncudan üçünün, doksan birde görevli bulundukları Bangkok dan çıktığını zannediyoruz. Dördüncü Highsmith, Dört Adı da Kıtık olan George Bayer in sürekli danışmanıydı. Highsmith her zaman Londra dışında çalışmıştı.

-Bana Highsmith i anlat, dedim.

-Dediğim gibi, o daima Londra daki ana büroda bulunur. Yüksek düzeyde bir analistti, sonra yanında dört ajan çalıştırdı. Çok zeki bir arkadaştır.

-Dört Atlı nın tamamen zararsız bir fantezi oyunu olduğunu iddia ediyor.

-Ona göre zararsız olabilir, Alex. Gerçeği söylüyor olabilir.

Seksen beşten beri tekerlekli sandalyede. Otomobil kazasıymış. Karısı kendini terk etmişti ve adam delirmiş. Yaklaşık yüz elli kilo ağırlığında.

Dolaşıp, Londra nın daha kaba semtlerindeki genç kadınları öldürdüğünden şüphe ediyorum. Shafer in de Washington da böyle bir şey yaptığına mı inanıyorsunuz? Jane Doe cinayetleri. Jones haklıydı ve yadsımadım.

-Shafer in türlü cinayetlere karıştığını biliyoruz ve onu yakalamamıza az kaldığını düşünüyorum.

Kurbanlarım taksiye alıyordu. Taksiyi bulduk. Evet, Shafer i biliyorduk, Andrew. Jones kalın parmaklarını oynatmaya başladı, dudaklarını büzdü.

-Sizin ve Dedektif Hampton ın kendisine ne kadar yaklaştığınızı Shafer in bildiğini mi sanıyorsunuz?

-Bilmesi mümkün, fakat üzerinde çok da baskı vardı. Yaptığı bazı hatalar, bizi kiraladığı bir apartman dairesine götürdü. Jones onay yollu başını salladı. Shafer hakkında çok şey bildiği belliydi ve bu da bana Shafer i gözetlediğini gösteriyordu. Acaba beni de gözetliyor muydu?

-Diğer oyuncuların Shafer in bu derece kontrolden çıkmasına nasıl bir tepki göstereceklerini zannediyorsunuz? diye sordum.

Jones

-Korktuklarından oldukça eminim. Kim korkmazdı? Hepsi için bir riskti ve hâlâ da öyle. diye devam etti,

-Muhtemelen burada, Washington da, cinayetler işleyen ve fantezilerini gerçek yaşamda uygulayan bir Shafer imiz var. Ve cinayet işleyemeyen, ancak bir çeşit kontrolör olabilen bir Highsmith. Sonra Jamaika da James Whitehead isimli biri, fakat bu adada ve çevre adalarda Jane Doe türü hiç cinayet olmamış. Adamakıllı kontrol ettik.

Uzak Doğu da ise George Bayer var.

-Bayer nasıl biri? Sanırım onu da araştırmışsındır.

-Sicilinde özel bir şey yok. Geçen yıl Bangkok ta, Pat Pong da bir striptiz barda çalışan iki kız kayboldu. Gürültülü, kalabalık caddelerde yok oldular. Kızlar on altı ve on sekiz yaşlarındaydı. On altı yaşında olan dansöz, on sekiz yaşında olan ise orospuydu. Alex, ikisi misyoner pozisyonunda birbirine çivilenmiş bulundu. Üstlerinde sadece jartiyerleri ve çorapları vardı. Bu olay eski neşeli Bangkok ta bile karışıklığa neden oldu. Eckington da öldürülen iki kızın ölümüne benziyor. Evet der gibi başımı salladım.

-Öyleyse Bangkok ta çözülmemiş en az iki Jane Doe davamız var. Hiç kimse Bayer i sorguladı mı?

-Bu noktada hayır sorgulanmadı, fakat gözetleniyor. Evvelce bahsettiğim politikayı, skandal korkusunu unutma. Bayer ve diğerlerinin devam eden araştırmaları var, bir dereceye kadar elimiz kolumuz bağlı. Jones a

-Benim elim kolum bağlı değil, dedim.

-Söylememi istediğin şey, beklediğin şey buydu, değil mi? Bu gece benimle buluşmanın nedeni bu mu? Jones birden çok ciddileşti.

-Korkarım dünyanın hali bu. Bundan böyle bunu birlikte yapalım. Eğer bize yardım edersen . . .

Christine Johnson a ne olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Bölüm 90 DURUİMA BEKLEDİĞİMDEN daha erken bir tarihte, ertesi çarşamba yeniden başladı. Basında Shafer in intiharının yol açtığı yaralarının ne derece ciddi olduğu hakkında spekülasyonlar vardı.

Halkın davaya aşırı ilgisi kaybolmuşa benzemiyordu.

Sonuç hakkında kehanette bulunmak mümkün değildi. Shafer la ben, ikimiz de o ilk sabahki tıka basa dolu duruşma salonundaydık.

Shafer solgun, halsiz gibi görünüyordu belki sempati kazanmak için.

Gözlerimi ondan ayıramadım. İşler gittikçe tuhaflaşıyordu. En azından bana öyle geldi. Çavuş Walter Jamieson o sabah çağrıldı. Jameison, ben akademiye devam ederken Polis Akademisi ndeydi. Bana mesleğimi o öğretmişti ve başkalarını da yetiştirmişti. Patsy Hampton davasında niçin tanık olarak gösterildiğini bir türlü anlayamadım.

Jules Halpern, elinde ciltli, ağır görünümlü açık bir kitapla tanığa yaklaştı.

-Size bu metin kitabından Suç Mahallini Koruma başlıklı bir paragraf okuyacağım: Yirmi yıl önce yazdığınız ve sınıflarınızda şu anda okuttuğunuz Bir Dedektifin El Kitabı: Delili ortaya çıkaran dedektif tarafından yapılacak suçlamaları doğrulayacak bir ikinci görevli bulunmadıkça, dedektifin suç mahallinde hiç bir şeye el sürmemesi şarttır. Cinayet mahallinde her zaman eldiven takılmalıdır. Bunu siz mi yazdınız, Çavuş Jamieson?

-Evet, ben yazdım Kesinlikle. Dediğiniz gibi, yirmi yıl önce.

Halpern

-Bu sözün şu anda da geçerli olduğunu kabul ediyor musunuz? diye sordu.

-Evet, elbette. Zaten bir bundan başka her şey değişti.

-Ve Dedektif Cross un hem Dedektif Hampton in arabasında, hem Cassady apartman dairesinde eldiven taktığını daha evvelki resmi beyanlarda duyduunuz.

-Evet, duydum. Büyük jüri basılı kopyalarını da okudum. Halpern mahkeme salonunda bulunan tepedeki bir projektörü çalıştırdı.

-Dikkatinizi Bölge Avukatları Bürosu nca temin edilen biryetmiş altı ve ikion bir nolu parmak izlerine çekmek istiyorum. İşaret edilenleri görüyorsunuz.

-Biryetmişaltı ve ikion iki sayılarını. Onları görüyorum.

-iimdi Dedektif Hampton Kemer Tokasıisimli parmak izleri: Kimlik: Alex CrossSağ Başparmakve Sol Taraf Araba Alet Gösterge Tablosu: Kimlik: Alex CrossSol İşaretparmağıBu ne anlama geliyor? Bu işaretleri bize açıklayabilir misiniz?

-Bu, Alex Cross un parmak izlerinin Dedektif Hampton in kemerinde ve de arabasının alet gösterge tablosunda bulunduğu anlamına geliyor. Jules Halpern yeniden devam etmeden tam on saniye ara verdi.

-Öyle ise, Çavuş Jameison, aradığımız katil ve ırz düşmanının Dedektif Cross un kendisi olabileceği sonucuna varamaz mıyız? Catherine Fitzgibbon ayağa kalkıp bağırdı.

-İtiraz ediyorum. Savunma avukatı

-Çekiliyorum, dedi.

-Sözlerimi bitirdim. Bölüm 91 HEM DAVACI AVUKATLARI, hem savunma avukatı, Larry King ve diğer TV şovlarında düzenli olarak görünmeye ve davayı kesinlikle kazanacaklarını övünerek söz etmeye devam ediyorlardı. Avukatlara göre, her iki taraf da kazanabilirdi. Mahkeme salonunda, Jules Halpern in ateşli bir görünümü vardı ve güven ve kararlılık ifade eden bir insanın dilini kullanıyordu.

Davayı kuvvetle yürütüyor, saf kan atını zafer için kırbaçlayan bir jokeye benziyordu.

Mübaşir,

-Savunma bay William Payaz ı çağırıyor, diye bağırdı.

İsmi tanıyamadım. Acaba kimdi? Neydi? Mahkeme salonundan hemen bir yanıt gelmedi.

Tanıgım diye ileriye çıkan olmadı.

Boyunlar, kafalar uzandı. Henüz cevap yoktu. Kimdi bu esrarengiz tanık? Mübaşir, bu defa biraz daha yüksek sesle,

-Bay Payaz, Bay William Payaz, diye yineledi.

Salonun arkasındaki çift kapı birdenbire açıldı ve bir hokkabaz içeri girdi. Salonda yüksek sesli fısıldaşmalar ve biraz gülüşmeler oldu.

Nasıl bir dünyada yaşıyorduk., cidden ne sirk.

Hokkabaz, tanık iskemlesine oturdu ve hem dava avukatları, hem sanık avukatı Yargıç Fescue tarafından hemen kürsünün yanına çağrıldılar.

Aralarında, hiçbirimizin duyamadığı, hararetli bir tartışma geçti. Hokkabazın tanıklığıyla savunma lehinde karar verilecekti galiba.

Yemin ettirildikten sonra, zapta geçmesi için hokkabaza adı soruldu.

Beyaz eldivenli sağ eli havada,

-Billy, dedi.

Mübaşir

-Soyadınız, lütfen, diye sordu.

Hokkabaz

-İlk adım Silly, soyadım, Billy. Silly Billy, dedi ve Yargıca döndü.

-Mahkeme kararıyla değiştirdim. Sanığı Jules Halpern aldı.

Hokkabaza saygı ve ciddiyetle davrandı.

Özgeçmişini anlatmasını rica etti. Bunu hokkabaz nezaketle anlattı.

Sonra ona,

-Sizi bugün buraya getiren şey ne? diye sordu.

Hokkabaz

-O uğursuz ve korkunç cinayet gecesi Kalorama da Shafer için bir eğlence tertitledim. İkizlerinin beşinci yaşgünüydü.

Dördüncü yaş günlerinde yine bir eğlence hazırlamıştım. Yanımda bir video getirdim. Görmek ister misiniz? dedi. Üç yaşındaki bir kalabalığa hitap ediyormuş gibi konuşuyordu.

Jules Halpern

-Elbette, dedi.

Catherine Fitzgibbon yüksek bir sesle,

-İtirazım var, diye bağırdı.

Video, davacı avukatının itirazına rağmen kabul edildi ve Yargıcın kürsüsünün yanında yine uzunca bir tartışma başladı.

Gazeteler, Yargıç Fescue'nin Jules Halpern den korktuğunu iddia etmişlerdi bir zamanlar.

Bant, hokkabazın yüzünü boyarken yakın plan bir çekimiyle başladı.

Kamera geri çekildiğinde, mahkeme salonundaki herkes, bunun Silly Billy'nin kamyonunun üzerindeki reklam resmi olduğunu anladı.

Araba ana binaya cam bir limonlukla bağlı güzel kırmızı tuğlalı bir kasaba evinin önünde park etmişti. Shafer'in evi.

Ondan sonraki sahne, Silly Billy'yi ön kapının zilini çalarken ve çocuklarının onu kapıda görünce şaşkınlıklarını gösteriyordu.

Davacı avukatları videoya bir kere daha itiraz ettiler. Yine hakim kürsüsünün yanında bir başka görüşme oldu. Avukatlar yerlerine döndüler ve bant yeniden başladı.

Sonra yaşgününe gelen misafir çocuklar kapıya koştular. Hokkabaz omuzunda asılı bir torbadan hediye çıkartıp çocuklara dağıttı oyuncak ayılar, baskılar, açık kırmızı itfaiye arabaları.

Silly Billy sonra, arka bahçeye bakan sundurmada sihirbazlık numaraları ve şakalar yaptı. Arka bahçe saksıya dikilmiş portakal ağaçları, beyaz sarmaşık gülleri, bir yasemin asma ve bol yeşil görünümüyle çok güzeldi.

Kameraya dönüp,

-Bekle, dışarıda bir şey duyuyorum! dedi. Koştı ve gözden kayboldu.

Çocukların hepsi onu takip etti. Sürpriz ve hemen başlayacak eğlence sevinci çocukların gözlerinden okunuyordu.

Evin köşesinden yavaşça çıkan krem renkli bir midilli görüldü.

Midillinin üzerinde Silly Billy vardı.

Fakat hokkabaz midilliden indiği zaman, çocuklar hokkabazın aslında Shafer olduğunu anladılar! Bütün çocuklar çılgına döndü, özellikle Shafer in ikizleri koşup babalarına sarıldılar.

Donmuş kek yiyen ve oyun oynayan çocukların saf, iç açıcı görüntüleri vardı. Çocukların birkaçıyla oynayan ve gülen Shafer den de bazı enstantaneler vardı. Cross un bandın final hazırlığının Halpern in gözetiminde yapıldığından şüphesi yoktu. Çünkü çok ikna ediciydi. Partide hepsi şık giyinmiş, ukala görünümlü yetişkin misafirler yüksek takdirlerini sundular. Geoffrey ile eşinin eşsiz birer anne baba olduklarını söylediler. Shafer hokkabaz kostümünü çıkarmış, şık deniz mavisli elbisesi içinde, alçak gönüllülükle bir tarafta tebrikleri kabul ediyordu. Farragut ta tutuklandığı gün giydiği elbiseyi giymişti.

Bant, oldukça güzel olan ikizlerin, gülümseyerek kameraya

-hayallerini gerçekleştirdikleri için anne ve babalarını sevdiklerini söylemeleriyle son buldu. Işıklar tekrar yandı. Yargıç kısa bir ara verdi.

Videonun gösterilmesine inanılmaz derecede kızdım. Shafer i mükemmel bir baba gibi tanıttı.

Jüri üyeleri gülümsüyorlardı. Halpern de öyle. Bandın, Patsy Hampton cinayetinden kısa zaman önce, Geoffrey Shafer in akli durumununun saptanmasında çok önemli bir delil olduğunu kendime yakışır şekilde tartışmıştım. Halpern öyle usta bir hatipti ki, videoyu mantıki göstermek için gerçekte çok iğrenç bir istekte bulunmuştu.

Shafer kendisi de, eşi ve oğlu gibi gülümsüyordu. Shafer in çocukların partisinde soluk benizli bir ata bindiği sonradan birdenbire aklıma geldi. Shafer, Dört Atlı içinde, Ölüm dü.

Bütün bunlar ona göre, tüm yaşamı için bir oyun ve tiyatroydu. Bölüm 92 BAZEN GÖZLERİMİ sıkıca kapayıp duruşmayı bir saniye bile olsun izlemek istemiyordum. Her şeyin Sansar dan önceki gibi olmasını istiyordum.

Catherine Fitzgibbon her tanıkla çok iyi bir iş yapıyordu, fakat yargıç savunma avukatının tarafını tutuyor gibiydi. Bu durum kritik ilk duruşmada başlamıştı ve hâlâ devam ediyordu.

Lucy Shafer o öğleden sonra erken vakit tanık iskemlesine oturdu.

Shafer ailesinin evdeki video görüntüleri, jüri üyelerinin hafızalarında henüz pek tazeydi.

Lucy Shafer le ilk tanıştığım Patsy Hampton cinayetinin gecesinden beri, kocasıyla olan garip ve karışık ilişkisini anlamaya çalışıyorum. Ne çeşit bir kadın Shafer gibi pişman olmayan bir canavarla, onun canavar olduğunu bilmeden yıllarca yaşayabilirdi? Yoksa onu motive eden, bir bakıma Shafer e esir eden bir şey mi vardı? Terapi seanslarımda her cins evlilik ilişkisi görmüştüm, fakat böylesini asla.

Jane Halpern, sorgulamayı idare ediyor ve babası kadar başarılı ve kendine güveni var görünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Gür siyah saçı koyu kırmızı bir kurdele ile fiyong halinde bağlıydı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve Yale Hukuk Fakültesi'nden dört yıl önce mezun olmuştu, fakat daha yaşlı ve akıllı görünüyordu.

-Bayan Shafer kaç yıldan beri eşinizle birbirinizi tanıyorsunuz? Lucy Shafer hafif fakat kolay işitilir bir sesle konuştu.

-Shafer i aslında genç kızlık yaşamımın boyunca tanıdım.

Askerde babam onun kumandanıydı. Geoffrey le ilk tanıştığımızda, tam on dört yaşımıdaydım sanırım. O benden dokuz yaş büyüktü.

Cambridge de ikinci yılımdan sonra, on dokuz yaşına geldiğim zaman evlendik. Bir seferinde sınavlara hazırlanırken, askeri üniformayla ıslıl ıslıl süvari kılıcı, parlak deri binici çizmeleri, madalyaları vardı üniversiteye, doğruca kütüphanenin ortasına geldi. Bol uzun kollu pamuklu bir gömlekle çalışıyordum. Ve o günlerde saçımı da pek yıkadığımı zannetmiyorum. Görünüşe pek önem vermiyordu. Geoff beni sevdiğini ve daima seveceğini söyledi.

Sözünde durduğunu da söyleyebilirim. Jane Halpern öyküyü evvelce hiç dinlememiş gibi, görünürde tamamen büyülenmiş bir ifadeyle,

-Çok güzel, dedi.

-Romantikliği devam ediyor mu?

-Oh, evet, hatta daha da fazla. Hafta geçmez ki Shafer bana çiçek ya da güzel bir Hermes eşarbi getirmesin. Eşarpları koleksiyon yapıyorum. Ayrıca bizim of amangemizlerimiz vardır. Jane Halpern burnunu buruşturdu ve kahverengi gözlerini kırıştırdı ve merakla,

-Of aman gezileri de ne demek? diye sordu.

-Geoff zaman zaman beni New York a, Paris e ve Londra ya götürür ve Shafer ofaman deyinceye kadar alışveriş yaparım. Bu bakımdan eli çok açıktır.

-İyi bir koca, öyleyse,

-Hayal edebileceğiniz en iyi koca. Çok çalışkan, ancak ailesini unutacak kadar değil. Çocuklar ona tapar.

-Bu sabahki video filminden bunu söylememiz mümkün, Bayan Shafer.

Yaşgünü partisi olağandışı bir durum muydu?

-Hayır, Geoffrey her zaman parti verir. Çok neşelidir, şakacıdır, hayat ve sürpriz doludur. Hassastır ve çok yaratıcı bir insandır. Lucy Shafer den başımı çevirip, jüri locasına baktım. Jüri üyelerini büyülemişti; gözlerini ondan alamıyorlardı. Lucy inanılacak biriydi.

Ben bile hakikaten kocasını sevdiğini, daha da önemlisi, sevdiğine inandığı duygusuna kapıldım.

Jane Halpern sorgulamayı tamamladı. Onu suçlayamazdım. Lucy Shafer, çekici, hoş ve kibar görünüyordu ve kocasını çok sevdiği ve çocuklarına taptığı açıktı, fakat aptala benzemiyordu. Tam aradığı erkeği bulan ve ona gönülünden değer veren birisiydi. O adam Geoffrey Shafer di.

Bu, günün sonunda jüri üyelerinin beraberlerinde götördükleri kafalarından silinmeyecek bir imajdı. Ve bu, bir usta tarafından uydurulmuş şaşırtıcı bir yalandı.

Bölüm 93 O ÖĞLEDEN SONRA mahkemeden svş gittiğim zaman Andrew Jones la konuştum. Oliver Highsmith le tekrar temas kurmaya çalışmış, fakat bir yanıt almamıştım. Keza, Shafer i Washington daki cinayetlere bağlayacak bir şey de yoktu. Shafer en azından burada, son birkaç aydan beri kimseyi öldürmüştü benzemiyordu.

Piliç, salata ve ravent böreğinden ibaret olan akşam yemeğinden sonra, Nana çocukları gecelik işleri olan bulaşık yıkamadan affetti.

Bana da kalmamı, kendisine yardım etmemi ve bizim kendi aramızda dediğimiz gibi

-bulaşıkta ortağı olmamı istedi.

Ev kadar eski olan porselen evyedeki gümüş çatal, kaşık, bıçak ve tabakları sabun ve suyla yıkarken,

-Tıpkı eski günlerdeki gibi, dedim.

Nana çatal, kaşık, bıçak ve tabakları, ben yıkayıp ona verdikçe hemen kuruluyordu. Parmakları da zekası kadar çabuktu. Nana

-Daha yaşlı ve daha akıllı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, dedi.

-Bilmiyorum. Ben hâlâ ellerinde bulaşık suyu olan biriyim. Nana üzerime ciddi bir şekilde gelerek,

-Sana bir şey söylemedim, fakat söylemem gerekirdi, dedi.

-Tamam, dedim ve evyedeki su ve sabun kabarcıklarını etrafa sıçratmayı durdurdum.

-Söylemek istediğim şey şu; meydana gelen korkunç şeyleri ele alış tarzından gurur duyuyorum. Gücün ve sabrın bana ilham verdi.

Ben, kolay kolay ilham almam, özellikle senin zevklerinden. Ve Jannie Damon üzerinde de aynı etkiyi yaptığını biliyorum. Onlar bir şeyi kaçırmaz. Evyeye eğildim. Kendimi bir itiraf haleti ruhiyesi içinde hissediyordum.

-Yaşamımın en kötü dönemi, bugüne kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Hatta Maria'nın öldüğü zamandan daha kötü. Hiç değilse o zaman, onun öldüğünü biliyor, yasını tutabiliyordum.

Sonunda öldüğünü kabul edip yaşamıma devam ettim. Nana yanıma geldi ve bana sarıldı. Kollarının kuvveti beni her zaman şaşırtmıştır.

Nana dosdoğru gözlerime baktı, tıpkı dokuz yaşlarında olduğum zamandan beri baktığı gibi.

-Artık ölümünü kabullen, Alex. Onun için yas tut. dedi.

Bölüm 94 GEOFFRE SHAFER'İN ÇEKİCİ ve onu seven bir karısı vardı. Bu saçma ve utanç verici, haksız olay beni çok rahatsız etti. Bir psikolog ve dedektif olarak bunu anlayamıyordum.

Lucy Shafer'in zekice şahitliği ertesi sabah erken vakitte devam etti ve bir saatten fazla sürdü. Anlaşılan Jane Halpern, Jürinin, Lucy'nin mükemmel kocası hakkında biraz daha fazla şeyler duymasını istiyordu.

Sonunda, Catherine Fitzgibbon'a sıra geldi. Kendi mesleğinde Jules Halpern kadar kuvvetli ve korkutucuydu.

-Bayan Shafer, hepimiz sizi dikkatle dinliyoruz anlattıklarınız çok büyüleyici ve güzel şeyler. Ancak kafamı kurcalayan ve beni rahatsız eden bir şey var, o da şu: Kocanız sekiz gün önce intihar etmeye kalkıştı. Kendini öldürmek istedi. Belki olduğu gibi görünen biri değil. Belki dengeli ve akli başında biri değil. Ya da belki siz onun gerçekte kim olduğu konusunda

yanılıyorsunuz. Lucy doğrudan doğruya davacı avukatın gözlerinin içine baktı.

-Son birkaç ay içinde, kocam yaşamının, mesleğinin ve adının asılsız bir şekilde tehlikeye atıldığını gördü. Kendisine karşı yapılan bu korkunç suçlamalara inanamadı. Bütün bu sıkıntılar onu ümitsizliğe sürükledi. İsminize leke sürülmesinin ne demek olduğunu bilemezsiniz.

Catherine gülümsedi ve alaycı şaka yollu,

-Nasıl bilmem. Elbette bilirim, dedi.

-Son zamanlarda National Enquirer ı okumadınız mı? Bu soru dinleyiciler ve jüri üyelerini güldürdü. Jüri üyelerinin Catherine den hoşlandıklarını söyleyebilirdim. Ben de hoşlandım.

-Kocanızın yıllardan beri karamsarlıktantedavi edildiği doğru değil mi? Bir psikologa gidiyor, Bayan Shafer. Manik depresyon veya iki kutuplu bir hastalığı olduğu doğru mu? Lucy başını salladı.

-Orta yaş krizleri var. Hepsi bu kadar. Bu da erkekler için olağandışı bir şey değil.

-Ya siz, bu krizlerde kendisine yardımcı olabildiniz mi?

-Elbette oldum. Her ne kadar, işinde yardımcı olamazsam da.

-Yaptığı işin çoğu sınıf sınıf ayrılmış ve çok gizli. Bunu anlamalısınız. Fitzgibbon

-Evet anlamalıyım, dedi ve sonra hemen devam etti.

-Öyle ise, kocanızın sizden sakladığı pek çok sırrı var. Lucy kaşlarını çatı ve hilebaz avukata bakıp durdu.

-İşinde, evet.

-Dr. Cassady yi gördüğünü biliyor muydunuz? Boo Cassady yi?

-Evet. elbet biliyordum. Rahatsızlığı hakkında sık sık konuşurduk.

-Doktoru ne kadar sıklıkla görürdü? Biliyor musunuz? Bunu size söyledi mi? Yoksa o da mı çok gizliydi? Jane Halpern

-İtiraz! diye bağırdı.

Yargıç kaşları çatık, Bayan Fitzgibbon ı uyardı.

-Sorunuzu geri alın.

-Affedersiniz Sayın Yargıcım, Affedersiniz Lucy. Peki, öyleyse,

-kocanız Boo Cassady yi ne kadar sıklıkla görürdü?

-Sanırım ihtiyacı olduğu kadar görürdü. Adı Elizabeth olacak.

Fritzgibbon tek bir şeyi kaçırmadan üzerine bastıra bastıra, ısrarla,

-Haftada bir kere mi? İki kere mi? Her gün mü? diye sordu.

-Haftada bir defa olduğunu zannediyorum. Genellikle haftada bir kereydi.

-Fakat Farragut taki kapıcılar kocanızı haftada bir defadan fazla gördüklerine tanıklık ettiler. Haftada ortalama üç, dört defa. Lucy Shafer başını endişeli bir şekilde salladı ve Fitzgibbon a öfkeli bir şekilde baktı.

-Geoffrey e tamamen güveniyorum. Ona baskı yapmıyorum.

Terapi seanslarını da sayamazdım elbette.

-Dr. Cassidy Elizabeth in çok çekici bir kadın olması sizi kaygılandırdı mı?

-Hayır. Saçmalamayın. Fitzgibbon şaşırmışa benziyordu.

-Niçin saçma olsun? Saçma olduğunu zannetmiyorum. Benim kocam böyle çekici bir kadını, ev muayenehanesinde haftada iki, üç, dört defa ziyaret ediyor olsaydı, ben kaygılanırdım. Fitzgibbon çabuk davrandı.

-Boo Cassidy nin, eşinizin seks terapisti olması sizi rahatsız etmedi mi? Lucy tereddüt etti, şaşırmış göründü ve aceleyle kocasına baktı.

Bilmiyordu. Lucy ye acımamak mümkün değildi.

Jane Halpern yerinden kalktı.

-İtiraz ediyorum! Sayın Yargıç, müvekkilimin bir seks terapistini ziyaret etmesinin bir dayanağı yok. Lucy Shafer in tanık sandalyesinde kendine gelmeye çalıştığı belliydi. Göründüğünden daha kuvvetliydi. O da mı bir oyuncuydu? Oyunculardan biri olabilir miydi? Yoksa o ve kocası tamamen bir çeşit farklı oyun mu oynuyorlardı? Lucy konuştu.

-Soruya yanıt vermek isterdim. Bayan Avukat, kocam Geoffrey öyle iyi bir koca, öyle iyi bir baba ki, bir seks terapistini ziyaret etmeyi gerekli görseydi ve hissettiği acı ve utançtan dolayı bana bir şey söylemeseydi, onu anlardım. Avukat Fitzgibbon

-Ya soğukkanlı bir cinayet işleseydi ve de size söylemek istemeseydi? diye sordu ve sonra jüriye döndü.

Bölüm 95 ELIZABETH

-BOO CASSADY, otuz yaşlarının sonlarında, zayıftı ve çok çekiciydi. Genç kızlığından beri hep uzun bıraktığı şehvetli kahverengi saçları vardı. Neiman Marcus, Saks, Nordstrom, Bloomingdale in ve özellikle Washington civarındaki çeşitli şık mağazaların sürekli müşterisiydi.

Çocukken Boo takma adını almıştı, çünkü her ne zaman kendisiyle peekaboo oynayan birinin sesini duysa durmadan gülüyordu.

Kısa zamanda

-boo, boo, boo, boo diye mırıldanarak, bunu yapmayı öğrendi.

Koleji bitirinceye kadar arkadaşları onu hep bu adla çağırdılar.

Mahkemedeki bu önemli gün için, kesimi güzel, pantolonlu bir takım seçmişti. Profesyonel ve başarılı bir kişiye benziyordu.

Jules Halpern zapta geçmesi için, ismini ve mesleğini beyan etmesini rica etti. Sevimli ve düzenliydi, diğer tanıklarda olduğundan biraz daha soğukkanlıydı.

-Dr. Elizabeth Cassady. Psikoterapistim. diye yanıtladı.

-Dr. Cassady Albay Shafer i nasıl tanıyorsunuz?

-Hastalarımın biri. Bir yıldan beri hastamdır. Beni Woodley Bulvarı ndaki büromda haftada bir, iki defa ziyaret eder. Son zamanlarda, intihar girişiminden sonra, seansların sayısını artırdık.

Halpern başını salladı.

-Seanslar saat kaçta?

-Ekseri akşam erken vakit. Bay Shafer in çalışma saatine göre değişebiliyor.

-Dr. Cassady dikkatinizi Dedektif Hampton ın öldürüldüğü akşama çekmek istiyorum. O gece Geoffrey Shafer in sizinle terapi seansı var mıydı?

-Evet vardı. Saat dokuzda. Dokuzdan ona kadar. Sanırım o gece biraz erken gelmişti. Fakat seans dokuza programlıydı.

-Saat sekiz otuz gibi gelmiş olabilir miydi?

-Hayır. Mümkün değil. Kaloradaki evinden ayrılıp bana gelinceye kadar, telefonda görüştük. dedi.

-En son karanlık ruh halinin, kızlarının yaşgünü partisine rastlamasından büyük bir suçluluk duyuyordu.

-Anlıyorum. Albay Shafer le konuşmanızda bir kopma oldu mu?

-Oldu, ancak çok kısıydı.

-Telefonda konuşmayı kestikten sonra, muayenehanenize gelmesi ne kadar zaman aldı?

-İki, üç dakika en çok beş dakika. Arabasını park edip gelinceye kadar. Beş dakikadan fazla değil.

-Büronuza vardığı zaman, Geoffrey herhangi bir bakımdan tedirgin görünüyormuydu?

-Hayır, hiç te. Üstelik neşeliydi. İki kızlerine istediği gibi bir yaşgünü partisinin ev sahipliğini yapmıştı. Partinin çok iyi geçtiğini söyledi.

Çocuklarına çok düşkündür. Halpern

-Nefes nefese, gergin veya terli miydi? diye sordu.

-Hayır. Dediğim gibi, sakindi ve oldukça da iyi görünüyordu.

Bunu çok iyi hatırlıyorum. Polisin içeri zorla girmesinden sonra, her şeyin aklımda doğru kalması için dikkatli notlar aldım. dedi. Sonra davacı avukatının masasına baktı.

-Notları aklınızda doğru kalması için mi aldınız;?

-Evet, onun için aldım.

-Dr. Cassady, Shafer in giysilerinin herhangi bir yerinde kan fark ettiniz mi?

-Hayır, etmedim.

-Anlıyorum. Ya Dedektif Cross geldiği zaman, onun üzerinde hiç kan gördünüz mü?

-Evet, gömleğinde ve takım elbisesinin ceketinde ve hatta ellerinde koyu kan lekeleri vardı. Jules Halpern her şey jürinin kafasına iyice yerleşsin diye biraz sustu. Ve sonra son bir soru sordu.

-Albay Shafer birini öldürmüşse benziyor muydu?

-Hayır, kesinlikle hayır. Savunma avukatı

-Başka soracağım bir şey yok, dedi.

-Tanık sizin. Dan Weston çapraz bir sorgulama yaptı. Yirmi dokuz yaşında, kıvrak zekalı, canlı ve yükselen bir yıldızdı ve avukatlar bürosunda merhametsiz düzenbaz diye anılırdı.

Dan Weston aynı zamanda yakışıklı, sarışın ve zindeydi. Fizik olarak, Boo Cassady ye yakındı. İkisi ideal bir çift oluşturabilirdi.

-Bayan Cassady, siz Bay Shafer in psikiyatri değildiniz, öyle mi? Cassady hafifçe kaşlarını çatı, sonra gülümsedi.

-Hayır, bir psikiyatr tıp doktoru olmak zorunda. Eminim bunu biliyorsunuzdur.

-Ve siz tıp doktoru değilsiniz. Başını salladı.

-Hayır, değilim. Sosyolojide doktoram var. Bunu da biliyorsunuzdur. Weston

-Psikolog musunuz? diye sordu.

-Psikologun genellikle psikoloji dalında, bazen felsefede bir diploması olur. Psikoloji dalında diplomanız var mı?

-Hayır, ben bir psikoterapistim.

-Anlıyorum. Eğitiminizi nerede aldınız?

-Amerika Üniversitesi. Sosyal İşlerden Felsefe Doktoram var.

Daniel Weston, Cassady nin üzerine gitmeye devam etti. Soru ve cevap arasında pek bir uyum yoktu.

-Sizin Farragut taki muayenehanenizde ne çeşit mobilya var?

-Bir divan, masa, lamba. Bir hayli de bitki. Hastalarım atmosferi iyi, aynı zamanda rahatlatıcı buluyorlar. Weston isteksiz bir tebessümle,

-Divanın yanında bir kutu mendil bulundurur musunuz? iart olduğunu düşündüm de dedi.

Tanığın canının sıkıldığı ve sarsıldığı açıktı.

-İşimi çok ciddiye alırım, Bay Weston. Hastalarım da öyle.

-Geoffrey Shafer size birinin tavsiyesiyle mi geldi?

-Aslında, Ulusal Galeri de Picasso erotik resimler sergisinde tanışmıştık. Basın sergiye adamakıllı yer vermişti. Weston evetder gibi başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

-Ah, anlıyorum. Geoffrey Shafer le olan seanslarınız da erotik mi? Hiç seksi tartıştığınız olur mu? Jules Halpern hemen ayağa kalktı.

-İtirazım var! Doktorhasta mahremiyeti. Gizlidir. Genç avukat omuzunu silkti ve eliyle sarı saçının buklelerini geri itti.

-Sorumu geri alıyorum. Sorum yok. dedi.

-Siz bir seks terapisti misiniz?

-Hayır, değilim. Evvelce de beyan ettiğim gibi, psikoterapistim.

-Dedektif Hampton cinayetinin akşamı Shafer la tartıştınız mı? Jules Halpern tekrar ayağa kalktı.

-İtirazım var! Eğer avukat hastanın mahremiyetini sorguluyorsa,... Weston hayal kırıklığı içinde her iki kolunu havaya kaldırdı. Jüri üyelerinin de aynı şeyi hissettiğini ümit ederek gülümsedi.

-Peki, peki. Bakayım. Bunu doktorhasta ilişkisi olmaktan çıkarıp, size oldukça basit bir soru soracağım: Siz, Bayan Cassady, Geoffrey Shafer ile hiç cinsel ilişkide bulundunuz mu? Elizabeth

-Boo Cassady başını eğdi ve önüne baktı.

Daniel Wetson, Jules Halpern in bu soruya itiraz etmesine ve itirazın Yargıç Fescoe tarafından da kabul edilmesine rağmen, gülümsüyordu. Amacına erdiğini hissediyordu.

Bölüm

-DETEKTİF CROSS U ÇAĞIRIN. Derin bir nefes aldım, kafamı, bedenimi ve ruhumu topladım, sonra tanıklık yapmak üzere duruşma

salonunun geniş orta ara yolundan yürüdüm. Salonda herkes beni seyrediyordu, gerçek gördüğüm tek kişi Geoffrey Shafer di. Yani, Sansar. iu anda hâlâ haksızlığa uğramış bir suçsuz insan rolü oynuyordu ve ben onu yerden yere vurmak istiyordum. Ona çapraz sorgulamayı kendim yapmak, sorulması gereken gerçek sorular sormak, yasaklanan delilleri jüriye anlatmak, bütün ezici kuvvetiyle Shafer üzerinde adaleti yerine getirmek istiyordum. Bunca yıl namuslu bir şekilde çalıştıktan sonra şimdi düzenbaz bir polis memuru olarak suçlanmak çok zor bir şeydi. Belki şimdi adımı temize çıkarmak fırsatını bulacaktım.

Tanık sandalyesine otururken, Jules Halpern gayet samimi olarak gülümsedi. Göz teması sağladı, hemen jüriye baktı, sonra tekrar bana döndü. Siyah gözlerinden zeka fışkırıyordu ve Shafer için çalışıyor olması inanılmaz bir kayıp gibi görünüyordu.

-Dedektif Cross, söze sizinle karşılaşmanın benim için bir şeref olduğunu söylemekle başlamak istiyorum. Son yıllarda ben de, jüri üyelerinin çoğu gibi, çözülmesine yardım ettiğiniz cinayet davalarını Washington gazetelerinde okudum. Geçmişteki sicilinizi takdir ediyoruz. Başımı salladım ve ister istemez gülümsedim.

-Teşekkür ederim. Benim şimdiki ve gelecekteki sicilimi de dikkate alırsınız sanırım. Halpern

-Temenni edelim öyle olsun, Dedektif, dedi.

Bana

-Albay Shafer in tutuklanmasından kısa bir zaman önce, korkunç kişisel bir trajedi yaşadınız? Bunu bize anlatır mısınız? sorusunu sormadan evvel yarım saat kaçamak soru ve cevaplarla geçti.

Uzanıp bu sahte kibarlık gösterisi yapan adamın boynunu sıkmamak için kendimi zor tuttum. Mikrofona yaklaştım ve kontrolümü kaybetmemek için mücadele ettim.

-Bermuda da tatildayken, benim için çok değerli olan birisi kaçırıldı. Hâlâ kayıp. Ancak bulunacağı umudumu henüz kaybetmiş değilim. Sağ olması için her gün dua ediyorum. Halpern sempatik bir şekilde tavuk gibi gıdıkladı. Kendi müvekkiline olduğu kadar bana da iyiydi.

-Cidden çok üzgünüm. Departmanınız size yeteri kadar zaman verdi mi? Öfkeden çenemin pekiştiğini hissettim ve

-Anlayış gösterdiler ve yardımcı oldular, dedim. Halpern in beni tedirgin etmek için Christine i kullanmasından nefret ediyordum.

-Dedektif Hampton öldürüldüğü zaman yine resmi olarak aktif görevde miydiniz?

-Evet, cinayetten bir hafta kadar önce tam gün mesaimde dönmüşüm.

-Bir süre aktif görevden uzak durmanız sizden istenmiş miydi?

-Hayır, kendi arzuma bırakılmıştı. İef, görevime yeniden başlamam için durumumu inceledi ve tercihime bıraktı. Halpern düşünceli düşünceli başını salladı.

-Tercihinize bırakırken, göreve başlamanız halinde, kafanızın bir başka yerde olabileceğini düşünmüş olamaz mı? Öyle de olsa sizi kim suçlayabilir?

-Üzüntülüydüm, yine de öyleyim, fakat çalışabiliyordum. Çalışmak bana iyi geliyor. Yapılacak en doğru şey. Ruh halim hakkında birkaç soru daha vardı ve sonra Halpern,

-Dedektif Hampton ın öldürüldüğünü anladığınız zaman ne kadar üzüldünüz? dedi.

-Ben görevimi yaptım. Çok berbat bir cinayet mahalliydi.

Müvekkiliniz bir kasap. Ondan cidden kurtulmak istiyor musunuz? Ne yaptığınızı gereğince anlıyor musunuz? diye bağırarak istedi canım.

-Dedektif Hampton in kemerinde ve arabanın gösterge tablosunda parmak izleriniz bulunuyordu. Elbisenizde onun kanı vardı.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sustum. Sonra açıklamaya çalıştım.

-Dedektif Hampton ın boynundaki siyah kan damarında bir yırtılma vardı. Arabada her yerde kan vardı, garajın beton döşemesinde bile. Öldüğünden emin oluncaya kadar, Dedektif Hampton a yardım etmeye çalıştım. Parmak izlerimin arabada ve Dedektif Hampton ın kanının üzerimde bulunmasının nedeni bu.

-Üst katta çıkarken kan izleri bıraktınız.

-Hayır, bırakmadım. Garajdan ayrılmadan önce ayakkabılarımı iyice kontrol ettim. Hatta iki defa. Binaya girerken kan izi bırakmayı istemedim.

-Fakat endişeliydiniz, üzüntülüydünüz. Bir polis memuru, bir meslektaşınız öldürülmüştü. Cinayet mahallinde ilk araştırmayı yaparken eldiven takmayı unutmuşsunuz.

Elbisenizde kan vardı. Peki iz bırakmadığınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Doğruca gözlerinin içine baktım ve onun kadar sakin

olmaya çalıştım.

-O gece ne olduğunu, Patsy Hampton ı gayet soğukkanlılıkla kimin öldürdüğünü çok iyi biliyorum. Halpern birdenbire sesini yükseltti.

-Hayır, bilmiyorsunuz, efendim.

Zaten mesele bu. Bilmiyorsunuz. Albay Geoffrey Shafer in üzerini ararken, onunla bir vücut temasınız olduğunu söylemek doğru olmaz mı?

-Evet.

-Kanın sizin elbisenizden onunkine bulaşması mümkün değil mi? Hatta olası değil mi? Bence en küçük bir olasılık bile yoktu.

-Hayır, mümkün değil. Ben varmadan o kan Geoffrey Shafer in pantolonunda vardı. Halpern yanımdan uzaklaştı. Terlememi istiyordu.

Arada bir dönüp bana bakarak jüri locasına yürüdü. Cinayet mahalli hakkında birkaç soru daha sordu ve sonra

-Fakat Dr. Cassady hiç kan görmemiş. Diğer iki f memur da öyle Albay George Shafer in üstünü arayınca kadar. Albay Shafer terapistiyle buluşmadan üçbeş dakika evvel telefondaydı. Çocukların yaşgünü partisinden sonra doğruca oraya gitti.

Dr. Cassady nin apartmanına sizin götürdüğünden başka deliliniz yok, Dedektif Cross! Kesinlikle deliliniz yok, Dedektif! Yanlış adamı tutukladınız! Suçsuz bir insana komplo kurdunuz! Jules Halpern öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

-Başka sorum yok. Bölüm 97 MAHKEME BİNASINDAN arka kapıdan çıktım. Zaman zaman arka kapıyı kullandığım olurdu, fakat bugün şarttı. Kalabalıktan ve basından kaçmak zorundaydım, tanık iskemlesinde geçen onca zamandan sonra, kendime gelebilmem için özel birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Eşğimi bir eşek tekmeleme uzmanına oldukça iyi tekmeletmişim.

Catherine Fitzgibbon çaprazsorgulamada yaptığı yanlışın birazım gidermeye çalışacaktı. Bakım ve binadaki halkı çıkarmak için kullanılan ve aynı zamanda yangın çıkışı hizmeti gören arka merdivenden inerken acelem yoktu.

Bana göre, Geoffrey Shafer in aklanma şansı olduğu açıktı.

Avukatları en iyileriydi ve delillerin çoğunu kullanmamıza izin verilmediği için, önemli delil kaybımız vardı.

Ve ben cinayet mahallinde Patsy Hampton a telaş içinde yardım edeyim derken, eldiven takmayı unutmakla büyük bir hata yapmışım. Bu iyi

niyetli bir hataydı, fakat jüri üyelerinin kafalarında şüphe yaratması da bir olasılıktı. Benim üstümde, Shafer in üstünde olduğundan daha fazla kan vardı. Doğruydı. Shafer cinayetten kurtulabilirdi, fakat bu düşünceye dayanamıyordum. Kıvrılan kat merdivenlerini inerken, bağırarak gibi oluyordum.

Yaptım da. Avazım çıktığı kadar bağırardım ve bu bana çok iyi geldi.

Her ne kadar geçici bir süre için de olsa, bütün vücudumda bir rahatlama oldu.

Beton merdivenlerin dibinde mahkeme binasının birinci katı vardı.

Porsche mi park ettiğim arka kısma doğru, uzun, karanlık bir koridora yöneldim. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, fakat daha sakinim.

Koridorun park yerine çıkışında keskin bir viraj vardı. Virajı döndüm ve Shafer i gördüm, Gözlerime inanamıyordum. Sansar oradaydı.

İlk konuşan o oldu.

-Ne sürpriz, Dr. Cross. Ne o, gizlice kalabalıktan mı kaçırıyorsun?

-Allahın cezası ne istırıyorsun? diye sordum. Karşılaşacağımızı ve bu şekilde konuşacağımızı beklemıyordum. Geniş omuzlarını silkti, sarı saçlarını gözlerinin üstünden kaldırdı.

-Kurallara aldırdığımı mı zannedırıyorsun? Kurallara bok kadar değer vermem. Ben ne mi istırıyorum? İyi adım temize çıktı.

Ailemin başına artık bu gibi şeylerin gelmesini istemıyorum. Tek istediğim bu.

-Öyleyse bütün bu insanları öldürmen gerekmezdi. Özellikle Patsy Hampton ı. Shafer tebessüm etti.

-Kendinden çok eminsin, değil mi? Geri adım atmıyorsun. Bunu bir dereceye kadar takdir edırıyorum. Ordudayken bir gün, ben kendim kahramanlık oyunu oynamıştım. Bir süre için ilginçti.

-Fakat ırza geçen deli bir katil oyunu oynamak çok daha ilginç. edim.

-Görüyor musun? Bu inatçı fikirlerinden bir türlü vazgeçmiyorsun.

Hoşuma gidiyor. Harikasin.

-Benim fikrim değil, Shafer. Bunu sen de biliyor sun ben de.

-Öyleyse, kanıtla, Cross. Acıklı davanı kazan. Olur mu? Hatta sana kendi memleketinde mahkeme şansı tanıdım. Benimle mahkemede hesaplaş. Ona doğru yürümeye başladım. Kendimi kontrol edemıyordum.

-Bütün bunların hepsi sana göre çılgın bir oyun. Senin gibi pisliklerle evvelce çok karşılaştım, Shafer. Seni yeneceğim. Yüzüme bakıp sırtıttı.

-Bundan samimi olarak şüpheliyim. Dar tünelde onun yanından geçerek, yürüdüm. Beni sertçe itti. İri bir adamdı ve görüldüğünden çok daha kuvvetliydi.

Sendeledim. Ondan bu ani öfkeyi beklemiyordum. Mahkemede öfkesine hakim olmuştu, şimdi yüzeye yakındı. Adı Geoffrey Shafer olan delilik. iiddet.

Shafer

-Öyleyse çık meydana, beni yen. Yenip yenemeyeceğini anla, diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

-Haydi, beni hemen burada, hemen şimdi yen. Yenebileceğini zannetmiyorum, Cross. Yenemeyeceğini biliyorsun. Shafer bana doğru çabuk bir adım attı, çevik ve atletikti. İkimiz hemen hemen aynı ölçülerdeydik bir doksan, bir doksan beş boy, doksan, doksan beş kilo.

Bir MI6, bir subay olduğunu hatırladım.

Mükemmel bir fiziği vardı.

Shafer beni iki eliyle tekrar itti.

Neredeyse bir yumruk atacaktım. Atmak istedim. Bu kendini beğenmiş gebertmek, yüzündeki o kibirli ifadeyi silmek istedim.

Sıkıca yakaladım. Taş tünel duvara çarptım ve orada tuttum.

Boğuk bir sesle , Burada değil, burada olmaz, dedi.

-Sana vurmayacağım, Shafsır. Niye mi? Gazetelere ve TV ye koşasın diye, öyle mi? Fakat seni alt edeceğim, Karanlık tünelde Shafer den yürüyüp uzaklaştım. Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Döverek ağzından cevaplar almak, itiraf ettirmek istedim. Christine hakkında herşeyi bilmek istiyordum. Pek çok sorum vardı, fakat cevap vermeyeceğini biliyordum. Benimle oynamak için buradaydı.

Arkamdan

-Her şeyi . . . kaybedeceksin, dedi.

Sanırım, Shafer ı o an öldürebilirdim.

Güneş ışığı gözlerimi aldı; yarı kör gibi oldum. Bir kolumla gözlerime siper yaparak, taş merdivenden park alanına yürüdüm.

Burada bir başka beklenmedik sürprizle karşılaştım. Tanınmış bazı gazeteciler de dahil, arkadaki park yerine suratsız bir düzine basın mensubu yığılmıştı. Biri onlara, bu yoldan çıkacağıma dair bilgi vermişti galiba.

Gri metal kapıya dönüp baktım. Geoffrey Shafer arkamdan çıkmadı.

Birinci katta kaybolmuştu.

Bir gazetecinin ismimi çağırdığını duydum.

-Bu davayı kaybedeceksiniz. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Evet, biliyordum. Her şeyimi kaybediyordum. Ancak buna engel olmak için ne yapacağımı bilmiyordum.

Bölüm 98 ERTESİ GÜN, CATHERINE Fitzgibbon un yaptığı çaprazsorgulamamla devam etti. Catherine, Jules Halpern in bende yarattığı hasarın birazını gidermekle iyi bir iş yaptı. Halpern itirazlarıyla, sürekli olarak, Catherine Fitzgibbon un temposunu yavaşlatıyordu.

Son zamanlardaki birçok yüksek profil duruşmada olduğu gibi, bu duruşma da çıldırtıcıydı. Bay Shafer i mahkum edip hapse atmak kolay olurdu, ancak konu bu değildi.

İki gün sonra, kazanmak için en iyi şansı yakaladık. Shafer kendisi bize bu şansını verdi, neredeyse bize meydan okuyor gibiydi.

Artık onun bizim zannettiğimizden daha çatlak olduğuna inandık. Oyun onun bütün yaşamıydı, başka bir şey önemli değil gibiydi.

Shafer tanık sandalyesine oturmayı kabul etti. Onun tanıklık yaptığına, önümüzde oyun oynadığına mahkeme salonunda tam anlamıyla şaşırmayan tek ben vardım.

Catherine Fitzgibbon, Halpern in Shafer e tanık sandalyesine geçmemesini öğütlediğinden, yalvardığından ve uyardığından hemen hemen emindi. Fakat bu Shafer di, kraliçe tarafından kendine merasimle şövalyelik ünvanı verilmek üzere kürsüye davet edilmiş biri gibi, uzun adımlarla tanık iskemlesine doğru yürüyordu. Patsy Hampton cinayetinde tutuklandığı geceki kadar sakin ve küstahtı.

Deniz mavisi bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve altın rengi bir kravat takmıştı. Bu titiz görünüm içinde, ne yerinden oynamış tek bir sarı saç, ne kaynayan bir öfke işareti vardı.

Jules Halpern karşılıklı konuşma tonunda hitap ediyordu, fakat Shafer in bu gereksiz kumarı oynamasının onu rahatsız ettiğinden emindim.

-Albay Shafer, önce tanık sandalyesine oturduğunuz için size teşekkür etmek isterim. Adınızı temize çıkarmak için buraya gelmek istediğinizi, en baştan beri beyan ettiniz. Shafer kibarca gülümsedi ve sonra bir elini havaya kaldırarak, avukatının sözünü kesti. Her iki tarafın avukatları da birbirlerine baktı. Ne oluyordu? Ne yapmak niyetindeydi? Koltuğumda öne eğildim. Birden aklıma, Jules Halpern in müvekkilinin suçlu olduğunu

bildiği geldi. Eğer biliyorduyorsa, çaprazsorgulama yapamazdı. Yasal olarak, gerçek olayları bildiği için, onları değiştirecek sorular soramazdı.

Bir zamanlar tanık iskemlesine çağrıldığında bir konuşma yapardı.

Pek nadir görülen bir durum olmasına rağmen, kesinlikle yasaldı Eğer Halpern müvekkilinin suçlu olduğunu biliyorduyorsa, Shafer in tanık sandalyesine oturması ve kendi avukatı tarafından bir suç yöneltilmemesi tek yoldu. Shafer söz aldı.

-Eğer beni affetmek lütfunda bulunursanız Bay Halpern, bu güzel insanlarla kendim konuşabileceğime inanıyorum.

Cidden başarabilirim. Basit bir gerçeği anlatmak için bu kadar çok uzmanın yardımına ihtiyaç yok. Jules Halpern geriledi, başını salladı ve temkini elden bırakmamaya çalıştı. Bu şartlar altında başka ne yapabiliirdi? Müvekkilinin egomanik veya deli olduğunu önceden bilmiyorduyorsa, şimdi öğrenmiş oldu.

Shafer jüriye bakarak,

-Burada mahkemede benim Britanya istihbaratında çalıştığım ve MI6, bir casus olduğum beyan edildi, dedi.

-Korkarım gerçekte pek göz doldurmayan bir ajanım. Bu hafif özeleştirir salondakileri güldürdü.

-Ben gecelerini ve gündüzlerini Washington da yorularak geçiren, pek çok diğerleri gibi basit bir bürokratım. Elçilikte iyi tesis edilmiş işleri takip ediyorum. Aslında yaptığım her işten takdir alıyorum.

Ev yaşamım basit ve düzenlidir. Eşim ve ben neredeyse on altı yıldır evliyiz. Birbirimizi deliler gibi seviyoruz. Kendimizi üç çocuğumuza adanmış durumdayız.

-Bu sebepten eşimden ve çocuklarımdan özür dilemek istiyorum. Başlarına gelen lanet olası bu büyük sıkıntıdan dolayı son derece üzgünüm. Oğlum Rob ve ikizlerden, Tricia ve Erica dan özür diliyorum.

Çok üzgünüm. Bu duruşmanın nasıl bir sirke dönüşeceği hakkında fikrim olmuş olsaydı, adımı, adımızı ve onlarınkini temize çıkarmaya çalışmaktan çok, diplomatik dokunulmazlığımın devamında ısrar ederdim.

-Eşime ve çocuklarıma içten özürlerimi dile getirirken, ayrıca hepinizden de canınızı sıktığım için teker teker özür dilerim.

Cinayetle, böyle iğrenç, böyle akla hayale gelmeyen bir şeyle suçlandığınız zaman, onu içinizden atmak istersiniz. Dünyada her şeyden

çok doğruyu söylemek istersiniz. Benim de şu anda huzurlarınızda yapmakta olduğum şey bu.

-Delilleri gördünüz tek delil yok. Nitelikli tanıklar dinlediniz. mdi de beni dinliyorsunuz. Dedektif Patsy Hampton ı ben öldürmedim.

Sanırım bunu hepiniz biliyorsunuz, fakat bunu size bir de ben kendim söylemek istedim. Dinlediğiniz için çok teşekkür ederim. dedi ve koltuğunda hafifçe reverans yaptı.

Shafer in konuşması kısa, temkinli ve ifadesi açıktı ve oldukça inandırıcıydı. Jüri üyeleriyle daima göz temasındaydı.

Catherine Fitzgibbon çaprazsorgulama için öne çıktı. Önce Shafer e karşı dikkatli oldu. Shafer in jüriyi şimdilik kendi tarafına aldığını biliyordu. Shafer i yaralaması en mümkün olabilecek bir noktadan vurabilmek için çaprazsorgulamasının sonuna kadar bekledi.

-Konuşmanız çok güzeldi, Bay Shafer. iimdi bu jürinin huzurunda otururken, Dr. Cassady yle ilişkinizin kesinlikle profesyonelce olduğunu ve kendisiyle hiç bir seks ilişkisine girmedeğinizi iddia ediyorsunuz. Bu doğru mu? Yemin ettiğinizi unutmayın.

-Evet, muhakkak. Terapistimdi ve öyle kalmaya devam edeceğimi ümit ediyorum.

-Sizinle cinsel ilişkiye girmeyi kabul etmesine rağmen mi? Shafer itiraz etmemesi için avukatı Jules Halpern e eliyle işaret etti.

-Mahkeme zaptının Dr. Cassady min böyle bir şeyi itiraf etmediğini göstereceğine inanıyorum. Fitzgibbon kaşlarını çatı.

-Niçin Dr. Cassady nin avukatlara bu hususta bir yanıt vermediğini zannediyorsunuz? Shafer

-Çok basit. Çünkü böyle bir soruyu saçma buldu.

-Başını önüne eğip, yere baktığı zamanda mı? Kabul yollu başını sallıyordu. Shafer jüriye baktı ve hayret içinde başını salladı.

-Siz onu tamamen yanlış anladınız. Asıl önemli noktayı gözden kaçırdınız Avukat. İzin verin açıklayayım, eğer açıklayabilirsem. Boynu uçurulmadan önce Kral Charles ın Korkudan titrediğini zannetmesinler diye bana cübbemi verindediği gibi, Dr. Cassady de ortağınızın o kaba sözünden son derece utandığı için başını önüne eğdi, ailem de.

Geoffrey Shafer kaçamak gözlerle avukata baktı. Sonra jüriye dönüp tekrar

-Ve ben de öyle. dedi.

Bölüm 99 DURUİMA BİTTİ VE şimdi cidden en zor kısmına geldi: Jürinin kararını beklemek. O Salı, jüri üyeleri, Geoffrey Shafer cinayet duruşmasındaki düşüncelerini bildirmek üzere jüri odasına çekildiler. İlk defa olarak, gerçekte düşünilemeyecek olanı Shafer in serbest bırakılacağını düşünmeye başladım.

Sampson la duruşma salonunun arka sırasında oturduk ve jüri üyelerinin sekizi erkek, dördü kadın localarından ayrılmalarını seyrettik.

John mahkemeye birkaç defa gelmişti ve buna,

-Oval Büro nun bu yakasındaki en iyi, en ucuz ve en pis şovu diyordu.

Fakat bana destek vermek için geldiğini biliyordum.

Sampson, Shafer i seyrederken,

-Piç oğlu piç suçlu. Ufak Davey Berkowitz gibi deli. dedi.

-Fakat yanında birçok iyi aktör var: çok seven bir eş, çok seven bir metres, iyi para ödenen avukatlar. Ve de Silly Billy. Bu davadan kurtulur.

-Kurtulur, diye kabul ettim.

-Jürileri anlamak zor ve her geçen gün biraz daha zorlaşıyor.

Shafer i savunma ekibi üyeleriyle tokalaşırken seyrettim. Jules ve Jane Halpern, her ikisinin yüzünde de zoraki bir tebessüm vardı.

Biliyorlar, değil mi? Müvekkilleri Sansar, seri halde cinayet işleyen bir katil.

-Shafer in gerektiğinde insanları kendine inandırmak gibi bir yeteneği var. Bugüne kadar gördüğüm en iyi aktör. dedim.

Sonra John ayrıldı ve ben arka yoldan gizlice çıktım. Bu defa ne Shafer, ne basın pusuya yatmıştı.

Park yerinde bir kadın sesi duydum ve durdum. Christine olduğunu zannettim. Birçok insan görünürde beni fark etmeden arabalarına yürüyordu. Onları kontrol ederken ateşim varmış gibi ve sıcak hissettim kendimi. Onlardan hiçbiri Christine değildi. Öyleyse ses nereden gelmişti? Eski Porsche me adadım ve CD de George Benson ı dinledim. Shafer in Dupont Meydanı yakınlarında son bulan heyecanlı araba macerasını hatırladım Kendime, jürinin dava hakkında vereceği kararı hiç düşünmemeyi öğütledim. Karar her iki şekilde de sonuçlanabilirdi.

Kendimi Christine i düşünmeye verdim; nefesim daraldı.

Yanaklarımdan gözyaşları akmaya başladı. Arabayı bir kenara çekmek zorunda kaldım Derin bir nefes aldım, sonra bir daha. İçimdeki acı

Bermuda daki o ilk gün kadar tazeydi. Benden uzak kalmayı istemişti, ama izin vermemiştim. Ona bütün bu olanlardan ben sorumluyum.

Amaçsız bir şekilde Washington i dolaştım. Mahkeme binasından ayrıldıktan iki, iki buçuk saat sonra nihayet eve vardım.

Nana koşarak evden çıktı. Arabayı araba yoluna çektiğimi görmüş olmalı. Beni beklediği belliydi. oför penceresinden eğilip Nana ya,

-Ne o, ihtiyar? Ne var? diye sordum.

-Bayan Fitzgibbon telefon etti, Alex. Jüri heyeti duruşma salonuna dönüyor. Karar vermişler. Bölüm OLABİLDİĞİNCE ANLAYILIYDIM. Fakat, hatırlayabildiğim şeyin ötesinde meraklıydım da.

Araba yolundan geri manevrayla çıktım ve hızla şehir merkezine sürdüm. On beş dakikadan daha az bir zaman içinde mahkeme binasındaydım. E Caddesindeki kalabalık, duruşma sırasında olduğundan çok daha fazla ve kontrol edilemez haldeydi. En az yarım düzine Birleşik Krallık flaması rüzgarda sallanıyordu; onlarla çelişkili bir durum oluşturan Amerikan bayrakları da dalgalanıyordu.

Ayrıca, çıplak bağırları ve yüzleri çaprazvari boyanmış insanlar vardı.

Kalabalığı itip, onların arasından küçük adımlarla mahkeme binasının basamaklarına varmak zorunda kaldım. Basının sorularını işitmezden geldim. Elinde kamera olan herkesten ve gazetecilerin aç bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Jüri üyeleri birer birer salona girmeden önce, tıka basa insan dolu mahkeme binasına girdim. Kendi kendime

-Neredeyse jürinin kararını kaçırıyordum, dedim.

Herkes yerine oturur oturmaz Yargıç Fescoe kalabalıkla konuştu ve onlara yumuşak ve gayet açık bir sesle,

-Jüri kararı okunduğunda hiçbir gösteri yapılmayacak. Yapılacak olursa, görevliler salonu hemen boşaltacak. Avukatlar ekibinden birkaç sıra arkada durdum. Geoffrey Shafer in serbest bırakılması inanılmaz değildi. Kafamda yalnız Patsy Hampton u değil, daha birkaç kişiyi öldürdüğüne dair en küçük bir kuşku yoktu. İşin kötüsü, bunu yıllardan beri yapmasıydı. Shafer in bu güne dek karşılaştığım katillerin en iğrenci ve en cesuru olduğunu artık tam manasıyla anlamıştım.

Kaybetmeği kesinlikle reddediyordu.

Yargıç Fescoe sıkıntılı bir ses tonuyla,

-Sayın Jüri Başkanı, bir karara vardınız mı? diye sordu.

Jüri başkanı Raymond Horton,

-Evet, Sayın Yargıç, kararımızı verdik. iöyle bir Shafer e baktım; kendinden pek emin görünüyordu. Duruşma başladığından beri olduğu gibi, üzerinde terziden çıkmış bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve bir kravat vardı. Vicdansızın tekiydi, başına gelebilecek hiçbir şeyden kokusu yoktu. Belki bu, uzun zamandan beri ortalıkta serbest dolaşmasını kısmen açıklıyordu.

Yargıç Fescoc son derece ciddi görünüyordu.

-Lütfen, savunma ayağa kalksın. Shafer Savunma masasında ayağa kalktı ve uzunca sarı saçı tavandaki parlak ışık nedeniyle parladı.

Jules Halpern ve kızı Jane yanında kule gibi uzun duruyordu. Shafer in elleri arkasındaydı, sanki kelepçeli gibi. Elllerinde çalışmalarını sırasında gördüğüm yirmi kenarlı bir çift zarın olup olmadığını merak ediyordum.

Yargıç Fescoc, Jüri Başkanına tekrar

-Suçlama, Birinci Derecede Kasıtlı Adam Öldürmek. Siz jüri olarak nasıl buldunuz? diye hitap etti.

Jüri Başkanı

-Suçlu değil, Sayın Yargıç, dedi.

Kafam birdenbire durdu sandım. Odayı tıka basa dolduran dinleyiciler tamamen kontrolden çıktı. Basın mensupları hızla kürsüye doğru yürüdü. Yargıç salonu boşaltacağını söylemişti, fakat o da kendi odasına çekiliyordu.

Shafer in basın mensuplarına doğru yürüdüğünü gördüm, fakat onların yanından çabucak yürüyüp geçti. Ne yapıyordu? Kalabalıkta bir adam gördü ve o yönde hızlı hızlı başını salladı. Kimdi o adam? Sonra Shafer dördüncü sırada benim bulunduğum yere doğru yürümeye devam etti. Sandalyelerin üzerinden sıçrayıp, üzerine atlamak istedim.

Bunu yapmayı çok istiyordum, çünkü yasal yoldan yapma şansımı kaybettığımı biliyordum.

Her zamanki kendini beğenmiş tavrıyla,

-Dedektif Cross,

-dedi.

-Dedektif Cross, size söylemek istediğim bir şey var. Onu aylardan beri içimde tutuyorum. Basın yaklaştı; salon boğucu ve durulamayacak bir hal alıyordu.

Duruşma bittiğine göre, duruşma salonunda resim çekmede bir engel yoktu. Shafer bu nadir fotoğraf fırsatının farkındaydı. Etrafına toplananlar

iyice duysun diye tekrar konuştu. Durduğumuz yerde birdenbire bir sessizlik oldu.

-Onu sen öldürdün, dedi ve dik dik gözlerimin içine baktı.

-Onu sen öldürdün. Her tarafım sanki bir anda uyuştı.

Bacaklarımın ferri kesildi. Patsy Hampton ı kastetmediğini biliyordum.

Christine i kastediyordu.

O öldü.

Geoffrey Shafer Christine i öldürmüştü. Benden her şeyimi almıştı, her şeyimi alacağı konusunda beni uyarmıştı.

O kazanmıştı. Bölüm 101 SHAFER ARTIK ÖZGÜR BİR İNSANDI, bunun tadını çıkarıyordu. Hayatının üzerine bahis tutuşmuş, kumar oynamış ve büyük bir başarı kazanmıştı. Büyük başarı! Kendisini jüri kararını takip eden bu anda olduğu kadar hiç mutlu hissetmemişti.

Shafer, yanında eşi Lucy ve çocukları, hep birlikte şaşaalı, yüksek tavanlı büyük jüri odasında yapılan kısmen basın davetli olduğu bir basın konferansına gitti. Ailesiyle fotoğrafçılara çeşitli pozlar verdi.

Hepsi onu tekrar tekrar kucakladı. Lucy sanki beyin özürlü, çatlak bir çocuk gibi, ağlamayı kesemiyordu bir türlü. Eğer bazı insanlar Shafer in bir uyuşturucu kullanıcısı olduğunu bilselerdi, Lucy nin bu durumu onları şok ederdi. Tanrım, bu Shafer in gizemli eczacılık dünyasında ilk öğrendiği şeydi.

Sonunda yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı ve zafer işareti gibi bir süre havada tuttu. Odada her yerde flaşlar patlıyordu. Kameralar onu yeteri kadar görüntüleyemedi. Odaya sıkışmış neredeyse yüz gazeteci vardı. Kadın gazeteciler Shafer i pek sevdiler. Artık şimdi yasal bir medya yıldızıydı, değil mi? Tekrar kahraman olmuştu.

Kapı aşındıran birkaç ünlü ve paralı ajans, öyküsü için büyük miktarda para vaad ederek, eline kartlarını sıkıştırıyorlardı.

Onların ucuz, gösterişli tekliflerine lüzum yoktu, çünkü aylarca önce, öyküyü yayımlayacak güçlü bir New York ve Hollywood acentası bulmuştu. Allahım, bir kuş kadar özgürdü! Kesinlikle uçuyordu. Basın konferansından sonra, güvenlikleri için ilgi talep ederek, karısını ve çocuklarını gönderdi.

Kendisi mahkeme hukuk kütüphanesinde kaldı ve Jules Halpern ve bugün dünyadaki en kuvvetli kitap yayınevlerinden Bertelsmann Grubu ndan temsilcilerle öykünün satış işlerinin ayrıntılarını görüştü.

Öyküsünü onlara satacağına dair teminat verdi, ancak ne var ki gerçeğe yakın hiç bir şey bulamayacaklardı. Bertelsmann temsilcileri bunu biliyordu, buna rağmen ona yüksek miktarda para ödediler.

Toplantıdan sonra, yavaş hareket eden asansörle mahkemenin içteki araba park yerine indi. Kendini inanılmaz derecede havalarda uçuyor zannediyordu. Bu tehlikeli olabilirdi. Yirmi kenarlı zarlar takım elbisesinin cebinde yanıp delik açıyordu.

Canı korkunç bir şekilde oyun oynamak istiyordu. Hem de şimdi! Dört Atlı yı. Veya daha iyisi Solipsis oyunun kendi yaptığı tercümesi.

Zora boyun eğmeyecekti. Çok tehlikeliydi, kendisi için bile.

Duruşmanın başından beri, Jaguar ı hep aynı yerde park ediyordu; sonunda sileceklere sıkıştırılmış bir yığın beşdolarlık ceza fişi birikti.

Bugün de farklı değildi. O saçma ceza biletlerini sileceklerin altlarından aldı ve avucunda sıkıştırıp top haline getirdi. Sonra yağ lekeleri bulanık döşemeye attı.

Yüksek sesle,

-Diplomatik dokunulmazlığım var, dedi ve Jaguarı na binerken gülümsedi.

Bölüm 102 SHAFER İNANIYORDU. Çok ciddi ve geri dönülemez büyük bir hata yapmıştı. Sonuç istediği gibi olmamıştı ve şimdi tüm dünyası kararacağı benziyordu. Arada bir, soğukkanlı bir şekilde işlediği Patsy Hampton cinayetinden hapse girmesinin hiç te fena olmayacağını düşündüğü oluyordu.

Shafer paranoyak veya deli olmadığını biliyordu. Elçilik içinde birkaç kişi, her gün onu izliyordu. İzleyenler, özellikle kadınlar, ona içerliyor ve aşağılıyor gibiydiler. Kim onları aleyhinde kışkırmıştı? Muhakkak bir sorumlusu vardı.

Shafer, çoğu zaman kapısını kapatıyor, bazen de kilitleyerek bürosunda oturuyordu; kalan birkaç işi büyüyen bir öfke ve hayal kırıklığı içinde yerine getiriyordu. Kendisine böyle bir tuzak kurulması ve elçilik personeli tarafından değersiz bir şey gibi görülmesi onu çıldırtıyordu.

İş olsun diye bilgisayarıyla oynuyor ve Dört Atlı oyununun yeniden başlamasını bekliyordu, fakat diğer oyuncular onunla bağlantıyı kesmişlerdi. Onlar oyunu oynamanın, hatta bağlantı kurmanın çok tehlikeli olacağına ısrar ediyorlardı. Onlardan teki bile, oynamak için mükemmel bir zaman olduğunu anlamıyordu.

Shafer gündüzleri Massachusetts Bulvarı nı seyrediyordu.

Radyoda talkshowları dinliyordu. Kızdık a kızıyordu.

Oynamaya ihtiya ı vardı.

Birisi büronun kapısını vuruyordu. Kafasını sertçe çevirdi; boynunun arkasında şiddetli bir ağrı hissetti. Telefon çalmaya ba lamı tı.

Alıcıyı kaldırdı. Bayan Wynne Hamerman intercomdaydı.

-Bay Andrew Jones burada, sizi görmek istiyor, dedi.

Shafer çok oldu.

-Andrew Jones mu? Jones Londra da Güvenlik Servisi nden hiddetlipislik bir yöneticiydi. Shafer onun Washington da olduğunu bilmiyordu. Nereden  ıktı bu lanet olası ziyaret  imdi? Andrew Jones, sırf bir bardak çay ve bisküvi için u ramayacak cinsten y ksekd zey bir b rokrattı. Onu çok bekletmemeliydi.

Jones ayaktaıdı, sabırsız ve neredeyse çok kızgın görünüyordu.

Bütün bunlar ne demek oluyordu?  elik rengi mavi gözleri soğuk ve  iddetliydi. Yüzünün ifadesi, Belfast ta görevli bir İngiliz askerinininki kadar sertti. Bunun tersine, parlak kıızıl saçı ve bıyı ı, onu son derece iyi, yumuşak kalpli ve neşeli birisi gibi gösteriyordu. Londra da ona Kızıl Andrew derlerdi. Jones alçak tonla, fakat emreder bir sesle,

-Sizin büroya girelim, olur mu? dedi.

-Arkanızdan kapıyı kapayın. Shafer ilk  a kınlı ını üstünden atmı tı, ancak kontrolünü kaybetmeye de ba lıyordu. Bu kendini be enmi  sersem kendisini ne zannediyor da bürosuna böyle kabaca giriyordu? Ne hakla buradaydı? Nasıl cesaret edebilirdi? Dalkavuk! Londra dan paye verilmiş bir uçak.

Jones

-Shafer, oturabilirsin. İkinci bir amirane emir.

-Kısa konu up hemen ana konuya geleceğim. Shafer

-i phesiz, diye yanıtladı. Oturmadı. Ayakta durdu.

-Lütfen kısa olsun ve asıl noktaya gelin. Her ikimizin de i i olduğundan eminim. Jones bir sigara yaktı, uzun bir nefes çekti ve dumanı yavaş yavaş salıverdi. Jones sigarasından nefes almaya devam ederken,

-Otuz günlük bir süre içinde İngiltere ye dönmek üzere emir alacaksın.

Londra da olduğu gibi, burada da bizim için bir sıkıntı ve utan sın.

Oradaki magazin gazeteler seni gaddar ve dirayetsiz Amerikan polisinin ve adaletinin bir kurbanı olarak yeniden yarattılar. Onlar bunu Amerika

Birleşik Devletleri ndeki toptan bozulma ve bönlüğe bir delil olarak düşünmekten hoşlanıyorlar. Bunun tam bir saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Shafer alaylı gülümsedi.

-Ne cesaretle buraya gelip benimle bu tarzda konuşabiliyorsunuz, Jones? İşlemediğim iğrenç bir cinayet için bana komplo hazırladılar. Bir Amerikan jürisi tarafından aklandım. Bunu unuttunuz mu? Jones kaşlarını çattı ve Shafer e aşağıdan baktı.

-Sadece duruşmada en önemli deliller kabul edilmediği için.

Pantolonundaki kan? Zavallı kadının, metresinin muayenehanesindeki banyo borusundaki kanı? Ağzının kenarından dumanı üfleyerek,

-Her şeyi biliyoruz, seni işe yaramaz aptal. Senin son derece soğukkanlı bir katil olduğunu da biliyoruz. Bu sebepten, senden başka bir yolda yararlanıncaya kadar Londra ya gidip orada kalacaksın.

Gerektiğinde bir şey uydururuz. Seninle aynı odada bulunmak midemi bulandırıyor.

Yasal olarak, bu defa cezadan kurtuldun, fakat seni artık çok yakından izliyoruz. Seni bir yerde bir gün muhakkak yakalayacağız.

Shafer şaşırmıştı. Gülümsemesine engel olamadı.

Gülümsememesi gerektiğini biliyordu.

-Deneyebilirsin, seni dayanılmaz, pis sofu.

Elbette deneyebilirsin. Ve şimdi izin verirsen, yapacak işim var. Andrew Jones başını salladı.

-Eh, aslında yapacak hiçbir işin yok, Shafer. Fakat ayrıldığım için mutluyum. Burası çok pis kokuyor. En son ne zaman banyo yaptın? dedi ve alaylı bir şekilde gülümsedi.

Bölüm 103 O ÖĞLEDEN SONRA Beyaz Saray ın yakınlarındaki Willard Otelde Jones ve üç ajanıyla karşılaştım. Toplantıya uğramıştım.

Sampson da oradaydı. Departmandaki işine dönmüştü, fakat bu, esasında kendisini sıkıntıya sokan şeyi yapmasına engel olmadı.

Jones, Shafer den

-Çatlak olduğunu biliyorum, diye söz etti.

-Eğitim kampındaki konsol gibi kokuyor. İtibarını kaybediyor.

Akli durumu hakkında sizin fikriniz nedir? iimdiye kadar Shafer i içeride ve dışarıda tanıyordum. Ailesi hakkında bir şeyler okumuştum: Erkek kardeşleri, uzun süre acı çeken anne ve daima hükmeden bir baba. On iki yaşına kadar bir askeri üstün diğerine gezip durmalar.

-Burada düşündüğüm şu. Manik depresyon denilen iki kutuplu ciddi bir hastalıkla başladı. Bu hastalığa çocukken yakalandı. iimdi uyuşturucular kullanıyor: Xamax, Benadryl, Hardol, Ativan, Valium, Librium ve birkaç başka uyuşturucu. Üstündeki normal fiyatlarla yerel doktorlardan temini mümkün. Bütün bu uyuşturuculara rağmen, hâlâ hayatta olduğuna şaşıyorum. Hiç kaybetmiyor. Daima kazanıyor.

Jones bana,

-Geoffrey e Washington ı terk etmesini söyledim. dedi.

-Nasıl, kabul edeceğini zannediyor musun? diye sordu. Yemin ederim bürosu bir, iki gün önce öldürülmüş bir ceset gibi kokuyordu.

-Gerçekte hastalığı biraz koku yapabilir, bu koku genellikle, çelik, metal kokusu gibi çok keskindir ve burun deliklerini sızlatır. Belki banyo yapmıyor. Fakat oyun oynama, kazanma ve hayatta kalma içgüdüleri oldukça şaşırtıcı, dedim.

-Durmak nedir bilmiyor. Sampson

-Diğer oyunculardan ne haber? diye sordu.

-iu Atlılar dan. Jones Sampson a,

-Oyunun bittiğini, onlar için sadece bir fantezi oyun olduğunu iddia ediyorlar, dedi.

-Oliver Highsmith in bizi izlemek için temasta kaldığından eminim.

Korkunç bir piç. Dedektif Hampton ın ölümünden üzüntü duyduğunu ama Shafer in katil olduğundan yüzde yüz emin olmadığını söylüyor. Jones hiç tereddüt etmeden,

-Shafer in çok yönlü bir katil olduğundan hiç şüphem yok, dedi. Sizi yeteri kadar gördük ve dinledik. Bugüne kadar bildiğimiz şeylerin ötesinde, insan öldürme hastalığı olması olasılığı çok fazla. Eninde sonunda kaybedeceğinden hiç kuşku yok. Başımı salladım.

-Her konuda sizinle aynı fikirdeyim, dedim.

-Özellikle, insan öldürme hastalığı kısmında. Bölüm 104 O GECE, SHAFER YİNE kendi kendine konuşuyordu. Konuşmamak elinde değildi ve engel olmak istedikçe daha da kötü oluyordu; ne kadar çok kızsas, o kadar çok konuşuyordu kendi kendine.

-Hepsi Jones, Cross, Lucy ve çocuklar, Boo Cassady ve diğer korkak oyuncular beni bu hale düşürdüler. Hepsini sıkıştıracağım. Dört Atlı oyununun arkasında bir neden vardı. O sadece bir oyun değildi.

Basit at oyunundan fazla şey vardı onda. Kalorama daki ev boştu, geceleri çok sakindi. Ancak bir Amerikan evinin olabileceği kadar kocaman ve gülünçtü.

-Orijinal mimari detay, duble oturma odası, altı şömine, Çiçekçi Aster den alınmış ve uzun zaman önce ölmüş çiçekler, altın sarısı ve kahverengi deri kaplı okunmamış kitaplar, Lucy nin bozulmuş ufak şeyleri.

Ondan sonraki saati kendini deli olmadığına daha da özel olarak, uyuşturucu bağımlısı olmadığına inandırmaya çalışarak geçirdi. Son zamanlarda, Maryland da uyuşturucu kaynaklarına bir başka doktor daha eklemişti. Maalesef, yasadışı reçeteler ona bir servete mal oluyordu. Buna ebediyen dayanamazdı. Lithium ve Hardol, çok ciddi olan ruh hali salınmalarını kontrol etmek içindi. Thorazine çok ciddi sayılan akut anksiete içindi. Narcan da ruh hali salınmaları için verilmişti. Bir çok farklı tipleri içeren Loradol iğneleri ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir başka şey, ağrı içindi. Xanax, Compazine, Benadryl için de iyi nedenleri vardı.

Lucy zaten Londra ya, vatanına uçmuş ve hain çocuklarını da beraberinde götürmüştü. Duruşma bittikten tam bir hafta sonra ayrılmışlardı. Gerçek neden Lucy nin babasıydı. Washington a gelmiş, bir saat kadar Lucy yle konuşmuş ve Lucy hemen toplanmış ve uslu bir çocuk gibi ayrılmıştı. Lucy ayrılmadan önce, Shafer e çocuklarının ve babasının hatırı için kendisini bugüne kendisini desteklediğini, ancak

-görevinin artık bittiğini söylemek cesaretini gösterdi.

Babası gibi o da, Shafer in katil olduğuna inanmıyordu fakat onun zina yaptığını ve bu yüzden bir dakika bile dayanamayacağını biliyordu.

Allahım, ufak karıcığından ne kadar da nefret ediyordu! Lucy ayrılmadan önce, Shafer Lucy ye

-görevini yerine getirmesinin asıl nedenini açıkladı.

Saat on birde, her geceki ufak araba gezintisine çıktı.

Dayanılmaz derecede sinirliydi ve kapalı yerde kalamayacak kadar korkuyordu. Bir başka gece, bir başka dakika kendini kontrol edip edemeyeceğini bilmiyordu. İçi böcek doluymuş gibiydi ve düzinelerle sinirlendirici küçük tikler. Lanet olası ayağını yere vurmaya engel olamıyordu! Zarlar yanıp patronunun pantolon cebinde delikler açıyordu.

Düşünceleri, hepsi çok fena olan bir yığın yönde birbirleriyle yarışyordu. Birisini öldürmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Uzun zamandır bu böyleydi ve onun pis küçük sırrı olmuştu. Diğer Atlılar öyküyü

biliyordu; nasıl başladığını bile. Shafer oldukça iyi bir İngiliz askeri idi, fakat orduda kalamayacak kadar hırslıydı.

Lucy nin babasının yardımıyla, MI6 ya transfer olmuştu.

Yükselmek için MI6 nın daha uygun olduğunu düşündü.

İlk görev yeri Bangkok tu. James Whitehead, George Bayer ve Oliver Highsmith le burada tanışmıştı. Whitehead ve Bayer, Shafer i acemi erlikten uzmanlığa geçirmek için üzerinde birkaç hafta çalıştılar.

Katil, onların kendi vurucu adamı olacaktı. Takip eden iki yıldan fazla, Asya da üç ödül aldı, öldürmenin kendine verdiği güçlülük hissinden hakikaten hoşlandığını anladı. Londra dan hem Bayer i, hem Whiteheads idare eden Oliver Highsmith, bir keresinde Shafer e oyunu şahıslandırmamasını ve sadece bir oyun olarak kabul etmesini söylemişti, fakat o ne yaptı? Katil olmaktan vazgeçemedi. Shafer, Jaguarındaki C.D.yi açtı. Kafasında çıkan çok farklı sesleri bastırmak için de sesini yükseltti. Eski yerli rokçulardan Jimmy Page ve Robert Plant, arabasının şoför mahallinde düet yapmaya başladılar.

Arabayı geri geri çıkardı ve yönünü Tracy Place e çevirdi. Arabayı gazladı ve kendi evinin bulunduğu blokla 24. Cadde arasında hızını altmış mile çıkardı. Acaba bir başka intihar gezisi zamanı mı? diye merak ediyordu.

24. Cadde nin yanında kırmızı ışıklar yandı. Bir D.C. polis devriye arabası ağır ağır kendisine doğru geliyordu. Sövüp saymaya başladı.

Lanet olsun! Jaguarı kenara çekip bekledi. Beyni feryat ediyordu,

-Aptallar, budalalar! Terbiyesizler! Yüksek sesli bir fısıltıyla bu defa kendine,

-Sen de budalanın birisin, dedi.

-Kendini kontrol et, Geoff. Kendine gel. Hemen şimdi! Metro devriye arabası arkasında durdu. İçeride iki polisin pusuya yattığını görüyordu. Polislerden birisi indi ve Jaguarın sürücü tarafındaki penceresine doğru yürüdü. Polis memuru bir Amerikan sinema kahramanı gibi, kurularak yürüyordu.

Uzaklaştırmak istedi. Yapabileceğini de biliyordu. Koltuğun altında sıcak bir yarıotomatik vardı. Kabzasına dokundu, Allahım hiç te fena değildi.

Polis memuru dayanılmayacak derecede küstah bir tavırla, :ehliyet ve evraklarınız, Bayım, dedi. Shafer in kafasında bir ses,

-Vur onu.

Bir başka polis öldürürsen, bu herkesin kafasını karıştırır dedi.

Kimliğini polise uzattı ve masumane sırtarak,

-Çok hızlı gittiğimin farkındayım ve üzgünüm. Suçu küçük beynime verin. Çocuğunuz var mı? Devriye polisi tek kelime etmedi, ne de en küçük bir nezaketsizlik.

Hız cezası kesti. Değerli zamanını almıştı.

Devriye polisi ceza makbuzunu uzattı ve,

-Gidebilirsiniz, Bay Shafer, dedi.

-Aklıma gelmişken, seni gözetliyoruz, bok kafalı.

Hepimizin gözü üstünde. Patsy Hampton ı öldürmekle kurtulmadın.

Sadece kurtulduğunu zannediyorsun. Birkaç dakika önce devriye arabasının durduğu kenar sokakta bir takım ışıklar yanıp sönüyordu.

Shafer uzun uzun baktı, karanlıkta tekrar gözlerini kısıp baktı.

Arabayı, siyah Porsche yi tanıdı.

Cross oradaydı. Gözetliyordu. Alex Cross çekip gitmeyecekti. Bölüm 105 ANDREW JONES SAKİN, YARI KARANLIK şoför mahallinde yanımda oturuyordu. Hemen hemen iki haftadan beri birlikte çalışıyorduk.

Jones ve Güvenlik Servisi, Shafer in bir başka cinayetine engel olmak niyetindeydi. Savaş ın, Kıtık ın ve Fatih in izini de takip ediyorlardı.

Shafer, Jaguarı nı çevirip tekrar eve sürerken, biz sessiz sedasız onu seyrediyorduk.

-Bizi gördü. Benim arabamı tanıyor,

-dedim.

-İyi oldu. Karanlıkta Shafer in yüzünü göremedim, ancak kafasının tepesinden çıkan ateşi hissediyordum. Çıldırıldığını biliyordum.

-Adam öldürme hastası sözleri kafamın içinde oradan buraya sürüklenip duruyordu.

Jones ve ben birbirimize bakıyorduk. Adam serbest dolaşıyordu.

Evet biri cinayetten kurtulmuştu, ya diğerleri.

Jaguar, Georgetili evin önünde yavaş yavaş dururken, Jones

-Alex, onu öfkeliendirecek bir şey düşünmüyor musun? diye sordu. Araba yolunun bulunduğu alanda yanan hiç bir ışık yoktu, bu sebepten birkaç saniye boyunca Shafer i göremeyecektik. İçeri girip girmediğini söyleyemezdik.

-Zaten öfkeli bir durumda. İşini, eşini, çocuklarım ve uğruna yaşadığı Atılı oyununu kaybetmişti. En kötüsü, gelip gitmek özgürlüğü kısıtlanmıştı. Shafer kısıtlanmalardan hoşlanmaz ve bir yere hapsedilmekten nefret eder. Kaybetmeye dayanamaz.

-Öyle ise, düşüncesiz bir şey yapacağını zannediyorsunuz.

-Düşüncesiz bir şey yapmaz, çok zekidir. Fakat bir hamle yapacak.

Oyun da böyle oynanır.

-Ve sonra kafasını karıştıracamız.

-Evet kesinlikle öyle. O gece geç vakit arabayla eve giderken, St.

Anthony Kilisesinde durmaya karar verdim. Kilise gece açıktır. Kilisenin gece açık olması pek alışılmış bir durum değildi. Ama, Bay John Kelliher açık olması gerektiğine inanıyor ve vandalizm ve ufaktefek hırsızlıklara önem vermiyordu. Bununla beraber, kiliseyi en çok gözetleyen de civar halkıydı.

Gece yarısı sularında kiliseye girdiğim zaman, mumla aydınlanan içeride ibadet eden iki insan vardı. Genellikle içeride birkaç kilise mensubu bulunurdu. Evsiz insanların orada uyumalarına izin verilmezdi, ancak bütün gece içeri dışarı girip çıkabilirler.

Oturdum ve kiliseye adak olarak verilen lambaların titrek ışıklarını ve göz kırptırmalarını seyrettim. Hayırdüa dan gelen ağır tütsü kokusunu içime çektim. Altın plakalı haça gerilmiş İsa ya ve çocukluğumdan beri sevdiğim güzel renkli cam pencerelere baktım.

Christine için bir mum yaktım ve hayatta olması için dua ettim.

Yaşıyor olması pek mümkün görünmüyordu. Onunla ilgili hafızam biraz zayıflıyordu ve bundan nefret ediyordum. Önce mideme, sonra göğsüme bir ağrı saplandı ve bu nefes almamı zorlaştırdı. Hemen hemen bir yıl önce kaybaldığı geceden beri, zaman zaman böyle oluyor.

Ve sonra, ilk defa olarak, öldüğünü kabullendim. Onu bir daha asla göremeyecektim. Bu düşünce bir cam parçası gibi boğazıma saplandı.

Gözlerim yaşardı.

-Seni çok seviyorum ve korkunç şekilde özlüyorum, diye fısıldadım.

Biraz dua ettim, sonunda yerimden kalktım ve sessizce dehlizin kapılarına doğru yürüdüm. Yan sırada çömelmiş duran kadını görmemiştim. Ani bir hareketle beni irkitti.

Kadını çorba mutfağından tanıdım. Adı Magnolia ydı. Hakkında bildiğim bu kadardı. Tuhaf bir isimdi, belki uydurmaydı. Yüksek sesle

bana,

-Hey, Bay Fıstık Yağı, diye seslendi.

Bölüm 106 INTERPOLDEN JONES VE SANDY GREENBERG diğer üç Atlı'nın gözetim altına alınmasına yardım ettiler. Atılan ağ büyüktü, başarılı olmamız halinde avın da büyük olabileceği gibi.

İngiltere'deki büyük potansiyel skandal Güvenlik Servisi'nce dikkatle gözleniyor ve dinleniyordu. Dört İngiliz ajanının bu iğrenç oyuna karışmış katiller olduğu ortaya çıksaydı, patlama istihbarat servisi için yıkıcı olacaktı.

Shafer, görevini bilen biri olarak, Çarşamba ve perşembe günleri elçiliğe gitti. Saat dokuzdan önce oradaydı ve akşam tam beşte ayrıldı.

Bir keresinde öğle yemeğine bile çıkmadan küçük bürosunda gözlerden irak oturdu. Bizim dinlediğimiz Amerika Online da saatler geçirdi.

Her iki gün de aynı gri pantolonu ve çift yakalı blazeri giydi.

Elbiseleri kırıksık ve ütüsüzdü. Geri taranmış gür sarı saçları kirli ve yağlı görünüyordu ve Washington'da esen şiddetli rüzgarlara karşı durmaya çalışıyordu. Yüzü solgundu; sinirli ve tedirgin bir hali vardı.

Cuma gecesi yemekten sonra, Nana ve ben, 5. Cadde'deki evin arka tarafında dışarıda oturduk. Yıllarca olduğundan daha fazla zaman geçiriyorduk birlikte. Benimle ilgilendiğini biliyordum ve hiç sesimi çıkarmadan istediği kadar yardımcı olmasına izin veriyordum.

Her ikimiz için.

Jannie ve Damon içeride bulaşıkları yıkıyor ve kavga etmemeye, ses çıkarmamaya özen gösteriyorlardı. Damon yıkıyor, Jannie kuruluyordu. Damon'ın kaseti Beloved Sevgili filminden güzel bir parça çalıyordu.

Nana çayından bir yudum aldıktan sonra,

-Çoğu ailenin bir bulaşık makinesi ve kurutucusu vardır, dedi.

-Amerika'da kölelik sona erdi, Alex. Acaba bunu duydun mu?

-Bizim de bulaşıkçımız ve kurulayıcımız var, dedim.

-Üstelik, iyi bir çalışma düzenleri var gibime geliyor. Düşük hizmet, düşük ücret. Nana

-Bakalım ne kadar sürer diye gıdıkladı.

-Bulaşık makinesine ihtiyacın varsa, alabiliriz yoksa yeteneklerine fazlasıyla uygun bir şeye başlamadan önce, tartışmacılık sanatına mı çalışıyorsun? Hatırladığım kadarıyla sen, Demosthenes ve Cicero taraftarısın.

Dirseğiyle beni dürterek,

-Çok şıksın, dedi.

Başımı salladım.

-Gerçekte değilim, Nana. ıklık hiçbir zaman büyük sorunlarımdan biri olmadı. Nana gözlerimin içine baktı.

-Hayır, sanırım olmadı. Haklısın. Çünkü büyük bir amacın yok. Hemen hemen içimi okuduğunu hissedebiliyordum. Cidden önemli olan şeylere derinden nüfuz etme yeteneği var.

-Kendini suçlamaktan hiç vazgeçmeyecek misin? diye sordu.

-Korkunç görünüyorsun. Gülümseyerek

-Teşekkür ederim, dedim.

-Bende sürekli olarak kusur bulmaktan vazgeçmeyecek misin? Nana daima kendine özgü yöntemleriyle beni sıkıntılarımdan kurtarırdı.

Küçük kafasını salladı.

-Elbette vazgeçeceğim, dedi.

-Bir gün vazgeçeceğim. Hiç kimse sonsuza dek yaşamaz, kocaoglan. Güldüm.

-Belki de yaşarsın. Benden veya hatta çocuklardan daha çok.

Nana dişlerini gösterdi hepsi de doğuştan kendi dişleriydi.

-Her şeyi dikkate alırsak, gerçekte kendimi çok iyi hissediyorum. dedi.

-Hâlâ onun peşindesin, değil mi? Geceleri yaptığınız bu. Sen, John Sampson ve şu İngiliz Andrew Jones. İçimi çektim.

-Evet, onun peşindeyim ve onu yakalayacağız. Bir seri cinayete karışmış belki dört kişi olabilir. Burada, Asya da, Jamaika ve Londra da.

İşaretparmağını bükerek, bana

-iimdi yaklaş, diye işaret etti.

Sırıttı. Aslında yumuşak kalpli ve tatlıdır, fakat bazen sertliği de tutar.

-Beni kucağına mı oturtmak istiyorsun, seni kocakarı? Bundan emin misin?

-Aman Tanrım, hayır. Üzerime oturma, Alex. Sadece eğil, yaşıma ve aklıma biraz saygı göster, sonra bana şöyle kocaman bir sarıl.

Dediği gibi yaptım ve mutfakta hiçbir gürültü ve gevezelik olmadığını fark ettim. Tel kafesli kapıya baktım; benim iki küçük ukalam yüzlerini tellere dayamış bizi seyrediyorlardı. El salladım, kayboldular.

Nana yı hafifçe tutarken, bana

-Çok, çok dikkatli olmanı istiyorum, diye fısıldadı.

-Fakat onu ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, yakalamamı istiyorum. Bu adam hepsinin en kötüsü. Alex, en berbatı. Bölüm 107 OYUN ASLINDA HİÇBİR ZAMAN son bulmamıştı, fakat Washington daki duruşmadan beri son derece değişmişti.

Londra da saat akşamın beş buçuğuydu ve Fatih bilgisayarının başında bekliyordu. Olanlar için hem endişeli, hem heyecanlıydı: Dört Atlı tekrar başlıyordu.

Manila ve Filipinler de sabah saat 1:30du. Kıtlık, sevdiği oyuna yeniden başlamak için bir mesaj bekliyordu. Savaş ise, Jamaika adasındaki kocaman evinde Dört Atlı dan haber bekliyordu. O da oyunun nasıl sona ereceğini ve kazananın kendisi olup olmayacağını kafasına takmıştı.

Washington da saat on iki otuzdu. Shafer, hızla, Elçilik ten White Flint Mesire Yerine gidiyordu. O öğleden sonra tamamlanması gereken çok işi vardı. Süratle Britanya Elçiliği ni ve Başkan Yardımcısı nın evini geçerek Massachusetts Bulvarı na sürdü. Takip edilip edilmediğini merak etti ve bunun mümkün olduğunu düşündü. Alex Cross ve diğer polisler dışarıda kendisini yakalamayı bekliyorlardı. Henüz yerlerini saptamamıştı ama bu sadece onların artık ciddileştiği anlamına geliyordu.

Ani bir sağ yaptı, Amerikan Üniversitesi ne yönelerek, Nebraska Bulvarı nı hızla geçti. Üniversiteye yakın arka yollardan yılan gibi kıvrıldı, sonra Wisconsin e çıktı ve mesire yerine sürdü.

Bloomington e girdi; mağazada pek az insan vardı. Cidden biraz can sıkıcıydı. Bu Amerikan alışveriş merkezini pek gözü tutmadı.

Mağaza ona Lucy i ve çocukları hatırlattı. Gayet sakın adımlarla erkek giysilerinin bulunduğu reyona yürüdü. Birkaç pahalı Ralph Lauren Polo spor gömlek ve iki koyu renk pantolon aldı.

Kolunun üstüne siyah bir Giorgia Armani takım elbisesini perde gibi astı ve paketi prova odasına götürdü. İçeride, güvenlik masasında elbiseleri görevli bir bakıcıya verdi.

-Fikrimi değiştirdim, dedi.

-Sorun değil, bayım. Shafer, sonra arka çıkışlardan birine giden dar bir koridordan yavaş ve düzensiz adımlarla yürüdü. Cam kapılara doğru hızla koştu ve onların arasından geçip arkadaki park yerine geldi.

Bruno Gipriani ve Lord Taylor işaretlerini gördü; doğru yönde olduğunu biliyordu.

F direğinin yanında bir Ford Taunus park etmişti. Shafer arabanın içine atladı, çalıştırdı ve bir milden biraz ötedeki Rockville Pike, Montrose Kavşağına sürdü. imdi kimsenin kendisini izlediğini zannetmiyordu. Montrose u geçip, kuzeye, Federal Plaza alışveriş merkezine gitti. Cyber Exchange e girdi. Burada bir zamanlar yeni ve kullanılmış bilgisayarlar ve malzemeleri satılırdı.

Tam ihtiyacı olan şeyi görünceye kadar gözleri sağı solu taradı.

Kendisine yaklaşan satıcıya,

-Bu yeni Macintosh u denemek isterdim, dedi.

Satıcı

-Müşterim olun. Yardıma ihtiyacınız olabilir, dedi.

-Kolay.

-Bilgisayarda iyi olduğumu zannediyorum. İşin içinden çıkamazsam, sizi çağırırım. Bu iMac i alacağımdan oldukça eminim.

-Mükemmel bir seçim.

-Evet, mükemmel, çok mükemmel. Tembel satıcı onu yalnız bıraktı ve Shafer derhal işe koyuldu. Bu teşhir modeli, online a bağlıydı.

Diğer oyunculara mesajını yazarken, bir manik heyecan atağı ve hafif bir üzüntü hissetti. Bunu evvelden adamakıllı düşünmüştü, bu yüzden ne söylenmesi ve ne yapılması gerektiğini biliyordu.

TEBRİKLER VE ESENLİKLER. SEKİZ YILLIK BU MUHTEİEM VE Eİİ GÖRÜLMEMİİ MACERA, DÖRT ATLI, ARTIK SON BULMAK ÜZERE. SİZLER KENDİ DURUMUNUZU PEK MANTIKLI BİR İEKİLDE BEYAN ETTİNİZ VE BEN VARDIĞINIZ ÜZÜNTÜ VERİCİ KARARI KABUL EDİYORUM. OYUN ÇOK TEHLİKELİ BİR HAL ALDI. BUNUN İÇİN UNUTULMAYACAK BİR FİNAL YAPMAYI ÖNERİYORUM. YÜZ YÜZE BİR TOPLANTININ UYGUN BİR FİNAL OLACAĞINA İNANIYORUM. BU BENİM KABUL EDEBİLECEĞİM TEK KARAR.

BU KAÇINILMAZDI, SANIRIM. VE BUNU EVVELCE DEFALARCA TARTIİMİİTİK.

OYUNUN NEREDE SON BULDUĞUNU BİLİYORSUNUZ. OYUNA PERİEMBE GÜNÜ BAİLA MAYI ÖNERİYORUM. GÜVENİN BANA, BÜYÜK FİNAL İÇİN ORADA OLACAĞIM.

GEREKİRSE, OYUNA SİZSİZ DE BAİLAYABİLİRİM. BENİ BUNA ZORLAMAYIN . . . ÖLÜM Bölüm 108 PAZARTESİ SABAHI saat

dokuzda, Shafer Elçilik yönünde giden trafikte sıkışmış sıradan kuş beyinli insanların bulunduğu, monoton, mide bulandıran şeride girdi. Kafasında, bu günden sonra artık asla çalışmak zorunda olmayacağına dair mest edici bir düşünce vardı.

Yaşamında herşey değişmek üzereydi. Geri dönemezdi.

Elçiliğe yakın Massachusetts Bulvanı'nda durup yeşil ışığın yanmasını beklerken, kalbi

-küt, küt, küt atıyordu. Arkasından arabalar klaksonlarını çalmaya başladı ve o sırada bir yıl önceki intihar girişimini hatırladı. Ne günlerdi, lanet olsun.

İleride açık iki orta şerit gördü ve gaza bastı. Jaguar, her zaman olduğu gibi, birdenbire ileri fırladı. Spor araba Amerikan Üniversitesi civarındaki çok karışık kenar sokaklara doğru hızla uçuyordu.

On dakika sonra, saatte elli, elli beş, altmış, altmış beş mille White Flint Mesire Yerine dönüyordu. Kimsenin takip etmediğinden emindi.

Büyük Borders Books Müzik mağazasına doğru sürdü, sağa döndü, sonra iki bina arasındaki dar kenar bir yola daldı.

Onun bildiği kadarıyla, bu mesire alanının beş çıkışı vardı. Tekrar gaza bastı. Lastikler acı acı ses çıkardı.

Etraf, birçok insanın yaşadığı ve kolayca kaybolacağı bir yerdi. İki ana kadar arkasında tek bir araba, tek bir kimse yoktu. Rockville Pike'e pek az kullanılan tek yönlü bir giriş biliyordu.

Yola çıktı ve arabayı şehirde işe akan trafik barajının ters yönünde yönlendirdi. Mesire alanının içinde, yan sokaklarda, ya da paralı yolda gişede arkasından gelen araba görmemişti.

Muhtemelen onların sadece tek bir veya iki arabaları vardı.

Bunun Shafer için anlamı büyüktü. Ne Washington Metro polisi, ne de Güvenlik Servisi, kendisini takip için daha geniş bir gözetimi uygun görüyordu.

Galiba onları atlatmıştı. Sevinç naraları attı, Jaguarı'nın klaksonunu trafikte sıkışıp kalmış bütün değersiz aptallar için çalmaya başladı ve işe yöneldi. Bunun için sekiz yıldır bekliyordu.

Nihayet o gün geldi.

Son oyun.

Bölüm 109 BRİTANYA ELÇİLİĞİ NDE kriz masasında çalışan yarım düzine ajana sinirli sinirli bakarak, Jones a

-Yakalayamadık mı? diye sordum.

Oda elektrik kabloları ve gereçleriyle ve yarım düzine video monitörüyle doluydu.

-O kadar kolay kaçamaz, Alex. Üstelik, onun ve diğerlerinin şimdi nereye gittiklerini bildiğimizi zannediyoruz. Bilgi almak için Jaguar a yerleştirdiğimiz minicik bir monitor vardı, fakat Shafer in onu keşfetme şansı da, olasılığı da mevcuttu.

Ama şimdiye kadar keşfetmiş değil.

Atlı ların hepsi hareket halindeydi. Oliver Highsmith, Surrey deki evinden Londra dışındaki Gatwick Havaalanı na kadar izlenmişti.

Havaalanındaki ajanlar, Fatih in New York a gitmek üzere Britanya Hava Yolları uçağına bindiğini ve sonra yolda olduğunu bildirmek için Washington a telefon ettiğini öğrendiler.

İki saat sonra, Filipinler den bir ajan telefon etti. George Bayer, Manila Ninoy Aquino Hava Alanı ndaymış. Kıtık, Jamaika için New York a da uğrayacak bir uçakta bilet almıştı.

Whitehaed in Jamaika ya çekildiğini ve şimdi adada olduğunu hepimiz önceden biliyorduk. Savaş, diğerlerinin gelmesini bekliyordu.

En azından onlardan üçünün, bu oyunu doksan bir yılında, Tayland da yerleştiklerinden beri oynadıklarını biliyoruz. O zaman Bangkok ta bar kızları ve fahişeler kaybolmaya başlamıştı. Pat Pong daki kızlar daha önceden kaybolmuşlardı.

Polis burada da, Jane Doe cinayetleri konusunda, bir dereceye kadar, Washington la aynı tavır içindeydi. Bu kızlar pek anlam ifade etmiyorlardı, dosyaları kapanmıştı.

Southeast teki cinayetler ve kaybolmalar hiç şüphesiz Georgeown veya Capitol Hill dekiler kadar ciddiyetle araştırılmıyordu. Bu da Washington in kirli küçük sırlarından biriydi.

Jones, son sigarasının izmaritinden bir sigara daha yaktı. Bir nefes çekti, sonra,

-Cinayetlere sadece Shafer karışmış olabilir, Alex.

Diğerlerinin Shafer den çok daha dikkatli oldukları muhakkak.

Omuzlarımı silkdim. Zannetmiyordum, fakat elimde, davamı Jones la tartışacak yeteri kadar sağlam delilim yoktu. Üstelik, Jones öyle sıradan bir dedektif değildi.

Sampson

-Dört Atlı nın artık sonu geliyor, değil mi? Cidden bu küçük fantezi oyunlarına bir son verebilirler mi? diye sordu.

-Bir araya geliyorlar gibi, dedim.

-Dört eski Britanya ajanı, şeytani oyunlar oynamayı seven dört yetişkin insan. Fikrimce, dört katil. Andrew Jones sonunda imkansız , olamazdediği şeylerin doğru olabileceğini kabul etti ve Alex e

-Korkarım haklısın, dedi.

Bölüm 110 KISMEN ÖZEL OLDUĞUNDAN ve kısmen James Whitehead in orada kocaman bir evi bulunduğundan, Jamaika seçilmiş olmalı. Belki Dört Atlı oyununa katılan başkaları da vardı. Bunu en kısa zamanda anlayacağımızı umuyordum.

Oliver Highsmith ve George Bayer, adaya birkaç dakika arayla indiler. Donald Sangster Hava Alanı ında bagaj kontrolleri yapıldı, yaklaşık bir saatlik bir araba yolculuğundan sonra, Ocho Rios da kalburüstü insanların kaldığı Jamaica Inn e sürdüler.

Biz de hareket halindeydik. Sampson la ben D.C. den oraya sabahın erken saatindeki bir uçakla gelmiştik.

Hava muhteşemdi. Mavi gökyüzü, ılık meltemler.

Havaalanında İngiliz, Jamaika, Fransız ve İspanyol müziği dinledik. Denizden gelen meltem, muz ağaçlarının arasından geçerken, yaprakların çıkardığı hışırtılar, tatlı bir koronun çıkardığı sesler gibiydi.

Ocho Rios daki otel çok özeldi ve eski modaydı. Denize bakan kırk beş odası vardı. Biz oraya dört İngiliz ekibiyle aynı anda vardık.

Kingston dan da iki dedektif ekibi gelmişti.

Kingston daki Yüksek İngiliz Komiserliği bizim orada bulunuş amacımızdan haberdar edilmişti. Tam bir işbirliği sözü verilmişti.

Herkese, sonuçları ne olursa olsun, dört oyuncunun hepsini yenme görevi verildi ve ben şahsen İngiliz ekibi ile yerel dedektiflerden çok etkilendim. Geoffrey Shafer i bekledik. Sampson ve ben otele giden dar, gölgeli yolu gözetlemek için stratejik olarak yerlerimizi aldık. Otel ve parıldayan Karayibler Denizi arasındaki sulak bir tepenin kenarındaydık.

Andrew Jones ve bir başka ajan, otelin arka girişine yakın bir yerde saklı, ikinci bir arabanın içindeydiler. Jones ın ajanlarından altısı, otelde hamal ve bakım işçileri olarak görevliydi. Jamaika dedektifleri de büyük binaları çevreleyen arazilere yerleşmişlerdi.

Shafer hakkında hiçbir bilgimiz yoktu. Sonunda bizi kaybetmişti.

Fakat diğerklerine katılacağına inanıyorduk. Jones, Shafer in diğerklerinden sonra gelmesi halinde, onu durduracak yeterli sayıda adamının olmadığından yakınıyordu. Eğer Shafer Kamikaze oynuyorduysa, yeteri kadar savunma olmayacaktı.

Bu sebepten, bekledikçe bekledik. Arabanın kısıdalga radyosundan sürekli olarak son haberler geliyordu. Mesajlar tüm öğleden sonra da durmadı. Mesajlar, bizim gözetim detayı için bir çeşit elektronik kalp atışıydı.

-Oliver Highsmith henüz odasında. Rahatsız edilmek istemiyor, galiba ...

-Bayer de odasında. On dakika önce terasa, çifte gözlü bir dürbünle kumsalı kontrol eden sadık bir adamı yerleştirildi. . .

-Bayer odasından ayrıldı. Derin mavi denize batıp çıkıyor. Adamın üzerinde kırmızı çizgili mayosu var. Kolayca bulunur. Böyle olması işimizi kolaylaştırıyor. Yalnız gözle değil

-Siyah Mercedes ön kapıya varıyor. Sürücü uzun boylu ve sarışın.

Geoffrey Shafer olabilir. Görüyor musun, Alex? Hemen cevap verdim.

-Sarışın adam Shafer değil. Tekrar edin. Shafer değil. Çok genç.

Büyük bir olasılıkla Amerikalı.

Yanıdakiler, genç karısı ile çocukları. Yanlış alarm. Shafer değil.

Radyo raporları devam etti.

-Highsmith şimdi oda servisinden gün ortasında kendine iki İngiliz kahvaltısı getirmesi için sipariş verdi. Adamlarımızdan biri kahvaltıyı ona götürecekt. . . .

-Bayer yüzmeden döndü. İyice yanmış. Ufak fakat adeleli.

Tesadüfen birkaç bayan buldu. Sonunda, saat altı civarında, bir başka rapor aldım.

-James Whitehead şu anda yeşil bir Range Rover le geldi! Otele giriyor.

Savaş burada. Gelmeyen bir oyuncu vardı.

Bekledik. Ölüm ün şimdiye kadar gelmesi lazımdı. Bölüm 111 SHAFER İN DAMALI SANCAĞI GÖSTERMESİ İÇİN özel bir acelesi yoktu. Her bir olası senaryoyu inceden inceye düşünerek, tatlı vakit geçiriyordu. Jamaika kıyısını, birkaç saat önce ufuktan tanımişti.

Esas olarak Porto Rico ya uçmuş, oradan kiralık bir gemiyle yola çıkmıştı. Ya havadan, ya denizden ayrılabilmeği istiyordu. imdi, serinletici alize rüzgarlarının oraya buraya sürüklediği gemisinde, sakın bir şekilde

akşam olmasını bekliyordu. Bu olağandışı berrak ve güzel denizde bir mavi yolculuktu. Keza büyüleyici ve biraz da hayali.

Geminin güvertesinde hiç dinlenmeden, beş yüzden fazla sınav çekmişti. Ocho Rio yakınında demir atmış yarım düzine büyük yolcu gemisini görebiliyordu. Etrafında onunki gibi birçok küçük gemi vardı.

Jamaika Adası'nın bir zamanlar Kristof Kolomb'ın kişisel mülkü olduğunu bir yerde okuduğunu hatırladı. İnsanın vaktiyle istediği her şeyi alabildiğini düşünmek onu sevindirdi. Vücudu sağlam ve kaslıydı ve üç günlük gezisi sırasında güneşten bronzlaşmıştı. Saçı her zamankinden daha da sarıydı. Hemen hemen bir haftadan beri, uyuşturucuları kontrollü alıyordu. Bu bir irade işi olmuştu ve meydan okumaya başlamıştı. Kazanmak istiyordu.

Shafer kendini bir ilah gibi hissediyordu. Evet, ilahtı. Kendi yaşamındaki ve başka birkaç kişinin yaşamındaki her hareketi kontrol ediyordu. Vücuduna yavaşça serinletici su püskürtürken, daha sürprizler olduğunu düşündü. Oyunda olmayı tercih eden herkes için sürprizler vardı.

Kendi oyunu.

Kendi planı.

Kendi sonu.

Çünkü, bu sadece bir oyun değildi ve asla da olmamıştı. Diğer oyuncuların bunu şimdiye kadar bilmesi gerekirdi. Ne yapmış olduklarını ve niçin cezasını ödemek zorunda kaldıklarını anladılar.

Son oyun bir hesaplaşmadır, hesabı ben ya da onlar ödeyebilir.: Kesin olarak kim bilir? Babası ona ve kardeşlerine gemicilik öğretmişti, belki Shafer için yaptığı en yararlı şeydi. Gerçek huzura denizde bulabiliyordu.

Jamaika ya gemiyle gelişinin gerçek nedeni buydu.

Saat sekizde bazı küçük yelkenlilerin, birkaç motorun yanından kıyıya yüzdü. Fizik kuvvetinin anksiete ve sınırları için uygun bir antidot olduğunu anladı. Kuvvetli bir yüzücü ve dalgıçtı, başka sporlarda da iyiydi.

Gece havası sakin ve huzur vericiydi. Deniz çarşaf gibiydi. En küçük bir dalga bile yoktu. Evet, az sonra bir hayli dalga olacaktı.

Tam sahil yolu açıklarında kendisini bir araba bekliyordu, ay ışığında parlayan pırıl pırıl siyah bir Ford Mustang. Arabayı görünce gülümsedi. Oyun güzel bir şekilde devam ediyordu.

Kıtlık onu karşılamak için oradaydı.

Hayır, Kıtık bir başka sebepten oradaydı, değil mi? George Bayer, onu öldürmek için deniz kıyısındaydı.

Bölüm

-George Bayer odasında yok. Oliver Highsmith ve James Whiteheadla da değil. Lanet olsun! Başboş. Alarm veren mesaj radyodan çıktı. Sampson la ben, sekiz saate yakın bir zamandır otelin güney yakasını gözetliyorduk ve George Bayer le karşılaşmadığımızdan emindik.

Telsizde Andrew Jones ın endişeli sesini duyduk.

-Dört Atlı nın bizler gibi ajan olduğunu sakın unutmayın.

Yetenekli ve can alıcıdırlar. Hemen Bayer i bulalım ve Geoffrey Shafer için son derece dikkatli olalım. Shafer en tehlikeli oyuncu en azından biz öyle zannediyoruz.

Sampson ve ben aceleyle kiralık Sedan dan çıktık. Silahlarımız açıktaydı, fakat bu güzel ve nezih dinlenme yerinde hiç te uygun görünmüyordu. Aynı şeyi hemen hemen bir yıl önce Bermuda da hissettiğimi hatırladım.

Sampson

-Bayer bu yoldan gelmedi, dedi. Jones ın, adamlarının Kıtık ı kaybettiklerinden endişe ettiğini biliyordum. Bu hatayı yapmış olamazdık, fakat biz, esas ekip değil, destek ekibi olarak görülüyorduk.

İkimiz hızlı yürüyerek, otelin özel plajına doğru inen biçilmiş çimler üzerinde bize geniş bir görüş sahası sağlayan civar bir tepeye çıktık. Hava kararıyordu, fakat otele yakın yerler nispeten aydınlıktı.

Mayolu ve robolu bir çift yavaşça bize doğru yürüyordu.

Tehlikeden habersiz el ele tutuşuyorlardı. George Bayer ve Shafer henüz görünürde yoktu.

Sampson

-Bu şeye nasıl son verecekler? diye sordu.

-Oyunun nasıl son bulacağını düşünüyorsun?

-Onlardan hiç birinin bunu kesinlikle bildiğinden emin değilim.

Belki oyun planları var, fakat her şey olabilir. Eğer kurallara uyarsa, her şey Shafer e bağlı. Sanırım o kurallara uymaz ve bunu diğerleri de biliyor. Acele ettik ve otel binalarına yaklaşıncı biraz koştuk. Geçtiğimiz dar ve kıvrımlı yaya yolunda otel müşterilerinin sinirli ve endişeli bakışlarına hedef oluyorduk.

-Bunların hepsi katil. Sonunda, Jones bile bunu kabul ediyor. Ajan olarak öldürdüler ve sonra durmayı bilmediler. Öldürmek hoşlarına gitti. iimdi belki birbirlerini öldürmeyi planlıyorlar. Yenen her şeyi alır. Sampson

-ve Shafer kaybetmekten nefret eder, dedi.

-Shafer hiç bir zaman kaybetmez; bunu evvelce de gördük.

Onun tarzı bu, John. Baştan beri gözden kaçırdığımız bu.

-Bu defa bir yere kaçamaz, şeker. dedi.

-Ne olursa olsun. Sampson a yanıt vermedim.

Bölüm 113 SHAFER, BEYAZ KUMLU KIYI İERİDİNE geldiğinde, normal nefes alıyordu.

George Bayer, siyah Ford Mustang dan çıktı ve Shafer bir silahın çıkmasını bekledi. Yaşamının en yüksek bahsi için oyunların oyununu oynayarak yürümeye devam etti.

Bayer, sesi şen ve biraz alaylı,

-Yüzdün mü? diye sordu.

Shafer

-Evet, aslında yüzme için tuhaf bir gece, dedi ve üstündeki suyu şöylesine bir silkeledi. Bayer in hamle yapmasını bekledi. Sağ elini nasıl gerip gevşettiğini gözlemledi. Omuzlarının hafif öne düşmesini seyretti.

Shafer su geçirmez bir sırt çantası çıkardı ve içinden yeni, kuru giysiler ve ayakkabılar çekip aldı. iimdi çantadaki silahlarına kolayca ulaşabilirdi.

-Tahmin edeyim, dedi.

-Oliver, üçünüzün bana karşı birleştiğinizi söyledi. Bire karşı üç.

Bayer şeytanca gülümsedi.

-Elbette bir tercih olarak bu da dikkate alınmalıydı. Fakat oyundaki karakterlerimize uygun düşmediği için bunu kabul etmedik.

Shafer saçını silkti, suyu damla damla akıttı. Giyinirken, Bayer e yarım dönüp biraz uzaklaştı. Kendi kendine gülümsedi. Allahım, bir başka Atlı ya, bir usta oyuncuya karşı, bu ölümkalım savaşını oynamak hoşuna gidiyordu. Bu kadar akılcı olduğu için Bayer in sakinliği ve yeteneğini takdir ediyordu.

-Onun oyunun çok kanlı olduğu önceden söylenebilir. Ajan ve analistken de aynı yoldaydı. George, beni tek başına dışarı atmaya çalışacağından asla şüphe etmeyeceğimi düşündükleri için seni bana gönderdiler. Sen ilk oynusun. Çok açık. Bir oyuncunun korkunç harcanması. Bayer hafif kaşlarını çattı, fakat yine de soğukkanlılığını yitirmedi. Bunun en sağlıklı

tavır olduğunu düşündü, fakat bu Shafer e şüphesinde haklı olduğunu gösterdi. Kıtlık onu öldürmek için oradaydı.

Bundan emindi. George Bayer in soğukkanlılığı kaybolmuştu.

Bayer

-Bu gece kurallara göre oynayacağız, dedi.

-Kurallar bizim için çok önemli. Strateji ve zeka karşılaşması olacak. Plana göre, seni almaya geldim. Otelde yüz yüze görüşeceğiz.

Shafer

-Zarların gelişine göre mi oynayacağız? diye sordu.

-Elbette, Geoff, dedi. Bayer avucunu açıp ona yirmi kenarlı zarları gösterdi.

Shafer acı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bu çok iyi, çok verimli oldu.

-Öyle ise, zarlar ne dedi, George? Nasıl kaybederim? Nasıl ölürüm? Bıçakla mı? Tabancayla mı? Fazla dozda uyuşturucu bana çok daha akıllıca geliyor. Bayer kendini tutamıyor, gülüyordu. Shafer anasının gözü bir piç, çok iyi bir katil, akıl ve ruh dengesi bozuk harika bir şahsiyeti.

-Eh, evet, bunu yapabiliydik. Fakat tamamen dürüst oynadık.

Dediğim gibi, otelde bizi bekliyorlar. Gidelim. Shafer bir an için sırtını Bayer e döndü. Sonra Bayer in üzerine atladı.

Fakat Bayer buna hazırды. Shafer in yanağına inen, ses getiren ve belki birkaç dişini yerinden oynatan, kısa ve sert bir yumruk attı.

Shafer in başının sağ tarafı tamamen uyuşmuştu.

-İyi yumruktu, George. dedi. Sonra Shafer bütün kuvvetiyle Bayer e müthiş bir kafa indirdi.

Kemiklerin birbirine girdiklerini işitti ve gözlerinin önünde bir şeylerin uçtuğunu gördü. Bu adrenalin akışını sağladı.

Silahına bir başka silaha elini uzatırken, zarlar Bayer in elinden uçup gitti. Tabancası kuşağının arkasına takılıydı.

Shafer, Bayer in sağ kolunu yakaladı, bütün kuvvetiyle büktü ve dirsekten kırdı. Bayer acı içinde kıvranıyordu.

Shafer avazı çıktığı kadar bağırdı.

-Beni yenemezsin! Hiç kimse yenmedi, hiç kimse yenemez! George Bayer in boğazına yapıştı ve o üstün insan gücüyle sıktı.

Sanki vücudundaki bütün kan başına hücum etmiş gibiydi. Sustu ve yüzü çok açık kırmızı bir hal aldı. George görüldüğünden daha kuvvetliydi,

fakat Shafer, adrenalin sayesinde ve yılların verdiği nefretle daha hızlıydı. Bayer den hepsi adale olan on kilo fazlası vardı.

George Bayer hırıltıyla ve nefes nefese,

-Hayır. Dinle beni, dedi.

-Bu böyle olmaz. Burası yeri değil.

-Evet. George, evet, evet. Oyun başladı. Siz piçlerin başlattığı oyun. Bunu bana siz yaptınız. Siz eski arkadaşlar. Beni Ölüm yapan sizsiniz. Bir ses duyuldu ve Bayer, Shafer ın üzerine yığıldı. Shafer geri çekildi ve Bayer in cesedi kuma düştü. Shafer

-Biri eksildi, dedi ve nihayet derin, doyurucu bir nefes aldı.

Düşen zarları kaptı, elinde bir kez daha salladı, sonra fırlatıp denize attı.

-Artık zar kullanmıyorum. Bölüm 114 KENDİNİ SON DERECE İYİ hissediyordu. Çok iyi. Tanrım, bunu ne kadar da çok özlemişti! Jamaika Inn in muhtemelen polis tarafından gözetlendiğini biliyordu, bu yüzden Mustang ı Plantation Inn in yakınında bir yere park etti.

Hızlı adımlarla kalabalık Bourgainvillea Terrace dan yürüdü.

Yüksek sesle, hüzünlü

-Yellowbird şarkısı çalarken, içki servisi yapılıyordu. Terasa ateş açıp birkaç turisti öldürmek gibi çok iğrenç bir düşünce geçti aklından.

Bu yüzden hem herkesin, hem daha çok kendi iyiliği için, oradan hemen uzaklaştı.

Kumsalda ağır ağır dolaştı; bu onu sakinleştirtirdi. Kumsal sakin ve huzur doluydu. Kalipso müziği gece havasına hafif bir renk katıyordu. İki otel arasındaki geniş düz arazi, spot lambalar, şampanya rengi kum, birbirlerine eşit aralıklarla yerleştirilmiş saz şemsiyelerle göz alıyordu. Çok hoş bir oyun sahasıydı. Oliver Highsmith in nerede kaldığını biliyordu: Bir zamanlar Winston Churchill, David Niven ve Fleming in kaldıkları ünlü White Suite de.

Highsmith oyunu sevdiği kadar, yiyecek, içecek gibi şeyleri de çok seviyordu.

Shafer, diğer Atlılar dan tiksiniyordu. Kısmen onların züppe sosyal sınıfından olmadığı için. Lucviaia babaswaau MI6 va sokmuştu; diğer oyuncu lar üniversiteye gitmişlerdi. Fakat onun nefretinin asıl nedeni bu değildi, daha güçlü bir nedeni vardı: Onlar kendisini kullanmak, onu hor görmek ve de bunu yüzüne vurmak cesaretini göstermişlerdi.

Jamaika Inn i diğerlerinden ayıran çizgideki beyaz kazıklardan yapılmış kapıdan içeri girdi. Üzerine bir halsizlik çöktü. Koşmak, terlemek istiyordu. Tekrar manik hissediyordu. Oyunu oynamak onu çok heyecanlandırmıştı.

Shafer biraz başını tuttu. Avazının çıktığı kadar gülmek ve bağırarak istiyordu. Plajdan çıkan patika yolda yoldaki bir direğe yaslandı ve nefesini toplamaya çalıştı. Parçalandığını biliyordu, fakat bu kadar kötü bir zamana denk gelemezdi.

Bir otel garsonu durup,

-Bir şeyiniz yok ya, bayım? diye sordu.

Shafer adamı eli işaretiyle başından savarken,

-Oh, daha iyi olamazdı, dedi.

-Cennetteyim. Tekrar White Suite e doğru yürümeye başladı.

Kendisini, geçen yıl Washington da arabasını neredeyse parçalamak üzere olduğu sabahki gibi hissediyordu. Yine ciddi bir sıkıntı içindeydi. u anda oyunu, her şeyi kaybedebilirdi. Bu durum bir strateji değişikliği gerektiriyordu, değil mi? Daha cesur ve hatta daha saldırgan olması gerekiyordu. Çok düşünmek değil, harekete geçmek zorundaydı.

Kendine karşı fark hâlâ bire karşı ikiydi.

Binalarla çevrili meydanda, gece elbiseleri giymiş biri erkek diğeri kadın iki kişiyi tanıdı. Çiçekler saçılmış beyaz alçı bir revağın yanında aylak aylak dolaşıyorlardı. Jones ın adamları olduğunu düşündü. Sonunda oteli kazık gibi çevirmişlerdi. Onun için oradaydılar ve kendisini şereflendirdiler.

Adam Shafer in olduğu tarafa baktı; Shafer hemen başını önüne eğdi.

Onu durdurabilecekleri ve alıkoyacakları bir durum yoktu.

Kanıtlayacakları bir suç işlememişti. Polis tarafından aranmıyordu.

Özgür bir insandı.

Bu sebepten Shafer, onları görmemiş gibi, yavaş yavaş onlara doğru yürüdü, ıslıkla

-Yellowbird şarkısını çalarak.

Çiftten birkaç metre uzaktayken dikkatli dikkatli baktı.

-Beklediğiniz benim. Ben Geoffrey Shafer. Oyuna hoş geldiniz. edi.

Dokuz milimetre yarı otomatik Smith Wilson tabancasını çıkardı ve iki el ateş etti.

Kadın çılglık attı ve göğsünün sol tarafını tuttu. Açık kırmızı kan deniz yeşili entarisini boyuyordu. Alnının üstüne düşmeden önce, gözlerinde şaşkınlık ve şok vardı.

Erkek ajanın sol gözünün bulunduğu yerde koyu bir delik vardı.

Shafer adamın, kafası gürültülü bir şaplak sesiyle avlu döşemesine çarpmadan önce öldüğünü biliyordu.

Yıllar ona bir şey kaybettirmemişti. Shafer aceleyle White Suit e ve Fatih e doğru yürüdü.

Silah sesleri muhakkak duyulmuş olmalıydı. Onlar Shafer in kurdukları tuzağa hemen düşeceğini bekleyemezlerdi. İşte buradaydı.

İki kadın hizmetçi, gıcırdayan iki tekerlekli temizlik el arabasını çekiyorlardı. Acaba Fatih in yatağını da ters yüz etmişler miydi? iışkoya azar azar ısırp yemesi için bir kutu naneli çikolata bırakmışlar mıydı? Shafer

-Buradan defolun! diye bağırdı ve silahını çekti.

-Yürüyün, şimdi. Canınızı kurtarın! Hizmetçiler şeytanın kendini görmüş gibi uzaklaştılar, daha sonraları çocuklarına şeytanı gördüklerini söyleyeceklerdi. Shafer tam süitin önünde parladı. Oliver Highsmith tekerlekli sandalyesinde yeni silinmiş döşemenin karşısına geçiyordu.

Shafer

-Oliver, sensin, dedi.

-Korkunç Covent Garden katilini yakaladığıma inanıyorum. O cinayetleri sen işledin, değil mi? Oyun bitti, Oliver. Aynı zamanda Shafer kendi kendine, Onu yakından gözetle. Fatih e dikkat et, diye düşünüyordu.

Oliver Highsmith hareket etmeyi durdurdu ve Shafer le yüz yüze gelmek için sandalyesini birdenbire döndürdü. Yüz yüze bir görüşme.

Bu iyi oldu. Hatta en iyisi. Hepsi ajan iken, Highsmith, Bayer ve Whitehead i Londra dan kontrol etmişti. Orijinal oyun, Dört Atlı, onun fikriydi, şimdi de emekliye ayrıldığı için bir eğlence. Bu oyuna

-Bizim aptal, küçük oyunumuz, derdi.

Shafer i cansız gözlerle iyice inceledi. Zekiyumurta kafalı, fakat bir deha. Bayer ve Whitehead de böyle olduğunu iddia ediyorlardı.

-Sevgili adamım, biz senin arkadaşınız. iu anda sahip olduğun tek arkadaşlar. Sorununu anlıyoruz. Her şeyi etraflıca konuşalım, Geoffrey. Shafer adamın pis yalanlarına, tepeden bakmasına güldü.

-Fakat George Bayer in bana söylediği bu değil. Beni öldüreceğinizi söyledi. Bir arkadaşına böyle mi davranılır? Highsmith renk vermedi.

-Burada yalnız değiliz, Geoff. Oteldeler.

Her yerde polis var. Seni takip etmiş olmalılar.

-Ve seni ve Bay er i ve Whiteheads. Hepsini biliyorum, Oliver.

Koridordan inerken iki usta ajanla karşılaştım ve ikisini de vurup öldürdüm. Acele etmek zorunda oluşumun nedeni bu, oyalanamam.

Oyun saatle devam ediyor. Kaybetmenin birçok yolu var.

-Konuşmalıyız, Geoff. Shafer başını salladı ve kaşlarını çatı.

-Konuş, konuş, konuş. Sonra bir kahkaha attı.

-Hayır, konuşacak bir şeyimiz yok. Öldürmeyi kırda öğrendim ve onu konuşmaktan çok daha fazla seviyorum. Hayır, hatta ölesiye seviyorum. Highsmith in gri mavi gözleri korkudan büyüdü.

-Sen delisin, diye bağırdı. Sonunda Shafer in kim olduğunu anlamıştı.

-Hayır, deli değilim. iu anda ne yapmakta olduğumu, bugüne dek ne yaptığımı ve bundan sonra ne yapacağımı biliyorum. İyi ve kötü arasındaki farkı biliyorum. Yine de, konuşanın kim olduğuna dikkat et: Beyaz Attaki Binici. Shafer hızla Highsmith e doğru hamle yaptı.

-Bu bir kavga sayılmaz Asya da öğretilen şey. dedi.

-Öleceksin, Oliver. Güzel bir düşünce, değil mi? Bunun hâlâ berbat bir fantezi oyun olduğunu mu zannediyorsun? Highsmith birdenbire sıçrayıp ayaklarının üstünde doğruldu. Shafer buna şaşırmadı. Londra daki cinayetleri tekerlekli iskemleden işlemiş olamayacağını biliyordu. Highsmith bir doksan beş boyuna yakındı, çok şişmandı, fakat cüssesine göre şaşırtıcı derecede atikti. Kolları ve elleri iriydi.

Shafer daha hızlıydı. Highsmith e tabancasını kabzasıyla vurdu, Fatih gürültüyle bir dizinin üstüne çöktü. Sonra ikinci ve üçüncü yine vurdu ve Highsmith boylu boyunca döşemeye uzandı. Yüksek sesle inledi ve ağzından kan ve salya gelmeye başladı.

Shafer, Highsmith in sırtına, dizine ve yüzüne birer de tekme attı.

Sonra eğildi ve tabancasının namlusunu Highsmith in geniş alnına dayadı. Koridordan koşarak inen insanların uzaktaki ayak sesleri duyuluyordu. Çok fena. Geliyorlar. Acele et, acele et.

Shafer Fatih e,

-Çok geç kaldılar. dedi.

-Seni kimse kurtaramaz. Benden başka, Fatih. Oyun ne? Bana akıl ver. Balınayı kurtarsa mıydım?

-Lütfen, Geoff, hayır. Beni öldüremezsin. Biz birbirimize yardım edebiliriz.

-Bunu uzatmak isterdim, fakat cidden zarları atmak zorundayım.

Zarları atıyorum. Aklımdan atıyorum. Oh, Oliver, haberler kötü.

Oyunu kaybettin.

Silahının namlusunu Highsmith in etli sağ kulağının içine soktu ve ateşledi. Fatih in beyni bütün odaya dağıldı. Shafer in pişman olduğu tek şey, Oliver Highsmith e daha çok işkence yapmamış olmasıydı.

Shafer kaçacaktı, birdenbire aklına kendisini cidden çok şaşırtan bir şey geldi: Uğruna yaşayacak bir şeyi vardı. Bu harika, çok harika bir oyundu.

Yaşamak istiyorum.

Bölüm 115 SAMPSON VE BEN, otelin Oliver Highsmith in süitinin bulunduğu programlı kanadına doğru büyük bir hızla yürüdük. Silah sesleri gelmişti, fakat her an istenilen yerde olamazdık. Jamaika Inn in diğer tarafında da yol boyu silah sesleri duymuştuk.

Bulduğumuz vahşi cinayet sahnesine hazırlıklı değildim. İki İngiliz ajanının cesedi avludaydı. Her ikisiyle de çalışmıştım, tıpkı Patsy Hampton la yan yana çalıştığım gibi. Jones ve bir başka ajan, yerel dedektif ekibine ek olarak, Highsmith in süitine toplanmıştı. Odada vızılta halinde sesler vardı. Bir cinayet çılgınlığının patlak vermesiyle her şey bir kaosa ve et yığınınına dönüşmüştü.

Jones gerginlik ve üzüntüden kaynaklanan öfkeli bir sesle,

-Shafer adamlarımdan ikisinin buraya geldiğini araştırıp öğrendi. dedi.

Sigara içiyordu.

-Ateş açarak içeri girdi, Laura ve Gyynn ı öldürdü.

Highsmith de öldü. George Bayer i henüz bulmuş değiliz. Diz çöktüm ve çabucak Oliver Highsmith in kafatasındaki hasarı kontrol ettim. Çok yakın mesafeden vurulmuştu; yara ağırdı. Jones ın anlattıklarından, Highsmith in zekasını kışkırttığını ve bu yüzden beynini dağıttığını biliyordum.

-Öldürmekten hoşlandığını söyledim, Andrew. Öldürmeden yapamaz.

-Whitehead, dedim.

-Oyunun sonu. Bölüm 116 ARABAYI DAR, VİRAJLI yolların izin verdiğinden daha hızlı sürdük ve büyük bir süratle Whitehead in evine doğru ilerledik. Mallard ın Plajı San Antonio yazan bir yol işaretini geçtik.

Sampson ve ben kendi düşüncelerimize dalmıştık ve sessizdik. Christine i düşünüp duruyordum, hayallerime engel olamıyordum.

-Bizim elimizde. Bu hâlâ doğru muydu? Ben bilmiyordum. Buna yalnız Shafer veya Whitehead yanıt verebilirdi. Elimden geldiğince her ikisinin de

hayatta olmasını istiyordum. Adadaki her şey, egzotik kokular ve manzaralar bana Christine i hatırlatıyordu.

Plaja doğru yöneldik; az sonra özel villaları ve bazı büyük mülkleri hızla geçiyorduk. Bu villalardan ve mülklerden bazılarının ana binaya yüz metre veya daha fazla uzanan uzun, virajlı araba yolları vardı.

Uzakta diğer ev ışıklarını görebiliyordum ve Whitehead in evine yaklaştığımızı düşünüyordum. Savaş henüz sağ mıydı? Yoksa Shafer gelip gitmiş miydi? Radyodan hafifçe Jones ın sesi geliyordu:

-Onun evi burada, Alex.

İleride yukarıdaki cam ve taş ev. Kimseyi görmüyorum. Arabayı eve giden ezilmiş midye kabuklu araba yolunun kenarına çektik. Zifiri karanlıktı. Binanın hiç bir yerinde ışık yoktu.

Arabamızdan zıplayarak indik. Kingson, Kenyon ve Anthon den gelen bir dedektif ekibi dahil, toplam sekiz kişiydik. Bunlardan ikisi sinirli davranıyordu.

Onları suçlamıyordum. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Sansar ın şiddetli öfkeye kapılıp intihara kalkıştığını biliyorduk. Geoffrey Shafer bir cinayetintihar manyağı idi.

Sampson ve ben, bir tarafında havuz ve kabin, diğer tarafında bol çim ve deniz olan küçük bir bahçeden koştuk.

Jones ın adamlarının karşı tarafta sağa sola dağıldıklarını görebiliyordum. Shafer otele silahlarla girdi, diye düşündüm.

Yaşayıp yaşamaması umurundaymış gibi görünmüyor. Fakat benim umurumda. Onu sorgulamaya ihtiyacım var. Ne bildiğini bilmek zorundayım. Bütün cevaplara ihtiyacım var.

Aceleyle eve doğru giderken, Sampson

-Bu diken VWhitehead den ne haber? diye sordu.

Suya yakın yerler karanlıktı, Shafer in saldırması için uygun bir yer. Her ağacın ve çalının arkasından bir gölge çıkıyordu.

-Bilmiyorum, John. Oteldeydi. O bir oyuncu ve o da Shafer in peşinde. Mesele bu: Son oyun. iimdi oyunu ikisinden biri kazanacak.

Çok alçak sesle,

-Burada, dedim.

-Burada olduğunu biliyorum. Geoffrey Shafer in varlığını kesinlikle hissedebiliyordum; emindim ondan. Ve bildiğim gerçek beni neredeyse Shafer in kendisi kadar korkutuyordu.

Karanlık evden silah sesleri geldi. Kalbim çarptı ve en rahatsız edici, en çelişkili düşünceye saplandım: Lütfen, Geoffrey Shafer ölmesin! Bölüm 117 BİR HEDEF DAHA, son bir rakip ve sonra bitecek. Sekiz yıllık mükemmel bir oyun, sekiz yıllık intikam. Oyunu kaybetmeye dayanamıyordu. Bayer ve Highsmith e bir iki şey kanıtlamıştı; iimdi James Whitehead e hangisinin gerçekte

-üstün olduğunu gösterecekti.

Shafer, gürültüyle kalın yapraklar arasından kendine yol açmış, sonra beline kadar pis kokulu bataklıkta yürümüşü. Su hafif ılıktı ve yüzeyinde üç, beş santim kalınlıkta yağ tabakası vardı.

Bataklığı, bataklığı dolduran böcekleri ve yılanları düşünmemeye çalıştı. Asya da geçirdiği gece ve gündüzlerde çok daha berbat sularda yürümüşü. Gözlerini James Whitehead in pahalı plaj evinden ayırmadı.

Ölecek bir tane daha, tam bir tane daha Atlı vardı.

Shafer bu villaya önceden gelmişti; villayı iyi biliyordu.

Bataklığın ötesinde top halinde bir başka kalın yaprak parçası, sonra zincir halkalı bir çit ve Whitehead in bakımlı arka bahçesi.

Whitehead in onun bataklıktan geleceğini beklemediğini biliyordu.

Savaş, bununla beraber, diğerlerinden daha zekiydi. Yıllardan beri Karayipler de cinayet işliyordu ve polis en küçük bir kanıt bile bulamamıştı. Savaş, Shafer e Christine Johnson ın kaçırılmasında da yardım etmişti ve kaçırma olayı cidden mükemmel olmuştu. Bir esrardı, esrar içinde bir esrar, hepsi karışık bir oyun içinde bir esrardı.

Shafer de bir iki dakikalık hafıza kaybı oldu neredeydi, kimdi, ne yapmalıydı? Bu son derece korku verici bir şeydi akli bozukluğun sırası değildi.

Asya da onu iniş ve çıkışlara bağımlı kılan, Whitehead di.

Shafer, suyun boyunu aşmamasını dileyerek ve etrafa su sıçratarak pis kokan bataklığı karşıya geçmeye başladı. Bataklıktan çıktı ve en uçtaki zincir halkalı çitin üzerine tırmandı. Yürüyerek arka çimden karşıya geçti.

James Whiteheads yok etmek için güçlü bir nedeni vardı. Ona işkence yapmak istiyordu fakat zaman nereden bulacaktı? Tayland ve sonra Filipinler de kendisini ilk kontrol eden o olmuştu. Onun katil olmasının tek sorumlusu Whitehead di.

Villa hâlâ karanlıktı ve Savaş ın içeride olduğundan emindi.

Birdenbire evden bir silah sesi duyuldu. Savaş.

Shafer, adamakıllı dövüş eğitimi görmüş bir piyade askeri gibi zikzaklar çizmeye başladı. Kalbi güm güm çarpıyordu. Shafer, Whitehead in silahının dürbünlü olup olmadığını merak ediyordu. Çok iyi bir nişancıydı.

Acaba hiç savaşta bulunmuş muydu? Korkmuş muydu? Savaşa katılırken heyecanlı mıydı? Shafer kapıların kilitli olduğunu, Savaş ın içeride gizlendiğini, pek fazla açığa çıkmadan çömelip nişan almayı düşündüğünü hesapladı. Bununla beraber, onların hepsi Whitehead, Bayer ve Highsmith Ölüm ü kullanmışlardı. Onlar için gelmişti. Jamaika da buluşmayı kabul etmemiş olsalardı, her seferinde birinin peşine düşecekti.

Shafer süratle eve doğru koştu. İçeride silahlar patlıyordu.

Mermiler vız diye yanından geçti. Hiçbiri isabet etmemişti. Çok iyi bir asker olduğundan mı? Yoksa Savaş pek iyi olmadığından mı? Shafer her iki elini kaldırıp yüzünün önünde birleştirdi, sonra kemer altındaki kocaman resimli bir cama daldı.

Pencere binlerce ufak parçaya ayrıldığı için cam her tarafa dağıldı.

İçerideydi! Savaş buradaydı. Yakında. Düşmanı neredeydi? James Whitehead ne derece iyiydi? Kafası önemli sorularla doluydu.

Evin içinde bir yerde bir köpek havlıyordu.

Shafer tuğla döşemeyi karşıya geçerken, ağır bir masanın bacağına çarptı. Odada kimse yoktu.

Dışarıda ön taraftan sesler geliyordu. Polisler oradaydı! Her zaman eğlencesini bozmaya çalışıyorlardı.

Sonra Savaş ın kaçmaya çalıştığını gördü. Uzun boyluydu, yardakçılar takınandandı ve uzunca siyah saçı vardı. Polisten, herkesten yardım bekleyerek ön kapıya doğru yönlendi.

-Bunu yapamazsın, Whitehead. Dur! Dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim.

Oyunda kal. Whitehouse ön kapıdan çıkamayacağını anladı ve merdivene doğru döndü. Shafer sadece birkaç adım geriden onu izledi.

Savaş ani bir dönüş yaptı ve silahını tekrar ateşledi.

Shafer duvardaki elektrik düğmesine eliyle hafifçe dokundu ve salonun bütün ışıkları yandı.

-Ölüm geldi! Sıra sende. Bana bak! Ölüme bak! diye acı acı bağırdı.

Whitehead hareket etmeye devam etti ve Shafer soğukkanlılıkla onu kaba etinden vurdu. Yara büyük açılmıştı ve Whitehead bıçak saplanmış bir domuz gibi böğürüyordu. Fırıldak gibi döndü ve merdivenden yarı yoldan aşağı yuvarlandı.

Yuvarlanırken yüzü metal trabzana çarptı.

Sonunda kıvrınarak merdivenin dibine uzandı. Shafer tekrar ateş etti, bu defa iki bacağı arasına. Savaş yine bağırdı. Sonra inlemeye ve içini çekerek ağlamaya başladı.

Shafer muzaffer bir eda ile, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi, Whitehead in başında bekliyordu. Yumuşak bir sesle,

-Bu senin için hâlâ bir oyun mu? diye sordu.

-Bunun büyük bir eğlence olduğuna inanıyorum. Sen de inanıyor musun? Whitehead konuşmaya çalışırken, içini çekerek ağlıyordu.

-Bu bir oyun değil, Geoffrey. Lütfen dur. Yeter. Shafer gülümsemeye başladı. Kocaman dişlerini gösterdi.

-Oh, yanlış yapıyorsun. Bu çok güzel bir oyun! Hayal edebileceğin en şaşırtıcı zeka oyunu. İu anda yaşam ve ölüm üzerinde güçlü olan benim, ne hissettiğimi bilmen gerekir.

Derken, aklına bir şey geldi ve bu düşünce herşeyi değiştirdi. Bu değişiklik, esasında planladığı şeyden çok daha iyiydi.

-Seni yaşatmaya karar verdim pek iyi bir karar değil, ama yaşayacaksın. Yarı otomatığı tekrar ateşledi, bu defa Whitehead in omurgasının tabanına.

-Beni asla unutmayacaksın ve yaşamının geri kalanı bu oyun devam edecek. İyi oyna. Ben iyi oynayacağımı biliyorum. Bölüm 118 SİLAH SESLERİNİ DUYDUĞUMUZ AN, asıl binaya doğru koştuk. Ben diğerlerinin önünde koşuyordum. Onlar varmadan Shafer e varmak zorundaydım. Onu kendim yakalamalıydım. Onunla kendim konuşmak, ilk ve son olarak gerçeği bilmek zorundaydım.

Shafer ın evin yan kapısından sıvıştığını gördüm. Whitehead ölmüş olmalıydı. Shafer oyunu kazanmıştı.

Hızla denize doğru koşuyordum. Shafer, deniz kaplumbağasını andıran bir kum tepeciğinin arkasında gözden kayboldu. Nereye gidiyordu? Bundan sonraki hedefi neydi? Sonra onu tekrar gördüm.

Ayaklarını sallayarak ayakkabılarının herbirini bir tarafa atıyor ve pantolonunu çıkarıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Sampson ın arkandan koşarak geldiğini duydum. Ona

-John, onu öldürme! diye bağırdım.

-Gerekmedikçe.

-Biliyorum! Biliyorum! dedi.

Birden kendimi ileri attım.

Shafer dönüp bir el ateş etti. Bir el silahına göre mesafe oldukça fazlaydı, fakat yine de iyi bir nişancıydı ve Shafer bir hayli yaklaştı. Silah kullanmasını biliyordu, ancak öyle birkaç adım mesafeden değil.

Baktım ve Sampson ın altı kauçuk ayakkabılarını bir tarafa fırlatıp attığını ve pantolonunu çıkardığını gördüm. Ben de aynı şeyi yaptım Ayakkabılarımı ve tişörtümü çıkardım.

Parmağımla denizi işaret ederek,

-Orada bir gemisi olmalı. Onlardan biri. Shafer in kocaman adımlarla Karabiyen Denizi nin alçak dalgaları içine doğru yürüdüğünü gördük. Sığ bir dalış yaptı ve düz birkaç kulaç atmaya başladı.

Sampson ve ben de iç çamaşırlarımızla kaldık. Pek hoş bir şey değildi. Biz de denize atladık. Shafer çok kuvvetli bir yüzücüydü ve zaten önümüzdeydi. Suratı denizin içinde yüzüyordu. Birkaç kulaçtan sonra nefes almak için başını dışarı çıkarıyordu.

Sarı saçı geri yatmıştı ve ay ışığında parlıyordu. İleride hafif dalgayla sallanan gemilerden biri onun olmalıydı? Fakat hangisi? Kafamda tek bir düşünce vardı: Geril ve tekmele, geril ve tekmele.

Sanki içeride bir yerden güç topluyor gibiydim. Shafer i yakalamak zorundaydım Christine e ne yaptığım öğrenmeliydim.

Geril ve tekmele, geril ve tekmele.

Sampson arkamda bize yetişmeye gayret ediyordu. Ona

-Git, yardım getirmek için geri dön, diye seslendim.

-Ben iyiyim. İu gemileri kontrol için birini gönder. Sampson bağırarak cevap verdi.

-Balık gibi yüzüyor. İleride Shafer in kafası ve omuz başları krem rengi beyaz ay ışığında parlıyordu. Düz ve güçlü kulaçlar atıyordu.

Geriye dönüp bakmadan, kıyıdan ne kadar uzakta olduğumu bilmek istemeden yüzmeye devam ettim.

Yorulmayı, vazgeçmeyi, yenilmeyi reddettim.

Shafer den yana denizden biraz daha mesafe kazanmaya çalışarak, daha hızlı ve kuvvetli yüzdüm. Gemiler daha bir hayli uzaktaydı. Hâlâ kuvvede yüzüyordu. Hiç bir yorgunluk işareti göstermeden.

Kendi zeka oyunlarımdan birini oynadım. Nerede olduğunu anlamak için durup baktım. Ben sadece kendi kulaçlarıma odaklandım.

Kulaçtan başka bir şey yoktu. Kulaç bütün evrendi.

Vücudum suyla daha çok uyum halindeydi. Derinleştikçe, su üstüne çıkıyordum. Kulaçlarım daha güçleniyor ve daha düzgünleşiyordu.

Son olarak baktım. Mücadele etmeye başlamıştı. Belki tam benim görmek istediğim şeydi. Yine de, bu bana ikinci bir hamle fırsatı verdi ve güç ekledi. imdi onu burada gerçekten yakalasaydım, o zaman ne olurdu? Ölesiye dövüşür müydük? Gemisine benden önce çıkmasına izin veremezdim. Gemide silah olabilirdi. Onu gemide yenmeliydim. Bu defa kazanmalıyım. Hangisi onun gemisiydi? Daha kuvvetli ve hızlı yüzdüm. Kendi kendime formda olduğumu telkin ettim. Nitekim, formdaydım da. Neredeyse bir yıldan beri, Christine kaybolduğundan beri, jimnastik derslerine devam ediyordum.

Tekrar başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm şey beni şok etti.

Shafer oradaydı! Sadece birkaç metre uzakta. Birkaç kulaç daha. Kendini mi kaybetmişti? Yoksa kuvvetini topluyor ve beni mi bekliyordu? En yakın gemi yüz, yüz elli metre daha uzakta değildi.

Shafer

-kramp, diye bağırdı.

-Kötü bir kramp! Sonra denize battı.

Bölüm 119 NE DÜİÜNECEĞİMİ VE BUNDAN SONRA tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Shafer in yüzündeki acı görünüyordu; korkmuş gibiydi, fakat aynı zamanda iyi bir aktördü de.

Altımda bir şey hissettim. Apış arasına el attı. Bağurdım ve acıtmasına rağmen dönüp uzaklaşmayı başardım.

Sonra sualtı güreşçileri gibi birbirimize el atmaya başladık.

Birdenbire, beni kendisiyle birlikte dibe çekti. Kuvvetliydi. Uzun kolları güçlü mengeneler gibiydi, beni sıkıca kavradı.

Dibe indik ve ben hayatımın en soğuk, en ciddi korkusunu hissetmeye başladım. Boğulmak istemiyordum. Shafer kazanıyordu.

Kazanmak için her zaman bir yol bulurdu.

Shafer gözlerimin içine baktı. Bakışları inanılmaz derecede keskin, manik ve çılgındı. Ağzı kapalıydı, eğilmişti ve kötü görünümlüydü.

Elindeydim, yine kazanacaktı. Elimden geldiği kadar kuvvetle ittim. Beni zorla kendine çektiğini hissettiğim zaman, yön değiştirdim. Tekmeleyip ayağımı kurtardım ve Shafer i çenesinden, belki de boğazından yakaladın. Bütün kuvvetimle vurdum; batmaya başladı. Uzun sarı saçları yüzüne dağıldı; kolları ve bacakları pelteleşti.

Batmaya başladı; onu takip ettim. Suyun altı daha da karanlıktı.

Kollarından birini tuttum.

Güçbela yakaladım. Ağırlığı beni dibe doğru çekiyordu.

Gitmesine izin veremezdim. Christine hakkındaki gerçeği bilmeliydim.

Bilmeden yaşamıma devam edemezdim.

Suyun burada ne kadar derin olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

Shafer in gözleri adamakıllı açıktı ve ağzı da öyle. Ciğerlerine su doluyor olmalı.

Tekmemle boynunu kırıp kırmadığımı merak ediyordum. Ölmüş müydü, yoksa sadece kendinden mi geçmişti? Sansar ın boynunu kırmış olabileceğim düşüncesi beni biraz rahatlattı.

Nefesim azaldı. Göğsüm sıkıştı. İçimde her tarafa yayılan bir yangın vardı. Sonra her iki kulağımda ciddi çınlamalar başladı. Başım dönüyor ve bilincimi yitirmeye başlıyordum. Shafer i bıraktım, bıraktım dibe batsın. Tercih yapacak durumda değildim. Artık onu düşünemiyordum. Suyun yüzüne çıkmalıydim.

Nefesimi uzun zaman tutamıyordum. Kendimden geçmiş bir vaziyette yüzüyordum. Suyun yüzüne çıkabilmek için suyu bütün kuvvetimle tekmeliyordum. Suyun yüzüne çıkabileceğimi düşünemiyordum çünkü yüzeye bir hayli yol vardı.

Nefesim kalmadı.

Sonra Sampson ın yüzünü, üzerimde hayal meyal gibi görür oldum. O bana kuvvet verdi. Birkaç yıldız ve gökyüzünün mavisiyahı kafasını çerçevelemişti. Nihayet su üstüne çıkıp hava alınca,

-ieker, dedi.

Beni ayakta tuttu, nefeslenmemi, normal nefes almamı sağladı.

Her ikimiz el ve ayaklarımızın hafif hareketiyle su içinde dik duruyorduk. Başım dönüyordu.

Gözlerim su üstünde Shafer in izini aradım. İyi göremiyordum.

Boğulduğundan emindim.

Sampson ve ben ağır ağır kıyıya yüzdük.

İhtiyacım olan şeyi alamamıştım. Boğulmadan önce Shafer den gerçeği öğrenememiştim. Shafer in bizi takip etmediğinden emin olmak için dönüp bir iki kez arkama baktım.

Shafer den hiçbir iz yoktu. Sadece bizim kendi yorgun kulaçlarımızın sesi vardı.

Bölüm 120 YEREL POLİSLE ARAŞTIRMAYI bitirmemiz çok yorucu iki gecemizi ve gündüzümüzü aldı. Dikkati bir noktaya toplamak ve meşgul olmak iyiydi. Artık Christine i bulmak ve başına ne geldiğini anlamak için ümidimiz kalmamıştı.

Christine i Shafer in değil, geçmişimden bir başka delinin kaçırmış olabileceğinin çok uzak bir olasılık olduğunu biliyordum. Zaten buna geçici bir düşünce gözüyle baktım. Benim için de olsa, çılgınca bir düşünceydi.

Baştan beri yas tutmamıştım, fakat artık Christine in kaderi kesinlik kazanmıştı. Sanki içim oyuluyormuş gibi hissediyordum. Uzun zamandan beri çektiğim devamlı hafif baş ağrısı, artık uyanık kaldığım her an kalbime saplanan keskin acı bir bıçak yarası gibi.

Uyuyamıyordum, bununla beraber, tamamen uyanık da hissetmiyordum kendimi.

Sampson başıma neler geldiğini biliyordu, bu yüzden, söyleyebileceği bir şey yoktu, fakat yine de, rahatlatıcı ufak konuşmalar yapıyordu.

Nana beni otelden telefonla aradı. Her ne kadar inkar etseler de, bunun Sampson ın işi olduğunu biliyordum. Jannie ile Damon telefondaydılar; sesleri tatlı, kibar ve umut doluydu. Kedimiz Rosie yi bile telefona getirmişlerdi, benimle konuşsun diye.

Oristine den hiç söz etmediler, fakat akıllarından çıkmadığını biliyordum.

Adadaki son gecemizde, Sampson la ben Jones la yemek yedik.

Samimi olmuştuk. Güvenlik nedeniyle daha önce benden sakladığı bazı gerçekleri nihayet anlattı.

Geçmişte 1989 da, MI6 ya katıldıktan sonra, Shafer acemi askerliğini James Whitehead in yanında yapmıştı. Whitehead sırasıyla Oliver Highsmith ve George Bayer e bildirmişti. Shafer Asya da kaldığı üç yıldan fazla zaman içinde en az dört yaptırımında rol aldı.

Whitehead ile Bayer in de Manila ve Bangkok ta fahişeleri öldürdüğünden şüphe edildi, ancak kanıtlanamadı. Bu cinayetler, Jane Doe ların ve oyunun müjdecisiydiler. Bu, her şeye rağmen, Güvenlik tarihindeki en kötü skandallardan biri olmuş ve örtbas edilmişti.

Jones ın son derece gizli tutmak istediği şey buydu.

Haliyle benim de buna hiç bir itirazım olmadı.

Yemeğimiz saat on bir civarında bitti. Jones ve ben temasta bulunmaya söz verdik. Her ne kadar hiç kimse önemi hakkında abartılı konuşmak

istemiyorduysa da, can sıkıcı bir haber vardı: Shafer in cesedi henüz bulunmamıştı. Bir dereceye kadar, Shafer için uygun bir son gibi görünüyordu. Sampson ve ben salı sabahı aktarmasız Washington a gidince ilk uçağı yakaladık. Dokuzu on gış kalkacaktı.

O sabah gökyüzü siyah bulutlarla kaplıydı. iiddetli yağmur otelden Donald Sangster Havaalanı na gidinceye kadar arabanın çatısını dövüp durdu. Okul çocukları, kşndilsrini muz ağacı yapraklarıyla yağmurdan koruyarak, yol kenarında koşuyorlardı.

Sağanak bizi, kiralık araba deposunun dışındaki teneke çıkıntılı siperin altından kendimizi dışarı atmaya çalışırken yakaladı. Yağmur serindi ve yüzüme, başıma ve sırtıma yapışmış gömleğime vurdukça iyi geliyordu.

Nihayet, açık sarı boyalı metal bir çatının altına sığınırken Sampson ,

-Evde olmak cidden iyi olacak, dedi.

Aynı fikirdeydim.

-İyi olacak, dedim.

-Damon ı, Jannie yi ve Nana yı özlüyorum. Evde olmayı özlüyorum.

-Sampson

-Cesedi bulacaklar, dedi.

-Shafer in cesedini.

-Kimi kastettiğini biliyordum. Yağmur, havaalanı çatısını acımasızca dövüyordu ve böyle havalarda uçak yolculuğundan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum, fakat evde olmak ve bu karabasanı erdirebilmek iyi olacaktı. Ruhumu kaplamış, benliğimi teslim almıştı. Bir bakıma, bu da Shafer in oynadığı oyun kadar bir

-oyun

-du. Cinayet davası bir yıldan fazla bir zamandır zihnimi meşgul etmişti ve artık yeterdi.

Christine vazgeçmemi rica etmişti. Nana da öyle, fakat dinlememiştim. Belki o zaman yaşamımı ve hareketlerimi şimdiki kadar açık görememiştim. Sonunda, Christine in kaçırılmasından ve ölümünden kendimi sorumlu tuttum.

Sampson la ben, pek fazla ilgi göstermeden, hediyelik eşya satan sarı boyalı standların önünden geçtik. Gezginci esnaf denen sokak satıcıları, ağaçtan yapılmış takılar, oyma işi ve aynı zamanda Jamaika kahvesi ve kakaosu satıyorlardı.

Her birimizin birer siyah torbası vardı. Tatilcilere benzediğimizi pek zannetmiyordum. Polise benziyorduk.

Arkadan birinin yüksek sesle bağırdığını duydum ve sesin sahibini görmek için başımı çevirdim.

Gürültülü terminalde ismimi çağıran kişi, Jamaika dedektiflerinden, John Anthony ydi. Bize doğru koşuyordu.

Canı son derece sıkkın gözüken Andrew Jones ın birkaç adım ilerisindeydi. Jones ile Anthony nin havaalanında ne işi vardı? Allah aşkına neler oluyordu? Ters bir şey mi vardı?

-Sansar mı? dedim bu ağzımdan bir küfür gibi çıktı.

Sampson ve ben bize yetişmeleri için durduk. Bize söyleyecekleri şeyi duymak istemiyordum.

Jones hafif nefes nefese,

-Bizimle gelmelisin, Alex. Benimle gel. dedi.

-Christine Johnson hakkında. Bir şey bulundu. Gel. Jones a

-Ne var, ne oldu? diye sordum, İngiliz cevaplamayı ağırdan alınca, Dedektif Anthony ye döndüm.

Anthony tereddüt etti, fakat sonra,

-Kesin bir şey bilmiyoruz.

Hiçbir şey olmayabilir de. Birisi Christine i gördüğünü iddia ediyor. Jamaika da olabilir. Bizimle gel. Bana söylediklerine pek inanamadım. Sampson ın kolunun beni sıkıca sardığını hissettim. Her şey rüyada olduğu gibi gerçek dışı görünüyordu.

Henüz bitmedi.

Bölüm 121 HAVAALANINDAN ÇIKIİ YOLUNDA Andrew Jones ve Dedektif Anthony bize bildiklerini anlattılar. Pek ümit vermemeye çalışıyorlardı. Bu tatsız durumla bugüne kadar birkaç kez karşılaşmıştım, fakat bir cinayet kurbanı olarak değil.

Dördümüz, Jones ın Toyota sına adamakıllı sıkışmıştık. Arabayı sürerken, Anthony anlatıyordu:

-Dün gece Ocho Rios da kapıyı kırıp bir eve giren adi bir hırsız yakaladık. Kendini serbest bırakırsak, bize bilgi verebileceğini söyledi.

Önce gerekeni söylemesini, ancak ondan sonra serbest bırakıp bırakmayacağımıza karar vereceğimizi söyledim. Euarton kasabası yakınlarında, Ocho Rios ın doğusundaki tepelerde bir Amerikalı kadının evde hapis tutulduğunu açıkladı.

Zaman zaman gelip o evde kalan yasadışı bir grup varmış.

-Bunu daha bu sabah öğrendim. Andrew e telefon ettim ve sonra hemen havaalanına geldik. Adam kadının adının Beatitude olduğunu söylüyor.

Otelinizle temas kurdum, havaalanına gitmek üzere ayrılmışsınız. Bu sebepten, sizi bulmak için buraya geldik.

-Teşekkür ederim,

-dedim.

Sampson yüksek sesle,

-Niçin bu yardımsever hırsız, aradan bir hayli zaman geçtikten sonra ortaya çıkıyor?

-Birkaç gün önce herşeyi değiştiren bir adam öldürme olayı olduğunu söyledi. Beyaz erkekler öldükten sonra, kadın artık önemli değildi.

Bunlar onun sözleriydi. Dedektif Anthony ye sordum.

-Bu adamları tanıyor musun?

-Erkekler, kadınlar, çocuklar. Evet. Onlarla evvelce çok işim oldu.

Çok ganja tüttürürler, karışık dinlerini icra eder ve İmparator Haile Selassie ye taparlar. Bunlardan birkaçı adi hırsız, çoğu zaman onları görmezden geliriz.

Sahil yolundan, Runaway Körfezi ve Ocho Rios a doğru hızla giderken, arabada herkeste bir sessizlik oldu. Fırtına çabuk geçmiş ve arkasından birdenbire adanın cehennem güneşi çıkmıştı. iekerkamışı işçileri, uzun ve ağır bıçakları kalçalarının üzerinde, ağır ağır tarlalara dönüyorlardı.

Runaway Körfez Köyü nü geçince, Dedektif Anthony anayoldan saptı ve Route Al daki tepelere yöneldi. Buradaki ağaç ve çalılar çok sıkı.

Yol sonunda asma ve ağaç dallarını delip geçen bir tünel halini aldı. Anthony, arabanın farlarını yakmak zorunda kaldı.

Herşeyi rüyadaymış gibi seyrediyor, kendimi bir sisin içinde sürükleniyor gibi hissediyordum. Kendimi korumaya çalıştığımı anladım, fakat işe yaramadığını da biliyordum.

Beatitude kimdi? Christine in sağ olduğuna kendimi bir türlü inandıramıyordum. Fakat hiç değilse, bir şans vardı ve ben bu şansa sıkıca sarıldım. Haftalar önce vazgeçmiştim. iimdi onu ne kadar çok sevdiğimi, ne kadar çok özlediğimi hatırlamak istiyordum. Boğazıma bir şey düğümlendi ve yüzümü pencereye doğru çevirdim. Çok derinlere daldım. Birdenbire gözlerimde berrak bir ışık parladı. Araba virajlı yolda, insana çok daha uzunmuş gibi gelen iki, üç milden sonra çalılardan çıktı.

Ellili ve altmışlı yıllarda belki Georgia veya Alabama gibi yerlere benzeyen bereketli tepelere giriyorduk. Çocuklar günlük elbiseleri içinde yıkıkdökük evlerinin önünde oynuyordu. Büyükleri eğri büğrü, meyilli sundurmalarında oturmuş, tesadüfen geçen arabayı seyrediyordu.

Her şey gerçeküstü görünüyordu. Dikkatimi toparlayamadım.

Derin lastik izleri bulunan tozlu bir yola döndük. Aradığımız yer burası olmalıydı. Kalbim yüksek sesle çarpıyor ve tünelde çalınan teneke bir davul gibi ses çıkarıyordu. Yoldaki her kasisi kuvvetli bir yumruk gibi hissediyordum.

Beatitude? Evde tuttukları kadın kimdir? Christine olması olasılığı olabilir mi? Sampson tabancasındaki şarjörü kontrol etti.

Mekanizmanın kaydığını ve klik sesi çıkardığını duydum ve Sampson dan tarafa baktım.

Anthony döndü ve

-Bizi gördüklerine mutlu olmayacaklar, fakat silaha ihtiyaç duymayacaksınız, dedi.

-Geldiğimizi herhalde biliyorlardır. Yollan gözlüyorlar. Christins Johnson, burada olsaydı bile, şimdi burada bulamayabiliriz. Fakat kendi adınıza onu görmek isteyeceğinizi biliyordum. Bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Ağzım inanılmaz derecede kurumuştı ve kafam bomboştu. Biz hâlâ Dört Atlı yla ilgileniyorduk, değil mi? Bu Shafer in oyunu mu? Bizim sonunda tepelerdeki bu yeri bulduğumuzu öğrenmiş miydi? Bizim için son bir tuzak mı kurmuştu? Pencerelerde çok eski beyaz kumaş parçalarından yapılmış perdeler ve ön kapı yerine de çuval bezi azılmış olan eski yeşil bir eve vardık.

Dört adam dışarı çıktı. Hepsi birbirinden korkunç görünüyordu.

Bize doğru yürüdüler. Sımsıkı ağızları, güvensizlikle parlayan gözleri vardı. Sampson ile ben, Washington sokaklarından bu tür bakışlara alıştık.

Adamlardan ikisinin elinde kılıca benzer uzun ve ağır şeker kamışı bıçağı vardı. Diğer ikisi çok yumuşak kumaştan yapılmış bol gömlekler giiyorlardı ve bu bol giysilerin altında silahlı olabileceklerini biliyordum.

İçlerinden biri bize, bozuk bir aksanla,

-Dönün adamlar, diye bağırdı.

-Burada kadın falan yok. Bölüm

-HAYIR! Dedektif Anthony her iki eli yukarıda arabadan indi.

Sampson, Jones ve ben onu takip ettik. Evin arkasındaki ağaçlıklardan gelen geleneksel davul sesleri vardı.

Yerde yatan iki köpek tembel kafalarını kaldırıp bize baktılar ve birkaç kez havladılar. Kalbim şimdi daha şiddetli çarpıyordu.

Adamlardan biri,

-Ben ve ben sizin hemen burayı terk etmenizi isterdim, diye seslendi.

Konuşma tarzını anladım: Çift zamir, her kişinin içinde yaşayan konuşmacıyı ve Allah ı temsil ediyordu.

-Patrick Moss hapiste. Ben, Kingson dan dedektif Anthony.

Bunlar da Dedektif Sampson, Dedektif Cross ve Bay Jones. Burada, elinizde Amerikalı bir kadın varmış, adı da Beatitude.

-Beatitude? Christine Olabilir miydi? Bir elinde bıçak bulunan bir adam, bize baktı ve Anthony ye

-Kendi işinize bakın, dedi.

-Burada kadın falan yok. Adamın aksanını anlamakla onu şaşırttım.

-Bu benim işim ve biz seni yalnız bırakmayız. dedim. Fakat Rastaman ı D.C. den tanıyordum.

Öfkeli bir şekilde ve doğruca bana bakarak, yineledi,

-Burada kadın, Amerikalı bir kadın yok, dedi.

Andrew Jones konuşmaya başladı.

-Amerikalı kadını istiyoruz, sonra çekip gideceğiz.

Arkadaşınız Patrick Moss akşama kadar evde olacak.

Kendi tarzınızda hesaplaşırsınız. İlk konuşmacı meydan okurcasına yere tükürdü.

-Burada Amerikalı kadın falan yok. Dönüp gidin. dedi.

Jones

-James Whiteheads tanıyor musun? Shafer i tanıyor musun? diye sordu.

İnkâr etmediler. Onlardan bundan fazlasını öğreneceğimden şüphem yoktu.

-Onu seviyorum, dedim.

-Gidemem. Adı Christine. Ağzım hâlâ kuruydu ve normal nefes alamıyordum

-Bir yıl önce kaçırıldı. Buraya getirildiğini biliyoruz. Sampson tanbancasını çıkardı ve yanında tuttu. Dik dik bakmaya devam eden dört adama dikkatli dikkatli baktı. Ben de kınındaki tabancamın kabzasına dokundum. Silahlı bir çatışma istemiordum.

Sampson gür bir sesle,

-Başınıza çok dert açabilirsiniz, dedi.

-Başınıza neler geleceğine inanamazsınız. Sonunda, uzun otların içindeki bir patikadan ileri doğru yürüdüm.

Sürtünerek yanlarından geçtim. Hiçbiri beni durdurmaya çalışmadı. İşçi giysileri tütün ve ter kokuyordu. İçimdeki gerginlik artıyordu.

Sampson beni izledi, aramızda bir iki adımdan fazla yoktu.

-Onları gözetliyorum, dedi.

-Kimse henüz bir şey yapmıyor.

-.

-Önemi yok, dedim.

-Christine buradaysa, onu görmeliyim. UCU KÖİESİ kopmuş, boyasız basamaklara ulaştığım sırada, uzun gri saçlı ve oldukça yıpranmış yaşlıca bir kadın, ön kapıdan dışarı adım atıyordu. Gözlerinin etrafı halka halka kırmızıydı.

İçini çekti ve

-Benimle gel, dedi.

-Silaha lüzum yok. Umutlanmam için, her ne kadar dedikodudan başka bir neden yoktuysa da, küçücük bir umut ışığı hissetmeye başladım.

Beatitude mu? Hayırdüa ve mutlulukla ilgili bir şey. Christine olabilir miydi? Yaşlı kadın sallanarak evin etrafını dolaştı ve seyrek çalılar, ağaçlar ve eğreltiotları arasından tekrar görüldü. Sıklaşan ağaçlara girmeye almış, yetmiş metre kala, yarım düzine küçük kulübeye geldi ve orada durdu.

Belindeki deri kayışa bağlı bir anahtar çıkardı ve kapı kilidine sokarak ve takırtıyla açtı. Kapıyı itti vs kapı gıcırtyla açıldı.

İçeri baktım; sads, düzenli, temiz bir oda gördüm. Biri duvarın üzerine, siyah boyayla Allah Benim Çobanımdır diye yazmış.

Orada kimse yoktu.

Ne Beatitude.

Ne Christine.

Gözlerim kapandı. Her yanıma ümitsizlik kapladı.

Gözlerim yavaşça açıldı. Bu boş odaya, bu eski kulübeye niçin getirildiğimi anlamadım. Kalbim sanki ikiye ayrıldı. Yoksa bir çeşit tuzak mıydı? Sansar, Shafer burada mıydı? Odanın bir köşesinde küçük katlı bir paravana vardı. Paravananın arkasından birisi dışarı adımını attı.

Düşecek gibi hissettim.

Ne beklediğimi bilmiyordum, fakat beklediğim bu değildi.

Sampson elini çıkarıp omuzuma koydu. Dokunduğunun farkındaydım.

Christine, kulübedeki tek pencereden gelen güneş ışığının aydınlığına doğru yavaş yavaş adım attı. Onu hiçbir zaman göremeyeceğimi zannetmiştim.

Çok daha zayıftı ve saçları bugüne kadar gördüğümünden daha örgülü ve uzundu. Fakat o zeki, güzel kahverengi gözleri yine aynıydı. İlkimiz de konuşamadık. Yaşamımın en olağanüstü anıydı.

Her tarafım buz kesti, her şey çok ağır hareket ediyordu. Küçük odada her şey olağanüstü sessizdi.

Christine kucağında açık sarı bir battaniye tutuyordu. Sargıların içinden bir bebek kafası görebiliyordum.

Ayaklarımın titremesine rağmen ilerledim. Bebeğin battaniye yuvasında kumru gibi tatlı sesler çıkardığını işitebiliyordum.

Sonunda

-Oh, Christine, Christine, demeyi başardım.

Gözleri doldu. Benimki de öyle. İkimiz de ileri bir adım attık. Ona sarıldım. Küçük bebek huzur içinde ikimizin yüzüne bakıyordu.

Christine

-Bu bizim bebeğimiz ve hayatımı o kurtardı, dedi.

-Ona senin ismini verdim. Sonra incitmeden bebeği öptük; çok tatlı ve körpeydi. Bütün zorluklara rağmen, yaşamaya devam ediyorduk.

Birbirimizle kaynaştık. Hiçbirimiz bunun gerçek olabildiğine inanamıyorduk.

Christine bana.

-Onu Alex diye çağırıyorum. Sen her zaman burada, bizimleydin. dedi.

-Daima benimle beraberdin. ADI FREDERICK NEUMAN DI ve herhangi bir memleketin vatandaşı olmaktansa, kendini Avrupa Birliği nin bir vatandaşı olarak düşünmek hoşuna gidiyordu. Ancak, birisi sorduğunda, Alman olduğunu iddia ediyordu. Dazlak kafalıydı, bu ona ciddi bir hava veriyor ve de daha etkileyici gösteriyordu kendi içinde şaşırtıcı bir başarı.

-Tamamen uzun boylu, zayıf ve dazlak olarak veya

-ilginç bir artist tipi olarak hatırlanacaktı. Birkaç kişi onu, o hafta Londra da, Chelsea de görmüştü. Hatırlanmak istiyorum. Bu önemli.

King s Road da ve Sloane Caddesi nde alışveriş yaptı ya da vitrinlere baktı.

Kensington High Street te sinemaya gitti.

Ve Waterstone Kitapevi ne.

Geceleri King s Head de bir iki bardak bira içiyor, çoğu zaman meyhanede kalıyordu.

Bir master planı vardı. Başka bir oyun başlayacaktı.

Bir gün öğleden sonra Safevvay de Lucy ile ikizleri gördü. Onları alışveriş yapan insanlarla dolu geçitlerde, ara yollarda izledi. Hiç kimseye bir zarar gelmedi. Sorun yoktu.

Bununla beraber meydan okumaya karşı duramıyordu. Zarlar elinde oynamaya başladı. İsteddiği sayı geldi. Yüzünü hafif çevirerek, Lucy yi ve belki de daha tehlikeli olan ikizleri gözünün ucuyla gözetleyerek, aileye oldukça yakın yürümeye devam etti.

Lucy, bir İskoç somon balığını inceliyordu. Sonunda onu fark etti, ancak tanımadı. Ne ikizler ama..Dilsiz, sersem küçükler. Annelerinin kopyası.

Oyun yine başladı çok nefis. Kısa bir süre oyundan uzak kalmıştı.

İsviçre deki bir bankada, duruşmaları yayınlayacak kitabevinden eline geçecek telif avansı para sı vardı. Jamaika dan gemiyle kaçtıktan sonra, Karaiblerde serseri serseri dolaşıyordu. San Juan a geçmiş ve orada faaliyete geçmeye yeltenmişti. Sonra Avrupa ya önce Roma, Milan, Paris, Frankfurt ve Dublin ve sonunda Londra ya vatana dönmüştü.

Bütün gezi boyunca sadece iki kez yoldan çıkmıştı. Artık çok daha dikkatli bir çocuktur.

Alışveriş geçidinde Lucy e yaklaşırken, eski günlerdeki gibi hissetti. Tanrım, tikleri nüksetmişti. Ayağını sinirli bir şekilde yere vuruyor, ellerini kollarını sallıyordu.

Lucy nin fark etmiş olabileceğini düşünebilirdi, fakat o sarışın bir inek, akılsızın biriydi. iimdi birkaç adım ötesinde olmasına rağmen, onu bir türlü tanıyamadı.

-Oh, Luuu cy ... Ben Ricky, dedi ve sırttı.

-Benim, sevgilim. Safevvay pasajından iki yabancı gibi yan yana geçerken, biri önden, diğeri arkadan Lucy ye iki defa vurdu. Darbeler Lucy nin boğazına geldi ve derin kesikler yaptı.

Lucy sanki kendini boğuyormuş gibi, her iki eliyle boğazını tutarak kemikli dizlerinin üstüne çöktü.

Sonra kim olduğunu anladı, mavi gözleri şok ve acıyla dışarı fırladı.

Açık ağzından köpüklü kan gelirken,

-Geoffrey, diyebildi. Ağzından çıkan son kelime Shafer in ismi oldu. Shafer in duymak istediği güzel bir söz özlemini çektiği itiraf, hepsinden alınan intikam. İkizlere de bir şey yapmamaya kendini zorlayarak, dönüp uzaklaştı. Bir daha asla Chelsea civarında görülmedi, fakat yaşadığı sürece herkes onu hatırlayacaktı. Allahım, hatırlayacaklar mıydı? O uzun boylu dazlak ejderi. Siyahlar giymiş, insanlıktan uzak o zalim acibeyi. Kendisinin bile hatırlayamadığı kadar çok sayıda cinayet işleyen bir katili. Geoffrey Shafer i. Ölüm ü.